

Мари Ферарела

Тя бе предадена
от
собствениите си чувства!

Мунна Етраси

МАРИ ФЕРАРЕЛА ЛУННА СТРАСТ

Превод: Евразия

chitanka.info

След като англичаните потушават жестоко поредното въстание в Ирландия, Рейчъл О'Рорк емигрира в колониална Америка с надеждата, че повече никога няма да срещне омразните офицери на английската корона. Но съдбата решава иначе. На прага на къщата ѝ във Вирджиния се появява един строен, русокос офицер, който очевидно е англичанин...

ГЛАВА 1

Ще го убие! Боже помози! Ако е жив и здрав, и не е обграден от някой отряд на Червените мундири, онези безбожници и главорези, ще го убие.

Ще го убива бавно и мъчително, инч по инч!

„По един инч“ — ядосано се закани Рейчъл на своя отсъстващ по-голям брат за всеки миг, който бе прекарала, мерейки скърцащия дървен под, докато го чакаше, и се напрягаше да чуе, че се връща.

— Проклет да си, Райли Шон О’Рорк! Как си позволяваш да се държиш така с мен! — смъмри тя празнотата.

Рейчъл О’Рорк въздъхна гневно и безпомощно загърна раменете си още по-плътно със зеления шал. Напразно се опитваше да намери малко топлина. Тази вечер не можеше да се стопли достатъчно. Беше ѝ непрекъснато студено от тревога.

Приблужи се до камината. Искаше да прогони студа от тялото и душата си. Пламъците потрепваха и хвърляха призрачни отблясъци върху бялата ѝ нощница. Почувства се още по-самотна.

Огънят угасваше и скоро щеше да настъпи пълен мрак. Обикновено тя не се страхуваше от тъмнината. Но тази вечер всичко бе по-различно. Тази вечер се страхуваше. Райли нямаше навик да закъснява, нито пък да се прибира по мръкнало.

От снопа, който бе сложил до камината, бяха останали само няколко съчки. Рейчъл взе една и я хвърли в огъня. Загледа се в яркожълтите дълги огнени езици, които веднага облизаха съчката и бавно започнаха да я поглъщат.

Рейчъл прокара ръка по обърканата си огненочервена коса и тихо и ядосано изпъшка. „Къде си?“

Знаеше, че не си струва да продължава да се ядосва. Много отдавна бе разбрала, че това, което имаше да стане, щеше да стане, независимо дали се тревожеше или не. Но Райли беше единственият член на семейството, който ѝ бе останал, и тя се чувстваше отговорна за него, макар той да бе с пет години по-голям.

— Няма достатъчно мозък в главата си и от дъжд да се опази! — каза тя тихо на тъмносивата котка, подарък от Райли за миналогодишния ѝ рожден ден. Рейчъл я бе кръстила Маб, като кралицата на феите, и бе абсолютно убедена, че легендарният капризен дух на кралицата се е вселил в това четирикрако същество. Маб беше хитра, себична и зла. Сега се бе изтегнала до камината, инстинктивно заела най-хубавото място в малката дървена къща. Котката едва изви очи към господарката си, когато я чу. Рейчъл тихо се засмя и седна с подвити крака до котката на пода. Загледа се в огъня, провря пръсти в меката козина на Маб и започна да я гали. Опитваше се да се успокои. Маб доволно замърка. Рейчъл загледа котката и каза: — Ако добре познавам непрокопсания си брат, мисля, че той, досущ като теб, е протегнал крака някъде — Рейчъл поклати глава, отдръпна се от котката и сплете ръце около коленете си. — Той има много буен нрав, Маб. Нещо все напират у него и той не може да го удържи. И когато буйният му нрав се смеси с кипящата му кръв, се получава такава избухлива комбинация, че веднага си навлича големи неприятности.

Райли винаги говореше това, което мисли. Новоизлюпен собственик и редактор на „Вирджиния Газет“, той притежаваше идеалната възможност да дава гласност на мнения, които невинаги се харесваха.

Рейчъл бавно започна да се люлее, като дете, което се опитва да прогони страха си от тъмнината.

— Точно така. Проснал се е някъде. Напил се е и не може да се помръдне. Това ще да е станало.

Звукът на собствения ѝ глас я поуспокои, но само за миг. Тя въздъхна, сложи брадичка на коленете си и отново се загледа в пламъците. Сигурността ѝ отново започна да се изпарява.

— Само да знаех!

Гласът ѝ като че ли прокълнтя в малката тристайна къща, която изведнъж, поради отсъствието на Райли, бе станала огромна. И като че ли сенките, надничачи иззад ъглите, я гледаха злорадо.

— Ела си у дома, Райли — прошепна тя в пазвата на нощницата си. — Моля те, ела си у дома!

Врявата в кръчмата на Сам бе достигнала постоянно ниво и се задържаше на него вече час, откакто той се намираше в това шумно заведение. Сейнт Джон Лоурънс си помисли, че човек не можеше да си чуе дори и мислите. Но пък едва ли можеше да се каже, че през есента на 1782 кръчмата на Сам бе мястото за срещи на възвишени мислители.

Син-Джин се отдръпна настрана, за да остави двама разгорещили се мъжаги да разрешат различията в мненията си, без тялото му да се намесва в спора им. Той плъзна каната си с ейл по грапавия тезгях.

Мислителите, знаеше той, било то роялисти, или въстаници, търсеха потайни места, където да разменят идеи и планове за нападение. Никой не знаеше кой и защо слуша. Така се раждаха герои и мъченици.

Плътните му устни се разтеглиха в усмивка, като претегли още веднъж философското си умозаклучение. Така се раждаха и умираха, поправи се той. Но това си беше тяхна работа. Той вече бе дал своя дан на тази война и що се отнася до него, вече бе въвн от нея. И нямаше намерение да умира скоро за каквато и да е кауза. Твърде много беше зает с живота, за да се възползва от възможността да умре. Вече бе рискувал безумно. И не поради убеждение, а по задължение.

Сега, помисли си, Син-Джин, имаше задължения към себе си и към приятелите си. За другото можеше да се погрижи Дяволът. Него то не го интересуваше. Той щеше да намери начин да се наслади на живота, който му бе даден, въпреки че съдбата протягаше към него черните си ръце. В последна сметка, обеща си той, именно той щеше да бъде този, който щеше да спечели шапката с парите. И докато още участваше в играта, това беше само въпрос на време.

Син-Джин се втренчи в каната с ейл. Усещаше, че е пил повече, отколкото можеше да носи, но имаше право на това. Поне тази вечер. Той повдигна каната към устните си. Очите му се взираха към другия край на претъпканата зала, но не можеха да видят нищо. Смътно успя да различи фигурите на двамата пияници, които, прекатурили една маса, се биеха там. Но това поне беше само една катурната маса, а не човешки живот, какъвто беше неговият.

Днес точно трябваше да празнува пет години от сватбата си, помисли Син-Джин и се опита да изтръгне от душата си острието на

проболата го мъка. Но то не поддаде. Вместо това се заби още по-дълбоко, като че ли беше игла, която шивачът втъква в тънък муселин. Пет години, ако Савана не си бе отишла от треска преди две. А детето в утробата ѝ, неговото дете, което умря заедно с нея, също щеше да е почти на тази възраст.

Две дълги години. Времето бе пропълзяло някак покрай него, без да го докосне.

Той отпи голяма глътка горчива бира. Искаше му се да потъне в безчувствена забрава. Поне за малко. Син-Джин не беше човек, който оплакваше съдбата си или давеше мъката си в чаши, но тази вечер, като минаваше покрай кръчмата на път за вкъщи, изведнъж бе обзет от силна меланхолия. Тази вечер, обвила небето с безброй блещукащи звезди, се почувства много самотен. Затова бе влязъл в кръчмата: да чуе веселата глъч и да потъне в забравата на пивото.

Сервитьорките на Сам се бяха постарали да облекчат душата и джоба на Син-Джин. Но докато се шегуваше и флиртуваше с момичетата, той не бе изпитал желание да се измъкне с някоя от тях към малките стаи над кръчмата. Не търсеше успокоението на плътските страсти, а и то не би му помогнало да избяга от мъката си. След нощта, прекарана в нечие легло, отново щеше да дойде утрото, а с него и споменът за нещо, което би оставило у него само съжаление и олекнала кесия. А такава последица щеше да е много по-сериозна, отколкото би му се искало да бъде.

Времената бяха тежки, несигурни, бунтовни. Човек трябваше да внимава с парите. Син-Джин съзнаваше, че има хора, чийто живот зависеше от него, макар и по съвсем различен начин от времето, когато бе лейтенант от армията на Негово величество. Под негово управление се намираше цяла тютюнева плантация и трябваше да плаща на работниците си. Самата мисъл за новия му живот предизвика иронична усмивка на лицето му. Той — собственик на тютюнева плантация. И не само това, но и предвестник на нови времена. Трудно му беше да повярва, че това бе той, човекът, който винаги преди бе търсил само лек живот. Той бе разтърсил с поведението си богатата колония Вирджиния, в която се бе установил да живее. Веднага щом Морган Макинли, тогава негов тъст, му подари с щедър жест на благодарност няколко роби, Син-Джин ги освободи. Сега чернокожите с радост работеха при него на заплата. Опитът и войната бяха научили

Син-Джин да бъде честен и добросърдечен работодател, който разделя плодовете на труда с работниците. Бяха го научили и на това, че винаги трябва да пази гърба си. Някои хора, бе разбрал той, мислеха, че подронва устоите на обществото, като освобождава роби. Други, като Вашингтон и Джеферсън, с радост приемаха постъпката на Син-Джин, тъй като тя съответстваше на собствените им философски възгледи за промяна на това общество.

Но философските възгледи, правилни или неправилни, не плащаха на данъчните чиновници, помисли си Син-Джин, като погледна към изтънелия си портфейл. Парите, които си бе отпуснал за това развлечение, бяха вече на привършване. Оставаха му само две монети. Тази кана с ейл му беше последната за вечерта и може би това бе за добро, реши той. Не му се щеше да рискува да падне от коня си и да се събуди сутринта в някой храсталак.

Някой се блъсна в Син-Джин и бутна ръката му. Тъмната течност се заклати в сивата кана като развълнувано море и заплашително се издигна току до самия ѝ ръб. Син-Джин бързо остави чашата на тезгяха и се обърна да види кой се бе спънал в него. Съвсем навреме успя да прихване слабоватия човек, който след миг щеше да се просне на земята.

— Ей, по-внимателно, приятелю — разсмя се той.

Мъжът въздъхна и от устата му се издигна облак алкохолна пара, толкова гъст и голям, че би могъл да замъгли мозъците на трима души едновременно. Мъжът се изправи по доста театрален начин, като се опираше на Син-Джин под съвсем остър ъгъл.

— Хиляди благодарности, добри ми съседе — усмихна се широко мъжът. Опънати от усмивката, тънките му тъмнокафяви мустаци още повече изтъняха. Имаше вид на невинен юноша, въпреки че, благодарение на многото пресушени чаши, бе напълно в плен на алкохолно опиянение.

Син-Джин го изглежда развеселен:

— Можеш ли да стоиш на краката си?

— Да — каза мъжът с по-изискан тон, отколкото състоянието му предполагаше, но се заклати, като се извърна да погледне сервитьорката, която бе застанала точно зад него. Протегна натежалата си ръка към нея и я сложи върху рамото ѝ. — Все пак, с малко помощ ще се справя още по-добре.

Той намигна на Син-Джин и глуповатата му усмивка още повече се разшири. Този човек от пръв поглед му хареса. Все още облегнат на момичето, мъжът огледа обстановката около себе си. Физиономията му изведнъж изтрезня, като на дете, което току-що е разбрало, че е направило беля.

— Да не би аз да съм станал причина да изгубите част от драгоценната си напитка? — посочи той каната с трепереща ръка.

Син-Джин поклати глава:

— Няма значение. Имаше малко горчив вкус.

Мъжът пусна сервитьорката и използва освободената си ръка да притегли каната на Син-Джин към себе си, като че ли приближаването ѝ щеше да му прехвърли и правото върху нея. Той погали металния съд със същото възхищение, с което би погалил и бузата на красива жена.

— Да, така е с първите четири, пет кани — замечтаното му изражение изчезна, когато се съсредоточи върху заобикалящата го обстановка. — След това придобива райски вкус. Наистина.

Мъжът се изправи с голямо усилие и се повдигна на пръсти, олюлявайки се, за да изглежда висок поне до очите на Син-Джин.

— Казвам се Райли О'Рорк — и като че ли избутвайки своя край на триона, той рязко протегна ръка, но не можа да уцели ръката на Син-Джин. — Не трябва да се клатиш толкова, ако искаш да си стиснем ръцете.

— Ще се опитам — засмя се Син-Джин и хвана ръката му. Райли стисна неговата изненадващо силно за човек в неговото положение, помисли си Син-Джин. — Сейнт Джон Лоурънс на вашите услуги.

Райли наклони глава настрани като червеношийка, заслушала се в шума на приближаващ неприятел.

— Ти не говориш като тукашен — усмивката му потрепна като пламъка на свещ, която всеки момент може да изгасне.

Син-Джин бе изпадал в това положение вече толкова пъти, че нито ги броеше, нито ги помнеше. И въпреки че вече бе застанал нащрек, той продължи да го гледа приятелски.

— И ти също. Ирландец ли си?

Райли бавно кимна и свъси вежди. Ноздрите му се разшириха, а напоеното му с ейл тяло се изпъна, или той поне си мислеше така.

— А ти, британец ли си?

Син-Джин запази приятелски тон:

— Да, само поради неориентираните капризи на съдбата.

Той видя как Райли протегна ръка към пистолета си, който беше небрежно затъкнат в колана на панталоните му. Син-Джин бе сигурен, че в състоянието, в което се намираше, мъжът по-скоро би прострелял един много важен орган от анатомията си, отколкото него. За да му покаже, че е приятелски настроен и му има доверие, Син-Джин повдигна каната към устните си.

— Но по собствен избор съм американец — небрежно добави Син-Джин, отново сложи каната на бара и я побутна към Райли. Съмнението изведнъж изчезна от челото на другия и на устните му отново се появи широката лъчезарна усмивка.

Той хвана с две ръце чашата и мъдро кимна:

— По собствен избор — повтори той. — Така, значи сме двама, или колкото такива като теб се намират сега в тази кръчма, а не е майтап работа да се размотава човек в нея — пошегува се той. — Завъртя ми се главата от теб! — премигна той и побледня. Сетне разтри очите си с ръка и извика: — Джийни, Джийни, къде си, любима?

Той размаха ръце във въздуха, за да повика сервитьорката, но тя вече се бе възползвала от ситуацията, за да се измъкне и да си потърси по-щедър покровител. Син-Джин погледна към дъното на залата и забеляза, че Джийни, с широка усмивка на лице, с всички сили се стараеше да забавлява един мъж, в чието лице разпозна градския ковач. Райли въобще не забелязваше, че момичето е изчезнало. Очевидно не можеше да извърти глава, без с това си движение да обърне пред погледа си цялата зала с краката нагоре. Треперещата му ръка тежко падна върху рамото на новия му приятел.

— Сейнт Джон?

— За приятели съм Син-Джин.

Райли кимна и едното му коляно се подгъна.

— Син-Джин — произнесе той името с тих шепот, който потъна в глъчката на кръчмата.

Син-Джин се наклони, за да чуе какво имаше да му каже мъжът.

— Да?

Райли смело се опитваше да се пребори с внезапно надигналата се вълна, която го теглеше към мрака. Той очевидно нямаше голямо

желание да попадне там. С цялата си тежест Райли се облегна на Син-Джин, но вълната с неумолима мощ се устреми отново към него.

— Страх ме е, че... аз... скоро ще... потъна.

Син-Джин знаеше, че е безсмислено да спори с някой относно положението, в което предполагаше, че се намира и самият той. Протегна се да хване Райли за ръката точно в мига, в който младият мъж, съвсем омекнал, щеше да се свлече върху добре изтъркания под. Широка и доволна усмивка се бе запечатала на дружелюбната му и доста омагьосана физиономия.

ГЛАВА 2

— Райли! — Син-Джин разтърси мъжа, за да го събуди. Но в отговор на усилията си успя да получи само една доволна въздишка, с която Райли потъна още по-дълбоко в мъглявината на забравата. — Райли!

Син-Джин усети, че започва да се оказва губеща страна, и се заозърта в пълната зала за помощ. Сам, собственикът на кръчмата, разговаряше на другия край на тезгяха с един клиент. Син-Джин прегърна Райли с едната си ръка, а с другата настойчиво замахна и успя да привлече вниманието на кръчмаря. Точно в този миг Райли взе да се смъква и Син-Джин бързо свали ръката си, за да я склочи с другата на гърба на ирландеца. Имаше чувството, че танцува с чувал брашно.

По месестото, широко лице на Сам се изписа изненада и той се отправи към тях с бавната си, клатушкаща се походка. Той не откъсваше поглед от двамата мъже и видът им все повече го развеселяваше. Брадичката на Райли се бе опряла на рамото на Син-Джин, точно като на девойка, покосена от първа обич. Още една чаша се бе разляла по грубия тезгях. Сам свали кърпата от рамото си и попи течността с привидно вяло движение. Той погледна Син-Джин.

— Някакъв проблем ли има?

Син-Джин спокойно прие шегата.

— Да. Не съм свикнал да прегръщам мъже, Сам — каза той с монотонен глас. — Най-малко някой, който е натежал като камбаната на Независимостта.

Сам се ухили до уши. Той повдигна рамене и повиши глас, за да може Син-Джин да го чуе и при тази врява:

— Тежки времена, наистина — той отново метна през рамо навлажнената кърпа. — Аз обаче бях останал с впечатлението, че и двамата харесвате Джийни...

Син-Джин се размърда, за да не позволи на Райли още повече да се смъкне.

— Сам, става вече късно, а и не съм в настроение да слушам шегите ти — нетърпението започваше да се прокрадва в тона му като ловец, който дебне елен. Той кимна към Райли. — Направи нещо с него.

Сам изглежда Син-Джин така невинно, като че ли беше тримесечно малаче.

— Не ми е на ръцете, Лоурънс — каза той и за да подчертае думите си, вдигна двете си месести ръце към тавана. — И без това са пълни с тази сган. Хей, вие там! — изведнъж извика той към двамата мъже зад гърба на Син-Джин. Той се опита да се обърне, за да види кой е привлякъл вниманието на кръчмаря, но тялото на Райли му попречи да направи това. — Спрете, или ще ви заблъскам главите една в друга и ще ги пукна като зрели пъпеш.

Син-Джин се досети, че думите му бяха предназначени за тези, които преди малко го бяха блъснали, разгорещени от боя. Силни са и двамата, помисли си той, много по-силни от него в този момент.

— Сам! — каза той умолително.

Сам отново погледна към него и поклати глава:

— Няма кого да помоля да изпрати мистър О'Рорк до дома му тази вечер. Джеймс вече си е легнал, а Уили от няколко дни вече не се е появявал — той се намръщи. — И по нужда даже не мога да изляза!

Към другия край на тезгяха се приближиха трима мъже и Сам се обърна и се запъти към тях. Тази развръзка не се хареса на Син-Джин.

— Е и какво да правя с него? — извика той към Сам.

Кръчмарят се извърна и го изглежда красноречиво:

— Каквото ти повели съвестта!

Каквото му повели съвестта! Ей това съвсем би влошило нещата! Ако не се бе вслушвал в съвестта си, щеше да отнеме Ванеса от брат си, или поне би се опитал да открадне Кристина от Джейсън. Или да запази робите си. Тогава щеше да му се налага само да ги храни, а не да им плаща и надници освен това. Навикът му да се вслушва в повелите на съвестта си му бе донесъл само неприятности. Или най-малко бе направил живота му ужасно труден. Но той беше от онзи тип хора, които се тревожеха за неща, съвсем без значение за останалите. Не би могъл да затвори нощем очи, ако съвестта му беше гузна. Той се намръщи и погледна към Райли.

— И ти имаш един начин да уреждаш нещата, Сам!

— От мястото е, Лоурънс, от мястото!

Това бе единственото философско разсъждение, което Сам би си позволил. Ако се размекнеше да дрънка, хората щяха да си помислят, че не е само кръчмар, за какъвто се представяше. И тогава не би могъл да осъществява ролята на свръзка.

Син-Джин въздъхна. Само по един начин би могъл достойно да излезе от положението.

— Добре. Къде живее? — в тона му прозвуча неприязън. Сам знаеше всичко за всички в радиус от петдесет мили. — Дано поне да не трябва да се отклонявам много от пътя си.

И тъй като се оказа така, Син-Джин прецени, че ще стигне до собствената си плантация рано призори. Изведнъж почувства, че не го държат краката. Алкохолът, който беше изпил, започваше да действа, като притъпяваше сетивата му. Сега единствено му се искаше да се отърве от товара си и да се отпусне в собственото си легло.

Сам махна с ръка на мъжете на другия край на тезгяха да почакаат.

— Никак не е далеч, момко — той се наведе през тезгяха и се втренчи в лицето на Райли по-отблизо. Глуповатата му усмивка още не бе изчезнала. Сам я забеляза и се засмя на иронията на случая.

— Знаеш ли кой е?

— Някакъв пиян — измърмори Син-Джин.

— И новият ни редактор.

Син-Джин се опита да отмести мъжа, за да го погледне още веднъж, но това се оказа невъзможно. Райли бе притиснал лице към него. Очевидно гърдите му служеха за удобна възглавница.

— И на какво, моля?

— На „Вирджиния Газет“.

Това за него беше новина. Информацията, която получаваше беше устна, от човек на човек, но не и на хартия, в писмен вид.

— И откога имаме вестник?

— Откак този господин пристигна в града и започна да списва вестник. Вече имаме един преди десет години. Роялистите се разгневиха заради една уводна статия и изгориха редакцията.

Сам важно посочи към спящия човек. Той винаги първи научаваше новините по един или друг начин и бе забравил, че не всеки имаше тази възможност. Кръчмарят се усмихна криво:

— Прощавай, забравих, че не сме те виждали от три месеца. О'Рорк дойде през това време. Издигнахме му къща и падна голяма веселба.

Син-Джин кимна. Не го слушаше внимателно. Бяха изминали повече от четири месеца, откакто бе идвал при Сам за последен път. През цялото това време бе твърде зает, за да дойде в града. Ако имаше нужда от нещо, той изпращаше надзирателя или някой от хората. Ако искаше да се види с някого, ходеше у Макинли. Но тази вечер те не биха могли да го разсеят. Щастливият вид на наскоро задомените Джейсън и Кристина щеше само да отвори старата му рана. А той искаше да забрави, а не да си спомни.

Райли отново се смъкна и Син-Джин се заклати. Сам повдигна рошавите си вежди, които приличаха на мъхести гъсеници:

— Малко май ти е тежко?

Син-Джин сплете пръстите на ръцете си, притисна мъжа към себе си и успя малко да го повдигне. Но в последна сметка нямаше да излезе победител от тази битка.

— Може и така да се каже.

Сам знаеше кога да спре да се майтапи. Имаше граница, след която шегите с някой започваха да предизвикват гнева му, и той непрекъснато вървеше по нея в кръчмата. Той посочи към дъното на залата, като че ли стените щяха да се разпаднат от погледа на Син-Джин и той щеше да види какво има зад тях.

— Живее в малката къща до вестникарския си офис. Намира се в съседство с Емпориума.

Син-Джин си представи Емпориума, сиреч търговския им център. Преди година около него нямаше още нищо. Откакто бе дошъл, пристанищният град се бе разраснал и големите сгради от три се бяха увеличили на повече от една дузина, а покрай тях се бяха сгушили малки дървени къщички, като пилци в топлите криле на квачка. Нямаше да е трудно да намери къщата, в която живееше напият се редактор на новия им вестник. Той се опита да извади кесията си през провесилия се на врата му Райли.

— Дължа ти за последния ейл.

Сам махна с ръка.

— Аз черпя, Лоурънс. Правиш ми услуга с това, че ще заведеш О'Рорк в дома му. Виждал съм го да пийва по няколко чаши и преди,

но никога не се е докарвал до това състояние. Изглежда ми симпатичен човек. Няма да ми е приятно да му се случи нещо лошо точно сега.

Сам кимна на мъжете, които вече настоятелно го викаха да ги обслужи. Не изгаряше от голямо нетърпение да отиде при тях. Син-Джин, по негова преценка, струваше колкото осем такива, ако не и повече. Той предпочиташе за клиент по-скоро един бивш червен мундир, отколкото някой разгорещен само на приказки бунтовник. Но парите си бяха пари. Той погледна Син-Джин, преди да се отправи към мъжете:

— Ще се видим ли скоро?

— Може би — измърмори Син-Джин, твърде зает с товара си. Той обмисли положението и реши, че ще е най-добре да метне по-дребния мъж през рамо и така да го пренесе до коня си. Ясно беше, че самият мъж нямаше да му помогне. Райли не усещаше нищо от това, което ставаше около него.

Мъжете в кръчмата любезно му направиха път да стигне до вратата. Той изпъшка, когато я дръпна, и излезе навън, леко приведен от тежестта върху плещите си. Вратата се затвори зад гърба му.

Беше вече късна есен и въздухът нощем бе мразовит. Напомняше, че скоро ще дойде зимата. А през зимата се живееше най-тежко, помисли си Син-Джин и меланхолията му се завърна. Зимите бяха винаги много дълги и мрачни. И нерадостни. Изведнъж се ядоса на себе си — той не беше такъв човек. Не си позволяваше да се съжالياва. Утре всичко щеше да е другояче, обеща си той. Утре щеше да се чувства по-добре.

Той внимателно положи нищо не усещация Райли на седлото на коня си, взе юздите в ръка и тръгна към търговския център.

Син-Джин тихо подсвирна, когато спря пред новопостроената едноетажна дървена сграда. Прозорците ѝ бяха от истинско стъкло! Трябва да струваха доста пари, помисли си той. Първият брой на „Вирджиния Газет“, с дата от преди два месеца, беше закачен на прозореца до него, за да се чете от всички. На първа страница вестникът смело обявяваше настъпването на нова ера.

Цивилизацията нахлуваше бързо при тях, помисли си Син-Джин. Той се загледа в къщата от другата страна на офиса. Тя бе разположена малко по-навътре от посестримите си, като че ли искаше да се предпази от чужди погледи.

— Това трябва да е — помисли си той. Никак не беше близо до кръчмата, при това.

Син-Джин напъна мишци, свали Райли от коня и отново го метна на гърба си. Той се обърна и тръгна към оградата от колчета, която ограждаше двора като дантела около яката на младо момиче. Отвори вратата и не се обърна да я затвори. Райли беше много тежък и на него му се щеше час по-скоро да се отърве от него. Сети се, че не пита дали Райли има семейство. Беше решил, че е женен, и нищо не бе в състояние да промени убеждението му. Най-малко личеше си, че не живее сам. Син-Джин забеляза, че през тънкото перде се прокрадва светлина, която идваше от камината. Той с усилие свали Райли от гърба си и го подпря на стената. После тихо почука на вратата, а след малко — по-силно. Търпението му започна да се изчерпва, тъй като никой не отвори. Какво щеше да прави с този човек, ако нямаше кой да ги пусне в къщата? Не можеше да разбере защо толкова се занимаваше с човек, с който не си бе разменил и пет приказки. Всеки друг от посетителите в кръчмата щеше да го остави да лежи там на пода. И тъй като Райли се бе напил до несвоят в заведението на Сам, именно той би трябвало да се погрижи за него, а не Син-Джин. Освен това той не мислеше, че е длъжен да поема отговорност за живота на други хора. Поне от шест години насам не мислеше така — от момента, в който Кристина бе рискувала собствения си живот, за да спаси неговия, живота на един напълно непознат на нея човек.

Син-Джин вдигна ръка да почука отново, когато вратата изведнъж се отвори. Думите му замръзнаха на върха на езика му, когато видя дулото на мускет, намиращ се в ръцете на една жена с войнствен вид, с огнени коси и очи като светкавици. Имаше вид на нежно видение, vyplътило в себе си самия бяс. Отгоре на това беше само по нощница.

Рейчъл бе погледнала през прозореца още при първото почукване. Никога преди не беше виждала този мъж в града. Беше сама и трябваше да бъде предпазлива. Най-добрият известен начин за това бе да го посрещне с дулото на пушка. И тъй като по природа изпитваше недоверие към чужденците, за разлика от вечно дружелюбно настроения си брат, тя сложи пръст на спусъка на пушката за още по-голяма убедителност. Надяваше се, че мъжът няма да разбере, че мускетът не е зареден.

— Значи го доведохте вкъщи?

„Това е лудост“ — помисли си Син-Джин. Щеше да му отиде главата за това, че се е нагърбил с ролята на добрия самарянин.

— Да, доведох го — той протегна ръка да отстрани дулото на мускета, но усети, че тя нямаше намерение да му позволи това. Оръжието остана насочено към гърдите му. — Имате ли нещо против да отместите това?

Тя присви очи. Непознатият беше висок, рус и имаше британски акцент. Значи беше враг. Доця й се мускетът да е зареден.

— И защо да го направя?

Все такъв му беше късметът — да попада на проклетии! Опита се да смекчи гнева й:

— Ами, първо — защото не искам да получа дупка в гърдите, и второ — защото не ми се ще да си съсипвам дрехите с изгаряния от барут.

Но след като на лицето й не се появи усмивка при думите му и мускетът не бе отместен, той реши да насочи разговора към причината за посещението си.

— Къде бихте искали да го оставя, мистрес О'Рорк? — тя не отговори веднага. Син-Джин започна с отчаяние да мисли, че никога няма да си тръгне за вкъщи тази вечер. — Или да го пусна в краката ви?

Той внимателно наблюдаваше изражението на лицето й. Младата жена обмисляше отговора си. Точно щеше да отвори уста, за да каже, че няма време за губене, когато тя се завъртя на петите си и тръгна към вътрешността на къщата.

— Внесете го вътре — без да се обръща, каза тя с метален глас на Син-Джин.

— Вие явно можете да командвате мъже, нали? — измърмори той и вдигна Райли, както се надяваше, за последен път.

Тя хвърли през рамо един поглед, по-студен и от януарска нощ:

— Мисля, че повечето мъже трябва да бъдат командвани.

„Нищо чудно, че човекът пие“ — помисли си със съжаление към Райли Син-Джин. Беше женен за усойница.

Той я последва в хола, където отраженията от пламъците в камината бяха плъзнали като златисти пръсти по стените. Те похотливо се промъкнаха през плата на нощницата и безсрамно очертаха тялото й

под нея. Беше хубаво сложена и формите ѝ бяха доста пищни, помисли Син-Джин и усети леки тръпки в слабините. Усмихна се вътрешно. Когато момичетата в кръчмата на Сам безрезултатно се бяха опитвали да го прелъстят, той си бе помислил, че със Савана бе умряла и мъжката му страст. Но очевидно не беше така.

Тя се обърна към него и Син-Джин отклони очи от тялото ѝ и погледна нагоре към лицето ѝ, но не успя да го направи достатъчно бързо.

Рейчъл се намръщи още по-силно. Мръсникът блудстваше с нея с поглед! Тя издигна достойнството като щит и дръпна с ръка една завеса, но пушката остана насочена към него.

— Оставете го в тази стая, моля — тя посочи отделената със завесата част от хола. Там имаше едно тясно единично легло, опряно до стената.

— С удоволствие.

С въздишка на облекчение Син-Джин стовари бремето си на леглото. Райли дори не се помръдна. Син-Джин се наведе да види дали още диша. Дишаше. И спеше като бебе. Син-Джин погледна към ангела отмъстител, облечен в бяло, и се опита да не мисли за сочното тяло, което бе зърнал под нощницата.

— Все така ли пие?

С пушка в ръка, Рейчъл разкопча ризата на Райли, макар да ѝ беше ясно, че той няма голяма нужда от това. Реши да не му сваля ботушите.

— Само когато празнува нещо.

Син-Джин погледна малката жена, застанала до него. Доця му се да провере пръсти в косата ѝ, за да разбере дали наистина е толкова копнинена, колкото изглежда. И още преди да усети, думите бяха вече на устата му:

— Ако бях женен за жена като вас, щях да си празнувам само вкъщи.

Рейчъл го изгледа рязко. Изгаряща червенина бързо се плъзна от корените на косата ѝ към пръстите на краката ѝ. Този за какъв се мислеше, че се държеше така с нея? Тя стисна пушката с две ръце. Отгоре на всичко беше и британец, помисли си гневно тя.

— Как смеете, господине?

Той се чудеше дали наистина може да стреля с мускета. Знаеше, че Кристина можеше, и не беше такъв глупак да мисли, че тя бе единствената жена, която умее това. Затова държеше оръжието под око.

— Аз не „смея“, мистрес О’Рорк, а само отбелязвам.

Тя разбра, че той я мисли за жена на Райли, и се почувства длъжна да поправи грешката му. Въпреки че, ако я бяха питали защо, не би могла да отговори.

— Аз съм му сестра и стопанка на дома му. И в двата случая не понасям мъже като вас.

Тембърът на гласа ѝ му харесваше. Напевният ѝ ирландски акцент звучеше много приятно, въпреки острите ѝ думи. Без да мисли, той пристъпи към нея. Като че ли искаше да се сгрее на топлината на гласа ѝ.

— И защо така?

Застанала нащрек, като заек, който гледа хитра лисица, Рейчъл отстъпи назад.

— Защо сте го напили?

Син-Джин поклати глава. Очите му бавно обгърнаха лицето ѝ. То беше обло, с високи скули, което бе признак на благородство. Очите ѝ бяха като два блестящи изумруда. Имаше изумителна красота — особено с пламналите си бузи и с косите, обвили като летен бриз раменете ѝ.

— Аз само го открих в това състояние.

Рейчъл се засмя силно и малко изкуствено.

— Много правдоподобна история.

Той повдигна рамене. Зачуди се дали да не се опита да я обезоръжи. Мускетът можеше да гръмне и случайно. Нямаше да стане за първи път. Не му се щеше всичко да свърши още преди да е започнало.

— Това е единствената, която знам.

Тя повдигна брадичка и още по-здраво стисна пушката.

— Е, добри ми господине, достатъчно сте се увъртали около мен тази вечер. Ще ви бъда много благодарна, ако си тръгнете веднага.

Тя леко повдигна дулото на мускета и посочи с него към вратата.

И докато само преди пет минути толкова бързаше да си отиде, сега усети, че не му се тръгва.

— Но вечерта току-що започва!

Както би могла да предположи — мръсник и прелъстител. Би трябвало сега да го застреля на място и да спаси за в бъдеще бедните безпомощни жени, които можеха да се окажат на пътя му. Но със съжаление се сети, че мускетът не е зареден. Не можеше да направи нищо друго, освен да се опита да го накара да сведе поглед.

— И ако ти се ще да остарееш, ти предлагам веднага да си тръгнеш, Червен мундир! — тя просъска това прозвище през зъби и в очите ѝ пламна омраза.

И все пак той трябваше да се опита още веднъж да се приближи до нея. Може би щеше да склони да му каже малкото си име.

— Но аз...

Рейчъл вдигна мерника към очите си и се прицели.

— Веднага!

ГЛАВА 3

Син-Джин вдигна ръце: първо — докато пръстите му се изравниха с раменете, а после ги изпъна до тавана. Дамата очевидно се изплаши. У нея пролича желанието наистина да използва мускета. Син-Джин погледна дулото внимателно.

— Вие не бихте използвали това — думите му прозвучаха с много по-голяма убедителност, отколкото усещаше в момента.

Този мръсник наистина вярваше, че може така да я омая, та да сваля мускета, помисли си Рейчъл. Искаше й се той да си отиде, преди да разбере, че оръжието не е смазано и заредено. Съжали, че не е успяла да направи нито едното, нито другото.

— Ако ви стига куражът да научите отговора на въпроса си, той едва ли би ви харесал.

Беше вече забелязал блясъка в очите й и нямаше намерение да я предизвиква повече. Винаги проявяваше здравомислие и уважение към женските настроения и към това, което една жена бе в състояние да направи, като побеснее.

— Защо се страхувате от мен? — попита той тихо и внимателно вдигна поглед от мускета към нея. — Не съм ви направил нищо лошо.

Не й беше направил нищо лошо, защото беше въоръжена. Рейчъл въобще не се съмняваше в това. Тя леко наведе мускета, за да може да го разгледа по-добре.

— Това е положението, Червен мундир! — тя пак вдигна мускета. Дулото сочеше гърдите му. — Сега ще си тръгнеш ли? Или може би ти се ще да се порадваш на чисто нова дупка в тялото си?

„Боже мой! Тя ще го направи, ако й се отдаде тази възможност!“

— Доста добре умеете да убеждавате — той тръгна към вратата, но след няколко крачки се обърна: — Все пак един съвет, преди да си тръгна...

Кой по дяволите си мислеше, че е той, да й казва какво да прави!

— Не приемам съвети от такива като теб.

Очите му се плъзнаха по нея и тя потрепери. Наистина почувства как я гали с бавния си поглед. Пръстите ѝ неволно стиснаха мускета.

Син-Джин се усмихна:

— Все пак ще ви го дам: не се разхождайте по нощница пред камината — той кимна към нея. — Тукашните мъже нямат такава силна воля като мен.

Тя широко разтвори очи и погледна надолу към нощницата си. Брадичката ѝ се опря на гърдите. Прилоша ѝ от срам, като си помисли, че пронизващите сини очи на този безбожник са я видели цялата. Тя вдигна глава. В погледа ѝ пролича желанието да го убие.

— Ах ти, копеле...

Той си помисли, че разгневена му харесваше още повече. Бузите ѝ бяха пламнали и изглеждаха като две алени рози. Син-Джин свали дясната си ръка и докосна с нея периферията на шапката си:

— Грешите, мадам, явявам се втори син в семейството — в очите му проблеснаха весели пламъчета. Рядката хубост на тази жена бе успяла да развълнува кръвта му. — Но на ваше място бих загасил огъня или наметнал нещо, ако не желаех да излагам тялото си на показ. Иначе...

Той чу как спусъкът изтрака и започна да действа по инстинкт. Ръката му се изстреля напред и блъсна пушката. Дулото ѝ се насочи към тавана, за да се забие куршумът в него, ако гръмне. Но когато това не стана, той грабна мускета и го хвърли настрани.

Рейчъл остана беззащитна и побесня:

— Ах ти, мародерстващо копеле! Псе такава! Ах ти...

Тя продължи на ирландски, обсипвайки го с градушка от ругатни, от които всичките му деди биха се обърнали в гроба. Рейчъл вдигна коляно да го ритне. Той отскочи и тя не успя да уцели. Върху него се стовари още една ругатня, която изпрати целия му род в пламъците на ада. Син-Джин я хвана за раменете. Дося му се така да я разтресе, че да млъкне. Но вместо това той я изправи до стената и я затисна с тялото си. Допирът до нея възбуди желанието му, като стръвта у куче, чуло ловджийски рог. Дивият ѝ поглед го предизвика още повече и подгони кръвта във вените му.

— Ако ще ме проклинаш, би трябвало най-напред да го заслужи.

Тя усети как шепотът му се плъзна по устните ѝ, усети вкуса на думите му, в гърлото ѝ нахлу дъхът му. Опита се да се измъкне, но

успя само да го довързбуди. Рейчъл усети това и у нея също като че ли се събуди нещо. Очите ѝ се приковаха в неговите. Започна да я обзема ужас и още едно смътно и много силно чувство.

— Ти няма да посмееш... — още преди да завърши, тя разбра грешката си. Беше го предизвикала. Беше го предизвикала и нямаше къде да избяга.

Устните му докоснаха нейните. Искаше само леко да опита вкуса им. Нямаше навик да се натрапва на жени, още повече когато беше пил. Освен това, още като видя мускета изтрезня незабавно, така че нямаше защо да обвинява алкохола, а единствено себе си. И нея. Искаше да ѝ плати за това, че го бе изплашила с оръжието си и може би да я накаже малко, че не бе оценила доброто му дело. Но не би си позволил при каквито и да е обстоятелства да удължи целувката си. Обаче тя се оказа по-дълга. Много по-дълга, отколкото бе възнамерявал. Устните ѝ бяха сочни като току-що откъснати зрели ягоди. Свежи и сладки, но опияняваха като чудесно отлежало вино. Главата му, която и без това бе замаяна от ейла на Сам, сега така се завъртя, че земята се изплъзна под нозете му. Той още по-здраво я хвана за раменете, за да не падне, а и за да не ѝ позволи да се изплъзне. И въпреки че добре съзнаваше грешката си, той продължаваше да се опива от вкуса ѝ, да целува устните ѝ все по-жадно, да иска още; а усещаше, че ако продължава, не би могъл дълго да остане прав.

Страхът ѝ се удави в стихията на страстта. Трябваше да се бори, да вика, да го отблъсква, а се отдаде на целувката, която би могла да я погуби, да я погълне, без да остави и следа от нея. Едва си поемаше дъх. Бореше се за всяка глътка въздух. Не знаеше какво точно ставаше с нея, но усещаше как постепенно остава бездиханна, как силите ѝ изтичат, погълнати от пламъка на лумналата страст. Това едва ли беше само една обикновена целувка. Едва ли бе само сливане на две усти, плът, докоснала се до друга плът. Усещането, което я изгаряше, бе греховно хубаво. Бе зашеметена и объркана. Едно напълно непознато, изпепеляващо чувство бе завладяло всички фибри на тялото ѝ. Настойчиво, като жужаща вече пълна с мед пчела, която ненаситно иска още. Ясно съзнаваше всичко, което ставаше в нея — ударите на сърцето, бученето в ушите, напористият натиск на устните му, които вземаха от нея неща, за чието съществуване досега не бе подозирала.

Присъствието му изпълваше цялото ѝ съзнание и в момента нищо друго не съществуваше за нея.

Целувка след целувка, устните му непрекъснато намираха нейните. Всяко следващо усещане бе по-силно от предишното. Трябваше да спре. Той знаеше, че ако не го направи, щеше да се стигне до край, който тя нямаше да му прости, когато здравият разум отново надделее у нея.

Той с мъка откъсна устата си от нейната.

— Иначе — каза той, завършвайки изречението, което бе започнал преди цяла вечност — някой ще постъпи с вас така.

Ръцете му се спуснаха към кръста ѝ, преди да намери сили да я пусне.

— Ще те застрелям!

Нещо пошепна на Син-Джин, че тя вече го бе направила с амуниции, много по-унищожителни от каквито и да са куршуми или барутни смеси, които човечеството бе успяло да изобрети. Устните му се извиха в усмивка. Той погледна оръжието в краката ѝ. Не беше гръмнало, когато натисна спусъка.

— Но не и с този мускет!

Тя затвори очи, за да се предпази от въздействието на усмивката му. Усети прилив на сили и се опита да вземе мускета, но Син-Джин я изпревари и го вдигна високо, така че да не може да го стигне. Рейчъл чу похъркването на брат си. Да ослепее дано! Защо спеше точно сега, когато имаше нужда от него. Тя възмутено повдигна брадичката си:

— Дайте ми го!

Син-Джин беше деветдесет на сто сигурен, че оръжието е празно, но реши да не накърнява достойнството ѝ и каза престорено:

— И да стана на решето? О, не!

Тя се повдигна на пръсти и се опита да вземе мускета.

Той само го вдигна по-високо. Рейчъл отново безпомощно стъпи на цяло стъпало. Това съвсем я вбеси; скръсти ръце на гърдите си и се приготви да плюе отрова:

— Крадец такъв!

Той не се опита да скрие усмивката си и това я ядоса още повече.

— Значи крадец е по-лошо от убиец? Или както е във вашия случай — убийца? — поправи се той, като не сваляше очи от лицето ѝ. Не забеляза угризение, а само яд и смущение.

— Крадец! И още по-лошо!

Тя още веднъж се опита да стигне стария мускет, който използваша с Райли за лов на дребен дивеч. Никога до тази вечер не го бе насочвала срещу човек. Син-Джин продължаваше да го държи високо над главата си и да я дразни.

— Не съм убийца. Аз само защитавам дома и честта си.

Син-Джин потисна желанието си отново да я целуне. Знаеше, че това щеше да я накара само още повече да побеснее. И вместо да излекува болката, която бе започнала да я измъчва, щеше да я усили.

— Езикът ви е достатъчно сериозно оръжие, мадам.

Той благоразумно не се разсмя, когато забеляза как очите ѝ го пронизаха като кинжали. Започна да отстъпва към вратата, като се държеше на безопасно разстояние.

Рейчъл се успокои като видя, че смята да си ходи. Преди малко се бе изплашила, че ще я насили, и което беше още по-лошо, прости ѝ Господи, не би имала нищо против. Но у него имаше нещо нейно и тя нямаше намерение да му го остави.

— Мускетът ми! — каза настойчиво тя и протегна ръка.

Тя беше или много смела, или много глупава. Но и в двата случая нямаше намерение да ѝ отстъпва. Оръжието си остана в ръката му. Той стисна пръстите си около него и се усмихна:

— Ще го оставя, след се кача на... коня си — не се сдържа да уточни той.

Очите на Рейчъл толкова се свиха, че заприличаха на горещи зелени въглени, светнали между черните ѝ ресници. Мъже! Всички са едни и същи. Умовете им са пълни с мръсни помисли, както и душите им!

Тя сви юмруци.

— Ще ми платиш за тази обида! Запомни думите ми — ще ми платиш за това!

Той си пое въздух, за да успокои дишането си. Сърцето му все още биеше по-силно, отколкото му бе разрешено. Само заради една невинна целувка! Е, може би не беше толкова невинна. Син-Джин отвори вратата, все още застанал с гръб към нея.

— Не се съмнявам в това. Никак не се съмнявам — той леко наклони глава и замечта за следващата среща. — Лека нощ.

С мисълта да си вземе мускета, Рейчъл направи една стъпка към него, но той поклати глава, за да я предупреди. Ако тя още веднъж се приближеше до него, ако още веднъж го докоснеше, не беше сигурен, че за втори път би могъл да устои на изкушението. Очите му се заковаха в нея.

— На ваше място бих останал където съм, освен ако не ви се ще да се споразумяваме още веднъж.

Той блъфираше като картоиграч, който държи в ръцете си само непечеливши карти. Тя знаеше това със сигурност, или почти със сигурност, но краката ѝ не се помръднаха от мястото на което стоеше. Тя изгледа мускета. Безсилието, като придошъл в ранното пролетно утро поток, нахлу в душата ѝ. И тъй като ядът ѝ се самоподхранваше, единственото ѝ желание в момента бе да го накара да ѝ плати за злоупотребата. Гняв и жажда за мъст разтърсваха душата ѝ като биещи криле на орел, полетял срещу силен северозападен вятър. Но инстинктът ѝ за самосъхранение, който винаги я напътстваше, я бе приковал и не ѝ позволяваше да се помръдне. Като че ли краят на нощницата ѝ бе закован за дървения под, специално сложен от Райли да ѝ достави радост. Тя си позволи само още една атака. Не би могла да продължи да живее, ако не му го кажеше:

— Вие не сте джентълмен.

„Тя наистина нищо не бе разбрала от това, което току-що се случи — помисли си Син-Джин, — или по-точно, което не се случи.“

Очите му се спряха на нейните и ѝ казаха това, което той не би ѝ казал с думи.

— Напротив, мадам. Надявам се ще разберете, че съм се държал по-джентълменски, отколкото вие сте имали право да очаквате.

Безсрамно псе. Сега си придаваше важност. Мислеше, че е нещо повече от другите колонисти. Тя предизвикателно вдигна глава:

— Защото може би сте сред щастливите избраници на Нейно величество?

Той понесе намека ѝ невъзмутимо. Имаше право да забие още една последна стрела:

— Защото въпреки острия си език, вие сте красива и сладка, но само докато мълчите и сте готова да откликнете на мъжките желания.

За миг онемя. Той се възползва от този шанс да се измъкне и затвори вратата зад себе си.

Син-Джин силно въздъхна, изтича към коня си и бързо започна да развързва юздите му. Знаеше, че тя няма и миг да се забави да се появи на двора. Въпреки че мисълта да се сборичка още веднъж с нея и да усети физическата ѝ близост много му харесваше, той я отхвърли като неразумна.

Бе се държал почтено с нея. Моралните задръжки действаха дотогава, докато над тях не вземе надмощие нещо или по-висше, или по-низше. Много време бе изминало, откакто за последен път бе изпитал такова силно желание, каквото допирът на нейното младо и нежно тяло бе предизвикал в душата му.

Син-Джин се метна на седлото, после предпазливо се наведе и внимателно остави мускета до един кол откъм вътрешната страна на оградата. Представи си, че чува шума от стъпките на босите ѝ крака, докато тя тичаше за мускета. Трябваше миг по-скоро да излезе от обсега му. Никога не бе рискувал и не му се щеше да рискува и сега, излагайки се на чувствата ѝ и на точността на прицела ѝ. Мислеше, че мускетът не е зареден, но нямаше намерение да залага живота си, за да провери предположението си.

Син-Джин смуши с острите си шпори хълбоците на коня и го подкара с всички сили към сенките на дърветата. В далечината чу, че мускетът гръмна. Той притаи дъх, но не усети болезнено забиване на куршум в тялото си. Обърна се и я видя на лунната светлина. Бе праметнала през рамо нещо като барутен рог. Очевидно бързо бе успяла да зареди оръжието.

По дяволите, светкавично действаше, проклетницата, помисли си той.

Нощният въздух довя до нея ехото на смеха му и тя го изруга ядно. После събра цялото си достойнство, обърна се и влезе в къщата. Беше бясна, че мишената ѝ е изчезнала в мрака.

ГЛАВА 4

Малките часове на деня вече прибираха своя данък. Пийналите мъже започваха да напускат кръчмата на Сам и да се отправят в мрака към домовете си: едни — с клатушкаща се походка, а други — опрели се на раменете на приятелите си. Вътре неколцина мъже, които нямаше къде да отидат или не желаеха да се прибират у дома, продължаваха да се облягат по грубите дървени маси.

Сам тежко въздъхна. Щеше му се и те вече да си тръгват. Но парите си бяха пари и в тези трудни времена човек и на едно петаче не обръщаше гръб, а камо ли на по-едри суми.

Вратата се отвори — за да влезе, а не за да излезе някой — и Сам повдигна гъстите си черни вежди. Той загледа Син-Джин, който мълчаливо се отправи към тезгяха и като стигна до него, се облегна с лакти. Кръчмарят праметна през рамо влажния пешкир и се наведе към Син-Джин:

— Отказа ли се да прекарваш сам нощта, приятелю?

Вече всички момичета бяха заети, но съответната сума щеше бързо да освободи някое от тях, за да се погрижи за удоволствието на Син-Джин. При това Сам знаеше, че една-две биха го сторили и без пари за него.

Въпросът на Сам извика образа на Рейчъл в съзнанието му и кръвта му се стрелна като куршум, изстрелян от най-добрите английски стрелци, които никога не пропускаха целта. Но изражението му с нищо не издаде чувствата му. Той дори успя весело да се усмихне:

— Уискито ти най-после си изигра ролята. Ако реша да яздя до вкъщи сигурно ще ме открият дълбоко заспал в някой храсталак. По-добре ще е да подремна в някоя от твоите стаи.

Той погледна към стълбището, което водеше до втория етаж. Там имаше няколко стаи, чиито врати бяха сбутани една в друга като илици, ушити от някой нескъпопосан пътуващ шивач.

— Имаш ли свободни стаи?

Сам се усмихна. Разбираше Син-Джин. Жена му бе починала преди две години, а може да бе и по-отдавна. Всеки мъж си имаше своите нужди, за които някой просто трябваше да се погрижи.

— Със или без компания?

Дори и да не бе капнал от умора, Син-Джин не би желал да притъпи въздействието на това, което се бе случило на по-малко от миля оттук. Устните на Рейчъл още изгаряха неговите. Той разкопча жилетката си.

— Без.

„Странни са сега младите мъже“ — помисли си Сам. Той повдигна широките си рамене, при което шевовете на ризата му изпукаха:

— Ще ти струва по-скъпо.

Син-Джин се наведе напред и повика Сам с пръст. Когато той се приближи, Син-Джин го попита:

— Защо?

Сам печелеше от всичко, което ставаше под покрива му, било то продажба на ейл, хазарт, храна за тялото или за душата, както той обичаше да нарича услугите, предлагани от момичетата му на клиентите.

— Ти си бизнесмен. Ще ме разбереш — той забеляза, че Син-Джин още чака обяснение. — Защото няма да платиш за услугите, които предлагаме, а ако някой друг би ползвал стаята, би могъл и да почерпи момичето и така да увеличи приходите ми — той се изхили на остроумието си. — Трябва да плащам данъци и да храня семейството си, както знаеш.

Единствената дъщеря на Сам бе избягала с един войник от армията на въстаниците преди няколко години. Тъй че, той всъщност нямаше семейство. Син-Джин се засмя и поклати глава:

— Трябва да пълниш и шкембето си.

Сам не се обиди на думите му, а с нежност поглади предмета на разговора им. От млади години имаше корем и не виждаше смисъл да полага усилия, за да промени нещата.

— Все някой трябва да го прави.

Син-Джин бръкна в кесията си и удари една монета на тезгяха. Ако скоро не се добереше до някое легло, щеше да падне и да заспи на пода.

— Искам най-малката ти стая.

Сам взе монетата и я претегли по навик в ръка, макар че имаше вяра на Син-Джин. Като остана доволен, той му каза:

— Ще вземеш моята стая. Момичетата са заели другите тази вечер — той забеляза, че челото на Сам се сбръчка и бързо добави: — Поне засега. Трябва да е заради пълнолунието. Събужда мъжките страсти.

Син-Джин си спомни как Рейчъл бе застанала боса с мускета в ръка, а луната хвърляше златни отблясъци върху кожата ѝ.

— И женските.

Сам се разсмя и отново взе пешкира да подсуши една кана.

— Май си видял сестрата на Райли. Рейчъл ѝ беше, мисля, името.

Ах, дъртакът му. Познава я, значи! Би било по-любезно от негова страна да го предупреди като разбра, че ще ходи у тях.

— Как разбра?

Сам подуши внимателно въздуха около Син-Джин.

— Ами, миришеш ми на изгорял барут — разсмя се силно той, развеселен от собствената си шега. След малко, като се поуспокои, рече: — Тя е истински таласъм! В колонията няма кой знай колко жени, но съм сигурен, че покрай нея никой няма да вземе да се увърта.

Син-Джин повдигна рамене. Беше уморен, болеше го глава и въобще не беше в настроение да обсъжда този въпрос, въпреки че съвсем не бе съгласен с преценката на Сам. Тя имаше огнени очи и апетитно сочни устни, тъй че щеше да предизвика мъжките интереси. Ако някой мъж можеше да се добере до нея жив! Син-Джин си спомни как държеше оръжието, насочено право към сърцето му. Но засега той кимна в знак на съгласие:

— Едва ли, освен ако някой не иска да му простреля носа или някои по-важни части.

Сам се подхили и остави пешкира. Изказването на Син-Джин бе предизвикало интереса му:

— Ти като че ли си се боричкал с нея.

Да, и така можеше да се каже. Син-Джин неволно облиза долната си устна, която още пазеше вкуса на целувката ѝ.

— Така стана. Тя започна да ми чете конско, че съм бил напил брат ѝ.

Това почти отговаряше на истината. Сам поклати глава и се намръщи.

— Заради тези жени ще ми се наложи да затворя кръчмата — той погледна към мъжете, които още дремеха по масите. Повечето се криеха при него от езиците на жените си. — Добре че никой не им обръща внимание.

Думите на Сам събудиха любопитството на Син-Джин, макар че Морфей притискаше клепачите му с тежката си ръка.

— Брат й Райли често ли идва тук?

Сам се замисли за младия мъж. Пиян или трезвен, той винаги вдигаше голям шум с приказките си.

— Струва ми се, не толкоз често, колкото би искал.

Кръчмарят поклати глава. Някои жени бяха тежък кръст за мъжете си. Неговата беше кротка до смъртта си, Боже успокой душата й! Но той познаваше други, които с удоволствие би напердашил или дори зарязал.

— На мъжа му трябва място да се поотпусне, особено на такъв като О'Рорк, който прекарва толкова време в мисли пред бюрото си.

Син-Джин се разсмя. Чувстваше се странно превъзбуден, като че ли тялото му, мускул по мускул, отново се бе почувствало бодро.

— Ти, пък, Сам, какво разбираш от мислене?

— Почти нищо — съгласи се кръчмарят, но това не можеше да промени мнението му. Той размаха края на пешкира пред лицето на Син-Джин, за да подчертае думите си, — но един вестникар сигурно мисли много. И когато вече е измислил нещо и го е написал на хартия, ясно е, че ще му се доще компания.

Разговорът за отскоро списвания вестник бе много интересен на Син-Джин. Той знаеше, че Сам обича да следи събитията и сигурно пръв си купуваше вестника.

— Имаш ли някой брой на „Вирджиния Газет“?

Сам помисли и кимна:

— Може още да се търкалят няколко отзад — той посочи с палец склада, където имаше всичко — от бъчви с уиски до бурета с барут. — Вестниците вършат добра работа да натъпчеш с тях обувки, или да застелеш рафтове, а и за друго. Чакай — той сложи ръка на гърдите на Син-Джин. — Ей сега ще ти ги донеса.

След няколко минути той отново се появи, като клатеше глава и мърмореше нещо под носа си:

— Все пак си мисля, че една купчина вестници, миришещи на мастило, не могат да заместят живата плът и кръв, Лоурънс!

Син-Джин взе трите броя на „Вирджиния Газет“, които му бе донесъл Сам, и ги пхна под мишницата си.

— След твоето уиски, Сам, както е казал един наш известен сънародник, духът може да изпитва желания, които плътта, уви, е немоцна да удовлетвори.

Сам се разсмя. Той блъсна с юмрук яките си гърди и те се заклатиха от силния удар.

— Не знам. Моята плът никога не е изпитвала немощ!

Син-Джин му кимна за лека нощ и се отправи към стълбите.

— Първата врата вдясно — извика му Сам. — Трябва да е свободна. Ако има някой, изхвърли го.

Син-Джин почувства, че умира за сън, и започна да омеква като памук. Щеше му се да няма никой в стаята. Нямаше никакво желание да се разправя с когото и да било. Бутна вратата и с облекчение видя, че стаята е празна. Влезе вътре и запали единствената свещ, поставена на едно обърнато с дъното нагоре буре. После затвори вратата с лакът, без да се обръща.

Въздъхна и седна на тясното легло, което изскърца под тежестта му, оплаквайки старостта си и прекалено грубата употреба. Син-Джин почти не забеляза това. Той изу ботушите си един след друг и ги запрати в ъгъла. После тежко се стовари върху постелята. Тя миришеше на прах и пот. Зачуди се колко ли двойки се бяха любили на нея след последното ѝ пране. Вероятно, твърде много. Но, като войник, той бе спал и при по-лоши условия. Огледа се наоколо. Поне нямаше бълхи, успокои се той, или пък дребни животинки с остри зъби, с които да трябва да споделя леглото.

Светлината на свещта бе прогонила тъмнината в ъглите и потрепваше от течението, което се просмукваше през рамката на прозореца, като уплашено дете в студена нощ. Докато лежеше, Син-Джин усети, че само тялото му е изтощено, но умът му като че ли беше още бодър и скоро нямаше да заспи. Той въздъхна и взе вестника, издаван от Райли в четири страници. Опря се на лакът и прочете една статия, после — още една и усети, че му става интересно.

Повечето статии съдържаха най-различни новини за хората от околността. Той дори откри и една малка бележка на последната страница, че на Джейсън Макинли и жена му Кристина се е родил втори син.

Син-Джин изви нагоре устни, като си спомни как изглеждаше Кристина доскоро. Дори и с големия си корем бе хубава. Той се зачуди как бе успял да предизвика гнева на боговете, че да го лишат от радостите и даровете, с които бяха облагодетелствали Джейсън Макинли. Въздъхна през зъби и пусна вестника върху смачканата завивка. Нямаше никакъв смисъл да мисли за това и да се опитва да открие отговора. Отговор просто нямаше.

Съдбата, Бог, или това, което управляваше човешкия живот, не даваше обяснения на смъртните. Едва ли щеше да даде обяснение за делата си и на него. То или Той вършеше това, което желае, и смъртните нямаха право да задават въпроси, а само да живеят.

Той сплете ръце и ги пхна под главата си. Шумът, идещ от бара, взе постепенно да затихва и да напомня плиск на вълни, миещи брега на някой тих плаж. Той усети, че клепащите му натежават. Мислите му започнаха да се разсейват като облаци, понесени от силен вятър.

Сънят вече бе започнал да обвинява с дългите си пръсти душата му, когато му се стори, че дочува един по-друг шум, идващ от съседната стая. Обърна глава натам и се заслуша.

Това беше шум от любенето на мъж и жена. Звуците му се премесиха с неясните образи, появили се в съзнанието му, и той накрая почти повярва, че мъжът бе той, а жената... жената в прегръдките му не беше починалата му съпруга, нито Ванеса, тази, която първа бе откраднала сърцето му. Не, тази жена бе дарена с вирнат нос и ирландска брадичка. Косата ѝ беше от огън, а очите ѝ — от изумрудина. Смееше се със зъл, похотлив смях, който проникваше във всички фибри на тялото му. Когато спря да се смее, тя го дари с целувка, която завинаги погълна душата му. Последният образ в съзнанието на Син-Джин, преди сънят да го покори, беше на Рейчъл. Тя протягаше ръце към него. Беше отметнала глава и пред очите му се откриваше алабастровобялата ѝ шия и подканваше устните му да ѝ се насладят.

Той почувства как тялото му изгаря от страст.

ГЛАВА 5

Докато развързваше юздите на коня си, за да се отпрати най-после към дома, Син-Джин усещаше как в корема му тежи закуската, погълната сутринта в кръчмата. Тя безспорно беше отлично място да се повесели човек и да си поприказва с чаша ейл в ръка, както и да получи сигурен подслон, ако попрекали с пиенето.

Но що се отнасяше до ястията, той предпочиташе готвача си, или дори собствените си кулинарни умения, а той не беше кой знае какъв майстор. Откак дъщерята на Сам бе избягала с нейния войник, гозбите в кръчмата бяха станали съвсем безвкусни. Изглежда, че качествата на момичетата, които Сам наемаше, нямаха нищо общо с тенджерата и огнището. Може би умееха да заситят мъжката душа, както претендираше Сам, но едва ли можеха да разглезят стомаха му.

Син-Джин сложи ръка на корема си. Под разтворените си пръсти той можеше да се закълне, че напипва заседналата на буца шунка, която бе изял. Тя като че ли още очакваше да я сготвят както трябва.

Той въздъхна и обърна коня с гръб към кръчмата.

Зората току-що с палава танцова стъпка бе повдигнала полите си в розово и виолетово и сега срамежливо се оттегляше от сцената. Градът се събуждаше за поредния си трудов ден. Него също го чакаше работа на плантацията, помисли си Син-Джин. Това, че жетвата беше приключила и зърното бе прибрано, не означаваше, че може да седне да брой мухите. Или пък да се отдаде на съзерцание.

Той разсеяно потупа по врата лъскавия черен жребец и се метна на седлото.

— Доста окъсняхме, Луцифер. Бронсън сигурно се чуди къде сме се дянали.

Надзирателят му, Бронсън Калоуей, беше способен човек, но твърде много се тревожеше, помисли си Син-Джин. Реколтата все беше твърде малко; мъжете, които работеха на плантацията, все недостигаха. Вечно нещо не беше както трябва. Бронсън се тревожеше, че няма да завали, когато грееше слънце, а когато валеше, че дъждът

няма да спре. И тъй като не се бе прибрал навреме у дома, Син-Джин не се и съмняваше, че в този момент Бронсън вече е организирал хората да го търсят. Трябваше час по-скоро да се прибере.

Но изведнъж, без да се замисля, дръпна юздите и сви вляво. Конят потегли в тази посока и Син-Джин тръсна глава, в израз на жертвоготовност.

— Тръгна по грешен път, Луцифер — засмя се тихо той. — Сега, както знаеш, нямаме време за това.

Син-Джин почувства как кръвта му, от състояние на абсолютно трезв покой, изведнъж започна да кипи при мисълта за срещата с яростната мис О'Рорк. Надяваше се, че този път тя щеше да е без мускет. Чувството, което изпитваше сега, имаше много общо с вълнението преди битка, но не беше толкова силно, и страхът, разбира се, го нямаше. Но възбудата от очакването бе същата. Може би, засмя се той, дори и криещата се опасност бе същата.

— Аха, значи, ти се ще да я видиш още веднъж — измърмори той на Луцифер, когато се появи голямата масивна сграда на търговския център. До нея, като по-млад и по-тънък брат, се бе изправил вестникарският офис. В светлината на деня той изглеждаше по-нов и по-блестящ, като че ли беше място, където си даваха среща всички чудни неща. Син-Джин си помисли, че е дал голяма воля на въображението си.

Дали щеше да е в офиса, или си беше у дома?

Син-Джин не можеше да си представи Рейчъл наведена над камината, за да приготвя обета на брат си. По-вероятно бе да е в килера на офиса и да прави барутни смеси.

Все пак той искаше да я види, дори и само за да се увери, че греши.

— Да й дадем още един шанс да уцели нещо съществено, а, Луцифер?

Конят изпръхтя в знак на съгласие.

Логиката, която никога не беше направлявала живота му, с изключение може би само на удоволствията, сега повеляваше да стои колкото се може по-далеч от проклетата мис О'Рорк. Логиката помагаше на човек да опази живота си. И все пак точно тя пък правеше живота много скучен. А той никога не бе водил скучен живот и нямаше намерение да започва сега.

— Да, наистина, господин Луцифер, по-добре би било да си вървим у дома.

Вместо това той се приближаваше все повече до вестникарския офис и нямаше вид, че смята да обърне коня си назад. Точно като мечок, който, подушил меда, отива към пчелина, без да мисли за ужилената си лапа, на Син-Джин му се щеше още веднъж да види Рейчъл.

Още веднъж да усети вкуса на устните ѝ.

Може би късният час и огънят в камината, от чиито отблясъци Рейчъл изглеждаше като златна, бяха омагьосали Син-Джин. Може да беше и поради изпитото у Сам уиски, което още гореше в кръвта му. Може би на дневна светлина тя като нищо щеше да се окаже само една стара вещица с криви зъби, лош дъх, проскубана коса и кожа с цвят на дървесина.

Син-Джин се засмя. Може би го бе обзела лудостта на лятната нощ, само че през късна есен.

Като спря коня си до едноетажната сграда на вестникарския офис, той чу, че въпреки ранния час, вътре имаше хора. Сред гласовете, които идеха от там, особено се различаваше един ясен и мелодичен тембър, заглушаван от време на време от хленченето на още един понисък глас.

„Това сигурно е тя“ — помисли си Син-Джин.

Той слезе от коня си. Докато връзваше Луцифер за единия от стълбовете на верандата, той държеше под око сградата. Нямаше никаква представа какво щеше да ѝ каже, но това никак не го тревожеше. Думите сами щяха да дойдат при срещата им. В този момент трябваше да разбие образа на снощното видение, особено ако желаше отново да си възвърне спокойствието.

Почукването му остана нечуто. След него не последва смълчаване, назидателната лекция вътре не се прекъсна. „Очевидно дамата е твърде много опиянена от собствения си глас, за да чуе някакво си там почукване — помисли си Син-Джин — или да осъзнае съществуването и на нещо друго.“

Вместо да чука втори път, Син-Джин натисна дръжката на вратата и разбра, че резето не бе пуснато. Той бавно и тихо започна да отваря вратата.

Помещението бе изпълнено с остър мирис на вестникарско мастило. Вътре най-осезателно присъстваха две основни неща. Първото бе една масивна дървена преса, поставена в средата на стаята и прилична на могъщо езическо божество.

Другото, което всяваше също такова страхопочитание, беше бушуващата в стаята вихрушка. Рейчъл като че ли беше едновременно навсякъде. В един миг грабваше куп вестници, в следващия — вече подреждаше печатарските набори. И през цялото време не спираше да мърмори и да гълчи малко попребледнелия си брат, който не смогваше да я догонва. Медният ѝ глас не замлъкваше дори и след като му зададеше някакъв въпрос. Тази сутрин Райли не можеше достатъчно бързо да вмъква отговорите си, преди тя вече да е започнала друга тема. След няколко безплодни опита, той вече и не се опитваше да ѝ отговаря, а докато думите на сестра му го шибаха като ураганен вятър, той с всички сили се стараеше да преживее бушуващата буря.

Син-Джин искрено му съчувстваше. Гневът ѝ се бе понесъл като кораб с издути платна и тя съвсем не забеляза появата му. Това му даде възможност още веднъж внимателно да я разгледа и със съжаление да отбележи, че вместо да се окаже по-обикновена, независимо от скоростта, с която се движеше устата ѝ, на дневна светлина тя изглеждаше още по-хубава.

— И как можа въобще да пиеш, като знаеш колко много работа има да се върши, и то с някакъв тъп и важен простак от червените мундири! — сопна му се тя.

Райли само още повече се сви. Той въобще се бе отказал да си отваря устата. Рейчъл поклати глава и косата ѝ се пръсна по раменете. Тя вдигна един плик, в който бе пхнала друго писмо, и го загледа смръщено.

— За първи път почти се радвам, че мама и татко не са живи — тя смени една буква в набора и загледа мрачното лице на брат си. — Ако бяха живи и те видеха в компанията на онзи мъж...

— ... вероятно щяха да ви кажат, че не съм нито Червен мундир, нито тъп и важен простак.

Рейчъл онемя от изненада. Тя бързо се завъртя в посоката, от която идваше гласът, въпреки че много добре знаеше чий бе той още преди да види притежателя му. Тя би познала този подигравателен тон

където и да го чуеше. Неверникът имаше нахалството да идва тук след снощното си държание.

Тя го изгледа с побеснял поглед. Цветът на очите ѝ му напомни първите пролетни стръкчета трева, които, обсипани с утринна роса, се изправяха към слънцето, за да му засвидетелстват почитта си.

Рейчъл инстинктивно се огледа да го замери с нещо, но наоколо нямаше нищо за чупене. Тя сви юмруци в безсилна ярост.

— Кой ви е поканил тук, господине?

Син-Джин се усмихна и тръгна към нея. Като се приближаваше, той усещаше, че миризмата на печатарско мастило се усилва, примесена с друг, само неин, силно упойващ мирис.

— Естествено, не вие.

Нямаше защо повече да обвинява нощта и ейла за омайното видение. Дневната светлина още по-силно от пламъците на камината бе открила ослепителната ѝ красота. Облечена в груба невзрачна рокля с цвят на изсъхнала от слънцето пръст, Рейчъл О'Рорк изглеждаше още по-красива, отколкото в излинялата си нощница. Огненочервената ѝ коса бе привързана на тила с един обикновен ширит, а не, както бе обичаят, прибрана с помощта на цяла армия фуркети под малко бяло боне. Тя явно не се подчиняваше на обичаите, прецени той. Бунтовничка до дъното на душата си. Боже, съжали мъжа, който щеше да се заеме с потушаването на този бунт.

Тя никак не харесваше физиономията му. Усмихваше се твърде важно, чертите му бяха прекалено изискани и аристократични. Този тип ѝ беше ясен. Не можеше да го понася! Ако съществуваша дендита, той сигурно бе един от тях. Сигурно имаше слуга, да му духа носа.

— Ами тогава какво правите тук? — срязва го тя грубо.

— Рейчъл! — смърми я Райли. Никога не я бе виждал да фучи така, като котка, пусната в трънак. Тя не се държеше така дори и когато той от време на време се връщаше пиян.

— Не говоря на теб, а на него — Рейчъл посочи с пръст Син-Джин. В жеста ѝ имаше по-голямо пренебрежение, отколкото би проявила дори и към сивата котка, която се моташе в кухнята ѝ. Тя повдигна вежди в очакване на отговор.

Син-Джин гледаше устата ѝ и мислите му съвсем ясно се бяха изписали по лицето му.

Рейчъл със свистене си пое дъх и погледна към мускета, който висеше в ъгъла. Беше на баща им. Това беше всичко, което остана от човека, който толкова нежно ги бе наставлявал през живота си. Ако проявеше достатъчна бързина, щеше да направи само пет крачки и мускетът щеше да се окаже в ръцете ѝ.

За Син-Джин ставаше все по-лесно да отгатва мислите ѝ. Той направи една стъпка и се изправи пред нея, за да ѝ препречи пътя.

— Не, мадам, няма нужда да дрънчите оръжия тази сутрин. Снощната ви изява беше достатъчно потресаваща за мен.

Той ѝ се подиграваше. Какво друго можеше да очаква от един фронт, който се нахвърляше върху бедни беззащитни жени.

Тя впи леден поглед в него и се опита да си внуши, че чертите му никак не ѝ харесват.

— Виждам, че не съм успяла да ви улуча. Дяволът явно ви закриля — Рейчъл побутна Син-Джин с лакът и отново започна да се върти около печатарската преса. — Малко мъже са се отървавали без белег от моя куршум.

— Не се и съмнявам — Син-Джин наблюдаваше как пръстите ѝ се движеха. Беше пъргава. Доказа го и снощи с бързината, с която зареди мускета. Син-Джин погледна през рамо Райли, който се бе възползвал от разправията им, за да седне на едно трикрако столче и да подпре с ръце главата си, разцепвана от ужасни болки. — Дойдох само да видя как е Райли днес.

Като чу името си, Райли вдигна глава и попита:

— Познаваме ли се, господине?

Райли се втренчи в Син-Джин и се опита да изрови спомен за образа му от дълбините на душата си и да го свърже с някакво име, но не успя.

Син-Джин кимна с глава и тръгна към него.

— Да, но не така отблизо, както бих желал. Разбрах, че вие сте новият вестникар и че имаме съвсем отскоро излизащ вестник, който да ни държи в течение за събитията в околността и в страната.

Райли се опита да стане, за да поздрави госта, но краката му никак не го държаха тази сутрин. Трябваше да си остане седнал на стола. Но той се усмихна в израз на благодарност за любезните думи:

— Да.

— Да, когато не се дави в алкохол — добави Рейчъл. Когато Син-Джин отново погледна към нея, тя сведе поглед към големия куп букви пред нея. — Алкохол, поднесен му от вас, бих казала.

Син-Джин погледна към набора, досети се коя би могла да бъде следващата буква и ѝ я подаде. Тя измърмори нещо едва приличащо на благодаря. Син-Джин не се размекна от това и каза:

— Всъщност, Райли искаше да ме почерпи.

Красавица — такава беше тази дивачка. Красива като роза, паднала върху бунище. Откритието изведнъж порази Син-Джин.

В миг гърлото на Рейчъл пресъхна, както когато я целуна снощи. Очите му се плъзнаха по нея и тя почувства, че погледът му сваля всичките ѝ дрехи от тялото ѝ и стига дори и до душата ѝ. Тя го прокле за това и почувства как коленете ѝ се размекват като преспи сняг, огрени от първите лъчи на пролетното слънце. Тя се нахвърли сега върху брат си, защото той бе причината този мъж да нахлуе в живота ѝ.

— Ето, значи, къде потъват парите, припечелени с тежкия ни труд! Купуваме ейл за враговете!

Син-Джин изпита още по-голямо съжаление към този мъж. Той не обичаше страхливци, но усещаше, че Райли просто проявяваше благоразумие. Човек не се опитва да хване пчела, освен ако не иска да го ужили.

— Един мъж търси свобода за духа си по различни начини.

Син-Джин се опитваше вече да открие и да ѝ изтръгне жилото.

Райли с благодарност погледна непознатия:

— В много неудобно положение ме заварвате, господине. Името ви беше... — тъмнокафявите му очи още веднъж се присвиха, търсейки в мътните спомени от предишната вечер отговора на този въпрос. — Май си спомних... Лоурънс? — той се усмихна, защото беше убеден, че е прав.

— Да — кимна Син-Джин, удари силно пети и официално се поклони. По лицето му се появи весела усмивка, специално предназначена за Рейчъл, която бързо отвърна глава. — Сейнт Джон Лоурънс — той погледна тила на Рейчъл. — Приятелите ми ме наричат Син-Джин.

— Приятелите! — измърмори презрително тя. — Тук няма да намерите такива — тези думи бяха казани съвсем тихо, но Син-Джин

успя да ги чуе, което, всъщност, желаше и тя. Той леко изви поглед към нея и се засмя лукаво, преди да се изправи отново.

ГЛАВА 6

Утрото като че ли бе провиснало на нея като мокра дреха. Чувстваше се изморена и изнервена и не беше в настроение да се разправя с този досадник, още повече, че той бе нахлувал в мислите и сънищата ѝ цяла нощ.

След като ужасният Червен мундир си бе отишъл, нощта за нея бе протекла мъчително. Минутите пълзяха бавно една след друга към утрото, като червеи, омаломощени от силното лятно слънце. Беше ядосана, объркана и нещо повече. Докато Рейчъл отново преживяваше предполагаемата му атака срещу живота ѝ, в душата ѝ бушуваха странни, объркани чувства. Все пак и преди я бяха целували — роднините ѝ, които я обичаха, или старите ѝ приятели на празненства и срещи. Но никога преди не бе целувана така, както мъж целува една жена.

Райли веднъж бе споделил с нея, че нито един мъж не би посмял да я целуне така. Тя плашеше всички. Това я бе разтревожило малко, и то отначало. Тъй като нямаше никакво желание да общува с мъже, които се плашеха и от сянката си, Рейчъл се бе примирила, че нещата, за които другите момичета тайно мечтаеха, щяха безвъзвратно да я отминат. Животът ѝ не беше празен. Тя имаше мисия, която не се носеше лесно от такива нежни рамене, но тя с гордост я вършеше. Докато живееше във Филаделфия, тайно бе изучила занаята на Райли и сега вземаше дейно участие в издаването на вестника. Тя също споделяше стремежа му да запазят за поколенията раждането на един нов смел свят, на една нова смела епоха.

Хора с такава висша мисия нямаха време да бъдат целувани, особено от никакви си английски фукльовци.

Обаче, след като я бе целунал, тя почувства, че устните ѝ изтръпнаха и загоряха, като че ли някой бе приближил свещ съвсем близо до тях. После, докато се мятеше и се въртеше през цялата нощ, тя го прокле поне двайсет пъти. Когато утрото най-после настъпи, изля цялото си лошо настроение върху Райли. Ако не беше брат ѝ, никога

нямаше да срещне този ужасен мъж, който така нагло я опипа и после нахлу безскрупулно в душата ѝ.

А сега бе дошъл отново — по-голям и по-дързък и от живота. Стоеше в офиса им, офиса на Райли и на Рейчъл, и я гледаше с очи, които пробиваха плътните стени с такава лекота, с каквато топовният снаряд би пробил хартия. Рейчъл усети как побеснява.

— Както вече казах, тук няма да намерите приятели — тя продължи да стои с гръб към него. — Може би си нямате друга работа, господине, ако забелязвате, не казвам добри ми господине, защото вие въобще не сте добър, освен да се мотаете и да зяпате богоугодните люде, но ние с брат ми сме много заети — тя с очакване изглежда Райли. Той така ли смяташе да си седи цял ден? — А, ти, да не би да си се вкаменил?

Главата на Райли още по-силно забумтя от тембъра на гласа ѝ. Той така здраво я бе хванал с ръце, като че ли всеки миг щеше да падне на пода и да се сцепи.

— Не, камъните нямат глави, които да им се пръскат от болка.

Състраданието ѝ се спречка с отмъщението и гласът ѝ малко поомекна.

— Е, надявам се, че следващия път, когато имаш повод за празненство, няма пак да хукнеш към тази въшлива кръчма. Човек не празнува, като се дави в дяволския ром.

Райли погледна през пръстите си сърдитото ѝ нежно лице. Как нещо толкова малко и деликатно можеше да вдига такава ужасна врява!

— Не става дума за рома, Рейч, а за гласа ти, който бучи като йерихонски тръби в ушите ми.

Рейчъл извиси цял ръст, който бе с цял фут по-дребен от този на брат ѝ, но тя не обърна и най-малко внимание на това и по този начин унищожи съществуващата разлика.

Изведнъж я жегна мисълта, че семейният им разговор е източник на развлечение за натрапника. Тя се завъртя на токчето на износения си чехъл и заби поглед в Син-Джин:

— Много ще съм ви благодарна, ако незабавно си тръгнете.

Тя го погледна с очакване и ноздрите ѝ потрепнаха от гневно нетърпение, когато той с нищо не показва, че възнамерява да го направи.

Син-Джин се облегна с лакът върху пресата. Жестът му на пръв поглед изглеждаше небрежен, но той предварително бе видял, че няма нищо да повреди.

— Вие като че ли сте винаги много благодарна, когато си тръгвам.

„Какво ли би могло да го накара да смени надменната си физиономия!“

— Да, това е най-любезното нещо, което бихте могли да сторите за мен.

Той се изправи, развеселен от репликите, които си разменяха.

— Не бързайте толкова да правите заключенията си, мис О’Рорк — той се наведе към нея, — още не ме познавате така добре.

„Познавам ви по-добре, отколкото бих искала.“

— Едва ли! — каза тя и престана да му обръща внимание.

Но Син-Джин не смяташе да си тръгва толкова скоро. Вече бе пропилял цяла нощ и можеше да жертва и още един час, особено с такава забавна компания. С изключение на Кристина, той бе свикнал да общува с кротко усмихнати жени, а не с такива, покрай които дори и въздухът трепереше. Чувстваше се странно превъзбуден.

Син-Джин се обърна към Райли, който мълчаливо ги наблюдаваше и се наслаждаваше на временната си почивка.

— Откъде сте, О’Рорк?

Райли премигна. С облекчение забеляза, че най-после някой му задава любезен въпрос. И тъй като беше очевидно, че той и сестра му са от Ирландия, в отговор той реши да съобщи името на града, където бяха живели, преди да дойдат тук:

— От Филадельфия.

Въпреки че с гордост се мислеше за американка, тъй като очевидно Син-Джин бе англичанин, тя побърза да поправи брат си с името на страната, символ на вековна вражда, записана в историята с потоци от кръв и сълзи:

— От Ирландия сме — изрече враждебно тя и брадичката ѝ гордо се повдигна.

— Може да се каже, и от двете — поясни Райли. — Дойдохме от Ирландия преди десет години, а от Филадельфия — преди три месеца.

Син-Джин бе свикнал в Америка да се натъква на неща не дотам свързани с духа.

— И веднага решихте да издавате вестник? — зачуди се той. — Откъде намерихте пресата? — той потупа с ръка масивната вещ.

Рейчъл като че ли изведнъж си спомни, че трябваше да подготвя вестника и отново се зае с работата си. Тя погледна следващата страница и бързо извади от дървените кутийки нужните букви.

— Наша си е — осведоми го тя. — Донесохме си я от Филадельфия.

— Господин Франклин познаваше един човек, който бе готов да я продаде евтино, и ни свърза с него — добави Райли.

Син-Джин присви очи. Това име се срещаше доста често, но в този момент той можа да го свърже само с един човек.

— Франклин ли? — той погледна към застаналата с гръб Рейчъл, но тя не обърна никакво внимание на въпроса му.

— Бенджамин — обясни Райли.

Син-Джин скръсти ръце на гърдите си и, въпреки че не му се щеше да изобличава в лъжа новия си познат, му бе трудно да повярва.

— Чух, че той е във Франция.

Тя бавно вдигна глава.

— Сега лъжци ли ни наричате? — попита Рейчъл и с една октава повиши гласа си при последната дума.

Райли махна с ръка към сестра си, за да я накара да млъкне. Знаеше откъде идва недоразумението и съмнението.

— Мистър Франклин даде обявата за пресата, преди да замине за Париж. Знаеше, че искаме да се установим, но на юг. Филадельфия бе станала твърде многолюдна за нас. Ние сме родени и сме отрасли на село — обясни Райли и при спомена за това по лицето му се появи нежна усмивка. — Винаги съм си мечтал да започна да издавам вестник и да приложам уменията, на които той ме научи.

Любопитството на Син-Джин бе предизвикано. Той погледна Рейчъл, но тя продължаваше да стои с гръб към него. Всъщност, преди малко, когато отново се бе опитал да ѝ подаде една буква, тя го бе отстранила с лакътя си.

— Той ли ви е учил? — повтори Син-Джин.

Тя забеляза леката нотка на недоверие в гласа му и това, както всичко друго, свързано с него, я вбеси.

— И какво толкова изненадващо има в това? Мистър Франклин ни е настойник — сега тя вече бавно се обърна към него. Тонът, с

който бе казала това очевидно трябваше да предизвика Син-Джин да оспори този факт. — По-точно, беше — поправи се Рейчъл. Тя бе запазила скъпи спомени от времето, което бе прекарала в дома на този човек. Тогава те не бяха бедни и не се страхуваха от нищо. Бяха обградени от топлина. И най-после, най-после, можеха да се нахранят до насита. — Сега вече нямаме нужда от настойник, защото сме пълнолетни.

Син-Джин не можа да скрие усмивката си.

— Защото сте пълнолетни! — развеселено промълви той.

Защо въобще си правеше труд да му отговаря? Този мъж бе ужасно лицемерен и надут, като всички англичани. Рейчъл го изгледа с отвращение. Тя имаше страшно много работа и никакво време за губене, особено като се има предвид, че днес Райли по-скоро щеше да пречи, отколкото да работи заради състоянието си! Тя внимателно положи последния ред от текста, обръщайки набора наопаки, и с пухтене взе да намастилява вълнообразната повърхност на обърнатите букви. След като направи това, сложи върху тях предварително навлажнената хартия и върна плота обратно на мястото му. После нави на нежните си ръце пречещите й дълги ръкави, хвана здраво дръжката на пресата и я натисна. Валякът изскърца при натиска върху долната повърхност. Между тях, върху един-единствен лист хартия, останаха отпечатани новините на днешния ден. Тя отново завъртя валяка, за да освободи плота и да извади листа. Вдигна го с такава нежност, като че ли беше току-що родено бебе, и със задоволство прочете набързо страницата.

„Чудесно“ — каза си тя.

Райли вече бе забелязал, че посетителят им гледа сестра му с доста особен интерес. Той се усмихна вътрешно и продължи да говори. Може би нямаше да му се наложи да се грижи за Рейчъл чак до смъртта си.

— Бяхме сами, току-що пристигнали от Ирландия във Филадельфия — той реши засега да спести някои подробности. Имаше достатъчно време да му ги разкаже, ако станеха приятели. — Не след дълго срещнахме нашия познат. Той е много щедър човек.

Рейчъл вдигна поглед от следващия лист, който тя внимателно нагласяше на плота.

— Светец е — погледът ѝ прониза Син-Джин, — не е като някои други хора — тя неволно докосна с пръст устните си, преди да продължи да се занимава със задачата си.

Син-Джин се усмихна, като забеляза мастиленото петно, което се появи на устните ѝ. Извади кърпичката си от джоба на палтото си и тръгна към нея.

Въпреки че бе с гръб, тя усети присъствието му съвсем близо до себе си. Обърна се и точно щеше да го запита защо се върти около нея като хищник около плячка, когато той най-неочаквано протегна ръка и я хвана за брадичката.

Когато се опита да се освободи, Рейчъл усети, че той я държеше по-здраво, отколкото бе предполагала.

— Какво точно се опитвате да направите сега? — гласът ѝ отново леко потрепери и тя още веднъж го прокле заради вълнението, което той предизвикваше у нея. Ръцете ѝ се отпуснаха от двете ѝ страни.

Син-Джин забеляза как за миг в очите ѝ се появи страх, който незабавно бе сменен от гневен поглед. Да, тя бе определено вълнуваща и интересна жена. Би оценила времето, което той мислеше да употреби, за да я опознае добре. Едно толкова диво създание не можеше да се опитоми за един ден.

Защо брат ѝ продължаваше да дреме на този проклет стол, вместо да ѝ се притече на помощ, би искала да знае Рейчъл. И що за човек бе този мъж, че си позволява да я опипва пред брат ѝ?

— Райли! — в гласа ѝ прозвуча тревога, която можеше да бъде интерпретирана по много начини.

Син-Джин реши да не обръща внимание на нито един и вдигна кърпичката си към нея:

— Винаги ли се противи така, когато човек се опитва да избърше нещо мръсно по нея? — Син-Джин погледна към Райли през рамо и започна да чисти петното от устните ѝ.

Този път тя успя да дръпне главата си.

— Мръсно? — измънка тя и се почувства пълна глупачка.

Син-Джин се усмихна още по-широко. Вече бе разбрал, че тя се дразнеше от това, и реши да долее масло в огъня.

— Ами да. По устните ви. Печатарско мастило — той продължаваше да държи с едната си ръка брадичката ѝ, а с другата да

чисти петното от долната ѝ устна с бавни и нежни движения. Съвсем обикновена работа и той не можеше да намери никакво обяснение защо го бе развълнувала толкова.

Рейчъл никога не бе усещала по-голяма нежност от тази, с която той докосваше устните ѝ. Тя напълно забрави, че той всъщност използваше кърпата си. Нежността му ѝ напомни за едно малко едноседмично котенце, което тя бе намерила свито в ъгъла на старата църква. Но то не бе предизвикало безпокойството, което се надигаше у нея сега и като ураганен вятър, от който напразно се опитваше да се скрие.

С проклятие, което унищожи един след друг всички прадеди на Син-Джин, тя отблъсна ръката му. Бе разбрала, че той е прочел всичко, което казваха очите ѝ.

— Мога да се избърша и сама.

Син-Джин с кавалерски жест ѝ подаде кърпичката си:

— Тогава ще трябва да ми разрешите да ви погледам.

ГЛАВА 7

— Когато изгаснат адските огньове!

Тя втренчи смразяващ поглед в него, за да види ефекта на пророчеството си. Пръстите ѝ яростно се впиха в кърпичката му. Би искала тя да е вратът му.

За какъв се мислеше той? За какъв, по дяволите? Какво я бе зяпнал с ледените си сини очи? За какъв дявол му трябваше толкова да бръщолеви? Нима си въобразяваше, че като я бе целунал веднъж, и то напълно против волята ѝ, тя е някаква си блудница, с която всеки може да прави каквото си иска.

Бе виждала вече как се държаха сънародниците му, стотици пъти ги беше наблюдавала как господарстват в Ирландия и унижават всички, които са нямали късмета да се родят англичани; всички като нея и роднините ѝ, като майка ѝ. Сърцето ѝ се изпълни с гняв и мъка, като си помисли за майка си.

Тя не посмя да се приближи до него, за да не се изкуши да впие ръцете си в гърлото му и да види как угасва усмивката на физиономията му, а отдалече му подхвърли кърпичката. После му обърна гръб отново и продължи да работи, като че ли той въобще не съществуваше. Може би, ако се отдаде съвсем на заниманията си, щеше да забрави, че е още тук.

Тя чу тихия глас на Син-Джин и после на брат си, който му отговори нещо. Проклет да е, гласът му звучеше като дъждовни капки, които ромонеха по сухата земя. Тя се помъчи да не чува звуците им. Можеше да се закълне, че през цялото време, докато говореше, той не сваляше очи от нея. Чувстваше се като пяна от пролято мляко, която той попива с поглед, и тя, малко по малко, изчезваше в очите му. Беше подмамена, хваната в капан и все пак усещаше как цялата тръпне от възмущение. Сърцето ѝ, горкият предател, силно туптеше в гърдите ѝ и тя не знаеше как да го успокои.

Реши, както винаги, да опита с рогата напред. Това не беше съвсем по женски смирен и кротък начин, но затова пък си бе типично

неин.

Рейчъл се обърна рязко и видя как той бе вперил поглед в нея. Почувства се като парченце сирене, а той ѝ заприлича на изгладнял мишок, готов всеки момент да се нахвърли върху нея. При това, вместо да отвърне очи, той продължи най-нахално да я съзерцава, като че ли това бе негово свещено право.

„Копеле!“

Рейчъл избърса изцапаните си с мастило пръсти в престилката, която бе вързала около кръста си.

— Какво гледате по-точно?

Тя войнствено пристъпи към него. За нейно раздразнение, а може би и тайно възхищение, той не се отдръпна назад.

Дори и при атаките на цяла армия малки дяволи, които вилнееха с чукове в мозъка му, Райли забеляза, че малката му сестра никога не се бе държала така сприхаво. Никога не я бе виждал да се засяга от всяка дума, казана от напълно непознат за нея човек. Какво, в името на свети Патрик, покровител на Ирландия, бе станало с нея!

— Вас — спокойно каза Син-Джин.

Той би трябвало да отклони погледа си, да се почувства неловко, че го е хванала, а не да се гордее с това. Какво му ставаше на този мъж? Мили Боже, тя би искала той да спре да я гледа така. Никак не ѝ харесваше начинът, по който я караше да се чувства — като чувал захар, който всеки момент ще бъде разпилян от вятъра. Тя се уви с гнева си като с плащ.

— Защо? Не сте ли виждали почтени жени?

— Виждал съм много, но нито една от тях не е била толкова хубава.

Той усети, че я бе сразил, бе успял да я накара да онемее, и мигновено използва даденото време, за да каже нещо, което да поуспокои гнева ѝ:

— Какво правите? — попита той.

Отново се държеше подигравателно, дори и когато ѝ бе казал, че е красива. Тя много добре знаеше как изглежда с тази стара рокля.

— Всеки глупак би забелязал, че отпечатвам вестника.

— Рейчъл! — смъмри я кротко Райли, докато Син-Джин вдигаше току-що отпечатания лист. — Не всички са длъжни да разбират занаята ни.

— Това е много повече от занаят, Райли. Ковачът има занаят, воденичарят има занаят. Нашето не е занаят — тя повдигна брадичка и погледна към Син-Джин. — Нашето е призвание. Ние съхраняваме историята за бъдещите поколения.

По устните на Син-Джин се появи игрива усмивка:

— Като например историята за загубеното прасе на мисис Уилсън — посочи той с пръст долния край на първата колонка.

Всъщност самата Рейчъл бе поместила това съобщение, за да балансира колоната. Все пак понякога новините не бяха толкова много. Но, ако се опитваше да я засегне, не бе успял, помисли си тя. Рейчъл много се гордееше с това, което вършеха, както и с нейното собствено участие.

— Във вестниците се помещават най-различни новини.

Той се засмя. Гордостта, с която говореше за заниманията си, много го забавляваше. Той забеляза, че в очите ѝ отново проблесна гняв. Изглежда, бе взела смеха му за подигравка. Той бързо се опита да смекчи положението:

— Кой ви научи да четете?

Каза го, като че ли това бе осмото чудо на света. Явно бе свикнал да общува с неграмотни гъски.

— Сама се научих, благодаря.

Син-Джин повдигна вежди и погледна към Райли за повече разяснения.

— Общо взето, така е. Баща ни не мислеше, че едно момиче трябва да се занимава със смятане и четене. Намираще, че е безполезно.

Баща им, обикновен арендатор, беше много добър и кротък човек, но имаше съвсем закостенели убеждения. Промяната и на най-незначителното нещо в живота му изглеждаше като промяна на целия свят, в който живееше.

— Тя непрекъснато искаше книгите ми. Аз ѝ показвах правилата, а след това тя сама се научаваше — Райли нежно се усмихна на Рейчъл. Въпреки острия си език, тя имаше добро сърце и той най-добре знаеше това. — Рейчъл винаги е била упорита, дори и когато беше малка.

Син-Джин погледна към Райли и в очите и на двамата проблеснаха игриви пламъчета:

— Никога не бих могъл да се досетя — каза Син-Джин.

Говореха за нея, като че ли не беше в стаята, дори още по-лошо — като че ли беше слабоумна, без уши и език, с който да се защити. Брат ѝ се държеше също така ужасно като този отвратителен мъж, който толкова много му харесваше.

— Няма какво да ме славословиш толкова! — каза тя, сложи на кръста свитите си в юмруци ръце и загледа ту единия, ту другия. — Не съм умряла, за да ми четеш надгробно слово! — тя присви силно очи и изгледа по-големия си враг. — Ако искате да знаете нещо за мен, питайте самата мен!

— Аз ви попитах — припомни ѝ спокойно той. — Но вие не ми отговорихте.

Тя се намръщи. Всъщност — намръщи се, защото той бе прав, а тя се бе държала непростимо грубо. Въпреки че за нея той бе олицетворението на всичко, което мразеше, тя ненавиждаше грубостта повече от всичко друго на света. Тази черта за нея характеризираше неговото племе, а не нейното. Тя изпъна рамене, изправи се на пръстите на краката си, с което стана с цели пет сантиметра по-висока, и го погледна право в очите с възможно най-спокойното си изражение и с ледена любезност го попита:

— Какво още бихте желали да научите, мистър Лоурънс?

— Още много неща — отвърна Син-Джин. Усмивката му изви ъгълчетата на устните му така, че те стигнаха почти до очите му. — Но сега не бих посмял да попитам за нито едно от тях.

Подлец! А тя си бе помислила, че се държи грубо с него. Той заслужаваше още по-грубо държане и заради мръсните си помисли. Рейчъл изстреля в отговор едно проклятие и отново се зае с работата си.

Син-Джин лесно се сприятеляваше. Той притежаваше дарбата да кара повечето мъже да го харесват. И сега, сигурен, че Райли съвсем скоро ще му бъде истински приятел, той се обърна към него:

— Както вече казах, дойдох тук главно за да видя вас — той огледа Райли. Цветът на лицето му бе малко блед, но иначе изглеждаше добре. — Бих казал, че не се чувствате зле след снощния гуляй.

Райли се засмя и хвана с две ръце главата си, в която стократно прокълтя ехото от думите на Син-Джин:

— Аз обаче не съм толкова уверен в това, което казвате.

Син-Джин погледна Райли със съчувствие. Той също няколко пъти бе чувствал, че главата му всеки момент може да експлодира:

— Боли ли ви главата?

— Да — той бързо погледна към Рейчъл. Бе потънала в работата си и не им обръщаше никакво внимание. — Отвън и отвътре. Голяма радост ѝ доставя да ми посочва недостатъците. Сигурно я чухте, като влязохте.

— Като влязох, гласът ѝ се чуваше до Филадельфия — изкоментира Син-Джин. — Няма нищо лошо в това, че една дама може ясно и високо да изразява мненията си.

— Сигурно — съгласи се Райли и се усмихна на Син-Джин. — Във всеки случай е много любезно от ваша страна, че дойдохте да видите как се чувствам.

Той се приближи до Син-Джин. Не искаше Рейчъл да чуе това, което щеше да каже. Въпреки че бе глава на семейството, той предпочиташе да запазва спокойствието си, когато можеше. Което значеше — да не предизвиква Рейчъл.

— За нас ще бъде чест да вечеряте у дома някой ден. Нямаме бог знай що, но Рейчъл и с малко може да направи чудеса. Паят ѝ не е лют като езика ѝ.

— А, езикът ѝ никак не е лют — каза Син-Джин достатъчно силно, за да го чуе Рейчъл.

Разбра, че е чула по червенината, която се плъзна по врата ѝ. Сигурен беше, че е обагрила и бузите ѝ. За миг дори му се дощя да я завърти към себе си, за да се увери с очите си в това. Но тъй като не желаше с поведението си да наранява гордостта ѝ, той се отказа. Вместо това той тръгна към вратата:

— С удоволствие, господин О'Рорк.

Понякога най-важното нещо на света бяха приятелите. Райли чувстваше, че в лицето на Син-Джин вече имаше такъв.

— Казвайте ми Райли, моля — каза той и стисна силно ръката на Син-Джин.

— Така да бъде, Райли — той повдигна почтително шапката си по посока на Рейчъл. — А сега ме чака плантацията ми.

Тя не можа да устои да му отправи за сбогом още една язвителна забележка:

— Сигурно и робите, които измъчвате.

Робовладелците за нея бяха само едно стъпало по-високо от английските лордове. И двата вида бяха кръвопийци, живеещи от потта на други.

Никога преди не бе му ставало така приятно да каже:

— Аз нямам роби.

От думите му бе помислила, че е собственик на плантация. Но явно му бе приписала твърде високо положение:

— Значи, работите в някаква плантация като надзирател?

— Работя в собствената си плантация — възгледите му бяха съвсем чужди на останалите и заради тях си бе спечелил доста врагове, но той не смяташе заради това да се отказва от тях. — Нямам роби, защото ги освободих. Държа работници на заплата — той забеляза как очите ѝ се разшириха от изненада и продължи с още по-голямо удоволствие. — За съжаление заплата им не е много висока, тъй като финансовото ми положение се различава от това на съседите ми.

В погледа ѝ отново се появи съмнение. С нея човек не може да разговаря лесно, помисли си той. Но предпочиташе по-скоро предизвикателни, отколкото скучни събеседници.

— Но затова пък е честно разделена и аз, Рейчъл, съм горд, че им я давам.

Тя се понацупи, като го чу, че се обръща към нея с малкото ѝ име.

— Мис О'Рорк — поправи го тя, но забележката ѝ не прозвуча особено убедително.

— Вие сте освободили робите си? — попита Райли с интерес. Болката в главата му се бе оттеглила към слепоочията и малко бе понамаляла.

Син-Джин кимна. Той му отговори, без да се замисля:

— Да, още щом ги получих от тъста си като сватбен подарък.

Очите на Рейчъл потъмняха и го изгледаха обвинително.

Значи е женен. Женен! И въпреки това я бе целунал! Ако можеше, щеше незабавно да отсече главата му и да я хвърли за храна на котката! Само страхът, че може да отрови с нея горкото животно, би ѝ попречил да направи това. Женен!

Думата кълтеше в мозъка ѝ като досаден индиански припев. Тя престана да чува въпросите, които му задаваше брат ѝ. Те като че ли се отнасяха до някаква скорошна възможност по-надълго да обсъдят тези неща. Брат ѝ искаше да напише очерк за него като предвестник на новото време.

Той не е никакъв предвестник, помисли си тя и усети как по бузите ѝ затекоха горещи сълзи. Той бе самият Сатана!

ГЛАВА 8

Сега вече го ненавиждаше заради две неща.

Мразеше го, защото беше англичанин. В съзнанието ѝ се появи един спомен — как Ланкастър бе хванал и бе обиждал майка ѝ и как тя го бе молила да я пусне. Рейчъл стисна зъби. Англичаните бяха най-долното племе на света.

И ако досега би могла и най-малко да се съмнява в това, вече имаше и последното доказателство — мистър Сейнт Джон Лоурънс бе женен. Светец, няма що! Толкова, колкото Луцифер е бил ангел преди падението!

Женен, а я бе целунал както мъж целува своята избраница! Очите на Рейчъл пламнаха от бяс, като си спомни за това. „Дано грешната му душа гори вечно в адските огньове!“

В сърцето ѝ пламна възмущение. Вече едва понасяше присъствието му и с подчертана преднамереност не отвърна на неговото сбогом. Дори не се обърна с лице към него. Секундите, които изминаха, докато чакаше да чуе как затваря вратата, ѝ се сториха цяла вечност.

Когато най-после вратата хлопна, тя се нахвърли срещу брат си:

— Райли, как можа?

Докато бе траело посещението на Син-Джин, главоболието, за което Райли сам си бе виновен, бе понамаляло. Сега бученето започна да го пронизва със същата сила. Той измъчено погледна сестра си, но запази търпение. Все пак тази сутрин тя вършеше и неговата работа.

— Какво имаш пак предвид, сестричке? — той поклати глава при мисълта, че тя е успяла завинаги да прогони Син-Джин с днешното си лошо настроение. — Рейчъл, заклевам ти се във всичко свято, че е цяло мъчение да те обича човек.

Тя смръщи нежните черти на лицето си:

— Да не си посмял да се кълнеш, Райли Шон О'Рорк! — тя посегна към мастилото. — И ако наистина ме обичаш, не би поканил на вечеря този ужасен човек!

Рейчъл не искаше да вижда физиономията му до края на живота си. Дори и след това! А брат ѝ го бе поканил на гости! От устните ѝ се откъсна проклетие. Тя грабна мастилницата и я натисна върху набора от букви с прекомерна сила. Мастилото се разтече по буквите и тя още по-яростно взе да кълне.

Райли усещаше, че в цялата работа имаше нещо особено, но тъй като и той не беше с много кротък нрав, наострено тръгна към нея. Сестра му бе наранила мъжкото му самолюбие:

— Откога вече трябва предварително да измолвам разрешението ти, за да покана някой да сподели с нас хляба ни?

Брадичката ѝ се напери като гребена на петел пред предстояща битка:

— Отсега! — Райли би могъл да се закълне, че видя как в очите ѝ проблясва светкавица. Ослепителна светкавица. — Не бих споделила и трошичка с него, дори и да видя, че умира от глад!

Гневът на Райли изведнъж престана да клокочи, също като гозба, оттеглена от огъня, и вместо него се появи тревога:

— Какво ти става, Рейчъл? — той съвсем не можеше да разбере защо сестра му се държеше така. Просто не виждаше какво толкова се бе случило. Какво я бе засегнало тъй много?

Рейчъл не смяташе да споделя снощните подробности с него. Поне не сега. Всичко беше още много прясно.

— Не мога да понасям торите! Ти също, доколкото си спомням!

Тя сведе поглед. Замърмори ядно и силно натисна дръжката на валяка. После погледна пръстите си. Пак бяха изцапани с мастило! Въздъхна и взе да ги трие с престилката. Стори ѝ се, че нямаше никога да се изчистят.

Затова ли беше всичко, изненада се Райли. Мисли, че Син-Джин е тори. Не си ли даваше сметка, че той никога не би се сприятелил с един роялист? Райли ядосано въздъхна:

— Този човек не е тори, Рейчъл. Той е американец.

Рейчъл вдигна поглед към него:

— Откъде знаеш?

Понякога Райли си мислеше, че Рейчъл е невероятно мнителна.

— Той ми каза.

Нима Райли бе такъв наивник? Тя постави един лист хартия върху плота.

— Ако взема да ти кажа, че аз съм кралицата на Англия, ще ми повярваш ли?

Райли стисна дръжката на пресата. Дръпна я и загледа как плотът се придвижи навътре. После отново се втренчи в надменното лице на сестра си:

— Естествено, че не бих ти повярвал.

Рейчъл тръсна нервно глава. Очевидната му слепота я дразнеше:

— Че защо? Щом така казвам?

Когато изпаднаше в такова настроение, с нея нямаше смисъл да се спори. По-скоро би успял да обори краля, отколкото твърдоглавата си сестра.

— Рейчъл Колийн О'Рорк, ти си невъзможна.

— Не, не съм невъзможна — тя се обърна, за да вземе друг лист хартия. С тъглчетата на очите долови някакво движение и погледна през прозореца към покрайнините на града. Син-Джин точно изчезваше от погледа ѝ, яхнал коня си. Представляваше една величествена фигура, и тя го намрази още повече. — Просто съм много ядосана.

Общоприетото мнение гласеше, че женените мъже, които си позволяваха да целуват чужди жени, трябваше да бъдат бесени с главата надолу в близост до много дълбока пропаст.

Особено когато го правеха така хубаво.

Тя въздъхна мрачно и сложи листа върху плота. Райли мълчеше. Знаеше, че разговорът им бе предварително обречен.

Бронсън Калоуей въздъхна от облекчение, когато видя, че черният жребец на господаря му се приближава към къщата. Той изскочи от сайванта, където работеше, и се втурна да поеме юздите на коня от ръцете на Син-Джин.

— Точно вече мислех да изпратя да ви търсят в града. Опасявах се, че някой корсар ви е отвлякъл на борда на кораба си, за да ви продаде в робство, или принудително са ви зачислили на военна служба.

Въпреки мразовитото време лицето на Бронсън бе плувнало в пот от усилията, които бе положил, докато бягаше да посрещне господаря си. Той бе нисък и възпълен човек, с равномерно

разпределени тлъстини и изглеждаше като добре натъпкан чувал памук.

Син-Джин махна с ръка на конярчето, което стоеше и гледаше от сайванта двамата мъже. То веднага се затича към тях. Всички в плантацията обичаха Маста Джин.

— Благодаря, Сет — рече Син-Джин на тъмнокожото момче и отново се обърна към Бронсън. Точно както бе предвиждал, надзирателят му се бе разтревожил много. Той му се усмихна приятелски: — Просто не можах да усетя как се изниза нощта.

Бронсън бе забелязал, че господарят му изглеждаше по-тъжен от всякога, когато бе тръгнал вчера за града. Вчера беше годишнината от сватбата му с мис Савана.

Надзирателят бе усетил, че душата на Син-Джин е обвита в самота, и тайно се бе надявал, че в града ще успее да се разтуши. Сега си спомни за това и се ухили. Точно така бе станало:

— Хубава ли беше?

Син-Джин влезе във величествената сграда, която вече от пет години бе негов дом. Бронсън го последва. Докато минаваше през коридора, който водеше към библиотеката, Син-Джин си мислеше за вкуса на устните ѝ.

— Като свежи ягоди върху току-що паднал сняг.

Бронсън приглади оредяващия светлорус кичур коса върху темето си. Само преди седмица той също бе ходил в града и се бе отбил в кръчмата.

— Май няма да е някоя от госпожиците на Сам — кръглото му като месечина лице изведнъж засия. — Да не е взел някоя нова сервитьорка?

Син-Джин се разсмя. Съблече палтото си и внимателно го сложи на едно канапе. Сигурен беше, че Емили скоро ще мине да го прибере. Той погледна замисленото лице на Бронсън и отгатна мислите му.

— Струва ми се, че малко разкрасяваш прекарването ми в кръчмата на Сам.

Бронсън бе обикновен човек и не разбираше от такива изказвания.

— Не ви разбрах, господине?

Син-Джин седна зад бюрото си и протегна крака под него. В камината весело гореше огън. Той бе уверен, че Емили и съпругът ѝ

Джо щяха винаги да поддържат дома му в безупречен ред.

— Снощи се запознах със сестрата на вестникаря — Рейчъл, при съвсем благоприлични обстоятелства, въпреки че при по-други може би бих се почувствал далеч по-приятно.

Бронсън свъси гъстите си вежди:

— Не съм знаел, че вестникарят има сестра, както и че имаме вестникаря.

— Имаме — Син-Джин бръкна в джоба си и извади една сгъната страница от „Газет“, която бе взел от Сам. — Преди около два месеца добрите хора от Морганс Крийк са били зарадвани с издаването на ежедневник.

Бронсън се вторачи в листа. Син-Джин му го подаде, взе да го върти в ръце и заекна плахо:

— Зарадвани с ежии... 'кво?

— С ежедневник — Син-Джин се облегна на гърба на стола и почука с пръст по листа, за да обясни думите си. Той забеляза празния поглед, с който Бронсън продължаваше учудено да гледа вестника. — Печатно издание, което излиза всеки ден — *е-же-днев-ник*.

Бронсън вдигна рамене и му върна листа. Изправи се и малко непохватно взе да отупва дрехите си от праха.

— Е, ами да си излиза, мен не ми пречи.

— Не можеш ли да четеш — изненадано го попита Син-Джин. Когато преди пет години бе наел Бронсън с препоръката на Морган Макинли, съвсем не му бе дошло на ум да го попита дали може да чете. Беше го приел като нещо, което от само себе си се разбира. Сега, след толкова време, за него бе голяма изненада да разбере, че всъщност съвсем не беше така.

Бронсън още повече повдигна рамене в самопризнание, но не би казал, че както преди, така и сега неумението му да чете му създаваше неудобство. Той мислеше, че учението е само за богатите хора, които нямаше защо да се тревожат за утрешния ден и с труд да си изхранват прехраната:

— Нито дума.

Син-Джин се отпусна на стола. Той не можеше да си представи, че написаното слово би могло да остане загадка за него:

— И това не те ли притеснява?

— Че защо? — каза Бронсън малко ядосано. После смекчи тона си. — Кога, за Бога, да намеря време за четене? Търча от изгрев до залез-слънце — той се засмя, като се опита да си се представи как е хванал някаква книга. — Освен това, какво да взема да чета, дори и да имам време?

— Имам книги в библиотеката — каза Син-Джин и подчерта с широк жест на ръката си тези думи. Две стени бяха заети с рафтове, направени лично от него и запълнени с книги. Внимателно прочетени от него книги.

Бронсън тържествено огледа стаята, както предполагаше, че е редно да направи в случая, въпреки че бе влизал стотици пъти тук.

— Да, наистина създават уют и приятна атмосфера в стаята — рече той, убеден, че Син-Джин очакваше да му отговори именно така.

Син-Джин поклати глава:

— Не съм ги сложил за украса, Бронсън — той забеляза, че мъжът не го разбра. — Не съм ги сложил само за да правят впечатление на посетителите.

Гъстите вежди на Бронсън отново се сключиха над орловия му нос:

— Да не би да искате да кажете, че сте ги прочел?

Син-Джин прехапа устни, за да не се разсмее. Не би желал да го обиди.

— Да.

Бронсън се приближи до стената до него и взе да разглежда рафтовете с книги, а те бяха от пода до тавана. Той се обърна към Син-Джин, изпълнен със страхопочитание.

— Всичките ли?

— Да — Син-Джин стана от стола и се приближи до надзирателя си. — Изпратиха ми ги от къщи.

Странно, помисли си той. При споменаването на тази дума вече не изпитваше никакво вълнение. По-голямата част от живота си бе прекарал в Англия. Но все пак животът му наистина бе започнал, когато бе слязъл тук, на този бряг.

Преди това бе живял по наложен, напълно чужд за него начин. Едва когато бе започнал да подрежда живота си по собствената си воля, бе почувствал, че живее.

Бронсън прокара дебелия пръст на широката си ръка по един подвързан в черно том, по който блестяха съвсем загадъчни за него букви.

— И мозъкът ви не се повреди?

— Е, не съм ги чел всички наведнъж — засмя се Син-Джин. Той наклони глава. Обмисляше нещо важно. Реколтата вече бе прибрана и идваха дълги зимни нощи. Би могъл да ги запълни с нещо полезно — например да се опита да научи Бронсън да чете. Той сложи ръка на рамото на надзирателя си. — Виж какво, приятелю. Ела след залез-слънце тук. Ще ми се да те науча.

Бронсън взе да клати глава като бик. Никак не му се щеше да си затормозява мозъка с такива неща:

— Много благодаря, мистър Лоурънс. Да не ви обидя, но няма да приема предложението ви. Четенето е за джентълмени, които имат куп свободно време, а аз съм зает трудов човек — той красноречиво разпери ръце с дланите надолу. Те бяха много по-широки и по-яки от ръцете на Син-Джин. Син-Джин на шега разпери и своите ръце до неговите. Разликата между тях бе повече от очевидна, но Син-Джин настоя:

— Обещавам ти, че образоването на ума ти няма да намали силата на ръцете ти — той отпусна ръцете си от двете си страни. — Ела довечера. След вечеря.

Каза го с абсолютно категоричен тон.

— Добре, сър, мистър Лоурънс.

Син-Джин прочете мислите, които се бяха изписали по лицето на по-възрастния мъж. Недоумяваше как бе възможно човек да се примири с мисълта, че един цял свят от знания завинаги остава заключен за него. Той се опита да обясни това на Бронсън по по-ясен за него начин:

— Тъй няма да могат да те лъжат, като те изпращам по поръчки в града.

Ако мистър Лоурънс се тревожеше за това, можеше да е спокоен:

— Никой никога не ме е лъгал.

Син-Джин скръсти ръце:

— И откъде си бил сигурен?

— Защото...

Бронсън зяпна и се усмихна глуповато. Широките му рамене отново се вдигнаха и се спуснаха под замърсената широка бяла риза. Той разпери ръце. Тежеше повече от сто кила и бе по-широк и от дънер. Никога не си бе мислил, че някой ще посмее да го излъже.

— Собственикът на търговския център е дребен човек — посочи той. — Ако бяхте на негово място, щяхте ли да излъжете такъв като мен?

Син-Джин се разсмя. Всички, които познаваха Бронсън, знаеха какъв кротък и добър човек беше той. Все пак видът му беше доста страшен.

— Прав си.

— Радвам се да чуя това.

Така е, помисли той и взе да се сбогува.

— И аз. До довечера — извика Син-Джин след него. — След залез-слънце.

Бронсън въздъхна и кимна на излизане.

ГЛАВА 9

Октомврийското небе беше обвито в мрачна сива пелерина. Природата бе наметнала траурната дреха на непрестанен, немилостиво монотонен дъжд, който вече три дни падаше над Морганс Крийк и не даваше никаква надежда, че ще спре и днес.

Цялата земя като че ли се приготвяше да легне в зимното си ложе и бе потънала в печал; печал, която бе проникнала и в сърцето на Рейчъл. Стиснала ръце зад гърба си, тя гледаше дъжда и въздишаше. Рейчъл мразеше приближаването на зимата: дните ставаха все по-къси, нощите все по-дълги и студени, а утрините — дори още по-студени и от нощите. Животът и без това бе много труден, а през зимата той просто ставаше непоносим. Тогава цялата надежда на света се потулваше зад белите длани на снега.

Райли вдигна поглед от бюрото и видя, че тя се е загледала в дъжда. Той потри носа си. Странна беше тази замисленост, в която напоследък бе изпаднала Рейчъл. Цяла сутрин не бе казала нито дума! Човек просто не можеше да я познае! Райли си помисли, че тази промяна бе настъпила у нея от вечерта, в която Син-Джин го бе довел от кръчмата.

Той отмести материала, върху който работеше, и с перо в ръка, започна да разглежда сестра си.

— Цяла сутрин стоиш до прозореца, Рейчъл. Какво толкова гледаш?

— Дъждът — тя отново загледа улицата. Пращият път беше прогизнал съвсем и бе покрит от гъста лепкава кал. Проклета глинеста земя! През лятото ставаше на камък, а когато започнеха дъждовете, се превръщаше на тиня. — И калта. Ужасната, проникваща в обувките кал! — тя погледна надолу към дървения под. Той беше доста неравен, но тя полагаше ежедневни грижи за него и го бе изтъркала до блясък. — Въпреки че ще е хубаво да ни посети някой, съвсем не ми се ще след това да мия мръсотията от калните му стъпки — тя се обърна към брат си и го погледна, — освен ако това не е онзи англичанин.

Той сложи перото си върху статията, която пишеше, и отмести стола назад, за да му е по-удобно, докато разговаря с Рейчъл:

— Ти още ли мислиш за Син-Джин?

Въпреки големите усилия, които бе положила да го забрави, тя всъщност непрекъснато мислеше за него и това я дразнеше повече от всичко друго на света. Рейчъл скръсти ръце на гърдите си и въздъхна. Знаеше, че не може лесно да излъже брат си. Но трябваше да се опита, за да запази гордостта си:

— Не мисля за Син-Джин.

Райли само ѝ се усмихна с много нежна усмивка, която ѝ каза, че няма смисъл да си пилее думите. Никой не я познаваше по-добре от него. Някога баща им твърдеше, че те двамата имат един ум, разделен само от петте години разлика помежду им.

Рейчъл изпъна назад рамене сякаш да се защити, но дали от думите на брат си, или от спомена за усмивката на Син-Джин, тя не можа да каже.

— Ако не си забелязал, искам да насоча твоето внимание към факта, че има още много такива като този господин Женен Развратник Сейнт Джон Лоурънс. Войната, както знаеш, още не е свършила, макар и да е ясно, че ние ще я спечелим.

Мисли, че той е женен. Райли въздъхна. Най-после бе разбрал каква е работата. Той би могъл отдавна да ѝ каже, но не бе мислил, че това толкова сериозно я засяга. Но за да изпадне в такова настроение при мисълта, че той е женен, значи бе сериозно.

— Така ли?

Не можеше ли да смени темата? Тя се обърна, отиде до пресата и започна внимателно да бърше плота от прахта по него.

— Какво „така ли“? — в тона ѝ прозвуча безразличие.

Въобщо не можеше да го излъже, помисли си Райли. Тя съвсем не беше безразлична към Син-Джин.

— Мислиш, че Син-Джин е женен?

— Няма какво да мисля — тя премести една грешно поставена буква, после я вдигна и я загледа. — Той каза така — тя замълча. В душата ѝ потрепна малка надежда. После се укори за слабостта си — женен или не, Син-Джин беше един ужасно противен човек, и толкова. Тя погледна Райли. — Е, не е ли? — попита рязко тя.

Райли стана от стола си. Още държеше в ръката си статията, която пишеше. Бяха увеличили вестника на шест страници.

— Поразпитах малко в кръчмата — Рейчъл повдигна вежди, когато той спомена това заведение. — Е, все пак работата ми се състои в събиране на новини, Рейчъл.

Тя поклати глава. Поведението на мъжете за нея бе пълна загадка.

— Защо мъжете не могат да си разказват новините, без да държат чаша бира в ръка?

По лицето на Райли се появи крива усмивка:

— Понякога държат чаша уиски.

Тя се засмя. Беше пет години по-малка, а все трябваше да се грижи за него. Тя не възразяваше срещу това. Той ѝ беше брат и тя много го обичаше.

— Ти си напълно безнадежден случай.

Рейчъл взе от ръката му статията и започна да я чете. Стигна до един параграф и се намръщи. Отиде до бюрото му и взе перото с намерението да промени няколко изречения. Райли бързо издърпа перото от ръката ѝ.

— Не съм безнадежден случай. Просто се опитвам да разбера защо се цупиш и да те накарам да престанеш.

Рейчъл протегна ръка към перото, но Райли го вдигна високо, за да не може да го стигне.

— Не се цупя — тросна се ядосано тя.

— Ха! Дори и усойниците са по-любезни.

Тя го хвана за ръкава и го дръпна силно. Изненадан, Райли отпусна ръката си и Рейчъл с победоносен вик грабна перото и му се изплези със задоволство:

— От теб, нали?

Райли въздъхна, като я видя да задрасква всичко, над което от няколко часа се потеше. Рейчъл винаги намираше по-точни думи. Може би защото не спираше да говори, заключи той.

— Рейчъл, ти отбягваш темата.

Тя промени още нещо в статията и като свърши, го погледна разсеяно:

— Каква тема?

Райли погледна през рамото ѝ, прочете това, което беше написала и реши, че може да остане.

— За Син-Джин и твоето лошо настроение.

Нямаше намерение да се ядосва, че той свързва името ѝ с това на този непоносим човек.

— Единственото отношение, което лошото ми настроение има с този мошеник, е, че ми се ще той да го изпита на гърба си.

Тя остави перото и отиде до пресата. Напоследък просто не се спираше на едно място. Днес също. Дори и разговорът за този човек всяваше смут в душата ѝ.

Райли я изгледа и се разсмя:

— По моя преценка той вече го е изпитвал два пъти.

Беше видяла Син-Джин само два пъти. Тя се намръщи при спомена за това и прекара пръсти през разрошената си коса.

— Това не ме удовлетворява.

Райли се приближи и Рейчъл се отмести и отиде до прозореца. Дъждът се бе усилил и разгневено барабанеше по покрива и стъклата на прозореца. Ако още веднъж се премести, помисли си Райли, той ще започне да се чувства така, като че ли дебне лисица.

— Престани да танцуваш тази проклета джига за минутка, Рейчъл, и застани на едно място, за да можем да поговорим.

Тя го погледна през рамо:

— И сега се справяш много добре.

За да не може отново да се измъкне, Райли здраво я хвана за раменете. Рейчъл го погледна въпросително. Очакваше обяснение.

— Слушай какво ще ти кажа, госпожице Всезнайка — той ясно разчленяваше думите. — Син-Джин не е женен.

Рейчъл присви очи. Сега пък какви шеги си правеше с нея щурият ѝ брат?

— Поправи ме, ако греша, мили братко, но един човек не може да има тъст, ако няма и жена в прибавка.

Фактът, че тази новина я бе развълнувала, я вбеси още повече. Какво толкова — всички мъже бяха еднакви — еднакво лоши.

Райли повиши глас, за да го чуе, дори и ако се опита да го прекъсне:

— Може, ако жена му е умряла.

В този миг огънят в сърцето ѝ загасна и бе заменен със съчувствие. Смърт. Тя ѝ бе позната. Много добре, при това. Вече на няколко пъти смъртта бе нахлувала като неканен гост в нейния живот.

— Умряла ли е? — попита тихо Рейчъл.

— Да — Райли забеляза, че сестра му стои неподвижно, и я пусна. — Сам каза, че е умряла от инфлуенца — той знаеше, че останалото щеше да развълнува сестра му много. Щеше да ѝ припомни миналото. — Била е бременна.

Рейчъл се отпусна на един стол. В душата ѝ бе нахлуло съчувствие. Тя сложи пръсти на устата си, за да потисне един стон. Майка им също бе умряла бременна. Беше в четвъртия месец, когато изгоря при пожара. Спомни си колко съсипан бе баща ѝ, когато майка им умря. И колко покрусена от мъката си беше тя.

— О, горкият човек.

За миг си помисли, че и Син-Джин бе преживял това, и му приписа чувствата, които той според нея е изпитвал. Но после реши, че това едва ли е било така, че той едва ли е способен на това. Как би могла да знае тя какво мисли и изпитва той?

И какво въобще ѝ ставаше. Напразно съчувстваше на някакъв тори, чиито съседи или дори роднини бяха изгорили дома ѝ и убили майка ѝ? Тя ронеше сълзи за човек, чиито съотечественици бяха принудили нея и останалите живи членове на семейството ѝ да тръгнат за Америка, за да избегнат сигурната смърт. А по време на пътуването починаха баща им и най-малката им сестра.

Тя пилееше съжалението си за човек, който ѝ се бе натрапил. Изправи рамене, като видя, че Райли започна да набира статията си. Тя изду устни, като че ли така щеше да изтръгне от душата си спомена за случая, който не ѝ даваше покой.

— Това все пак не му дава правото да ме целува.

Буквите шумно се разпиляха по плота, когато Райли рязко се обърна и се втренчи в Рейчъл. Може би не беше чул добре:

— Той те е целунал?

Рейчъл погледна към ръцете си, ядосана на себе си. Съвсем не бе искала да каже това. Но след като го бе вече сторила, тя си помисли, че Райли най-после, възмутен, щеше да застане на нейна страна.

— Да.

Беше невъзможно. Той бе присъствал по време на единствения случай, когато Син-Джин и сестра му си бяха разменили няколко думи.

— Кога?

Рейчъл стана от стола. Като че ли той не ѝ вярваше. Да не би да мислеше, че си въобразява, за да удовлетвори някакви свои мръсни помисли?

— Когато онази вечер те изсипа в кревата ти.

Той не можеше да повярва.

— Как?

Нима искаше да я разпитва за подробности. Как можеше да бъде толкова безсърдечен. Тя го изгледа свирепо.

— По обичайния начин, Райли. С устни.

Той още не можеше да си го представи. И за да осмисли думите ѝ, той я хвана за раменете и я завъртя към себе си.

— Рейчъл, не познавам мъж, който да се приближи с нечисти помисли до теб и да не съжалява горчиво за това. Ти имаш дясно кроше като това на най-опасен филаделфийски побойник — изведнъж лицето на Райли помръкна. Дойде му на ум една мисъл. — Да не те е съборил на земята?

Много ѝ се искаше да каже „да“, но не можеше да излъже, дори когато с това Син-Джин би си спечелил от Райли един бой.

— Не, но изби мускета от ръката ми.

Райли я изгледа недоумяващо:

— Мускета? — той повтори думата с такова затруднение, като че ли бе на някакъв съвсем непознат за него език.

— Да. Мускетът, който бях насочила към него — и тъй като Райли продължи да я гледа, без да каже нито дума, тя добави: — С който ходя на лов.

Райли реагира на това съвсем изненадващо. И разочароващо. Вместо да се разгневи, че честта ѝ е била поругана, той се разсмя. Тялото му се разлюля и той пусна раменете ѝ. Смееше се толкова силно, че сложи ръка на корема си да не се тресе. Отпусна се на един стол и от очите му бликнаха сълзи.

Тя сериозно си помисли дали да не ритне стола, на който беше седнал, но вместо това сви юмруци и ги сложи на кръста си.

— На какво толкова се смееш?

Той се опита да отговори, но не можа. Трябваше му цяла минута, докато успее да си поеме дъх и ѝ отговори. Дори и тогава думите му излязоха на пресекулки.

— Той бил повече мъж, отколкото си мислех, и много по-смел от всеки друг, когото познавам.

За да тръгне срещу мускета и острия език на Рейчъл, той наистина е искал да я целуне. И ако беше така, струваше си да бъде окуражен.

Рейчъл отпусна ръце. Надеждата ѝ, че Райли ще се разгневи и ще отмъсти за честта ѝ, взе да се изпарява като пушек в мъгливо есенно небе.

— Ти не би ми оказал никаква помощ!

Райли си пое няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои. Опита се да си придаде сериозен вид, обърна се към нея и се облегна на бюрото:

— Ако искаш помощ, сестричке, ще ти дам един съвет. Друг път гледай да не насочваш мускета си към него — той прехапа устни, за да не се разсмее. — Защото може да простреляш някоя негова част, която после да ти бъде нужна.

В очите на Рейчъл проблеснаха светкавици и тя го хвана за ухото. Беше очаквала да се държи по друг начин.

— Няма част от физиката на Син-Джин, която да ми е нужна. Нито сега, нито когато и да е. Татко би те сложил на коляното си и би те опердашил, нищо че си на двадесет и седем години.

— А ти си на двадесет и две и не би трябвало да се бориш като дива котка, когато един мъж иска да ти окаже внимание.

Той отново се приближи към пресата, за да я погледне. Рейчъл продължаваше да държи в ръцете си мастиления валяк. Той я погледна уплашено. Не би се спряла да намастили лицето му с него. Преди го беше правила, но сега май само искаше да се пошегува.

Тя погледна към валяка, за да помисли дали да го използва.

— Има и по-лоши неща от това да останеш стара мома.

Райли стоеше на разстояние от нея. Беше си намислил откъде да избяга, ако се наложи.

— Не и за една жена!

Рейчъл го погледна. Беше се засегнала наистина. Той видя обидата в очите ѝ и се разгневи на себе си, че го бе казал.

— Мислех, че имаш по-широки възгледи, братко.

Райли се приближи до нея и я прегърна през раменете:

— Искам да си щастлива, Рейчъл.

— Щастлива съм. Правя нещо значимо — тя погледна към пресата и я посочи с ръка. — Това е значимо, Райли. Записваме живота. Един ден — каза тя замечтано, — един ден историята ще ни благодари.

Той разбираше чувствата ѝ. Мечтаеше за същото. Но мечтаеше също така и за по-прости неща — за дом, семейство, за деца. За себе си и за Рейчъл.

— Човек трябва да създава и личната си история, Рейчъл.

— Е, да — каза тя и повдигна рамене, — но не бих се жертвала за първия просяк, който почука на вратата ни.

Понякога те разсъждаваха така еднакво, че можеха да си четат мислите, но този път не беше така, помисли си Райли. Той не можеше да проникне зад маската ѝ, не можеше да проумее думите ѝ. Криеше ли се нещо повече зад това, което казваше, когато говореше за Син-Джин? Явно беше, че се вълнува, но той знаеше чувствата ѝ към англичаните. И защо бяха такива. Може би всичко, което изпитваше към него, бе само омраза.

— Плантацията му не е голяма, Рейчъл, но той не е просяк!

— Ние по различен начин разбираме тази дума — тя си пое дъх и погледна към мастилницата, която лежеше върху плота на пресата. Реши засега да не я използва.

— Сега ще ида да направя по чаша хубав чай и ще престанем да говорим за това. Още много страници трябва да се отпечатаат, ако смяташ този вестник да излезе утре. Няма защо да се оставяме на времето да ни разкисва.

Райли загледа как тя излезе от стаята и поклати глава. Жени. И вечно да живееше, пак не би могъл да проумее тяхната природа.

ГЛАВА 10

— Отдавна не си идвал на вечеря у дома, Син-Джин.

Морган Макинли, човекът, на чието име беше наименуван градът, погледна над величествения си римски нос към своя бивш зет. Винаги когато срещнеше високия рус мъж, Морган си спомняше факта, че вече няма три, а само две деца. Въпреки че се бе сдобил с тях доста късно, и винаги, докато растяха под неговия покрив, му бяха пречили, сега, с приближаването на есента на живота му, той започваше да мисли, че поне още един човек до голяма степен струваше толкова, колкото и децата му. Те, а не името на някакъв град, щяха да останат да живеят още дълго след като той се превърнеше в прахта, от която бе създаден.

Той загледа Син-Джин над чашата вино, която държеше в ръцете си. Когато за първи път бе научил за съществуването му, бе изпитал желание да нареди да го хвърлят в затвора. Точно по това време революцията бе започнала да се разгаря и Морган, патриот до дъното на душата си, ненавиждаше всичко английско, а да не говорим за някакъв войник, който се укриваше в една от къщите в града.

Но въпреки буйния си нрав Морган беше — и си оставаше — почтен човек, и пощади Син-Джин. После той успя да избяга, а когато се върна, бе вече друг човек. Човек, който вече не искаше да има нищо общо със своята страна и с кръвопролитията, които тя бе причинила.

Затова, когато Син-Джин поиска ръката на дъщеря му, Морган не се противи много. Даде съгласието си заедно с едно парче земя, като начало. Джейсън и Еърън, синовете му, дадоха на зет си достатъчно пари на заем, за да купи една изоставена ферма наблизо, и изведнъж Сейнт Джон Лоурънс, бивш лейтенант от армията на негово величество и прокуден втори син на баща женкар, починалия граф Шалот, стана собственик на плантация.

„И с тази работа се справи добре“ — помисли си Морган и разклати виното, за което толкова скъпо бе платил. После изпи чашата до дъно.

Знаеше, че не би могъл и да желае по-чудесен трети син, въпреки че може би трябваше да го заплашат, че ще му отрежат езика, за да го принудят да го каже. Морган мислеше, че комплиментите трябваше да се ценят като последна капка чай, да се правят много пестеливо, и то само в съвсем краен случай.

Син-Джин отпи една глътка вино, преди да отвърне на тъста си. Той се чувстваше добре тук. Чувстваше се у дома, така както никога преди не се бе чувствал в Англия.

— Бях зает — призна той. — Пета година работя в плантацията и като че ли все се уча. Всяка година научавам по някой нов урок, но знанията ми все не стигат, за да се справя с проблемите, които възникват през следващата. Освен това, както знаеш, тази година реколтата не се продаде лесно.

Въпреки че англичаните вече бяха вдигнали блокадата си, войната още продължаваше и беше трудна работа да се намерят чуждестранни търговски кораби, които да дойдат до американските пристанища и да купят тютюна.

Еърън бе започнал да харесва Син-Джин, но не и неговата философия:

— Не трябваше да освобождаваш робите си — измърмори той. — Проблемите ти от първата година, или, както ги нарече, уроците, трябваше ясно да ти покажат това. Но ти никога не поправи грешката си. Лошо си си научил урока! — той погледна Син-Джин през масата. — Можеше да си спестиш една значителна сума от заплатите им — Еърън поклати съчувствено глава. Той не можеше да разбере как Син-Джин бе могъл да направи такава глупост.

— Може би — съгласи се Син-Джин, — но за сметка на съвестта ми — кротко добави той.

Нямаше желание да се увлича в спорове тази вечер. Искаше му се да я прекара сред приятели, в семеен кръг. Искаше, трябваше да намери нещо, чрез което да приглуши тъпата болка, която напоследък го измъчваше. Празнотата, която като че ли го преследваше. Тя бе станала още по-голяма, откакто бе целунал Рейчъл. Това само му бе напомнило за нещо, което отдавна вече не притежаваше, и бе събудило чувства, които оттогава не му даваха покой.

Все пак положи началото на нещо, което бе забелязано от всички и не се прие добре — Еърън размаха ножа си, за да подчертае думите

си. Той бе започнал като абсолютно убеден роялист, но постепенно бе разбрал, че човек можеше да оцелее само във въстаническият лагер и го бе приел безрезервно, както и всичко, свързано с него. Прие и всички нови идеи, но само дотолкова, доколкото бяха приети в него. Същото се отнасяше и за убежденията му.

— Това, което за един е грях, за друг е добродетел, Еърън.

Еърън обърна поглед към снаха си. Кристина му се усмихна благо и сложи ръката си върху неговата, като че ли само този жест бе достатъчен да разведри разговора.

Еърън винаги се удивляваше на смелостта на тази жена да се впуска в политическите спорове, въпреки че вече толкова години познаваше снаха си. Това му се виждаше точно толкова нелепо, колкото и ако мъж се опита да роди дете. Все пак той прозря мъдростта в думите ѝ и желанието да опази мира в дома им. Тази вечер не се бяха събрали, за да спорят, колкото и приятелски да бяха споровете им.

Отвън заплашително прогърмя гръмотевица, предсказвайки, че още по-проливен дъжд ще се излее върху вече съвсем прогизналата природа.

Син-Джин се усмихна на Кристина. И двамата бяха чужденци в една чужда за тях земя и може би се разбираха един друг по-добре, отколкото ги разбираха останалите:

— Отново ми се притичаш на помощ, Кристина.

Кристина бе тази, която през едно мразовито коледно утро го бе намерила на едно поле ранен и вече полумъртъв, и го бе скрила и лекувала в една колиба, въпреки че с това можеше да си навлече страшния гняв на Морган.

— Не е кой знае каква, приятелю! — тя се тревожеше за него. Той бе така самотен в своя голям дом. Човек като него, с такова добро сърце, не биваше да е самотен. — И с какво друго се занимаваш, освен с плантацията?

Джейсън по-добре от останалите разбра жена си. Той познаваше нейната доброта. Тя се тревожеше за здравето на всеки роб, за застаряващия му баща, за приятелите им, които живееха самотно.

— С нищо особено — вдигна рамене Син-Джин. — Вечер уча Бронсън, надзирателя ми — обясни той на другата си снаха, Лусинда, — да чете.

— Ами, че това е интересно — засмя се Кристофър. — Защо не повикаш и Кристина? — той се усмихна на леля си.

— Винаги съм я намирал за отлична учителка, макар и малко строга понякога — каза той и ѝ намигна.

„Той става много красив младеж — помисли си Кристина — време е да му намерим жена.“ През последните шест години тя много го бе обикнала. В началото, когато попадна в този град, тя реши да се възползва от доброто си образование, за да се прехранва. Договори се с Морган да обучава дванадесетгодишния му внук срещу храна и подслон в дома му. И въпреки несъгласието на Еърън, бащата на Кристофър, а може би и точно поради това, Морган я прие в дома си. Тя продължи да се занимава с момчето и след като се омъжи за Джейсън.

— С умни ученици всеки може да е отличен учител — каза тя нежно на Кристофър. Кристина се обърна към Син-Джин: — Но ако ти би желал, аз може би...

Син-Джин поклати глава:

— Не се тревожи за това. Няма да се научи да чете по-добре, отколкото може сега. Не е много усърден ученик. Започнах да се занимавам с него, за да си запълвам вечерите — Син-Джин въздъхна и отмести чинията. От дни наред нямаше никакъв апетит. — Истината е, че съм се самоизолирал от целия свят — Син-Джин погледна домакина си и се усмихна, като с това отхвърли внезапната си меланхолия. Надяваше се, че никой не я е забелязал. Нямаше нужда от тяхното съжаление, а от приятелството им. — Помислих си, че ако приема поканата ви, ще науча какво става в него.

Погледът му се плъзна по масата и обгърна всички, които седяха около нея. Еърън, Лусинда и Кристофър живееха в голямата къща с Морган, а Джейсън и Кристина обитаваха друга, построена близо до имота на Син-Джин, но винаги се събираха да се видят в голямата къща.

Син-Джин се опита да прикрие интереса, който проявяваше към този факт, и каза:

— Знаете ли, че вече имаме вестник?

— Да — винаги жадна за новини, за писмено слова, Кристина го бе прочела първа. — Джейсън донесе един брой вкъщи миналата седмица — каза тя на Син-Джин и с обич се усмихна на мъжа си.

Син-Джин започна да си играе с чашата.

— Какво знаете за издателя му? — той подхвърли въпроса към всички на масата.

Морган бе пил чаша бира с този човек. Той сви рамене, като си спомни за това:

— Не много. Дружелюбен човек и има правилни политически възгледи — добави разчувстван Морган.

Още като научи за вестника, Джейсън реши да се запознае с издателя му. Той му бе направил впечатление на много приятен човек и на голям родолюбец. На Кристина също.

— Доста обича да приказва.

— Нищо чудно — промърмори Син-Джин, скрил уста зад чашата си, — стига да успее да се измъкне от ужасната си сестра. Доколкото видях, тя не му позволява да говори много.

Кристина размени поглед с Лусинда.

— Сестра ли има? — тя погледна Джейсън обвинително.

— Защо не си ми казал, че в града е дошла още една жена?

Джейсън повдигна рамене. Всъщност бе забравил.

— Не си ме питала.

Кристина поклати глава и погледна Син-Джин.

— Какъв човек! Следващия път няма да забравя да те питам дали в града е дошла още една жена.

Смехът ѝ стихна и замря, когато забеляза искрата в погледа на Син-Джин. Това ѝ даде повод за размисъл. Тя се облегна на лакът и опря лице на обърнатата си нагоре длан:

— Как изглежда? — тя взе да гледа ту мъжа си, ту зет си и когато Син-Джин реши да ѝ отговори, разбра всичко.

Всъщност тази жена можеше да бъде описана само по един начин:

— Истински пожар! — когато Кристина сбърчи вежди, за да преглътне думата и да проникне до истинското ѝ значение, той добави: — Но като си помисли човек, Рейчъл е всъщност като теб.

— Аха, пожар! Искаш да кажеш весела и дружелюбна? — опита се да проумее Кристина. Успя да прикрие усмивката на устните си, но не и в очите си.

— Проклетата ѝ устата — намеси се ухилено Джейсън. Това бе неговото първо впечатление от нея.

Кристина игриво перна ръката на мъжа си, когато той поиска да отстрани една къдрица, паднала на слепоочието ѝ.

— Хубава ли е? — попита тя Син-Джин.

Кристина беше започнала да разбира защо приятелят ѝ е така самотен. Въпреки че той никога не говореше за това, тя можеше да прочете истината в очите му и страдеше заради него. Но досега бе мислила, че никоя жена не е достатъчно подходяща за него. Дано новодошлата бе такава.

— Хубава или не, сигурно веднага ще я грабне някой — намеси се в разговора Лусинда. — Тук няма толкова жени, че да ги подбират.

Нея също не я бяха считали за хубавица, когато се ожени за Еърън. И ако Кристина не се грижеше за всичко всеотдайно, тя все още щеше да носи старите си дрехи, които по-скоро бяха подходящи за възрастна жена, и да носи косата си тъй строго, че чертите ѝ да изглеждат сурови вместо мили.

Син-Джин си помисли за първата си среща с Рейчъл, а и за втората, и каза:

— Мъжете тук би трябвало да са съвсем безумни, за да се занимават с нея.

— Значи не е хубава? — рече Кристофър, който вече бе започнал да си мисли как ще придружи чичо си при следващото му отиване в града.

Изражението на Син-Джин омекна, като си спомни как Рейчъл бе изглеждала през нощта на първата им среща, когато огънят от камината бе хвърлял отблясъци върху кожата ѝ:

— Тя прилича на рубин, огрян от слънцето — цялата блести от светлина — но тъй като човек не можеше да мисли за една жена, без да взима предвид и характера ѝ, той добави: — Но и ръбовете ѝ са доста остри.

Той бе хлътнал по този рубин с остри ръбове, Кристина можеше да се закълне в това.

— Струва ми се — бавно каза тя, — че бих искала да се запозная с нея.

Син-Джин вдигна рамене:

— Ще трябва да си вземеш и мускета.

— Мускетът ли?

„Разговорът започва да става все по-интересен“ — помисли си тя.

Син-Джин забеляза изплашения вид на Лусинда. Другите пък зяпнаха от изненада.

— Опита се да ме застреля, когато доведох брат ѝ от кръчмата у тях — той потърси съчувствие в погледа на Джейсън, защото знаеше какво ще види, ако погледне към Кристина. Понякога тя предугаждаше нещата в по-голяма степен, отколкото бе добре за нея, или за него. — Мъжът се свлече в краката ми. Какво можех да направя?

— Можеше да го оставиш да си лежи на пода в кръчмата — подхвърли с лукава усмивка Морган. Той би постъпил именно така.

— Направил си това, което трябва — съгласи се Кристина и с небрежен тон се обърна към етърва си: — Утре мислиш ли да ходиш в града, Лусинда?

— Ами... — Лусинда се поколеба и погледна мъжа си за разрешение.

Кристина не приемаше такива глупави условности.

— Чудесно! Значи, отиваме — и доволна от това, погледна към чинията, която Син-Джин бе отместил. — Ти дори не си опитал печения заек, Джон! — каза тя нежно. — Не би искал да обидиш Марвилда, като ѝ го върнеш недокоснат, нали? — и деликатно постави чинията отново пред него.

Син-Джин хвърли поглед към Джейсън, но той само поклати глава:

— На твоето място бих го изял, Син-Джин, преди да ѝ дойде на ум сама да ме нахрани с него.

„Е, това — помисли си Син-Джин — може и да не е за изпускане“, но започна да яде, защото знаеше, че не може да си позволи дотолкова да флиртува с Кристина. Той държеше на приятелството на Кристина, както и на Джейсън.

Имаше нужда от своя жена. Жена с коси с цвета на пламък. Но побърза да внесе една поправка — все пак устата ѝ не биваше да бълва огън.

ГЛАВА 11

Светлината на свещта потрепваше в спалнята и хвърляше сгряващи кръвта сенки.

Стъклата завибрираха от гръмотевицата. Но от този шум в голямата спалня стана още по-уютна. В дъното на коридора синовете им спяха спокойно в стаята си, наглеждани от всеотдайната им дойка — Леола, дъщерята на Джеръми и Марвилда.

Джейсън извади бялата риза от бричовите си и тя свободно падна около стройните му бедра. Той се обърна към тоалетната масичка, която със собствените си ръце бе резбовал за Кристина. Тя бе седнала пред нея и четкаше косите си, които се спускаха като буен водопад почти до кръста ѝ и изкушаваха пръстите му. Той не можа да устои. Приблужи се до жена си и сложи ръце на раменете ѝ. Нежната ѝ въздишка го окуражи и той плъзна ръце под деколтето на нощницата ѝ. Усети приятната хладина, която лъхаше от кожата ѝ. Винаги когато я докоснеше, той започваше да изпитва страст и да предчувства удоволствието. Не можеше да разбере защо, след като му бе родила две деца. След шест години брачен живот той още не можеше да ѝ се насити.

Баща му често бе търсил удоволствието извън брачното си ложе, и Джейсън и Еърън бяха пораснали с убеждението, че бракът и физическата наслада бяха две различни неща. Това бе единствената причина, поради която Джейсън така дълго не бе желал да свърже живота си с жена. Защо да се жени, само за да стои някоя жена ей така до него? Нямахше нужда от такава компания, нито пък желание да се прави на щастлив пред хората, а всъщност да не е така.

За Джейсън бракът не означаваше продължаване на родословното дърво, уреждане на наследствени отношения или увеличаване на семейното богатство, както Еърън го разбираше. За него съществуваше само една причина, заради която човек можеше да се ожени. Любовта. И ако тя не съществуваше, той не би могъл да се ожени.

Той си мислеше, че до смъртта си ще си остане ерген. Докато Кристина не се бе появила в живота му и присъствието ѝ неволно бе изпълнило всяка негова клетка. И изведнъж човекът, който не искаше да се обвързва с брак, взе да мисли само за това.

За нищо друго, освен нея.

Джейсън свали ръце от раменете ѝ и ги зарови в косите ѝ, за да се наслади на копринената им мекота. Уханието на сапуна, който тя използваше, го опияни. Тя все още несъзнателно изпълваше мислите и сърцето му и дори с уханието си го възбуждаше така, както никоя друга не бе успяла да направи, макар че много се бяха опитали.

Той погледна отражението ѝ в огледалото:

— И тъй, графиньо, съжелявате ли?

Кристина остави четката си на масичката. Очите ѝ срещнаха неговите в гледалото. Той я нарече с титлата, която още бе нейна, макар че отдавна вече не притежаваше наследствените си земи в Полша. В родината ѝ не бе останал никой, който да ги брани за нея, и тя много страдаше, че прекрасният ѝ дом бе попаднал в ръцете на враговете. Те нехаеха за хората, които живееха по земите ѝ и ги работеха: хората, с които тя бе отраснала, които познаваше и обичаше.

Но сега мислите ѝ не бяха заети със земята ѝ, а със съпруга ѝ. Когато използваше благородническата ѝ титла, тя знаеше, че е сериозен, а това не бе обичайното му настроение. Тя се зачуди за какво точно намеква Джейсън, но нищо не ѝ дойде на ум. Обърна се и го хвана за ръката. После стана и без да промълви дума, го заведе до леглото и седна. Дръпна го за ръката, за да му подсказе да направи същото, и той се подчини с готовност. Леглото им бе огромно — с балдахин и дюшек от гъши пух, а те някак все се озоваваха по средата му. Нуждаеха се само от собствената си топлина и уютност, дори и в най-студените зимни нощи. Кристина погали бузата му с пръст:

— За какво да съжелявам, любими?

Този въпрос разяждаше ума му и душата му от известно време. Тя изглеждаше щастлива, но беше ли? Наистина ли бе такава, щом той не можеше да ѝ предложи нищо от това, което някога бе имала?

Той хвана ръката ѝ:

— Че се ожени за мен? Че остана на това диво място, вместо да приемеш предложението на Костюшко и да се върнеш в Полша — той си помисли за разговора на масата тази вечер и си спомни какво му бе

казала веднъж. — Или да приемеш парите за билет, които Син-Джин ти е предложил?

И двете неща бяха вече минало, но беше ли ѝ се случвало късно посред нощ, докато той спеше, да лежи будна, забила поглед в тавана, и да съжалява, че не ги е направила? И, въпреки че отговорът можеше да пониже душата му, той трябваше да знае.

Кристина поклати глава и преплете пръстите си в неговите:

— Нима въобще не ме познаваш след всичкото това време?

Познаваше я. И още как! И все пак трябваше да чуе тези думи, за да се убеди, че е прав.

— Да, но...

Тя сложи пръст на устните му, за да го накара да замълчи.

— Ако съм искала да се върна в родината си, любими, ако наистина съм искала да го направя, щях да намеря начин, със или без помощта им. И ти знаеш това.

Джейсън знаеше, че е така, както тя казва. Кристина имаше несломим дух. Това бе едно от нещата, заради които я обичаше.

Кристина му се усмихна топло. В ума ѝ нахлуха куп спомени. Всички ѝ бяха много скъпи.

— Останах, защото сърцето ми се изпълни с любов към теб в мига, в който те видях, въпреки че може би не го разбрах веднага — тя се намръщи и го погледна изпитателно. Нещо лошо ли се бе случило? Имаше ли нещо, което той не искаше да ѝ каже? — Защо ми задаваш този глупав въпрос след толкова години? Нима с нещо съм ти показала, че не се чувствам щастлива?

Той поклати глава:

— Не. Може би просто исках да го чуя. Надявах се, че виждам това, което ми се иска да видя — той ѝ се усмихна с разкаяние. — Понякога любовта замъглява погледа.

— О! — тя развърза връзките на ризата му. Пръстите ѝ се плъзнаха по кожата му и тя усети гъвкавите му силни мускули. Почувства как сърцето тупти в гърдите му. — Сега как виждаш?

Можеше да го превърне в изгаряща от желание плът само с един свой поглед, с една дума. Влудяваше го, и беше негова.

— Погледът ми е замъглен от страст.

Тя сложи ръце на раменете му и го бутна на леглото.

— Така да бъде — тя сведе глава и светкавично бързо го целуна по гърдите, там, където бе сърцето. — Завинаги.

Джейсън я дръпна към себе си. Тя загуби равновесие и падна върху него. Заля се от смях и се престори, че иска да се бори с него.

— Ела тук, лисичке?

Тя го погледна изненадано:

— Защо ме нарече така? — отметна глава назад и краищата на косата ѝ погъделичкаха голата му кожа като свеж пролетен бриз. — Има ли особено значение на твоя език; такова, което още не знам.

Като че ли имаше нещо, което да не знае или да не разбира.

— Ти много добре знаеш всички езици.

Той бързо се извъртя и я притисна под себе си. Тялото му покри нейното така добре, като че ли бяха направени един за друг много преди времето да бе започнало да тече. Той обгърна с ръце лицето ѝ и погледна жената, която обичаше повече и от живота си. И винаги щеше да я обича така. Знаеше, че без нея не би могъл да преживее и миг. Тя беше всичко за него. Всичко. Лицето му отново помръкна:

— Просто си помислих, че понякога нощем тъгуваш за земята си, за селяните, които толкова много си обичала — той изрече шепнешком последните думи и замълча. Тази мисъл отново го попари като есенна слана.

Кристина се зачуди защо толкова говори за това, какво ли му бе навяло тези мисли? Нима не знаеше, че го обича до полуда? Че за нея той сега бе целият свят — той и децата? Нуждаеше се от уверения, а тя можеше да му каже само истината.

— Липсват ми и се тревожа за тях. Тревожа се дали са сити, дали в огнището им грее огън, дали се чувстват добре. Но да жадувам да ги видя? Да жадувам за страната си? Не — тя поклати глава, очите ѝ не се откъсваха от неговите. — Аз жадувам само теб.

Той за момент си поигра с връзките на нощницата ѝ, преди да ги дръпне, за да ги развърже. Внимателно свали дрехата и взе да се люби на тялото ѝ. Не чу как я попита:

— Мен ли?

Тя почувства, че тялото ѝ изгаря от жажда да я докосне, да я люби. Леко помръдна, предчувствайки магията, която той би могъл да я накара да изпита.

— Да — каза тя. — Всеки миг, в който не те виждам, аз жадувам за теб.

Устата му покри нейната, за да вземе това, което с готовност му предлагаше. Пламнал от страст, му се прииска да разкъса дрехите ѝ. Той се овладя. Изтръпна при мисълта, че след толкова години на интимност с нея той се чувстваше като младеж, който за първи път е с жена.

Както винаги, той я накара да забрави всичко. Но тази вечер тя не биваше да го прави. Поне не още. Искаше да го помоли за нещо. Опитва се да запази мислите си, въпреки че усети как изтичат като вода през разтворени пръсти.

— Джейсън!

Джейсън повдигна глава. Дъхът му изгаряше устните му.

— Да?

Кристина сложи ръка на гърдите му. Ударите на сърцето му за нея бяха най-успокояващото нещо.

— Бих искала да те помоля да изпълниш едно мое желание, преди да ме накараш да забравя за всичко.

Тя искаше да разговарят. Чудесно. Пред тях бе цялата нощ. Той овладя страстта си и се изправи на лакът.

— Мислиш ли, че сега бих могъл да ти откажа нещо?

Тя се засмя и погали бузата му. Всеки неин жест бе изпълнен с любов.

— Искам да направим празненство.

Джейсън я погледна с изненада:

— Ти искаш да направим празненство? — той внимателно започна да я гледа и да се чуди какво точно има предвид. — Мислех, че празненствата не те интересуват.

Тя никога не беше лъгала и нямаше намерение да лъже и сега.

— Не ме интересуват.

— Тогава?

Тя се усмихна и свали ризата му. После я пусна небрежно на пода. Винаги много ѝ харесваше видът на гърдите му. Обичаше да ги докосва. Силни и мускулести. Нейното убежище.

— Бих искала да устроим празненство в чест на кръщението на сина ни. Празненство, на което да поканим всички приятели.

Всъщност в молбата ѝ имаше скрито още нещо и двамата го знаеха.

Тя бързо го целуна по устните. После отново легна и косите ѝ се разпиляха по лицето и раменете ѝ.

— Ти ме познаваш много добре.

Легнала на леглото, тя приличаше на омайно красива богиня. И беше негова. Той почувства, че кръвта му закипя отново.

— Ти си моята богиня.

Докосна с длан меката ѝ плът и това възбуди и двамата. Той наведе глава над гърдите ѝ. Дъхът му се плъзна по тях, преди да прокара език по изкусителното ѝ зърно. Джейсън забеляза с възхищение как то мигновено се втвърди и потисна у себе си желанието да го всмуче с устни.

— И?... — попита още веднъж и горещият му дъх парна кожата ѝ.

Той я караше да забравя мислите си, да не може да намери думи да ги изрази. В съзнанието ѝ постепенно нахлуваше желанието, което пропъждаше всичко друго освен него:

— И новия издател... и... сестра му...

Не желаше да говори повече. Искаше да я люби, да я накара да го люби — диво, без всякакви задръжки. Така, както само те можеха да го правят.

— Защо?

Кристина провря пръсти в косата му и притисна лицето му още по-близо до своето, когато още една светкавица проряза небето. Тя се чувстваше така, като че ли светкавицата бе пронизала и нея. Устните му бяха сигурни, ласките му — истински. Страстно искаше да се извиси до върха, до който той я отвеждаше винаги. Какво я бе попитал? О, да. Защо.

— Защото Джон я харесва.

Помисли, че не я е чул добре. В тялото му всяка фибра пулсираше и в ушите си усещаше бучене. Джейсън вдигна глава.

— Той каза, че е пожар, проклета и устата.

Тя се засмя. Мъжете приемаха всичко буквално. Държаха се като деца, когато станеше дума за любов.

— Той не каза това, каза друго по този начин.

Джейсън се замисли за момент:

— Доколкото си спомням, той като че ли изстреля думите си.

Кристина поклати глава и изглади бръчката, която се бе появила между очите му, докато я слушаше нетърпеливо.

— Очите му, Джейсън — тя наблегна на всяка дума и с нежност и влюбена усмивка погали бузата му. „Мъжете имат очи, но не виждат с тях — помисли си тя — и уши, но не чуват.“ — Видя ли очите му?

Той вдигна рамене:

— Бяха на мястото, където са си винаги — на лицето му.

Тя не можа да потисне смеха, който изведнъж бликна от нея.

— Ти си красив и добър, но съвсем сляп.

Кристина забеляза, че той вече изгаря от нетърпение, наведе се и прокара език по устните му. Усмихна се тържествуващо, когато усети как желанието му стана още по-силно. Усети твърдостта, напиреща към тялото ѝ.

Той я привлече към себе си и я притисна така, че да не се загуби и милиметър помежду им. После обсипа шията ѝ с целувки, докато тя започна да стене.

— Добре де, какво му имаше на очите?

Не играеше по правилата, но и тя не искаше това. Обичаше тези дълги романтични въведения. Така животът ставаше по-въълнуващ. Започваше да чувства как желанието ѝ я изгаря.

— Загледаха по-нежно, когато изрече името ѝ. И заблестяха. Харесва я.

Видяла е неща, които той бе пропуснал. Ако наистина беше така.

— Щом казваш.

Той ѝ се подиграваше. А тя не обичаше това. Кристина се опита да се отдръпне, но тялото ѝ бе притиснато между неговото и чаршафите.

— Да, казвам. И бих искала и той да получи възможност да го каже. На нея.

Женският ум беше за него истинска загадка. Но сега не мислеше точно за ума на Кристина. Той бавно галеше бедрата ѝ, докато говореше и се опитваше да не се отклони от темата.

— И нашето празненство ще му даде тази възможност.

— Да — тази дума бе произнесена почти без дъх.

Джейсън поклати глава. Не разбираше нищо, но не се и опитваше. Такива неща той оставяше на Кристина. Винаги се бе

удивлявал колко много разбира от типично мъжки теми — политика, войни, оръжия. А когато ставаше дума за самия живот, за отношенията между мъжа и жената и начина им на мислене, тя разсъждаваше по съвсем различен начин.

— Знаеш ли, може би е трябвало да се върнеш в Полша.

Това прозвуча като гръм от ясно небе. Тя го погледна сепнато:

— Защо?

Той се изправи над нея и тялото му се изви над нейното:

— Защото сигурно щеше да станеш кралица и да накараш всички да ти се подчиняват безпрекословно.

В очите ѝ заблестя любов и тя се взря в лицето му:

— Аз бих желала да ми се подчинява само един човек.

Той наведе глава. На устните му заигра усмивка:

— Безропотно скланям глава пред вас, милейди.

Тя се засмя и обгърна лицето му с ръце. Като се раздвижи, усети колко е втвърден и колко силно я желае.

— Главата ти може и да е склонена, но нещо друго е много, много вирнато, любими. Точно така, както бих искала да бъде.

Тя може би искаше да каже, но не успя, тъй като той впи устните си в нейните. Нямаха повече време за разговори. Оттук говореха делата. Любовните дела. И те се оказаха по-красноречиви от който и да е друг път.

Всеки път беше все по-хубаво. И това Джейсън смяташе да въведе като традиция до смъртта си. Дано да му оставаха още безброй години дотогава.

ГЛАВА 12

Бурята вилня над Морганс Крийк като непоносимо капризна южняшка красавица. Когато гневът ѝ стихна, тя бавно се оттегли.

След пет дни проливен дъжд бе чудесно отново да видиш синьото небе. На него се бяха скупчили пухкави бели облаци, съвсем различни от предишните — мрачни и ниско надвиснали от бурното небе. Може би, помисли си Рейчъл, докато работеше в офиса, беше дошло време природата да се успокои. И хората да се успокоят.

Последната голяма битка се бе разразила преди два месеца, през август, в Южна Каролина. Оттогава нямаше офанзиви, не се бе чуло нищо за нови сражения. Като че ли най-после щеше да настъпи мир.

Все пак нямаше изгледи това да стане скоро, въпреки че настойникът ѝ, Франклин, беше заминал за Париж на предварителни преговори между нациите за едно бъдещо мирно споразумение.

Вестникът вършеше своята роля за подпомагане на новосъздадената нация, но тя самата се чувстваше съвсем слаба и безпомощна. Това, което правеше, не бе достатъчно, съвсем не бе достатъчно. Би искала да направи нещо много повече, но не знаеше какво.

Рейчъл погледна към печатарската преса. Сигурно имаше много хора, които нямаха възможност да дадат израз на възгледите си. Тя имаше по-голям късмет. Поне можеше да го направи чрез уводните статии, въпреки че и тя, и брат ѝ, по очевидни причини, се подписваха по един начин: „Р. О’Рорк“. И все пак това ѝ беше неприятно. Мъжете от околността, както и всички мъже, горчиво си помисли тя, не биха понесли да ги поучава някаква жена. Това също я изпълваше с безсилен гняв. Но би могло да бъде и по-лошо. Райли би могъл да застане на пътя ѝ и да не ѝ разреши да изразява мислите си. Той поне я разбираше.

Тя се усмихна на себе си, докато подреждаше буквите. Заедно с Райли бяха изминали дълъг път от деня, в който слязоха на

пристанището във Филаделфия, две окъсани сирачета само с минало и без никакво бъдеще.

Изведнъж чу някакъв шум. Беше сама в офиса и много добре знаеше, че не всички хора одобряваха позицията, която „Газет“ бе заел по отношение на войната. Тя несъзнателно пристъпи към мускета, който държеше до бюрото, за да ѝ е под ръка, и погледна през прозореца да види кой идва.

С изненада забеляза, че това бе една стройна тъмнокоса дама. Беше млада, нежна и носеше много хубава рокля от тъмнозелено кадифе. Но дори и да беше с дрипи, Рейчъл щеше да усети аристократичния ѝ произход. Забелязваше се по начина, по който държеше раменете си изправени и брадичката си леко повдигната, като че ли ѝ рисуваха портрет.

Рейчъл се почувства като повлекана в обикновената си кафява рокля. Но гордият дух на дедите ѝ заговори в кръвта ѝ и тя също повдигна брадичка.

„Всяка игра се играе от двама души, независимо от правилата.“

Тя с нищо не бе по-лоша от тази, родена в разкош, жена. И ако поради някаква причина беше дошла да ѝ заповядва, щеше да остане разочарована.

— Той няма да ви трябва — Кристина любезно увери Рейчъл.

— Той ли? — повтори недоумяващо Рейчъл.

— Мускетът — Кристина бе забелязала, че Рейчъл се приближи до него, преди още да погледне през прозореца. Чудесно, тази жена не се плашеше от най-малкия шум. Това ѝ хареса. На Син-Джин му трябваше жена с характер.

— Няма да ви направя нищо лошо — посочи малкия офис. Той гледаше към следобедното слънце и беше ярко осветен, като скъпоценен камък, който поглъща и излъчва светлина. — Мога ли да вляза?

На Рейчъл ѝ се стори, че долови непознат акцент. Тя избърса пръстите си от масилото в престилката си.

— Струва ми се, че имате грешка.

Кристина остана там, където си стоеше, и леко повдигна глава, озадачена от думите на другата жена.

— Така ли?

Красавица беше, реши Кристина, тази сестра на редактора. Ясно беше защо Джон беше хлътнал толкова много. Но само красота не бе достатъчна. Трябваше да извървят дълъг път заедно, преди Кристина да реши, че младата жена беше подходяща за нейния приятел.

Но тъй като той очевидно беше влюбен, тя реши, че трябва да направи всичко, което може, за да му помогне.

— Не мисля, че съм направила грешка.

Рейчъл се приближи до нея. Полагаше всички усилия на волята си да не зяпа в нея. И преди беше виждала такива жени. Отдалече. Те често идваха в замъка на Ланкастър в Ирландия. Родени благороднички, те не обръщаха никакво внимание на тези, които трябваше да работят на полето, за да могат да живеят.

Рейчъл изправи рамене и посочи с ръка вляво:

— Емпориумът се намира през две къщи в тази посока.

Кристина дори и не погледна натам. Чудеше се защо тази жена така бърза да я отпрати. Тя, все пак, бе новодошла и би трябвало да иска да си намери приятелки. Може би рязкото ѝ поведение прикриваше неловкостта от това, че е на ново място. Беше забелязвала, че и други новопристигнали се държат така. Кристина окуражително се усмихна на Рейчъл:

— Знам къде се намира Емпориумът. Това е офисът на „Газет“, нали?

— Да — отговорът ѝ прозвуча отбранително.

Кристина разпозна до известна степен себе си, така, както се беше чувствала като дойде тук, преди шест години. Сърцето ѝ се сви от състрадание, като си спомни какво означава да си чужденец в една съвсем непозната земя.

— А вие сте Рейчъл?

— Да.

Лицето на Рейчъл бе скрито зад непроницаема маска. Коя беше тази жена и защо беше дошла при нея? Любопитство и тревога изпълниха душата ѝ. Досега никой не беше я търсил за друго, освен да я накара да му се извини, или, с право или не, да я обвини, че нещо не е написано както трябва. Тя говореше открито в един свят, в който жените се ценяха само когато мълчаха, и затова във Филадельфия си бе навлякла неприязненото отношение както на мъжете, така и на жените,

и докато заминаха не ѝ бе останала нито една приятелка. Но тя не съжеляваше за цената, която бе платила.

Да не би тази жена да беше разбрала, че статията за последните остатъци от английското владичество, които трябваше да се изтръгнат, бе писана от нея, а не от Райли? Да не би да беше дошла да изрази неодобрението си, или, още по-лошо — да я заплаши, че мъжът ѝ ще вземе най-строги мерки срещу нея?

Кристина ѝ се усмихна топло:

— Тогава нямам грешка. Аз съм Кристина Макинли — Кристина се приближи към нея и протегна ръка.

Рейчъл, онемяла, продължи да я гледа втренчено, но стисна ръката на по-високата жена и силно я разтърси; не като някои, които, с вяла любезност, едва-едва докосваха ръце, а здраво и енергично ръкостискане, което бележеше началото на съюза между сродните им души.

Все още недоумяваща защо тази жена бе дошла при нея, Рейчъл посочи към единствения стол до бюрото. Райли бе излязъл да проучи новините. Градът непрекъснато се разрастваше, но все пак не можеше да се каже, че, като се изключи пристигането на още двама души, миналата седмица гъмжеше от събития. Но Райли се бавеше вече твърде дълго и сигурно отново беше пуснал котва в кръчмата. Въпреки че още беше нащрек, Рейчъл много любезно каза:

— Заповядайте, седнете.

Кристина би предпочела да остане права, но знаеше, че няма да е любезно да висне над главата на домакията си.

— Благодаря — роклята ѝ се надипли около нея като облак от тъмно кадифе, — но не мога да остана много — тя сложи ръце на облегалките на стола и изгледа Рейчъл с проучващ поглед. — Дойдох да поканя вас и брат ви — каза тя бързо, като видя, че светлокафявите очи проблеснаха — на кръщенето на сина ни.

Рейчъл се смъкна на табуретката и погледна съвсем учудено Кристина. После скръсти ръце на раменете си.

— Прощавайте за въпроса, но защо го правите?

Недоверчива е, помисли си Кристина. Но и тя някога беше такава.

— Говорите открито — Рейчъл отвори уста, за да се защити, но не успя. А и нямаше смисъл, защото Кристина се усмихна

одобрително и каза: — Това ми харесва.

Рейчъл въобще не можа да я разбере:

— Така ли?

— Разбира се — Кристина си помисли за етърва си. Лусинда имаше добро сърце, но беше плаха като мишка. Тя рядко дръзваше да направи и една крачка, без най-напред да се допита до мъжа си, Еърън. — Чудесно е да откриеш жена, която да не се крие зад гърба на мъжа и да го оставя да говори само той. Дори по-лошо — да го оставя сам да взема всички решения.

Е, по този въпрос те очевидно бяха на едно мнение, но Рейчъл все още не знаеше коя точно беше тази жена и защо наистина я канеше да присъства на празненството им.

— Благодаря ви, но вие още не сте отговорили на въпроса ми: защо бихте желали да дойдем на празника ви?

На този въпрос можеше да отговори лесно, дори и Джон да не беше намесен:

— Защото сте новодошли, а новодошлите трябва да бъдат посрещнати сърдечно, за да се приобщят бързо и да си намерят приятели.

Рейчъл не сваляше поглед от нея. Кристина стана и се приближи до пресата. Рейчъл забеляза, че тя не носеше ръкавици, както подобаваше на жена с нейното положение. Освен с обноските и дрехите си, тя с нищо друго не издаваше произхода си. По устните на Рейчъл започна да се прокрадва усмивка.

Масивният предмет беше предизвикал интереса ѝ и Кристина внимателно докосна една от буквите върху плота. После погледна пръста си. На него имаше тъмно петно. Рейчъл бе намастилила буквите, преди да дойде Кристина, и сега затаи дъх в очакване гостенката ѝ да се разпищи.

Кристина сви рамене, извади копринена кърпичка от чантичката и небрежно изтри пръста си, доколкото можа. Рейчъл я изгледа с възхищение. У нея започна да се поражда уважение.

Кристина прибра кърпичката си в чантата и се обърна към Рейчъл:

— Помагате ли на брат си да върши това?

— Помагам на брат си да го пише — Рейчъл я поправи гордо. Някак си ѝ се щеше тази жена непременно да разбере това.

Изборът му започваше да ѝ изглежда все по-правилен, подходящ и чудесен. Савана беше съвсем необразована и това никак не я тревожеше. Кристина винаги бе смятала, че Джон заслужава нещо повече.

— Значи можете да четете и да пишете.

Рейчъл си помисли, че тези ѝ умения щяха да предизвикат неодобрение. Повечето мислеха, че една жена няма смисъл да знае такива неща. Баща ѝ, например.

— Съвсем определено.

Кристина засия и плесна с ръце:

— Чудесно.

Рейчъл отново бе изненадана от реакцията ѝ. Единствената дума, с която Кристина се изрази, накара Рейчъл да се изчерви от гордост. Тя посочи пресата:

— Бихте ли желали да видите как се прави? — попита скромно тя.

— Да — с ентузиазъм ѝ отвърна Кристина.

Рейчъл взе един предварително намокрен лист хартия и го положи върху буквите. После свали валяка надолу с ръчката. Преброи до десет и отново освободи дръжката. После бавно извади леглото с буквите и с най-голямо внимание повдигна листа, на който сега вече имаше отпечатък.

— Внимавайте — предупреди тя Кристина, когато протегна ръка към вестника. — Още е мокър — тя го закачи да се суши на въжето в дъното на офиса. — Но този е готов — тя свали от въжето един вече изсъхнал лист и го подаде на гостенката си.

Като посърнало цвете, тя жадуваше да чуе мнението и похвалата на тази жена. Посочи уводната статия и каза:

— Аз съм я писала.

Кристина задвижи погледа си по думите. По необходимост английският език бързо ѝ бе станал втори и тя се бе научила да чете много добре. Прочете статията и вдигна поглед към Рейчъл. Беше ѝ направила силно впечатление. Би могла да предположи, че Джон ще направи правилен избор. Поне втория път. Когато се ожени за зълва ѝ, тя тайно се бе разочаровала. Савана беше голяма красавица, но бе разглежена, необразована и имаше лош нрав. С Джон се държеше мило, защото го обичаше, но иначе си бе останала едно капризно дете.

Влюбено дете, но все пак дете. Това момиче, замисли се Кристина, имаше силен характер и щеше да направи живота му вълнуващ и интересен. Живот, който щеше да му носи много удоволствие и радост.

— Много е хубава — каза Кристина и сгъна внимателно вестника. — Мога ли да я взема?

Само допреди миг готова да се отбранява като вълчица, Рейчъл се почувства съвсем неловко, когато я похвалиха. Тя притисна вестника към ръцете на Кристина и каза:

— Моля, заповядайте!

— Ще дойдете, нали? — отново попита Кристина и мушна вестника под мишница. Рязката смяна на темите обърка Рейчъл. — Другата събота — обясни Кристина и отвори вратата. — Празненството ще започне от обед — тя я погледна през рамото си, — ако желаете, можете да преспите у дома.

— Почакайте! — извика Рейчъл и изтича до вратата. — Вие потеглихте по-бързо и от дявол, качен в колесница, теглена от демони — колебанието ѝ се примеси с желание, като звуци, изтръгнати от две трептящи струни на цигулка. — Трябва да попитам Райли.

— Имате предвид, да му кажете, нали? — намигна ѝ Кристина. Те двете щяха да станат приятелки, помисли си тя. Усети сроден дух веднага щом Рейчъл заговори.

Рейчъл се засмя и кимна:

— Да, да му кажа.

Но когато Кристина отново понечи да си тръгне, тя сложи ръка на рамото ѝ. Посетителката ѝ я погледна въпросително.

— Какъв е акцентът ви?

— Полски — спокойно ѝ отвърна Кристина. — И аз съм емигрантка, като вас. Сигурна съм, че бихме могли да си разкажем много неща, когато му дойде времето.

Кристина измъкна от чантичката си часовника, украсен със скъпоценни камъни, сватбен подарък от Джейсън — ценна семейна вещ, принадлежала най-напред на бащата на майка му. Беше стояла по-дълго от предвиденото. Лусинда щеше да се разтревожи, ако закъснее за срещата им. Тя винаги се разтревожваше много бързо.

Кристина отново пусна часовника в чантичката си.

— А сега ще ме извините, защото трябва да помогна на етърва ми да направи някои покупки — тя се усмихна дяволито. — Тя винаги

се обърква в Емпориума — Кристина стъпи на тесния тротоар пред вестникарския офис. — Ще се видим на празненството.

— Почакайте! — Рейчъл изведнъж си спомни и извика: — Нямам подходящи дрехи — тя прехапа устни, когато внезапно осъзна какво беше казала току-що. Тя не се срамуваше от бедността си. — Искях да кажа, че май ще сме заети другата събота.

Кристина я разбра. Тя хвана ръката на Рейчъл и я стисна:

— Когато пристигнах тук, имах само едни момчешки дрехи на гърба си.

— Момчешки ли?

— Да — тя потупа Рейчъл по бузата. — Усмихвайте се. Отива ви. Другото никой няма да забележи — тя леко повдигна нежните си рамене. — А тези, които го забележат, са без значение.

При тези думи Кристина си тръгна.

Рейчъл продължи още дълго да се взира след нея. Чудеше се защо ли е била облечена в момчешки дрехи.

ГЛАВА 13

Райли почука тихо на вратата на Рейчъл. Стаята ѝ беше съвсем малка и всъщност едва ли можеше да се нарече стая. В нея имаше едно малко легло и един стар шкаф, който едва бяха успели да сместят вътре. Когато построиха къщата, Рейчъл бе предложила тази стая да бъде негова. Все пак, той беше по-големият. Но Райли настоя да я вземе тя, тъй като една жена, по неговото мнение, имаше по-голяма нужда от свой собствен кът.

Когато не последва отговор, той почука още веднъж, този път по-настойчиво. Знаеше, че е вътре. Защо не му отваряше?

— Рейчъл, Рейчъл? Какво ти е? — той натисна дръжката. Беше заключено. — Не си ли готова още? Трябва бързо да тръгваме, ако не искаме да отидем на празненството, когато всичко вече е изядено.

Изведнъж, докато той изричаше последната си дума, Рейчъл отвори вратата рязко и тя полетя срещу него като птичка, най-последно пусната на свобода, и с трясък се удари в стената. Райли с изненада я погледна. Беше още с кафявата си рокля — тази, която носеше в офиса всеки ден.

Рейчъл предизвикателно вдигна глава:

— Ще трябва да отидеш сам. Аз няма да дойда.

— Няма да дойдеш ли? — мислеше си, че ще ѝ е приятно да отиде. Рейчъл обичаше да се среща с хора, да разговаря. Какво ѝ беше станало?

Тя скръсти ръце на гърдите си и се нацупи. Опита се да се намръщи, за да скрие колко е разстроена.

— Че си твърдоглав, го знам. Сега пък да не си оглушал? — изсъска тя срещу него. — Казах, че няма да дойда. Толкова.

Той не обърна внимание на заядливостта ѝ. Извинението ѝ съвсем не го задоволи.

— Защо?

Тя седна на тясното легло и подсмръкна. Ритна обувките си настрана, подви крака под себе си и обгърна коленете си с ръце.

— Защото това е едно глупаво празненство, на което ще има само празноглави и надути богати сноби — изрече тя с престорено безразличие. — И там няма място за мен.

— Няма място? За теб? — той седна до нея и се опита да я хване за ръката. Тя я дръпна. Не искаше да я успокояват. Искаше само да си остане у дома — сама с мъката си.

— За теб навсякъде има място — каза нежно той. — Не познавам друг, който като теб да може да отваря заключени врати, за да намери място и за себе си.

Тя се сви. Нямахте смисъл да се преструва и да крие истината от него.

— И защото нямам какво да облека.

Райли не ѝ отговори, а стана, отиде до шкафа и отвори вратите му. Извади една ефирна рокля в бяло и розово и я сложи на себе си. После взе да мига с очи като младо момиче на първия си бал и каза с тънък глас:

— Че какво, моля те, кажи ми, ѝ има на тая?

Рейчъл се стъписа. Отвори широко очи, пресегна се от леглото и за да се увери, че наистина е така, я пипна с ръка. Все едно, че докосна криле на ангел.

— Е, аз, изглежда — тя заговори бавно, като че ли току-що се събуждаше от сън, — досега не съм знаела, че имам тази чудесна рокля.

Рейчъл не отваряше често шкафа. Нямахте нужда. Знаеше, че има пет рокли, които още ставаха за носене, но и петте бяха преправяни и кърпени. Тази изглеждаше съвсем не на място между тях — като сеитбен празник през април! Тя присви очи и погледна брат си:

— Откъде се е взела?

— Питай феите — предложи Райли с невинен поглед и хитра усмивка. Би искал да не му задава повече въпроси. Защо просто не я вземе, облече и толкоз! Но тогава просто не би била тя, помисли си Райли.

— Феите, значи! — очите ѝ се разшириха, като чу тази глупост. — Това, че съм жена, не значи, че съм слабоумна, Райли! — тя стана от леглото, като продължаваше да гледа роклята с нарастващо съмнение. — И двамата много добре знаем, че няма такива неща като феи.

Той бутна роклята в ръцете ѝ:

— Но има такива неща като братя — това беше първата част от лъжата, която трябваше да измисли, но нямаше друг изход. Знаеше, че нямаше да може иначе да я накара да я приеме.

— Да, това го знам много добре — тя погали тънката материя. Беше от коприна. Никога не се бе докосвала до такава скъпа рокля, а камо ли да я има. Тя изгледа Райли със съмнение: — Да не би да искаш да ми кажеш, че си ми я купил ти?

— Да, точно това се опитвам да ти кажа — отговори той, като повтори нейния въпрос.

Той наистина се опитваше да ѝ каже точно това, но това не беше „точно истината“. Всъщност беше така далеч от нея, колкото Морганс Крийк от Лондон! Но ако знаеше истината, гордостта ѝ нямаше да ѝ позволи да облече тази рокля.

Той се усмихна на себе си, като си спомни какво се бе случило вчера. Тази изящна Кристина Макинли се беше втурнала в офиса им и бе пожелала да се види със сестра му. Той ѝ каза, че Рейчъл е излязла, и тя като че ли въздъхна от облекчение. После извади тази рокля от една голяма кутия и каза, че не би искала Рейчъл да се оправдае по някакъв начин, че не може да дойде. Дори не се сети да я попита откъде е взела роклята — дали беше някоя от нейните, или беше купена готова от Емпориума? Беше чул, че се продават и такива неща, макар че Рейчъл сама си бе ушила всички рокли.

Кристина му бе подала кутията и го бе накарала да се закълне, че няма да издаде тайната. Каза му, че Рейчъл сигурно не би я приела, ако знаеше точно откъде е. Това го озадачи и затова се съгласи, че е така. Щом станеше дума за логично поведение, той знаеше, че сестра му никога не би постъпила по такъв начин, ако имаше друг, съвсем различен. Само когато се заговореше за политика, мислите и разсъжденията ѝ се избистряха.

Роклята беше много по-хубава, отколкото можеха да си позволят да купят. Рейчъл плъзна пръстите си с нежност по диплите на единия ръкав и си представи вече, че е облечена в нея.

— Откъде взе парите?

Райли небрежно повдигна рамене. Зачуди се дали ще повярва на лъжата му. В тяхното семейство много не минаваха увъртанията. Дори и когато бяха за добро.

— Е, противно на това, което си мислиш, аз не изпивам и последното ни пени.

— Знам това — тя се развълнува и преглътна една сълза. — И ти си направил това за мен, Райли?

Той се престори, че не е видял израза на лицето ѝ. Не искаше да се чувства благодарна до такава степен и да пролива сълзи, когато той всъщност не бе направил това, което бе казал.

— Не бих желал да отида сам на празненството и да те оставя сама вкъщи — това поне отговаряше на истината и той се успокои. После нетърпеливо посочи към роклята и рече: — Хайде, облечи сега тази проклета рокля и се пригответи — обърна се и се нареди да излезе от стаята.

— Само още едно нещо, Райли.

Думите на Рейчъл го накараха да се закове на място. Той се вцепени при мисълта, че е отгатила лъжата му.

— Да?

Появата на роклята още я озадачаваше. Не беше сигурна, че Райли е проявил такава проникателност и е разбрал, че ще ѝ трябва нова рокля, по-хубава от тези в гардероба ѝ.

— Как разбра кой номер да им кажеш да я направят?

— Хм... — измънка той, — късмет. Дадох на шивачката да премери една твоя стара рокля — отговорът му никак не беше убедителен и той го знаеше, но единствено това му дойде на ум. Престори се, че започва да губи търпение. — Сега побързайте, госпожице! Макинли са най-влиятелните хора в областта. Особено старият Макинли. Може да поиска да отпечатам историята на рода му, или нещо подобно. Има за какво да използваме парите. Тъй че, побързай — той понечи да затвори вратата.

— Райли!

Той се обърна и изпъшка:

— Сега пък какво има?

Чувстваше се ужасно неловко, но този въпрос не ѝ даваше мира:

— Мислиш ли, че може... как да кажа... — тя млъкна, после на един дъх го изстреля — че ще е там?

Никога преди не я беше виждал да се чувства неудобно и това го изненада. Райли знаеше много добре за кого става дума и затова

замълча за миг. Чудеше се дали сестра му иска да ѝ отговори с „да“, или с „не“.

По-вероятно беше да избере грешния отговор, тъй че реши изобщо да не ѝ отговаря.

— Там няма да има никой, ако не побързаме — той затвори вратата с категоричен жест.

Рейчъл стоеше с роклята в ръце. Какво ѝ ставаше? Да не би най-после да си бе загубила ума? Изобщо не я интересуваше дали мистър Син-Джин Лоурънс щеше да бъде там или не. Там щеше да има достатъчно много хора, с които да разговаря, което ѝ се отдаваше винаги с голяма лекота.

Не, изобщо не я интересуваше дали щеше да бъде там, или не.

Все пак ръцете ѝ малко трепереха, докато се обличаше. И колкото и да се опитваше, не можеше да се отпусне и да прогони усещането, че стомахът ѝ се е свил в набъбващ възел.

Започна да реше косата си. Гледаше как се стеле на вълни в едно малко сребърно парченце, което използваше за огледало. Не знаеше как точно да я среще. Дамите на празненството сигурно щяха да са с много сложни и модерни прически. Тя реши по най-бунтарски начин да я остави да пада свободно. Беше селянка и се гордееше с този факт. И щом бе тъй, тя щеше да се различава от другите елегантни дами на празненството. Но, тъй да бъде, тя бе такава, каквато е, и никакви разкрасявания не можеха да променят този факт.

Балната зала бе претъпкана с гости, дошли да пожелаят най-доброто на детето. Изглежда, Кристина бе поканила всички, които живееха в града и в околностите му. Но дори да бяха десеторно повече, той щеше да я види.

Само нея.

Естествено, оказа се голямо улеснение, че Рейчъл и брат ѝ бяха застанали в бялата рамка на вратата и се открояваха в нея като на портрет. Син-Джин благослови Кристина със следващата глътка въздух, която си пое, веднага щом усети, че тя изпълва дробовете му.

Той се обърна и я видя — отиваше към вратата с грациозна походка, като че ли посрещането на гости бе единственото ѝ занимание. А всъщност на плещите ѝ лежах още много други

задължения. Жената на Морган бе починала отдавна, както и Савана, и Кристина бе станала домакинята и на трите семейства. Лусинда бе абдикирала от тази длъжност с голямо облекчение, тъй като просто нямаше нито усет, нито сили за това.

Рейчъл бе дошла. „Слава богу!“ — помисли си Кристина и хвърли един поглед към Син-Джин. Нямаше да ѝ е приятно да го види разочарован.

— Рейчъл, Райли — топло изрече Кристина и застана между брата и сестрата. Тя хвана и двамата за ръце и ги въведе в залата.

— Много се радвам, че сте решили да дойдете.

Кристина погледна Рейчъл с възхищение. Облечена добре и без мастилени петна, младата жена изглеждаше като кралица. Да, подходяща беше. Съвсем подходяща за него.

— Рейчъл, ти си неотразима с тази рокля — каза ѝ Кристина, наклони глава към нея и съзаклятнически ѝ прошепна: — Искам да те предупредя, че мъжете тук са много самотни — тя се изправи и привидно се огледа наоколо. — Бих искала да ви оставя сред гостите, но трябва да намеря някой да се грижи за вас.

— Аз мога да се грижа за себе си и сама — увери я Рейчъл.

Кристина се усмихна любезно:

— Сигурна съм, че можете, но като домакиня се чувствам отговорна за вас. Моля ви, не ми възразявайте. Бих искала да съм сигурна, че до вас има някой, който да ви брани от някои не много приятни за вас ухажори.

Тя огледа залата, срещна погледа на мъжа си и му намигна. После забеляза и Син-Джин.

— Ето един подходящ джентълмен.

Тя пусна ръката на Райли и махна на Син-Джин. Той мигновено се отзова на повикването ѝ. Поклони се любезно на Рейчъл и кимна на Райли.

— Какво мога да направя за теб, Кристина?

— Рейчъл О'Рорк, познавате ли Джон?

Каза го с толкова невинен и непресторен тон, че би могла да излъже всеки друг, но не и него. Той много добре познаваше острия, изобретателен ум, който се криеше в красивата ѝ глава.

„Тя е уредила всичко“ — помисли си той. Не знаеше дали го бе направила специално за него, но я канонизира в ранг само една степен

по-нисък от този на неговия светец покровител.

Рейчъл не можа напълно да прикрие паниката, която се надигна в нея. Беше ли казал нещо на Кристина? Знаеше ли тази жена, че той я е целунал? Колко хора още знаеха за това? Беше ли се похвалил вече на всички присъстващи?

— Да, познавам го.

Дори да доживееше и сто години, Син-Джин бе сигурен, че никога не би могъл да чуе по-леден глас от нейния. Можеше да си съперничи и с най-студената английска нощ, която помнеше.

Тонът на Рейчъл не би могъл да заблуди Кристина. Тя самата бе дала благороден отпор на ухажванията на Джейсън, преди да му отдаде сърцето си.

— Тогава знаете, че сте в безопасност.

Тя усмихнато подаде на Син-Джин ръката на Рейчъл и се обърна към Райли. Хвана го отново за ръка и продължи да изпълнява плана си.

— Тук все още има няколко свободни млади дами, които с радост биха се запознали с вас, мистър О'Рорк.

— Райли — каза настойчиво той. — Ако са така хубави като вас, аз ще ви бъда много благодарен да ме запознаете.

Тя се усмихна.

— Мисля, че на това Джейсън му казваше... извъртания?

— Увъртания — каза ѝ очарован той. — Сигурна ли сте, че сте омъжена?

Тя му кимна и се усмихна, продължавайки играта:

— За вечни времена.

Той въздъхна с драматизъм и поставяйки ръка на сърцето си, каза:

— Загубил съм играта.

Кристина го поведе към дъщерята на един процъфтяващ плантатор.

— Не е ясно.

Син-Джин поклати глава, докато наблюдаваше как Кристина изчезва сред тълпата. Ако я слушаше сега човек, не би си помислил за нищо на света, че бе водила жестоки политически дебати и е била принудена да напусне страната си, защото, като баща си, е говорила това, което мисли. Някои са се опасявали, че потиснатото население в Полша ще се обедини около нея и ще се вдигне на въстание. А тази

вечер човек би си помислил, че единственото нещо, което я интересува на този свят, е доброто настроение на празненството в дома ѝ.

Той извърна глава и погледът му срещна мрачната физиономия на червенокосата сърдитка, застанала до него.

ГЛАВА 14

Дори и сърдита изглеждаше очарователна. А може би печелеше още повече от това.

Но Син-Джин жадуваше да види, че му се усмихва. Не с покорство — тя, според него, не познаваше такова чувство. Все пак му се щеше да прогони враждебността, която изпълваше сърцето ѝ.

И като я хвана нежно, но здраво за ръката, той я поведе към средата на стаята, където на една маса бе сложен съдът с пунша.

— Какво не е наред?

Лицето му, особено ужасната му усмивка, я бяха преследвали дълги дни и нощи. Но сега, застанала с него в тази зала, тя чувстваше само гняв и възмущение. Възмущение, че той си бе помислил, че бе много лесно да я целуне. И гняв, защото се бе влюбила в човек, който беше англичанин. Как можеше да изпитва такова силно чувство към някого от това племе, когато се бе клела, че ще мрази всички до един до края на живота си. Тази дилема сега, застанала до него, я измъчваше още по-силно. Тя се опита да си придаде възможно най-надменен вид, обърна се към него и каза:

— Да оставят на вас да пазите честта ми е равностойно на това да оставят едно беззащитно пиленце в лапите на една хитра и гладна лисица и да ѝ кажат да го пази.

Той се засмя на сравнението ѝ. Загреба с черпак, напълни една чаша и ѝ я подаде.

— Съвсем не бих казал, че сте беззащитно пиленце, нито пък аз съм гладна лисица — въпреки че тя събуждаше апетита му, помисли си Син-Джин.

Рейчъл пое чашата с две ръце от страх да не я счупи. Всичко в тази зала, в този голям дом ѝ изглеждаше така крехко и красиво, че тя се чувстваше като слон в стъкларски магазин.

— Така е — съгласието ѝ го изненада, докато не добави: — Лисицата може да се счита за благородно животно.

Син-Джин я огледа бързо. Би желал да разбере какво точно караше сърцето му да започва толкова силно да бие винаги, когато я видеше. Той разгледа една по една чертите ѝ. Бяха хубави, но това никак не стигаше, за да понася човек такъв език. Имаше нещо друго. Може би комбинацията бе по-въздействаща от обикновения им сбор. Сигурно това толкова много го бе привлякло.

Той сложи ръка на нейната.

— Защо ме мразите?

Тя усети как пръстите ѝ потрепериха и си спомни, че ако не внимава, чашата щеше да се счупи.

— Защото сте нахален, защото ми се подигравате и защото сте англичанин.

Тя отдръпна ръката си от неговата и отпи от пунша си. Беше тръпчив, изгори устните ѝ и опари езика ѝ. Също като целувката му. Само че тя по-скоро приличаше на глътка чисто уиски в мразовито зимно утро. Веднъж, когато беше болна, баща ѝ ѝ беше дал да отпие малко. Беше го направил, за да съживи цвета на бузите ѝ. Спомняше си, че тялото ѝ беше пламнало.

Също както когато я бе целунал той.

Син-Джин реши да не се предава и отново хвана ръката ѝ. Тя се опита да се освободи, но този път той здраво стисна пръсти и не позволи на затворничката си да избяга.

— Не сте напълно права. Англичанин съм...

Тя го изгледа предизвикателно. Мразеше всичко английско. Имаше причина за това:

— Едва ли ще можете да отречете този факт.

— По рождение — настоя той. Още държеше здраво пръстите ѝ в своите. — Не мога да направя нищо, за да променя това, но смених своите пристрастия.

Тя презрително сви устни. Какво друго му оставаше? Напоследък беше опасно да те свързват с тях. Войната продължаваше само на теория. А и това скоро щеше да приключи.

— Може и да лъжете.

— Така е — съгласи се любезно той. — Може да ви лъжа, може да съм шпионин — той видя как при думите му очите ѝ се изпълниха с ужас. Остана доволен, че досега не беше се сещала за това. Не беше кой знае каква утеха, но все пак беше нещо. — Както и вие.

Този път на мястото на съмнението разцъфтя една намръщена гримаса. Тя дръпна ръката си по-силно и успя да я измъкне.

— Да не сте луд? — почувства, че е привлякла вниманието на гостите около тях, и ядосано сниши глас. — Не съм шпионка — изсъска тя. По-смешно предположение не можеше да съществува.

Син-Джин невинно вдигна рамене. Беше му приятно да я предизвиква, да наблюдава как умът ѝ бързо работеше, за да се измъкне от лабиринта, в който я бе оставил да се лута.

— Откъде да знам? — попита той.

Всички, които я познаваха добре, можеха да кажат, че това е много смешно предположение. Тя — шпионка на англичаните. Единственото нещо, което бе готова да направи за един тори, бе да изтръгне сърцето му, напълно изключено беше тя да им стане шпионка. Нямаше такива думи, с които да му обясни:

— Защото така казвам аз!

Син-Джин широко разпери ръце, за да подчертае своето твърдение:

— А аз казвам, че съм на страната на американците.

Непоносим глупак! Мислеше си, че ще я омотае с игра на думи.

— Не е толкова просто.

— Защо? — настоя той.

Беше красив. Но и Ланкастър беше. И затова бе счел за свое право да прави всичко, което пожелае с жените и дъщерите на арендаторите си.

— Защото мразя англичаните.

При тези думи тя му обърна гръб и тръгна да търси брат си, или поне да избяга от Син-Джин.

„Нямаше да бъде лесно — помисли си Син-Джин, докато я наблюдаваше. — Но не беше и невъзможно.“

Когато седнаха около масата, Рейчъл с изненада забеляза, че за Син-Джин бе отредено място от дясната ѝ страна.

Не беше само съвпадение. Беше готова да заложи безсмъртната си душа. Но сърцето не ѝ даде да обвини домакинята за това. Откри, че у Кристина я възхищаваха много неща.

Тя с всички сили се опитваше да не затъне в тресавището на собствените си чувства. Този мъж бе британец и поради това ѝ бе омразен. Към него не можеше да изпитва никакви други чувства. Дори

и да имаше такива — неприемливи чувства, които биеха с криле в душата ѝ като птици, затворени в клетка, те не бяха от значение и нямаше защо да мисли за тях.

Тя мразеше дори земята под краката му и нищо не би могло да промени това. В противен случай би предала майка си, баща си и всички членове на семейството си, които бяха намерили смъртта си в ръцете на английските мръсници.

— Изглежда, съдбата непрекъснато ни хвърля един към друг — каза Син-Джин, докато заемаха местата си около масата.

— Съдбата, изглежда, има черни коси и много красив тоалет — тя сложи кърпата от фин лен на коленете си и погледна към Кристина. Тя беше в центъра на една разгорещена дискусия, която ѝ се стори много по-интересна от разговорите около нея.

— Кристина ли имате предвид? — попита я Син-Джин.

Тя посочи към разпределението на местата.

— Вие ли ѝ казахте да направи така?

Той се засмя:

— Още не познавате добре Кристина, иначе щяхте да знаете, че никой не може да я накара да направи нещо. Тя прави само това, което ѝ харесва.

— И аз смятам да направя така — каза тя и се обърна към по-възрастния господин, седнал от другата ѝ страна.

Вместо да спори, Син-Джин реши да не ѝ каже повече нито дума и се обърна към добре облечената дама отдясно.

Рейчъл не можеше да разбере защо това я жегна толкова. Би трябвало да се радва, че сега досажда на някоя друга. А вместо това, лекотата, с която той започна разговор с празноглавата си съседка, я вбеси.

Тя неволно се заслуша. Глупавата похотлива гъска, очевидно отдавна станала на възраст да ражда деца, се кискаше в кърпичката си всеки път, когато той ѝ кажеше нещо, което всъщност никак не беше смешно.

„Той определено не е остроумен“ — помисли си тя, докато слушаше скучните обяснения на съседа си на тема как се отглежда тютюн. Тя намираще, че Син-Джин е банален, досаден и непоносим. Но не можеше по никакъв начин да го изхвърли от мислите си.

В някои домове бе прието след вечеря дамите да се оттеглят и да оставят мъжете да разговарят. Досега Рейчъл само бе чувала за този обичай и го намираше за абсолютно несправедлив. И след като прислугата прибра всички съдове, тя зачака знак за дамите да станат от масата и видя как Морган Макинли въпросително погледна към снаха си. За нейна изненада Кристина само се усмихна и попита:

— Бихте ли желали да поднесем по чаша бренди?

Морган се прокашля:

— Графиньо! — в гласа на стария Макинли прозвуча нотка на предупреждение и раздразнение.

„Старият мечок отдавна е разбрал, че не може да ме сплаши“ — с нежност си помисли Кристина. Това си беше нейно празненство, нейно и на Джейсън, и бе в правото си да го ръководи, както тя желае.

— И дамите биха могли да пийнат бренди, мистър Макинли.

Морган отвори уста и я затвори като шаран, който е видял примамка, но се отказва да я лапне. Знаеше, че е съвсем безсмислено да очаква от нея да спазва обичаите. Тя не им бе подвластна.

Той изръмжа и се изправи на сребърния си бастун.

— Тези, които желаят, могат да продължат разговорите си на масата, а на другите бих предложил да си отпочинем — той посочи с ръка един ъгъл в просторната зала и няколко мъже станаха и се присъединиха към него.

Морган знаеше, че повечето жени също щяха да се скупчат като пилци някъде, независимо какво се опитваше да направи Кристина. Тя имаше силен характер и той се възхищаваше на смелия ѝ новаторски дух, но не можеше да се съгласява с нея и да унищожава изконните обичаи, предавани от баща на син.

В залата се появи Джеръми, достолепният главен прислужник. Той бе неделима част от този дом, не по-малко и от самия Морган. В ръцете си, покрити с ослепително бели ръкавици, носеше поднос с бренди. Приблужи се бавно първо до Морган, а после и до останалите мъже от семейството. Когато поднесе чаша и на последния от тях, той отиде при Кристина. Разговорите заглъхнаха и всички обърнаха очи към нея.

Тя си наля една чаша, поблагодари на Джеръми и поднесе чашата към устните си. После благоговейно отпи една глътка.

— И аз бих искала една капка.

Райли, седнал на другия край на масата, се обърна към сестра си и изненадано каза:

— Рейчъл?

Тя никога не пиеше алкохол. Какво ѝ ставаше сега?

— Кое е добро за домакинята ни — каза тя на недоумяващия си брат и взе чашата, която Джеръми ѝ подаваше, — е добро и за мен.

Кристина продължи да пийва от брeндитo си и да наблюдава младото момиче. Беше забелязала неодобрителните погледи, които се появиха по лицата на някои от дамите, но тя беше свикнала с това. Бе свикнала поведението ѝ и убежденията ѝ непрекъснато да бъдат подлагани на цензура. Но нито се съобразяваше, нито се плашеше от нея. Беше такава, каквато желаше да бъде.

Рейчъл се усмихна смело, пое си дълбоко въздух и отпи една глътка. Очите ѝ веднага се замъглиха, когато алкохолът се плъзна по гърлото ѝ и като водовъртеж се спусна към стомаха ѝ. Усети как изгоря вътрешностите ѝ.

Син-Джин не сваляше поглед от нея и трябваше да си прехапе устните, за да не се разсмее при вида ѝ. Вместо това той ѝ подаде една чаша вода.

— Ето, изпийте я — прошепна той.

Тя изгледа чашата със съмнение, отвори уста и почти без глас му каза:

— Какво е това?

Всяка дума, която излизаше от устата ѝ, я караше да се закашля.

— Вода.

Тя чу смеха, който напираше в гласа му. Много малко още ѝ трябваше да му върне водата без чашата, но се чувстваше толкова зле, че не ѝ беше до детски щуротии. Бързо пресуши чашата и усети как огънят в нея постепенно утихва. Рейчъл си пое дълбоко въздух, потръпна и каза:

— Защо пият мъжете?

Син-Джин вдигна рамене. Никога не се бе замислял за това. Беше го приемал като нещо така естествено, като самото дишане.

— Свикнали са с вкуса на алкохола.

Рейчъл не разбираше това. Брeндитo имаше още по-ужасен вкус и от уискито, което ѝ беше дал някога баща ѝ.

— Защо им е трябвало да свикват с нещо толкова неприятно — посочи тя празната чаша в ръката си.

Да не би в залата изведнъж да беше станало много задушно? Започна да ѝ прилява от горещината, която се плъзгаше по врата ѝ и подкосяваше краката ѝ. Усещаше също така, че и главата ѝ се е замаяла и залата леко се беше наклонила.

Той се замисли над въпроса ѝ. Спомни си посещението си в кръчмата на Сам преди две седмици.

— Защото понякога им се ще да притъпят сетивата си. Ще им се да забравят, да избягат от света, който е станал толкова страшен и жесток, че не могат повече да останат в него. Това е само временно, но помага.

Каза го така, като че ли се отнасяше до самия него. И той ли бягаше от нещо? Едва ли. Тя бързо потисна съчувствието, което се надигна в нея. Неговите сънародници бяха причинителите, а не жертвите на злото. Погледна го студено и като се опитваше да не забрави, че го мрази, каза:

— Значи пиенето помага на страхливците.

— Съгласен съм с вас, но не виждам нищо лошо в това човек да пийва по някоя чаша понякога. Опасно е тогава, когато стане постоянен навик.

Очите му се плъзнаха по чертите на лицето ѝ и с всички сили трябваше да им наложи да не продължат надолу към съблазнителното ѝ деколте. Бузите ѝ бяха пламнали. Тя беше неустойимо привлекателна и той я желаше много силно. Може би щеше да я има... когато дойдеше моментът за това.

Той се наведе към нея и прошепна:

— Не бихте ли желали глътка свеж въздух?

Залата се беше посмалила, но същевременно бе станала по-силно осветена и по-топла, откакто бе отпила от чашата с бренди. Гласовете около нея звучаха като неприятно монотонно жужене на насекоми. Изобщо не можеше да различава думи. Освен неговите. Може би чистият въздух щеше да я поосвежи...

— Да, като че ли се нуждае от малко въздух.

Без да го изчаква, Рейчъл стана от стола си и усети, че краката ѝ малко са изтръпнали. Тя изпъна рамене и се постара с достойнство да се отдалечи от масата. Почти не обърна внимание на това, че той

вървеше на една стъпка зад гърба ѝ. Имаше и друго, на което съвсем не ѝ се щеше да обръща внимание — фактът, че това всъщност съвсем не ѝ беше неприятно.

ГЛАВА 15

След проливния едноседмичен дъжд въздухът в ранената вечер беше упойващо свеж. Тежкият мирис на влажно дърво беше изчезнал и през прозрачната атмосфера уханието на Рейчъл без всякакви пречки достигаше до сетивата на Син-Джин и ги опиваше. Помисли си, че се е превърнал в един влюбен глупак — той, който беше ходил на война, беше се оженил и овдовял, мъж почти на тридесет години.

Под балкона оголелите дървета протягаха през мрака тънките си ръце, като че ли искаха да достигнат слънцето. Син-Джин си помисли, че неговото слънце е застанало съвсем близо.

Но как би могъл да ѝ го каже?

Рейчъл се облегна на перилата, които опасваха балкона, и притисна пръстите си към твърдото дърво, като че ли това би могло по някакъв начин да ѝ помогне да запази и твърдостта на волята си. Тя бе застанала с гръб към Син-Джин и се взираше в тъмната поляна пред къщата. Не виждаше нищо. Пред очите ѝ беше само той.

Тя с всички сили се опитваше да се съсредоточи и да прогони неприятната слабост, която я бе обзела. Тя бе причината, че мислите ѝ се занимаваха само с него. Не биваше да пие това бренди така бързо. Тревожеше се, че ще ѝ призлее и ще се изложи, и всички ще си помислят, че е глупачка. Стомахът ѝ се бунтуваше.

Пое си дълбоко въздух и усети как той постепенно изпълни дробовете ѝ. Това я посъвзе малко. Изведнъж усети ръцете му на раменете си. Тя се вцепени. После го отблъсна и се отдръпна настрани, преди да се обърне да го погледне.

Изражението на лицето ѝ и цялото ѝ тяло, дори стойката ѝ излъчваха готовност за отбрана. Тя беше винаги нащрек, като че ли очакваше да я убие — нея и цялото ѝ семейство, докато спяха в леглата си. Това би трябвало да го отблъсне.

А той не можеше да мисли за нищо друго, освен че много я желае. Как бе успяла да го омагьоса до такава степен? Само самотата му ли го подтикваше към нея? Оглупял ли беше? Не, не мислеше така.

Не беше от самота. Знаеше, че можеше да има всяка една жена наоколо, стига да поиска. Не беше само желание да го сгрее в леглото му. Беше много повече — магнетичният блясък в очите ѝ, неотразимата привлекателност на устните ѝ... И натрапчивият спомен за единствената им целувка... И независимо от това, което тя по-късно щеше да твърди, те се бяха целунали. И двамата. Еднакво страстно. Чувствата, които тогава бяха лумнали, бяха споделени.

Син-Джин отпусна ръце и се задоволи само да я гледа.

— Знаете ли, не биваше да изпивате брендите си на един дъх. На това питие човек се наслаждава бавно.

Тя потръпна само при мисълта за брендите и потри с длани ръцете си.

— Как може човек да се наслаждава на такова ужасно нещо?

Той много искаше да я прегърне, за да я стопли, но не помръдна от мястото си.

— Защо го направихте?

Тя повдигна рамене. Сега причината ѝ се виждаше много глупава. Но тогава не ѝ се струваше така.

— Защото го направи тя. Кристина.

Това не беше достатъчна причина. Той я погледна внимателно.

— Не ми се виждате жена, която прави нещо само защото някой друг го е направил.

Рейчъл обърна лицето си към мрака. Не ѝ беше приятно да я мислят за глупачка. Особено той, въпреки че не можеше да разбере защо това беше от такова голямо значение за нея.

Вече нищо не разбираше. Чувстваше се така, като че ли мозъкът ѝ е затиснат от валяка на печатарската им преса.

Някъде в далечината избуха бухал и Рейчъл несъзнателно се притисна към него. Той знаеше, че го направи не от желание за близост, а от безпокойство, но въпреки това му стана приятно.

Тя поклати глава, не за да отговори по този начин на въпроса му, а да прикрие мислите си. Но напразно. Тя се обърна и го погледна. В същия миг разбра, че е направила погрешен ход. Задръжките ѝ се бяха стопили от брендите. В нея кипеше такъв голям котел от чувства, че тя бе ужасена от тях и от себе си. Чувстваше се съвсем безпомощна и обърквана от тях. От него.

Тя се улови за мисълта, че те са причинени от брендите и от луната. Но това не помагаше на състоянието ѝ. Краката ѝ изведнъж се подкосиха. Той изглеждаше така невероятно красив в бялата си риза и официалния си костюм. Сакото му бе разкопчано и тя виждаше как светлозелените му панталони очертаваха бедрата му при всяко негово движение.

Рейчъл почувства, че ѝ става горещо, макар въздухът да беше мразовит.

Уплаши се, че лицето ѝ е издало чувствата ѝ, и се смути, въпреки че нищо не бе казала. Бузите ѝ се заляха с червенина. Тя се извърна. Не ѝ се искаше той да види това. Щеше да започне да задава въпроси, които щяха да направят положението още по-лошо.

Тя не искаше тази топлина, тези странни желания, от които потръпваха бедрата и тялото ѝ, които настояваха да бъдат удовлетворени. Той беше англичанин. Беше враг. Беше всичко, което мразеше.

И все пак...

„И все пак — нищо“ — каза си тя. Между тях не можеше да има нищо. Нямаше да има нищо.

Съвсем разстроена, тя се опита да си спомни за какво говореха.

— Тя е смела и говори откровено — каза Рейчъл съвсем без връзка с разговора.

Син-Джин си помисли, че това се отнасяше и за Кристина, и за Рейчъл. Той кимна и, за да не се изкуши да я докосне, се наведе над парапета и се загледа в нощта.

— Винаги е била такава.

Рейчъл се прикри зад тази безопасна тема:

— Отдавна ли я познавате?

Той се усмихна при спомена за първата им среща. Беше ранен в главата и я беше помислил за ангел, или за някой близък човек от миналото си. Тя се бе оказала много повече и от двете. Той кимна.

— Познавам я почти от първите дни на пристигането ѝ тук.

— Той я нарече графиня — спомни си Рейчъл озадачено. — Макинли — поясни тя, като че ли ставаше дума за някой друг. Защо мислите ѝ се объркваха така в присъствието му и се чувстваше толкова несигурна. Намираха се на празненство и той не можеше да ѝ направи нищо. А дори и да се опиташе, тя можеше да се защити отлично.

Можеше ли?

— Била е — отвърна Син-Джин. — Всъщност още е. Но са заграбили земите ѝ и е трябвало да избяга в Америка.

Той не преставаше да наблюдава Рейчъл, докато говореше. Видя, че тази информация ѝ направи голямо впечатление и забеляза как по лицето ѝ бавно се появи състрадание.

Рейчъл се облегна на парапета. Вече не усещаше студа.

— Знам какво означава да бягаш. Страхът, който изпитваш за живота си, за живота на тези, които обичаш.

Гласът ѝ потрепери. Тя затвори очи. Поиска ѝ се да прогони спомена, който изведнъж така ясно оживя пред нея. Но той стана още по-непоносимо ярък.

Тя изглеждаше толкова разстроена, че му се прииска да я прегърне, да я притисне към гърдите си и да я успокои. Да я накара да забрави всичко, което я измъчваше. Но не посмя.

— На колко години сте били — попита нежно той.

Тя въздъхна тежко:

— На достатъчно много, за да имам спомени. За да мразя — тя се обърна и го погледна в очите. Те бяха толкова изразителни и привлекателни. С отчаяние се опита да се загърне с гнева си като с пелерина, но се оказа, че това е само една илюзорна материя, която се разпада по раменете ѝ.

— На дванадесет.

На дванадесет. Вече не е била дете, но още не е била и жена. Сигурно ѝ е било много трудно. Когато състраданието изпълни цялата му същност, Син-Джин реагира, без да се замисля. Той я погали по бузата с върха на пръстите си. Почти не я докосна, но жестът му бе достатъчно красноречив.

— Много съжалявам.

От всичко най-много мразеше да я съжаляват. Това бе жалко чувство, което унижаваше този, за когото бе предназначено. Рейчъл присви устни и му каза:

— Нямам нужда от вашето съжаление, лейтенанте. Бяхме прогонени от вашите сънародници.

У нея се надигнаха още думи, но тя не ги изрече. Защото дори сричките засядаха на гърлото ѝ и я изгаряха от мъка. Тя бързо извърна

глава, но преди да успее да го стори, той забеляза сълзите, които блеснаха в очите ѝ.

Син-Джин обгърна лицето ѝ с ръце и я накара да се обърне към него. Избърса сълзите ѝ с края на палеца си. Може би това беше само въображение, но той почувства как кожата ѝ го изгаря.

— Именно за това — прошепна той — съжалявам.

Думите му се плъзнаха по устните ѝ и дъхът му леко ги докосна, преди устата му да се притисне нежно към нейната.

Брендито я беше вцепенило. От него краката ѝ бяха толкова натежали, че не можеха да се помръднат. Затова тя не можеше да се дръпне и да избяга. Брендито, закле се тя, я караше да тръпне и развълнувана да чака.

Да иска още.

Той знаеше как да целуне една жена, как да я накара да изпита удоволствие, да пробуди страстите ѝ и да я накара да го желае. Но всичките му умения като че ли се изпариха пред чувствата, които изпитваше в момента. Искаше му се само да бъде нежен, да я успокои, да бъде мил с нея.

Но нещо в искрената, омагьосана пламенност, с която тя отвърна на целувката му, го накара да забрави заучените си маниери и го предизвика да разоре една никога недокосвана твърд. Благородните му намерения се стопиха като лански сняг.

Той провря пръсти в косите ѝ и с възхита усети копринената им лекота. Копринената мекота на устата ѝ. Притисна я към себе си и я целуна така страстно, че и двамата се зашеметиха и като че ли паднаха в дълбока пропаст.

Почувства, че е останал съвсем без дъх.

Беше се чувствал възбуден и преди. И преди бе изпитвал болка от желание. Но не се бе чувствал унижен и никога не бе падал на колене. И винаги, винаги бе контролирал себе си и положението. Сега юздите се бяха изплъзнали от ръцете му без негово съгласие, или знание. Те бяха попаднали в желязната хватка на тази малка жена, която дори нямаше представа каква власт притежаваше над него.

Или може би имаше?

Какво правеше той с нея? Защо земята под краката ѝ се люлееше, когато бяха стъпили здраво на балкона? Да не би пак да се задаваше

буря, или друг природен бич, който да ги погълне още преди да забележат?

И каква беше тази ужасна слабост, която я бе обхванала? Това странно чувство, което я завладяваше и я караше да се чувства не напълно цяла без... без него.

Без него?

Рейчъл бързо отвори очи. Сложи ръце на гърдите му и го отблъсна. Тя се втренчи в него. Бе потресена. Пое си така дълбоко въздух, че дробовете ѝ щяха да експлодират. Досети се, че, изглежда, бе спряла да диша.

Какво бе направил с нея? Какво я бе накарал да направи със себе си?

Тя събра всичките си останали сили и го удари през лицето. Но бе толкова отслабнала, че не успя да свие ръката си в юмрук, нито да го удари достатъчно силно.

— Всички сте еднакви — изплака тя нещастно.

— Кой ние? — Син-Джин бързо успя да хване китката ѝ, преди Рейчъл да го удари за втори път. Лицето му гореше. Тялото — също. — Англичаните? Мъжете? — кога щеше да престане да отрича това, което съществуваше между тях? Което щеше да продължи да съществува до естествената си развързка.

— Неверниците — изсъска тя и разтреперена се отдръпна назад и се намери в клопка — от едната ѝ страна беше стената, а от другата — перилата на балкона. — Вие злоупотребявате с мен!

Той се усмихна, но се въздържа да се приближи към нея. Щеше да излезе, че я притиска в клопката ѝ.

— Маневрата ви не е особено удачна от тактическа гледна точка! — той посочи ъгъла. — Няма да излезе добър войник от вас — забеляза, че бузите ѝ поруменияха. — А що се отнася до това, че злоупотребявам с вас, тогава и вие злоупотребявате с мен. И вие, мадам!

Тя се намръщи. Загледа го изпитателно и се отдръпна в ъгъла. Въпреки че сега бе станало по-студено, усети как я залива гореща вълна.

— Какво точно имате предвид?

Тя го знаеше. Ако не с ума си, усещаше го със сърцето си, но още не бе готова да го приеме. Но и това щеше да стане. Един ден. Дано да

имаше търпение да я изчака. Той знаеше, че когато този ден настъпи, наградата щеше да бъде много голяма.

— Брат ви ми каза, че сте много интелигентна. Приемете го като загадка, с която да позабавлявате ума си.

И за едно петаче би се опитала да изличи наглата усмивка, която се появи на лицето му.

Тя заби нокти в ръцете си така силно, че от тях потече кръв. Уплаши се да не би кръвта да изцапа новата ѝ рокля. От уважение към Райли и подаръка му тя отдръпна ръцете си настрани. Но нямаше причина да не го обсипе с градушка от проклетия, което и направи.

Ирландският ѝ звучеше като странна музика, като мелодия на флейта. Той се усмихна, защото знаеше, че това ще я вбеси още повече.

— Някой път, Рейчъл, ще трябва да ме научиш на твоя език.

— На ваше място бих затаила дъх.

— Аз затаявам дъх при други обстоятелства — нямаше нужда да се изяснява. Начинът, по който погледът му се плъзна по тялото ѝ, ѝ каза повече, отколкото би искала да знае.

Рейчъл усети, че се задушава от безсилен гняв и отвращение, изгледа го свирепо и се втурна към залата.

ГЛАВА 16

Нощта беше тъмна. Само полумесецът осветяваше пътя към града. От двете страни се издигаха огромни кипариси, които изглеждаха почти черни в мрака. Вятърът свистеше в клоните им като протяжна и зловеща монотонна мелодия на хармоника. Това беше единственият звук в нощта, с изключение на тропота от копитата на коня, който теглеше колата, наета от Райли.

Той хвърли поглед към сестра си, която се бе смълчала до него, докато караше към покрайнините на Морганс Крийк. Кристина им бе предложила да останат за през нощта, дори и по-дълго, ако желаеха. Къщата е достатъчно голяма, беше им казала тя, и двамата с мъжа ѝ биха се радвали, ако им погостуват. Те бяха прекарвали чудесно на празненството и поканата изкушаваше Райли.

Но Рейчъл я бе отклонила. Каза, че има много работа в офиса. Когато Райли се опита да я убеди в обратното, тя много тихо го бе помолила веднага да я отведе у дома. И оттогава не му беше казала нищо повече.

Пътуването му се струваше още по-дълго заради мълчанието, в което бе потънала сестра му. Никога не я бе виждал такава досега. Сърдита или весела, Рейчъл никога не спираше да говори. Само веднъж това не бе така. И сега мълчанието ѝ тревожеше Райли.

— Рейчъл, лошо ли ти е?

Тя чу гласа му, но не и думите му. Той прозвуча някъде на ръба на мислите ѝ, като че ли рибар пробиваше дупка в леда на замръзнала река, за да улови малко риба. Тя се обърна към него:

— Какво?

— Лошо ли ти е? — повтори той и ядосано повиши глас. — Зле ли се чувстваш?

Да, зле се чувстваше, помисли си тя. Много зле. И нямаше никаква представа какво точно ѝ беше. И защо умът ѝ непрекъснато се връщаше към двата спомена, които тя считаше за обида срещу женската ѝ същност, както и за обида срещу самия ѝ произход.

Но как можеше да изрази това с думи? Как можеше да обясни на брат си това, което не можеше да обясни на себе си? Душата ѝ беше покрусена от отчаяние.

— Защо питаш?

Фактът, че му задаваше този въпрос, можеше само още веднъж да потвърди сериозността на положението.

— Защото не си ми казала нито дума, откакто сме тръгнали от Макинли. Това не е нормално за теб.

През всичките години, които бяха прекарвали заедно, тя бе мълчала така само веднъж — когато майка им бе загинала в пожара, който ги бе оставил и без дом. Рейчъл бе мълчала цяла седмица, сама с болката си, докато някак успя сама да я надмогне. Не беше позволила нито на Райли, нито на другите да ѝ помогнат да преодолее скръбта си.

— Той ме целуна — прошепна тя като на себе си.

Каза го така, сякаш не можеше да повярва, че отново се бе случило.

Райли отпусна юздите и погледна Рейчъл. Нима някой ѝ се беше натрапил?

— Кой?

Бузите ѝ поруменияха и тя придърпа към тях яката на палтото си.

— Онзи проклет човек. Червеният мундир. Той ме целуна. Отново — тя тихо изплака между стиснатите си зъби.

Райли се успокои. За миг си бе помислил, че честта ѝ е в опасност. Но изглежда, че ставаше дума по-скоро за сърцето ѝ. Цялата вечер той бе наблюдавал Син-Джин. Беше го гледал как се отнася със сестра му. Беше наблюдавал и нея. Поведението ѝ бе странно, съвсем непривично за нея. Но очите ѝ я бяха издали. У тях проблясваха особени искрици, като гледаше Син-Джин тогава, когато бе сигурна, че никой няма да забележи това.

Щяха да бъдат чудесна двойка. Райли бе сигурен в това. Ако нямаше пречки. Пречки, дълбоко свързани с миналото им.

— И? — попита деликатно той и отново хвана здраво юздите.

— Какво „и“? — попита го тя ядосано. „Нима брат ѝ чакаше да я изнасилят, за да се ядоса и да я защити?“ — Целуна ме — каза тя и го изгледа побесняла.

— Това вече го каза — той изплющя с юздите по гърба на коня. Къщата им вече се виждаше и той се чувстваше много изморен. — Да

не би да искаш да го застрелям за това? — попита я той и се ухили.

Тя стисна ръце пред себе си.

— Най-малко.

— Ще видя какво мога да направя — напуши го смях.

Дръпна юздите и рязко спря колата пред оградата на къщата им. Рейчъл се нацупи и измърмори нещо за безсърдечието на всички мъже. Райли скочи от колата и заобиколи, за да подаде ръка на Рейчъл. Тя я плесна и слезе сама.

— Каж ми сега какво има?

— Ако хвана ръката ти, сигурно ще се възползваш от това, за да ме повлечеш назад към дома на този безбожник и да ме натикаш в него най-безцеремонно.

Тя му обърна гръб, повдигна полите си и тръгна към входната врата.

— Щом ти казваш — извика той след нея, — тази идея може да не се окаже съвсем лоша.

Рейчъл затръшна вратата зад себе си.

„Тази жена може да събуди и мъртвите, наистина!“ — промърмори тихо Райли, качи се отново на колата и я подкара към къщата на ковача. Трябваше да плати такса за цял ден, ако не върне колата до сутринта. „И ти направи един избор, Син-Джин — прошепна Райли на отсъстващия, — но се надявам, че няма да се отметнеш, защото иначе потърпевшият ще бъда аз.“

Зимата обагри заспалата земя с ледени краски. Това беше първата мирна зима. Отдавна вече не се чуваше за никакви сухопътни или морски сражения. Поне нямаше такива, които да се отбележат.

В плантацията нямаше много работа. Всичко бе събрано и приготвено за пролетта, а до нея имаше повече от месец. Животът потече бавно и монотонно.

Син-Джин имаше достатъчно време да мисли за самотата си и за Рейчъл. Той беше разрешил посещенията си в града, опитвайки се да се излекува от любовната си треска. Но това не му помогна. Напротив. Вместо да я забрави, той започна да я желае още по-силно.

Няколкото пъти, когато пътищата им се бяха пресекли, тя ясно му бе показала, че не го желае. Отбягваше го, отблъскваше го и езикът

й винаги беше остър.

Трябваше да е луд, за да мисли за нея.

Но дните отминаваха един след друг, изнизваха се седмици и после — месеци, а Син-Джин не можеше да прогони от ума си мисълта за нея.

Някога, преди години, той бе позволявал животът му да бъде ръководен от събитията, които ставаха около него, а не обратно. Това беше начинът, по който живееха всички ленивци, може би дори всички страхливци. Но той го бе отхвърлил заедно с униформата, която бе носил, и със страната, която го бе принудила да я носи.

Тогава бе взел решение да се промени — завинаги и безвъзвратно, и нищо не можеше да го накара да се откаже от решението си.

От новата година вече бяха изминали четири месеца. Време беше, реши той, отблъсквайки стола си от малката маса за игра на карти, да се върне отново в живота и да поеме по-активна роля. При това движение шахматните фигури се заклатиха и белият офицер падна от масата, като че ли подет от вихрушка.

Бронсън изненадано вдигна поглед. Точно размишляваше върху един ход, но едва ли се бе забавил толкова много, че да извади от търпение Син-Джин. Такова нещо беше невъзможно.

— Къде отивате? — попита той озадачен.

Син-Джин взе сакото си и го наметна върху жилетката си.

— В града.

Той погледна към триъгълната си шапка, но реши да я остави да виси на закачалката.

Бронсън се намръщи. Той се наведе, вдигна фигурата и я сложи на един квадрат в близост до този, на който преди беше стояла.

— По средата на играта?

— Да, трябва да започна една друга игра — той погледна към преместената фигура. — Тази ще почака.

Бронсън се подсмихна. След като бяха приключили с уроците по четене, Син-Джин бе решил да го научи да играе няколко игри. Време беше този мъж да се измъкне от тази къща и да си намери истинска жена.

— Страхувате се, че ще спечеля аз.

Син-Джин си помисли да му покаже губещия му ход, но се отказа.

— Всяко нещо някога се случва за първи път. Дори и чудесата — засмя се той и излезе от стаята.

Бронсън го последва в коридора.

— Да ви очакваме ли за вечеря?

— Не — Син-Джин отвори входната врата и видя, че Емили наднича от площадката на стълбите. Дори отдолу той забеляза доволната усмивка, появила се на черното ѝ лице. Очевидно всички бяха очаквали капитулацията му.

— Ако имам късмет, днес ще вечерям в града.

Бронсън остана на вратата. Погледа как Син-Джин слезе по трите стъпала и тръгна към конюшната.

— Там ли ще останете да спите?

Син-Джин забеляза надеждата, която се бе прокраднала в гласа на Бронсън.

— Не търся точно такъв късмет. Засега — добави той с усмивка.

Не знаеше къде точно щеше да го изведе неговото намерение, помисли си той, когато след десет минути яхна жребеца си, изведе го от конюшната и го подкара по пътя, който водеше към града.

Не знаеше къде точно ще го изведе този път, както и дали вече не е изминал част от него, независимо дали на нея ѝ се харесваше, или не. Не можеше да отрече, че тя му харесваше — външният ѝ вид, характерът ѝ, вкусът ѝ. Дори въздухът, който тя дишаше, го вълнуваше. Когато говореше с нея, той се чувстваше жизнен, жив... усещаше някакво огромно предизвикателство. А какво ли би представлявал животът без предизвикателства? Нищо.

Като човек, който загива от жажда, Син-Джин трябваше още веднъж да пие от устните ѝ, за да утоли душата си.

Той искаше да я притежава във всеки един смисъл на тази дума. Искаше да я люби. Искаше да я накара и тя да пожелае да се люби с него. Повече от всичко друго на света искаше да чуе как тя шепне името му миг преди и двамата да стигнат до екстаза.

При тази мисъл той се засмя. Само ако можеше сега да прочете мислите му, Рейчъл сигурно би изтръгнала сърцето му.

Рейчъл избърса челото си. Въпреки че огънят почти бе угаснал в камината, тя така бясно бе работила, че ѝ бе станало горещо.

Готово.

Усмихна се доволна при вида на напълно готовата страница пред нея. За нея беше станало игра да образува думите и редовете все по-бързо и по-бързо; по-бързо от Райли във всеки случай. И въпреки че много се гордееше с него, за нея беше истинско удоволствие да се състезава с брат си.

Но брат ѝ имаше пъргав ум, а не пръсти. Толкова пъргав, че понякога му пречеше да пише. Това не бе проблем — тя му поправяше грешките и му помагаше. Работеха заедно и тя бе безкрайно благодарна, че брат ѝ не беше типичен тесногръд мъж. Той не се противопоставяше никога на желанието ѝ и тя да е полезна. Дори нещо повече — разбираше я. Тя не беше като другите жени. Не се задоволяваше да седи до камината и да гледа как животът тече покрай нея, докато тя кърпи чорапи, чисти, готви и отглежда деца. Не искаше да бъде само това, което беше майка ѝ. Искаше да стане нещо повече, да остави следа зад себе си. Бе дарена с ум и искаше да го използва, а не да се преструва, че светът, който започваше от стените на дома ѝ, е твърде сложен, за да може да се справя с него.

Чу, че вратата се отваря зад гърба ѝ.

— Връщаш се рано — каза тя на Райли, без да се обръща. — Завърших ти страницата, докато те нямаше.

Вдигна поглед и видя, че мъжът в офиса не беше брат ѝ. Никога не го беше виждала преди, но видът му беше твърде надут и той не ѝ хареса от пръв поглед. Беше присвил устни в снизходителна усмивка, цъфнала на надутата му кръгла физиономия. Дебелото му тяло изпъваше шевове на костюма му до краен предел.

— С какво мога да ви служа? — попита тя с ледена любезност.

Той посочи пресата с тлъстия си пръст:

— Още една боклучава статия ли скалпвате?

Тя повдигна брадичка. Тори. Би могла да се досети. Имаха еднакъв вид. И миришеха еднакво. Въпреки че съвсем не бе красавец, по поведението си приличаше на Ланкастър, господаря им в Ирландия. Този, който бе изнасилил майка ѝ.

Този ден тя беше в задния двор и береше ягоди, когато изведнъж чу писъците на майка си и хукна да ѝ се притече на помощ. Рейчъл се

бе опитала да отблъсне мъжа от Моли О'Рорк, но той бе твърде едър и в сравнение с него тя бе като бълха.

Той я хвърли на земята, но Рейчъл пропълзя до огнището, взе ръжена и с вик го заби в крака му. И когато мъжът, накуцвайки, си бе тръгнал, тя се втурна и с две ръце прегърна майка си, която беше почти в безсъзнание.

Още същата нощ котеджът им изгоря. И майка им с него.

Рейчъл гледаше мъжа през мъглата на нахлулите спомени.

— Ние имаме право да отпечатваме това, което желаем.

— А аз имам право да изразявам мнението си за него.

Като мечка, която пъди муха, дебелият мъж удари плота и разпиля грижливо наредените върху него букви. Те западаха по пода като черни капчици дъжд.

Рейчъл изпищя като хванато в капан животно, грабна ръжена от огнището и смуши дебелака с него.

ГЛАВА 17

Мъжът изрева от гняв и изненада, когато усети острието на ръжена да се забива в гърба му. Той повдигна ръце, за да попречи на ударите на Рейчъл, която размахваше в ръцете си дългото желязо като че ли беше сабя. Успя да му нанесе три удара, преди мъжът да протегне измамно тлъстата си лапа с бързината на развиваща своите спирали водна змия и да хване ръжена.

Той го дръпна така силно, че Рейчъл загуби равновесие и за малко не се свлече в краката му. Успя да се изправи в последната секунда.

Яркосините му очи просветнаха от цепнатините на лицето му:

— Като фурия, а? — дълбоко от гърдите му се изтръгна заплашителен, лудешки смях. — Тогава ще се държа с теб като с фурия.

Сърцето на Рейчъл се смрази, като видя изражението на лицето му. То бе олицетворение на самото зло. На Сатаната.

За миг тя се вцепени от страх. Чу как котката й измяука, когато мина покрай него и той я срита с тежкия си ботуш. Писъкът на котката отново съвзе Рейчъл, тя бързо стисна ръжена, който още бе в ръцете й, скръцна със зъби и се опита да го измъкне от ръцете му.

Но мъжът го държеше здраво. Той я блъсна към стената и за миг тя не можеше да си поеме въздух. Той я притисна до стената и натисна ръжена върху раменете и ключицата й. Затисна я и с тежестта си, и тя усети, че костите й изпращяха. Тялото му я задушаваше — една огромна отвратителна гъба, която плътно беше прилепнала към нея и като че ли я поглъщаше.

Уинтроп Ръдърфорд усети как дишането му зачести, когато меката му плът опря тялото на младото момиче. Беше му омръзнало да му отказват удоволствията от живота. Омръзнало му бе да гледа как всички тези курви се съюзяват с бунтовниците и обръщат гръб на истинските благородници.

И на него.

Ако не бяха те, тази полудяла паплач, той щеше безпроблемно да наследи земите на баща си. А сега баща му беше мъртъв, богатството му беше почти изчезнало, отмъкнато от тези пладнешки крадци, които се представяха за патриоти. Така да бъде, той щеше да получи обезщетение, по един или друг начин щеше да си получи своето.

Подуши косата ѝ. Хубаво миришеше за курва. По-хубаво от онези повлекани в кръчмата. Почти като Савана. Савана, която също се бе подиграла с него. Тя все му се измъкваше и го караше да пада на колене и да я моли за благоволението ѝ като някакво кутре. А после се отдаде на онзи страхлив изменник, Лоурънс. Бе искал да убие и двамата. И още искаше.

Уинтроп бе дочул, че сега оня се увърташе около тази фуста. Вече се говореше, че военните новини намаляват. Щеше да си отмъсти на Лоурънс и на вестникарското котило. Ще им унищожи печатницата. И момичето ще влезе в сметката.

По лицето му се появи демонична усмивка. Очите му засвяткаха, докато я опипваше.

— Ако ме помолиш много мило, после може и да не те убия.

Той притисна устата си към гърлото ѝ и я облъхна с неприятен дъх.

Рейчъл потрепери от отвращение.

— Не! — изпищя тя. Беше по-скоро побесняла, отколкото изплашена.

Той продължи да я опипва.

Тя го заудря с юмруци. Опитваше се с всички сили да го отблъсне от себе си, а той ѝ сваляше полите и разкъсваше бельото. Усилията ѝ приличаха на пърхането на крилете на муха срещу муцуната на някакъв огромен вол. Дори не усещаше ударите ѝ.

Тя почувства, че започва да ѝ се гади. Усети как страстта му се втвърди, докато той се натискаше върху нея.

— Не!

Отвърна ѝ с жесток смях и тя изтръпна от страшно предчувствие.

— Трябваше да помислиш, преди да ме нападаш, размирна курво. Хора като теб и брат ти съсипаха страната ни. Но аз ще си отмъстя на теб. Ще ти покажа къде ти е мястото — говореше ѝ той с дрезгав и задъхан глас, докато я опипваше.

Тя имаше чудесно твърдо тяло, а той отдавна не беше притежавал истинска жена. Напоследък спеше само с мършавата си домашна прислужница — англичанка, която баща му бе намерил малко преди да умре. Тя лягаше в леглото и мълчаливо го изтърпяваше, като че ли дори не беше в същата стая. Като че ли дори я нямаше в леглото.

С тази нямаше да е така. Тази щеше да се дърпа и да пищи, и да го възбужда още повече. Бе запалила огъня в слабините му и той щеше да го погаси, а после да запали офиса. Щеше да даде урок на всички бунтовници в града. Възмездието беше двойно, защото с това щеше да засегне и Лоурънс.

Хвана Рейчъл за косата и я дръпна към себе си. Захапа устните ѝ както гладно животно гложга кокал.

„Не! — мислеше Рейчъл и тази единствена дума се забиваше в мозъка ѝ. — За Бога, не! Първо ще те видя в ада!“

Той внезапно извика. Беше забила зъбите си в долната му устна.

— Ах ти, курво! — изкрещя той. По брадата му започна да се процежда кръв и да се стича в пазвата му. — Мръсна курва!

Той я цапна с опакото на ръката си. Тя падна и се удари в пресата.

Рейчъл удари главата си в желязото, простена и започна да губи съзнание. Звезди и ярка светлина проблеснаха пред нея, след това угаснаха и стана страшно тъмно. Но тя продължаваше да се бори и да поема огромни глътки въздух.

Опита се да се изправи на крака, но отново падна. В главата ѝ жужаха цял кошер пчели. Почувства се безпомощна, почти в безсъзнание, но ясно разбираше, че това противно животно се готви да легне върху нея. О, ужас, усети как той притиска цялото ѝ тяло. Някъде в далечината се тресна вратата. Един гневен глас раздра въздуха на стаята като боен вик и мъжът се втурна вътре.

Райли!

„Райли е“ — помисли си тя. Ще я спаси! Тя поиска да извика от облекчение, но почувства как мракът с всичка сили я придърпва все по-навътре. Разтърси глава, за да се опита да обедини в един множеството образи, които се мерзелееха пред очите ѝ. Но веднага съжали. От силното движение ѝ стана още по-лошо. Струваше ѝ се, че пълзи към ръба на бездънна пропаст. С трепереща ръка се хвана за пресата и мъчително се изправи на изтръпналите си крака. Успя да

фокусира погледа си. Мъжът, който ѝ се бе притекъл на помощ, не беше брат ѝ. Този, който бе хванал злодея и яростно метеше с него пода, не беше Райли.

Това беше Син-Джин.

Тя отново се свлече на колене. После се опря на пресата и бавно се изправи. Искаше да му помогне, да си отмъсти. Сети се за ръжена и го потърси с поглед.

Но той не се нуждаеше от помощ, беше обзет от страшен бяс. Никога не го беше виждала такъв, никога не бе подозирала, че у него може да бушува такава ярост, такъв гняв. В сравнение с това нейният див нрав изглеждаше като опитомен питон.

Битката бе много кратка. След няколко минути Уинтроп лежеше на земята повален, а Син-Джин беше стъпил с ботуша си на гърдите му. Малките свински очички бяха потъмнели от страх и неподвижно гледаха пищова, който Син-Джин беше насочил срещу него.

Син-Джин не беше желал да убие някого толкова много, колкото Уинтроп сега.

Трябваше да положи големи усилия, за да се овладее. „Светът щеше да бъде безмерно по-хубав без това нищожество“ — помисли си Син-Джин и сложи пръст на спусъка. Уинтроп се беше сгърчил като червей под ботуша му. Син-Джин го погледна и почувства, че у него се надига отвращение при вида на тази низша твар.

— Ти ще гниеш в ада, Уинтроп, иначе отдавна да те бях убил. Цялата ти сила е в това да плашиш безпомощни жени със своя жалък член — Син-Джин насочи пистолета си към долната част на тялото на Уинтроп. Поваленият изскимтя като сритано куче. — За по-малко от петаче ще се съглася да го прострелям.

Син-Джин погледна Рейчъл. Стомахът му се сви на топка, като забеляза измъчения ѝ вид. Роклята ѝ бе раздърпана, косата ѝ — разрошена. Гадът си бе позволил да я опипва, да я бие!

— Една дума, Рейчъл. Само една твоя дума и ще кастрирам този тлъст шопар.

Уинтроп жално изквича:

— Не го прави, Лоурънс, за Бога, не го прави!

— Заради всички — каза тихо Лоурънс и започна да натиска спусъка.

Рейчъл хвана ръката на Син-Джин. Не искаше на съвестта ѝ да тежи кръвта на този нещастник. Не искаше да се чувства в такава степен длъжница на Син-Джин, макар че вече му дължеше много.

— Недейте! — Син-Джин я погледна с изненада. — Няма смисъл за такова жалко нищожество да хабим куршуми ѝ барут, които все още могат да ни потрябват за по-висши цели.

Думите ѝ като капки утринна роса паднаха върху гнева му и той постепенно стихна под живителната влага. Син-Джин отмести дулото на пистолета, насочи го към тавана и изстреля едно проклятие към Уинтроп. От очите му още изскачаха светкавици, които раздираха на ленти жертвата му.

— Ставай от пода, благодари на Бога за доброто сърце на Рейчъл и изчезвай, докато не съм размислил!

Уинтроп пропълзя и се изправи на люлеещите си крака. Сакото му бе прогизнало от прясна пот.

— Тя сама си го изпроси. Аз исках само да отърва града от тази гадост — каза той и посочи към пресата. — Те разпространяват всякакви лъжи — от страх за живота си Уинтроп търсеше подкрепата на мъжа, който мразеше най-много — и подстрекават към въстание. Ти сигурно, като човек, верен на короната...

— Бях — обясни му Син-Джин с погнуса. Той изгледа Уинтроп. Реши да му каже още две-три думи. — Недей да използваш името ми редом с твоето. Ти и аз имаме толкова общо, колкото муха с магаре.

Уинтроп отвори уста да каже още нещо. Син-Джин отново свали пищова и насочи дулото към тлъстите му телеса.

— Сега веднага се измитай, защото още малко, и ще реша да „изхабя куршума и барута“.

Препъвайки се, Уинтроп тръгна към вратата. Отвори я пипнешком и излетя от офиса.

Син-Джин забрави на мига за Уинтроп. Тревожеше го Рейчъл. Той се приближи до нея и нежно я хвана за раменете. Започна да оглежда нараняванията по лицето и главата ѝ. От крайчеца на устните ѝ се стичаше тънка струйка кръв. Той извади кърпичката си да я избърше и през зъби процеди едно проклятие срещу Уинтроп.

— Щях да убия това копеле.

Рейчъл не каза нито дума.

Въпреки че видът ѝ, както винаги, бе предизвикателен, когато взе да бърше кръвта от устната ѝ, той почувства как цялата трепери.

— Добре ли се чувствате?

Тя потисна желанието си да се отпусне на гърдите му и да се разридае. Беше свършило. Слава Богу, всичко бе свършило.

Тя кимна:

— Да.

Почувства болка при всяка дума и усети вкуса на кръв в устата си. Тя се опита да си представи какво щеше да се случи, ако Син-Джин не се бе появил навреме. И сега продължаваше да се държи права, опряна само на силния си дух.

— Сигурно очаквате да ви благодаря.

Едва се въздържа да я разтърси и тъй рязко натика кърпичката отново в джоба на самото си, че краят му малко се разпра.

— Не, но бих искал да промените отношението си към мен.

Сега, след като всичко бе отминало, отново започна да я обзема страх. Рейчъл усети, че коленете ѝ бяха по-слаби, отколкото би ѝ се искало. Тя се облегна на пресата, като се стараеше той да не забележи слабостта ѝ.

— Отношението ми ли? — повтори тя. Той забеляза, че тя изпитваше болка, когато говореше, и още веднъж съжали, че не уби Уинтроп. Нежно хвана брадичката ѝ и започна да я гали по бузата. Искаше да я успокои, а не да я възбужда, но ефектът беше двупосочен.

— Да, отношението ви. Гледате ме така, като че ли бихте ме размазали под тока на обувката си.

Той бе прав. Този път тя бе сгрешила. И си го призна. Опита се да се усмихне леко на картината, която той ѝ бе нарисувал, и отново устата ѝ се сгърчи от болка.

— Е, при вашия ръст едва ли бих успяла.

Изражението на лицето му се промени, когато провря пръсти в разпуснатата ѝ коса. И при първата им среща косата ѝ падаше по раменете. Още тогава беше полудял по нея.

Той внимателно я огледа.

— Успя ли да ви нарани?

Тя поклати глава:

— Блъсна ме по главата, но Райли винаги е казвал, че тя е най-твърдата част от тялото ми — видя, че в очите му проблесна гняв. —

Не успя. Дойдохте точно навреме — убеди го тя. После въздъхна и се усмихна. — Много съм ви благодарна.

Син-Джин усети как сърцето му подскочи. Не си спомняше да му се е усмихвала друг път. Поне не на него. Беше се оказал прав. Усмихната изглеждаше още по-хубава. Не можеше да продължава да я докосва, без да я пожелае. Затова отпусна ръце.

— Какво още искаше Уинтроп, освен вас?

— Значи го познавате?

Син-Джин кимна.

— Той и баща му бяха заклеті поддръжници на торите. Преди да го убият, баща му оглавяваше една организация, която целеше да подпомага торите, като саботира отвътре действията на въстаниците. Уинтроп няма нищо общо с баща си, освен може би външния си вид.

Рейчъл се засмя и бързо сложи ръка на устата си, тъй като отново почувства болка.

— Доколкото разбрах, беше се разгневил на вестника и започна да го унищожава заедно с пресата. А аз го ударих с ръжена — тя посочи желязото, което се търкаляше на пода.

Друга жена на нейно място щеше да побегне, а не да остане да се бори срещу него. Син-Джин поклати глава. Дося му се да я притисне до себе си.

— Вие сте прекалено смела, Рейчъл О'Рорк!

— Такова нещо като прекалена смелост не съществува. Аз... — Рейчъл замълча и помириxa въздуха. Изведнъж се бе разнесла миризма на изгоряло дърво. Тя погледна Син-Джин и в гърлото ѝ се надигна паника. — Помирисвате ли нещо?

Сетивата му усещаха единствено нейното ухание в момента. Трябваше му малко време, за да го прогони от обонянието си. Пое дълбоко въздух и се обърна към средата на стаята. В този миг Рейчъл изпищя:

— Пожар!

ГЛАВА 18

През задната стена вече се прокрадваха яркочервените пръсти на огъня. Прорязваха дървото като свистящи, до блясък наточени ножове.

— Божичко! — извика Рейчъл. — Пресата!

Тя се втурна към нея. Не трябваше да я загубят. Нямахте откъде да вземат нова. Трябваше да я измъкне от пожара.

Изведнъж усети, че се озовава във въздуха. Краката ѝ вече не усещаха земята. Син-Джин здраво я бе хванал през кръста и я носеше навън.

Какво му ставаше? Не разбираше ли, че печатарската ѝ преса беше целият ѝ свят и тя трябваше да я спаси.

— Веднага ме пусни, глупако! Трябва да измъкна пресата. Не разбираш ли? — тя сви ръцете си и от безсилен гняв започна да го удря с юмруци по гърдите.

Като си помисли, че току-що беше бита и за малко не бе изнасилена, той се възхити на силата и упорството, които още ѝ бяха останали.

— Това, което трябва да направите, е да извикате пожарната команда, разбирате ли ме? — Син-Джин я хвана здраво, за да не се измъкне. — Пресата може да се замени с нова, Рейчъл, но вие — не.

Тя видя как пламъците все повече се разгаряха и обхващаха стените с огнените си езици. Стаята започна да се изпълва с дим. Нямаха пари да купят нова преса. Райли я бе оставил да пази офиса и тя бе длъжна да опази поне нея.

— Но...

Нямаше никакво време за губене в спорове и убеждения.

— По дяволите, жено, защо веднъж не чуеш това, което ти се казва?

Той побесня, метна Рейчъл през рамо и се втурна към вратата. Като излязоха навън, Син-Джин я остави безцеремонно на земята, като че ли беше чувал с тютюн. Сам бе шеф на пожарната команда. Трябваше да вдигне по тревога и останалите.

Син-Джин посочи към кръчмата, а след това се обърна и към ковачницата.

— Сега, прави това, което ще ти кажа! — нареди ѝ той.

Улицата беше вече започнала да се изпълва с хора. Той видя, че ковачът с две ведра вода в ръце търчи към вестникарския офис.

— Тичай! — каза Син-Джин и я бутна по посока към кръчмата.

Той погледна към насъбралите се мъже.

— Ти, ти и ти — посочи той към трима от тях. — Донесете още ведра с вода.

Ковачът дотича до него и му подаде двете ведра. Син-Джин ги лисна и после ги тикна в ръцете на други двама до него.

— Ей там има кон, побързайте!

Той се обърна и забеляза, че Райли се приближава тичешком. Очите му красноречиво говореха за ужасните му мисли. Той хвана Син-Джин за ръката.

— Рейчъл! Къде е Рейчъл?!

— Пратих я в кръчмата да каже на Сам. Добре е.

Зад гърба им се бе образувала верига от мъже, жени и дори деца, които светкавично си подаваха един на друг ведра, пълни с вода, и с всички сили се стараеха да потушат пожара. Той представляваше заплаха за всички жители в градеца. Много бързо можеше да погълне това, което с толкова труд бяха градили.

Райли бе съсипан. Всичко бе изглеждало така чудесно само допреди час.

— Как започна? — попита той.

Син-Джин поклати глава. Сега нямаха време за разговори.

— Ще ти кажа после — той посочи към Емпориума. — Тичай за одеяла — нареди той на друг мъж. И като извиси глас, извика: — И лопати. Трябват ни лопати.

Веднъж вече бе присъствал на пожар. Беше в една казарма в Англия. Вятърът бе силен и само за минути на мястото на една огромна сграда бяха останали само пепелища. Нямаше да позволи това да се случи тук, в неговия град! Щеше с всички сили да го предотврати.

— Ще го потушим с вода, а ако не стигне, ще хвърляме пръст — каза той на Райли. — А сега, бързай, за Бога, бързай!

Гражданите тичаха, изпълнявайки заповедите на Син-Джин като деца, подчиняващи се на бащината си воля. Просто трябваше някой да ги организира и Син-Джин бе този, който пое байрака.

Беше организирана още една верига, начело със Сам. Някои, между които Рейчъл и Райли, се втурваха и в офиса и заливаха с вода стените вътре. Син-Джин и Брум, огромният ковач, работеха бясно. Хвърляха кофи пръст да погребат огъня под тях. А други се опитваха да го потушат с одеяла.

Въздухът вибрираше от гласове и шум. Окуражаващи викове, възкличания на уплаха и тревога се носеха наоколо като кърпки, които като че ли си бяха объркали местата върху шарената покривка на леглото. Врявата беше толкова голяма, че гърмежът от мускета, който изведнъж разцепи въздуха, остана нечуто.

Син-Джин изведнъж усети остра болка в рамото си. Като че ли някой така го беше блъснал, че той политна. Болката, която почувства, изгори сетивата му и той започна да губи съзнание. Премигна и се опита да дойде на себе си.

Беше сигурен, че някой случайно го бе ударил. Огледа се, но до него нямаше никой. Всички хора търчаха напред-назад около него, но точно до него нямаше никой. Той се почуди какво точно се бе случило, но реши да пренебрегне огъня в рамото си и отново да се съсредоточи в този, който бушуваше около него. Продължи да дава инструкции на хората около себе си. Те вече успяваха да овладеят огъня и той постепенно бе започнал да утихва.

Само след няколко минути пожарът беше напълно потушен. Огънят още веднъж изсъска тихо и угасна.

Напълно разрушена се оказа само лявата страна. Всичко останало, включително и пресата, само бе потъмняло от дима.

Къщата на О'Рорк и Емпориумът бяха останали невредими, благодарение на бързината и сплотените усилия на всички.

Врявата също постепенно започна да стихва. Жителите на Морганс Крийк се гледаха един друг. Тишината отстъпи място на смеха — смях на облекчение и радост. За един кратък миг всички бяха като братя. Магазинери, фермери, сервитьорки, както и ковачи, се бяха обединили, бяха се надигнали като едно цяло срещу злото. В този миг всички бяха равни.

Райли разкърши рамене, за да прогони напрежението от мускулите си и потърси с поглед Син-Джин. Видя, че се е облегнал на оградата и отиде при него.

— Не знам как да кажа колко съм ти благодарен — Райли прокара ръка през опушената си от дима коса. Посочи с очи към останалите, които се тълпяха един в друг и се поздравяваха. — Ти направи от тях истинска армия.

Рейчъл дойде при тях. Лицето ѝ беше изцапано със сажди. Опита се да го изчисти с ръка и го изцапа още повече.

— Точно така, лейтенанте — за първи път в гласа ѝ не прозвуча враждебност, когато използва военния му чин.

Устните му се разтвориха в усмивка, но той се почувства слаб и изтощен. Повече, отколкото би могъл да бъде. Помисли си, че нещо не е наред. Опита се да свие рамене, но забеляза, че не може.

— Понякога човек си припомня стария занаят. Аз... — той се обърна към нея и видя изненадата по лицето ѝ.

— Какво гледате?

Рейчъл бе разширила очи от ужас, когато бе погледнала към рамото му. Божичко, бяха го ранили. Но кой, кога, къде?

— Целият сте в кръв!

Той инстинктивно погледна към дясното си рамо. Една тънка струйка кръв беше обагрила и намокрила ръкава му. Сега усети, че изгарящата болка беше в рамото му и че не можеше да го раздвижи.

— Нещо трябва да ме е ударило.

Как можеше да говори за това така спокойно. Нима не разбираше, че раната му може и да е смъртоносна? Какво му ставаше на този човек? Рейчъл смъкна сакото на Син-Джин първо от здравото му рамо, след това започна внимателно да го съблича и от раненото.

— Раната изглежда като от куршум. Простреляли са ви — промълви тя с глас, изпълнен с ужас.

Син-Джин несъзнателно докосна раната си. Усети лепкавата маса от кръв и разкъсана плът.

— Това не е един от най-спокойните ми дни — каза той.

— Райли — разпореда се Рейчъл, като превъзмогна гаденето, което се надигаше в стомаха ѝ, — пренеси го вътре вкъщи. Веднага.

Тя изтича напред да намери леген. Спомни си, че има и едно парче лен, което можеше да нареже на бинтове. Райли хвана Син-Джин

под мишниците.

— Облегни се на мен.

Син-Джин се опита да тръгне сам. За негова изненада се оказа, че не може. Краката му бяха като подкосени. Силата им бе изтекла като мляко от вимето на крава. Все пак трябваше да се противопостави.

— Мога и сам да стигна до къщата, Райли.

— Угоди й — каза Райли и посочи към сестра си. — Вярвай ми, съвсем не е приятна гледка, когато започне да фучи.

Райли поведе приятеля си към входната врата. Син-Джин се усмихна, когато прекрачи прага на малката къща.

— Виждал съм я — каза той и погледна към Рейчъл, която се суетеше да набави необходимите неща, за да го превърже. — Обстановката ви е чудесна.

Рейчъл въздъхна раздразнено.

Проклет да е. По-добре да го бяха убили. Заради нея. Тя много добре знаеше кой бе стрелял в него, макар че не бе видяла как Уинтроп насочва дулото към него. Беше сигурна, че той го е направил. Много добре знаеше какво може да направи човек от неговия тип. Сърцето й се сви от ужас, като си помисли какво е можело да стане.

— Престанете да говорите и седнете — нареди рязко Рейчъл, опитвайки се да скрие вълнението си.

Райли помогна на Син-Джин да седне на един стол до масата. Рейчъл моментално му пхна един леген в ръцете, когато видя, че вече са свободни.

— Иди до кладенеца за прясна вода и гледай да не налееш от поилката на коня! — предупреди го тя.

Тя насочи вниманието си към Син-Джин и се намръщи, като разкъса ризата на рамото му. Раната изглеждаше ужасно.

Син-Джин се опита да скрие болката си.

— Мечтал съм как ми разкъсват дрехите по тялото. Но никога не съм мислил, че първо трябва да ме ранят, за да се случи.

— Млъкнете — каза тя през зъби. Опитваше се да го докосва с най-голяма нежност, но въпреки това виждаше, че му причинява болка. При друг случай това никак не би я разтревожило. Но сега се чувстваше виновна. — Много съжалявам. Опитвам се да бъда колкото се може по-нежна.

— Това не ви се отдава много лесно, нали?

Той затвори очи за миг, защото болката като гигантска вълна притисна сетивата му. Усети как целият потъва в пот и си по мисли как би се изложил, ако припадне в краката ѝ.

Тя преглътна гневните си сълзи. Ами ако го бяха ранили отляво? Ами ако куршумът бе попаднал в сърцето му? Проклет да беше, че я караше да се тревожи толкова.

— Напротив, но зависи от човека. Сега, бихте ли млъкнали, за да мога да работя? — тя смръкна, докато го превързваше. — Кървите като заклано прасе.

Той не се засегна от сравнението ѝ.

— А аз си мисля, че кървя като храбър мъж.

Държеше се твърде дръзко, помисли си тя. Дори и за нейния характер. Сигурно го правеше от страх. От ужас, че можеше сега да лежи убит заради нея.

Райли влезе с пълния леген. Тя го повика, като не сваляше очи от Син-Джин.

— Дай, сложи го тук.

Той остави легена на масата. Рейчъл натопи плата във водата и леко почисти раната.

— Ще ви липсвам ли, като умра? — Син-Джин се опита да мисли за това как огънят в камината хвърляше отблясъци върху косите ѝ, а не как стаята ставаше все по-тъмна.

— Още не сте умрял — изръмжа тя. „И няма да умреш скоро, като те гледам.“

Тя не отговори на въпроса му, но той и не очакваше това от нея. Въпреки всичко, което бе станало днес, тя сигурно би предпочела да го види как се пържи в ада, отколкото как оздравява.

— Но ако продължавате така... — подметна Син-Джин.

С парчето лен в ръка, Рейчъл повдигна очи и го погледна. За миг срещна неговите и им каза неща, които устните ѝ никога не биха издали.

— Опитвам се да спра кървенето ви, а не да го усиля — тя сложи ръка на устата си. Беше я хванал в клопка. — Това отговаря ли на вашия въпрос?

Засега това бе всичко, което можеше да очаква. Не си беше помислил, че тя ще се хвърли в прегръдките му, тъй като са го ранили, докато се е опитвал да опази офиса ѝ от пожара.

— Да.

— Чудесно — каза тя с леден тон и взе още едно парче плат. — Сега ще ни направите голяма услуга, ако съумееете максимално да съхраните силите си. А това значи да не говорите напразно. Ясно ли е, Лоурънс?

— Да, мадам — отвърна той смирено.

— Чудесно. Райли, донеси ми, моля те, мехлемите. Раната не изглежда опасна, въпреки че беше покрита с много мръсотия. Куршумът е предпочел да не се загнездва в английската му плът.

Син-Джин простена.

Въпреки сериозността на ситуацията и изпитанието, което току-що бяха преживели, Райли не можа да не се разсмее, като излезе от стаята, за да донесе мехлемите, в чиято лечебна сила Рейчъл бе абсолютно убедена.

ГЛАВА 19

За свое огромно облекчение тя се оказа права — куршумът бе пробил рамото и излязъл навън. Рейчъл умело почисти раната, намаза я с мехлем и я превърза.

Някога, много отдавна, жените от рода О'Рорк били смятани за вещици и хората бягали от тях като от огън.

— Умеели са да лекуват най-различни болести, затова. Можеш ли да си представиш нещо по-глупаво от това? — каза тя и неодобрително поклати глава по повод на такава безсмислица. — Вещиците правят зло на хората, а не ги лекуват.

Син-Джин гледаше как дългите ѝ пръсти разнасят умело мехлема върху раната, а после ловко намотават бинта.

— Вярваш ли във вещици?

Сигурно я смяташе за голяма глупачка.

— Разбира се, че не — бързо отговори Рейчъл, после сви рамене и каза: — Макар че все пак има нещо, в което наистина вярвам — тя изкриви едва забележимо устни и погледът ѝ стана чужд и далечен. — Може би наистина има някакво вълшебство, но то няма нищо общо с каквито и да било вещици — такива просто няма — тя го погледна остро и видя в очите му лек присмех. — Нито пък феи или елфи, ако искате да знаете.

— Ами какво ще кажеш за вампирите?

Рейчъл не благоволит да отговори на въпроса, зададен с единствената цел да я ядоса.

— Готово — каза тя с вид на художник, който се любува на последната си картина. — Свърших вече — Рейчъл се изправи и присви устни, докато оглеждаше превръзката с критичен поглед. — Голям късмет сте извадили, че сте попаднали на лош стрелец.

Райли дръпна един стол и седна до Син-Джин, докато сестра му демонстрираше своето изкуство; когато свърши с превръзката, той извади кесията с тютюн и сложи в лулата една щипка; реши, че сега пушекът вече не би могъл да навреди на раната — Рейчъл беше много

докачлива, когато някой не се подчиняваше на заповедите ѝ в това отношение. Казваше, че тютюневият дим вреди на раните.

Райли драсна клечка кибрит.

— Нали каза преди малко, че знаеш кой го е направил.

Син-Джин кимна с глава, после си взе ризата и несръчно се опита да я нахлузи върху себе си.

— Същият, дето запали редакцията на вестника — каза той и погледна към Рейчъл. — Онзи, който се опита да повреди печатарската преса и се нахвърли върху тебе.

Рейчъл хвана ризата за единия край и му помогна да я облече, после я дръпна бързо надолу към гърдите — не е възможно една жена да гледа продължително полугол мъж и това да не ѝ подейства все пак. Стомахът ѝ бе свит на топка и през главата ѝ минаваха мисли, които съвсем не бяха за пред хората, още повече пък когато се отнасяха до Син-Джин.

Тя се намръщи и при мисълта за човека от магазина в очите ѝ се появи омраза.

— Имате предвид онази свиня, дето е от торите?

— Точно така — Син-Джин се опита да завърже връзките на ризата с една ръка и, естествено, не успя; Рейчъл измърмори нещо под носа си и махна ръката му, за да не ѝ пречи, докато го завързва.

Син-Джин я погледна и се усмихна; беше му приятно да чувства допира на ръцете ѝ, докато го облича. Каза си, че ще направи всичко възможно някой път да изпита същото удоволствие, само че когато го съблича. Този път си го помисли съвсем сериозно.

— Знаеш ли как се казва? — избоботи Райли. Той бе вдигнал високо лулата, докато чакаше отговор, и от нея се издигаха къдрави кръгчета дим право към тавана.

— Знам много добре — Уинтроп Ръдърфорд — рече Син-Джин и едва се сдържа на се изплюе от отвращение. — Видях го за първи път, когато се опитваше да изнасили жена ми — той стисна здраво устни. — Разбира се, тогава все още не бяхме женени — Син-Джин погледна към Райли и добави: — Обича да налита на по-слабите.

Рейчъл спря да навива бинта; не би искала да дели нищо с жена му, макар и никога да не я бе виждала.

— Изобщо не съм по-слаба от него — каза упорито тя. — Просто ме хвана в момент, когато бях неподготвена и се възползва от

обстоятелствата.

Тя многозначително изгледа Син-Джин.

Той я погледна ядосано, защото разбра какво иска да му каже тя, и се обиди — това просто не беше честно. Рейчъл пламна, съзнавайки сама, че между този случай и онова, което стана между нея и Син-Джин, нямаше нищо общо.

Син-Джин прие изчервяването ѝ като извинение и бурята в очите му отмина.

— Все пак ти си доста по-дребна от него — каза той с помирителен тон. Очакваше Рейчъл да започне да спори с него, но тя каза:

— Че той е по-едър и от мечка — тя потрепери неволно при спомена за онзи проклетник и тръгна с легена към вратата. — Трябва да го съблекат чисто гол, да го овалят в катран и пера и да го влачат из града, завързан за някоя върлина.

Дръпна рязко вратата и плисна яростно водата в градината, сякаш си представяше как я хвърля в лицето на онзи проклетник.

— Само че една такава гледка ще бъде прекалено страшна за обикновените хора — тя остави легена в кухнята до чиниите и кухненските прибори.

Син-Джин я гледаше развеселен.

— Винаги ли е толкова кръвожадна?

Преди да отговори, Райли дръпна от лулата и оформи с устните си кръгче дим с идеално кръгла форма.

— Днес е един от най-добрите ѝ дни.

Син-Джин стана и Райли вдигна поглед към него.

— Нали ще останеш за вечеря? Само за един ден ти успя да спасиш къщата, магазина и сестра ми, и ще се радвам много да ти предложи поне нещо за хапване. Не е кой знае какво, но е от сърце.

Син-Джин отново погледна към сестра му и не можа да сдържи усмивката си.

— Човек не може да устои на такава покана — и когато видя как Рейчъл присви очи, добави: — Ако, разбира се, и сестра ти няма нищо против.

Не, това бе един прекалено прост капан — тя от никого не искаше думи назаем. Мина внимателно покрай него, като се стараеше да не го докосва, и каза:

— Не се превъзнасяйте, Лоурънс. Готова съм да спя в хамбара, но да не седна на една маса с такива като вас. Просто не искам да се противопоставям на желанието на брат си.

По лицето на Син-Джин се разля широка усмивка — много повече му харесваше огнена и бясна, отколкото уплашена. Когато видя ужаса в очите ѝ днес, сякаш го прободоха с щик.

— Е, оставам, значи. Никога не съм получавал по-искрена покана — каза той и се изправи.

Рейчъл го погледна изненадана.

— Сега пък къде тръгна?

Той кимна с глава към външната врата:

— Трябва да се погрижа за коня.

— Райли ще го оправи — тя погледна брат си, който продължаваше да си седи до масата. — Престани да смучеш тази лула, Райли, устните ти съвсем ще заприличат на кокоши задник. Вземи най-после и ти да свършиш някаква работа.

— Не е нужно, аз мога да оправя... — започна Син-Джин.

С ръце на кръста, сега Рейчъл се нахвърли върху него.

— Не, не можеш. Няма нужда да се развявате наоколо и като оправяте едно, да разваляте друго — превръзката ще се размести веднага и всичките ми усилия ще отидат на вятъра. Ще стоите мирно, чухте ли! Не мога да допусна пак да ви текне кръв, освен всичко друго ще оплескате и чистата ми къща, ясно ли ти е?

— Да, мадам.

Видът му беше като на божа кравичка, но изобщо не можеше да я заблуди; просто не ѝ се искаше да се разправя с него.

— Добре тогава. Хайде, Райли, иди да се погрижиш за животното — каза тя и му посочи вратата.

Мъжете си размениха погледи; Райли благоразумно се помъчи да скрие усмивката си.

Преднамерената ѝ грубост представляваше една доста прозрачна маска за чувствата, които бушуваха в нея, пък те бяха толкова объркани и противоречиви, че самата тя не беше наясно какво да мисли. Все пак, благодарение на Син Джин бе успяла да запази честта си и сега трябваше да преглътне безропотно този горчив хап.

Най-лошо от всичко беше това, че тя ужасно се уплаши да не би той да е сериозно ранен или дори убит. Разбира се Рейчъл се опита да

прикрие страха си, но това все още не означаваше нищо — самият факт, че се тревожи толкова силно за мъж, с когото не иска да има нищо общо, сам по себе си беше много обезпокоителен. Бе притеснена и неспокойна от всичките тези противоречиви чувства и това още повече я изнервяше. Какво ли не би дала, за да престане да мисли за всичко това и да го забрави!

Нищо не можеше да направи, нито пак да забрави, най-малко пък допира на устните му до нейните — колко нежен беше той и колко много ѝ се искаше да я целуне отново.

Колко много ѝ се искаше, по дяволите! Копнееше да се почувства пак така, както се чувстваше тогава — сякаш бе заредена с експлозив, готов да избухне всеки момент, нещо в нея пърхаше толкова силно, като че ли самата тя щеше да литне и докосне небето.

Като мърмореше нещо под носа си, тя провеси на врата му ивица плат със завързани краища и нагласи ръката му с нея.

Той не си правеше никакви илюзии и беше сигурен, че Рейчъл по-скоро би използвала примката не за да го превързва, а за да го обеси; чу я да мърмори нещо за свети Патрик и змиите. Опитва се да изглежда съвсем сериозен, докато проверяваше здравината на превръзката, и попита:

— Какво има за вечеря?

— Май ставате и придирчив на всичко отгоре, а?

— Не, просто любопитен — отговори той. Нещо го засърбя отвътре, докато гледаше как устните ѝ произнасят тези думи. Много го засърбя.

Тя тръсна глава и косата ѝ се разпиля по гърба като пламък.

— Има пиле с картофи и съм сигурна, че ще ви хареса — осведоми го Рейчъл, след което прехвърли язвителността си върху Райли, който се надигаше от стола. — Ти още ли си тук?

Райли знаеше как да се справи с нея и изтърси:

— Слушай, сестричке, дръж си езика зад зъбите, а заедно с него и всяка своя безценна дума.

Тя гневно го стрелна с поглед.

— Погрижи се и за пилето, след като свършиш с коня на негово височество.

— И какво има да се грижа пък за него?

— Погрижи се за скоропостижната му смърт, Райли. Все пак, не можем да го ядем живо, нали?

Тя поклати глава, въздъхна сърцераздирателно и тръгна към кухнята. Взе брадвата и съжали, че не ѝ беше под ръка, когато толкова много ѝ трябваше — това сериозно би стреснало онзи звяр и всякаква мисъл за изнасилване тутакси щеше да си изпари от главата му.

— Има ли друга работа наоколо, която трябва да свърша?

— Не — каза Райли, докато излизаше, — но дори и да имаше, би я свършила по-добре от всеки друг наоколо.

— Много те бива в ласкателствата, Райли.

— Ама вършат работа, нали?

Рейчъл не му остана дължна:

— И още как, също като вас — срязва го тя и погледна към Син-Джин. — Нали ще помогнете на моя злочест брат да обели малко картофи, когато се върне? Колкото и да си сакат, сигурно ще свършиш по-добра работа от него.

Райли погледна превръзката и си помисли, че сигурно ще може да държи картофа в дясната си ръка, а да го бели с лявата.

— Караш един ранен човек да ти работи, така ли?

Тя се усмихна чаровно, доволна, че той влиза в нейния тон.

— Точно така.

Той поклати неодобрително глава.

— Коровосърдечна жена си ти, Рейчъл О'Рорк.

Тя се усмихна сърдечно:

— Още нищо не сте видели.

Така си е, помисли си той; но много му се искаше да види.

С крайчеца на окото си Син-Джин следеше всяко нейно движение, всеки поглед, който момичето му хвърляше крадешком, докато сервираше пилето в олющените алуминиеви чинии. Знаеше, че тя е принудена от обстоятелствата да бъде любезна с него, и въпреки това вниманието ѝ го радваше и стопляше сърцето му; усещаше как тя постепенно омеква и се отпуска, макар и много бавно. Е, в края на краищата, за всичко се искаше време.

— И какво ще правим с този кучи син? — попита Рейчъл, когато най-после седна при тях и отново подхвана тази толкова болезнена

тема.

Син-Джин процеди:

— Утре ще му дам да се разбере.

Рейчъл го погледна стреснато — от тона му личеше, че не смята да се церемони много-много с онзи нещастник, а тя не искаше от него да прави нищо прибързано.

— И ще бъдете много внимателен, нали?

Той я погледна топло и се усмихна изненадан и трогнат от нейната загриженост.

— *Винаги* съм бил внимателен — Син-Джин се обърна към Райли: — Говорил ли си с него преди?

Без да престава да дъвче, Райли поклати глава отрицателно:

— Никога, дори не знам как изглежда.

— Свиня в дрехи — осведоми го Рейчъл. — Вероятно го е вбесила статията в последния брой на вестника.

Син-Джин също я бе чел — изпрати Бронсън да купи последния брой и успя да го прегледа едва снощи.

— И аз я четох — той не забеляза как Рейчъл спря да яде и изведнъж застана нащрек — като подсъдим, който очаква произнасянето на присъдата. — Тонът на статията беше малко рязък, но не си казал нищо излишно — обърна се той към брат й.

Райли се усмихна и каза:

— Аз изобщо не съм казвал каквото и да било. Рейчъл я написа.

Смаян, Син-Джин отправи поглед към Рейчъл и изпусна вилицата — статията бе написано чисто по мъжки, логично и със сериозни аргументи. Беше толкова изненадан, че в първия момент не можа да каже нищо.

Рейчъл изпита огромно удоволствие от смайването му и го прие като неволен комплимент.

— Ти си написала това? — все пак успя да каже най-после той.

— Така си е — потвърди Райли и чак сега забеляза, че е единственият, който продължава да яде. — До последната дума, а те, ей Богу, никак не са безобидни. Чудно ми е, че чак сега разбираш това, Син-Джин. Всички знаят, че тя винаги е била по-умното дете в семейството. Ще ядеш ли? — каза той и посочи пилешкото бутче в чинията на госта.

— Не, вземи го — все още силно изненадан, едва успя да продума Син-Джин.

Райли взе бутчето. Рейчъл усети как я залива вълна от задоволство.

— Изглеждате ми доста изненадан от това, че аз съм написала статията, лейтенанте.

— Така е. А не мислиш ли все пак, че след всичко, което се случи, ще е най-добре да ми говориш на ти и да ме наричаш Син-Джин? Или поне мистър Лоурънс? Лейтенант бях преди повече от десет години.

Искаше й се да разбере защо вече не е лейтенант; искаше й се да знае всичко за него. Съзнаваше, че това не би трябвало да я интересува, но страшно й бе омръзнало да се съобразява непрекъснато с това какво трябва и какво — не. Нещата вече съвсем не бяха толкова прости.

— Подаде си оставката ли?

Не, не беше подал оставка — тогава той просто дезертира — окончателно и безвъзвратно. За щастие един негов братовчед тогава беше депутат и успя да смекчи нещата, така че Син-Джин можеше да се върне вкъщи необезпокояван от никого. Не че много му се искаше да се прибере у дома, но все пак това бе важно. Брат му бе подал молба за помилването му и му писа, че всичко е наред. Това беше единственото писмо, което Алфред някога му бе писал, и то, както и новината за помилването, много го бяха изненадали — между него и брат му никога не бе имало кой знае каква близост в каквото и да било отношение. Все пак кръвта вода не става и брат му бе доказал това.

— Може да се каже и така — Син-Джин се настани по-удобно на стола и съсредоточи цялото си внимание върху момичето. — Както и да е, ставаше въпрос за тебе. Значи, ти пишеш и работиш на пресата, така ли?

Бурята бе отминала.

— Жените нямат ум за нещо толкова сложно като писането, сър — каза предизвикателно тя.

Той не бе искал да я обиди и реши да изясни това веднага.

— Съвсем не исках да кажа такова нещо; ако беше така, Кристина Макинли щеше да ми даде да разбере къде ми е мястото

много отдавна, преди още ти да си имала възможност да го направиш. Освен всичко друго знае и няколко чужди езика.

От начина, по който го каза, не може да се разбере дали е влюбен в Кристина и Рейчъл усети, че отговорът на този въпрос силно я вълнува; просто не знаеше какво става с нея. Едно нещо обаче бе съвсем ясно — този човек я дразнеше съвсем преднамерено, независимо от темата на разговора.

Рейчъл разчисти масата и донесе малкото останали чаши от винения сервиз.

— Сигурно не ѝ е било лесно.

— Какво не ѝ е било лесно? — не разбра той.

Рейчъл си помисли, че един мъж действително не би могъл да разбере много неща.

— Изобщо животът.

— Какво те кара да мислиш така? — попита я той и се поизвърна, за да може да я следи с поглед, докато тя сервира.

Момичето сложи чашите на масата и ги напълни. Вниманието му определено я ласкаеше и тя каза предизвикателно:

— На мъжете им е неприятно да признаят, че и една жена може да бъде умна.

Той с удоволствие прие хвърлената в лицето му ръкавица.

— Винаги съм намирал умните жени за особено очарователни.

Райли се засмя и отпи от виното, после каза:

— Рейчъл успява да прогони повечето мъже именно с това.

— Едва ли — каза Син-Джин, без да откъсва поглед от лицето ѝ.
— Не вярвам интелигентността ѝ да има нещо общо с това.

Тя присви очи и попита:

— О, би ли ми обяснил тогава на какво се дължи това?

— Ти ги отблъскваш по-скоро с това, че използваш ума си като тояга, с която ги налагаш по главите — каза той, докато гледаше как пръстите ѝ си играят с чашата. Вкусът на виното му напомни колко сладостен бе вкусът на нейните устни. — В края на краищата не всеки мъж е твой враг.

— Така е — съгласи се тя, без да откъсва поглед от очите му. — Само някои от тях.

Най-после примирие — засега. Той отмести празната чаша.

— Време е да се връщам.

Тя почувства облекчение — започваше да усеща, че колкото повече го гледа, толкова по-силно я привлича той и присъствието на брат ѝ не променя нищо.

— Наистина ли трябва да си тръгваш вече?

Просто не може да се сдържи и се засмя, като усети в гласа ѝ с какво нетърпение очаква да му види гърба. За огромна нейна изненада той я хвана за ръката и каза мило:

— Изпрати ме малко, Рейчъл.

Райли тактично сведе поглед към лулата си, докато отново се опитваше да я запали, после опъна краката си по-близо до огъня.

— Лека нощ, Син-Джин. Благодаря ти още веднъж.

— Няма защо — отговори гостът и поведе Рейчъл към вратата, без да пуска ръката ѝ.

Луната току-що бе изгряла, но по небето все още имаше оранжеви ивици светлина, останали от залеза на слънцето. Мъжът разсеяно си помисли, че нощта ще бъде ясна и ще успее да се прибере навреме; после се обърна към жената до себе си.

Тя почувства как погледът му я съблича — бавно, дреха след дреха.

— Държанието ви е прекалено фамилиарно за моя вкус, сър — каза студено тя.

Беше стиснала ръката си в юмрук, за да не може да докосне пръстите ѝ. Все пак, забеляза той, не се опитваше да я издърпа от неговата.

ГЛАВА 20

— Е, това пък какво е сега? — попита нетърпеливо тя и премести тежестта на тялото си от единия на другия крак. — Имам си и друга работа и не мога да стърча тук, за разлика от някои безделници като тебе, например.

Рейчъл се надяваше, че остротата на тона ѝ ще прикрие несигурността ѝ и внезапно появилото се неудобство, че сега двамата бяха останали сами. Чувстваше се като онзи край от гръмоотвода на Бенджамин Франклин, който очаква всеки момент върху него да падне гръмотевица. Някаква смътна тревога трепкаше плахо в сърцето ѝ, също като пламъче на свещ, отразено в бистрия вир на река.

Превръзката го правеше несръчен, а точно сега той се нуждаеше и от двете си ръце. В крайна сметка реши да действа с едната. Син-Джин прибра една къдрица зад ухото ѝ и усети как тя застива внезапно. Кога най-после ще се отпусне и ще му се довери?

— Някога, когато храбрият рицар спасявал дама, изпаднала в беда — започна той, — е било прието след това да бъде възнаграден по някакъв начин.

Господи, дано е улучил верния тон! Очите ѝ го пронизваха като със свредел и той усети как след малко ще пробият дупка в изцапаната му дреха.

— Не приличаш много на рицар в лъскави доспехи.

Той не се обиди, само каза:

— Въпреки това ти наистина беше дама, изпаднала в беда.

Рейчъл вдигна отбранително брадичка — започваше да свиква вече с този толкова характерен нейн жест.

— Можех да се справя и без тебе — лъжата звънна предизвикателно дори в собствените ѝ уши. — Е, добре, всъщност можеше би нямаше да успея — никак не ѝ бе приятно да си признае, че и тя като всички останали може да бъде уязвима. — Ако и аз държах пушка в ръцете си, онзи нямаше и да посмее да ме докосне.

Луната освети лицето ѝ и той изпита непреодолимо желание да я целуне отново.

— Но аз те докоснах — припомни ѝ той меко, но настойчиво.

Момичето почувства страшно неудобство, но се опита да го прикрие.

— Няма да го забравиш, нали?

— Не, няма — каза той и нежно прокара пръсти по бузата ѝ. Пряко волята си тя неволно се поддаде на милувката и леко се наклони към него. — Щом като аз можах да те докосна, значи щеше да може и той. Когато човек е притиснат до стената, положението може да стане много опасно.

Ръцете му продължаваха да я гаят по бузата — сякаш правеха любов с кожата ѝ. Момичето видя как са потъмнели очите му, но този път в тях нямаше гняв, а нещо друго, много по-силно и помитащо.

— И за какво става дума сега? — попита тя и усети как пилето, което яде на вечеря, внезапно оживява в стомаха ѝ и развълнувано запърхва с криле. Не може ли да си дръпне най-послед ръката? Този човек непрекъснато я караше да се чувства като монета, с която някой си играе на ези-тура.

— За възнаграждението, което съм заслужил.

Сякаш бе хваната в капан.

— Ъй какво да бъде то?

— Целувка.

Дъхът ѝ спря някъде в гърлото и трябваше да направи усилие на волята, за да продължи:

— Като че ли обикновено не чакаш да ти разрешават такива неща, а си ги вземаш сам.

Защо просто не я целуне и не я остави на мира най-послед? Ако се съгласи, ще се чувства още по-зле, но ако той продължава да я гледа така, щеше да изгуби ума и думата и току-виж най-неочаквано вземе да го целуне, преди да е направил каквото и да било. Щом си помислеше за него, и волята ѝ съвсем се стапяше и изчезваше.

— Тази нощ — каза той, докато нежно докосваше едната ѝ скула с обратната страна на дланта си — не искам да ми удрияш плесница за това, че съм те целунал. Искам да го направиш доброволно и да отвърнеш на целувката.

Тя едва си пое дъх и промълви:

— Какво искаш да кажеш?

Усмивката му проби нейния щит, после — дрехите и накрая стигна до сърцето ѝ.

— Много добре разбираш какво искам да кажа.

Така е, беше съвсем прав и той си го знаеше.

— Ти не си джентълмен.

— Не съм — каза той, прегърна я и я притисна към себе си. — Цялото ми благородство изчезва, когато си толкова близо до мене — Боже господи, никога не бе желал една жена толкова силно. — Твоята близост ме кара да съжалявам, че не съм някой млад коняр например, който просто посяга с ръка и взима каквото си поиска — той успя да долови как в очите ѝ проблесна силна възбуда, преди тя да я смени с престорена надменност. — Ще говоря съвсем открито тогава. Желая те, Рейчъл. Искам да те чувствам под себе си; искам да се събудя на сутринта и твоето ухание да ме изпълва целия.

Рейчъл усети как горят вече не само бузите ѝ — цялото ѝ тяло беше пламнало.

— Как смееш... — гласът ѝ бе станал дрезгав от възмущение.

— Смея — каза търпеливо той, — защото някъде дълбоко в себе си ти изпитваш същото желание — беше го усетил върху устните ѝ, видя го съвсем ясно в очите ѝ, виждаше го дори и сега. Просто бяха създадени един за друг и някой ден самата тя щеше да си го признае. — Но засега аз си искам само целувката.

Тя се изправи на пръсти и разтреперана от глава до пети, докосна леко с устни двете му бузи, после се отдръпна засрамена.

— Готово — каза тя и преглътна развълнувано. — Сега можеш да си вървиш.

Той я хвана за ръката, преди да е успяла да се отдръпне.

— Такава ли е наградата за това, че успях да спася онова, което ти цениш повече от всичко на света? А и пресата, печатницата...

Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите и отчаяно се опитваше да изхвърчи навън.

— Първо, не го направи сам, и освен това не мога да разцелувам целия град, както не мога да разперя крила и да хвъркна за твое удоволствие.

Тя се опита да се освободи, но не успя, и не заради ръката му, а заради погледа му, който я приковаваше на място.

— Така е, но от Уинтроп не те спаси целият град, а само аз.

Това беше вярно и го знаеха и двамата. Тя въздъхна и се смути още повече от това, че въздишката ѝ излезе на пресекулки от устните.

— Добре тогава, но бързо.

Момичето си знаеше, че няма да стане бързо. Поне така се надяваше.

Вдигна устните си към него и затвори очи, като се надяваше, че на лицето ѝ са изписани нетърпение и досада. Все някак щеше да изтърпи целувката, но няма да допусне да ѝ се наслади и той.

Но Син-Джин не играеше честно и още в началото тя си знаеше, че ще стане така.

Вместо да я целуне и да си тръгне, той лекичко захапа с устни първо едното ъгълче на устата ѝ, после — другото, устните му настойчиво и нежно я прелъстяваха, правеха с нея нещо, от което тя изпита някакъв странен, непознат досега копнеж. Искаше ѝ се да тръгне по незнайни пътеки, за чието съществуване не бе и подозирала.

Докато сърцето ѝ отчаяно се блъскаше в гърдите, устните му полака се спуснаха надолу по брадичката ѝ, по челюстта и стигнаха до мекото кадифе на шията. Тя беше не просто изненадана — бе смаяна от собствената си реакция. Кръвта ѝ глухо се блъскаше във вените, а пулсът ѝ отекуваше толкова гръмко, че вибрациите изпълниха и последната клетка на тялото ѝ. Почувства се като опънатата кожа на барабан, с който индианците си предават съобщения от разстояние.

Нямаше думи, които да изразят състоянието ѝ в този момент. Защо просто не я целунеше и всичко това да свърши веднъж завинаги? Трябваше ли да си играе с нея така, сякаш подръпва опънатите струни на арфа? Отчаяно се опитваше да не мисли за устните му и колко силно жадува за тяхното докосване. И не само тяхното. Жадуваше за нещо много повече. Много, много повече. Тя си пое дълбоко дъх и най-после успя да проговори.

— Май съвсем си загубил ума си — думите излетяха като шепот през омекналите ѝ устни. Отчаяно се опитваше да се задържи на крака и най-после потърси опора и се отпусна в силните му ръце.

— Може би — прошепна той, а ритъмът на собственото му сърце отекуваше гръмко в гърдите му. — Струва ми се обаче, че сега започвам да го намирам — дъхът му изгаряше кожата ѝ.

— Трябва ли да ти покажа как се правят тези неща? — каза и още нещо, което той не можа да долови ясно, но му прозвуча като проклятие.

Изведнъж тя се повдигна на пръсти, хвана главата му и жадно впи устни в неговите.

Това беше грешка и тя го разбра веднага.

Дори и така да беше, това бе най-прекрасната ѝ грешка в живота. Само за миг, един-единствен мъничък миг, Рейчъл изостави желанието да разбере какво всъщност става — светът се завъртя в главата ѝ, опънатите ѝ сетива полудяха под напора на непознат копнеж — толкова могъщ и необуздан, че му се отдаде цялата.

Син-Джин я притисна плътно към себе си и тя усети всяка извивка на тялото му. Беше толкова твърд, толкова непоклатим — истинска стена от стегната в мускули плът.

Всяка нейна фибра стенеше от болката на желанието.

Вечерта бе прохладна и Рейчъл усети колко ѝ е студено; тя трепереше силно, но не от студ; не, не трепереше — трептеше, обзета от възбуждането на някаква странна и нетърпелива възбуда, беше на ръба на нещо изумително, а дори не знаеше какво е то.

Знаеше само, че го желае по-силно от въздуха, който диша.

Рейчъл не можеше да разбере нищо, единственото, което стигаше до ума ѝ, бе усещането за нещо прекрасно. Целувката му бе събудила неподозирана досега страст, с която момичето не знаеше как да се справи, и единственото, което искаше сега, е да се наслади на това ново усещане колкото се може по-пълно.

Внезапно изпита страх. Докъде можеше да я доведе всичко това? И когато всичко свърши и той си отиде, какво ще остане от нея тогава?

Не я интересуваше. Щеше да мисли за това после, друг път, не сега. Ще има време за размисли и съжаления. Единственото, което искаше сега, е този миг да продължи вечно.

А мъжът бе съвсем полудял. С всяка следваща целувка ставаше все по-лошо и по-лошо.

И по-прекрасно.

Син-Джин продължаваше да я притиска към себе си, да я обсипва с целувки, а нещо в него шептеше, че така слива съдбата му с нейната и че няма да види секунда покой, докато не бъде негова;

искаше да я има в пълния смисъл на думата, искаше и тялото, и душата ѝ. Искаше самата тя да му ги даде с готовност и желание.

Да искаш е едно, а да го постигнеш — съвсем друго, помисли си той. Но в стремежа към нещо имаше и възбуда, и силно предизвикателство.

С омекнали колене и разнищена воля, която едва се обаждаше в душата ѝ като угризение на съвестта, Рейчъл все пак успя да събере сили и да го отблъсне от себе си, макар че отчаяно искаше да остане в прегръдката му до края на живота си. Всичко бе съвсем различно от случая в печатницата, когато онзи мръсник я бе притиснал под себе си, натискаше я с гадните си лапи и цялата я бе олигавил. Тогава не изпита нищо друго освен ужас. Сега в нея имаше някакъв непреодолим копнеж, от който се страхуваше повече от смъртта и желаше по-силно от живота.

Времето за реторика беше отминало — сега имаше място само за откровеност.

— Какво правиш с мене? — попита тя, останала без сили и без дъх.

Той се засмя тихо, трогнат от простотата на думите, от невинността и объркването в широко отворените ѝ очи. Освен всичко друго в тях прочете и такова силно желание, че целият се напрегна, за да му устои.

Син-Джин се опита да успокои дишането си, сведе полека глава и нежно допря челото си до нейното.

— Не знам, но ти също правиш нещо с мене.

В очите ѝ лумна пожар и тя се отдръпна. Трябваше да се сети за това! Сега той бе сигурен, че е допуснала в главата си всякакви развратни и похотливи видения. Така ѝ се пада, щом е такава глупачка.

— Какво, сравняваш ме с други жени, така ли?

Той си помисли, че в сравнение с нея и оръдейният огън ще бъде плах и колеблив като малка искрица.

— Не, не те сравнявам с никого. Просто ти казвам, че сме хванати в един и същ капан. Ти направи нещо с мен и от първия миг, в който те видях, не мога да мисля за друго, освен за тебе.

— Красиви думи — каза презрително тя и категорично си забрани да се размеква, нищо че в душата ѝ тайно и плахо звънна струната на щастието.

— *Истински* — той я погледна и усети как сърцето му се свива от невероятен копнеж. — Но може би още не си готова за истината. Лека нощ, Рейчъл.

На устните му се появи лукава усмивка; не можа да устои на изкушението на една последна схватка и се наведе към нея.

— Желая ти приятни сънища — каза Син-Джин и леко прокара пръст по едната ѝ буза; тя се дръпна рязко, като че ли се бе опитал да я жигоса.

Всъщност я беше жигосал вече — в определен смисъл.

— Знам, че моите ще са приятни — увери я той. — И във всичките ще присъстваш ти.

Той се обърна и си тръгна. Чу как вратата зад гърба му се затръшна и трясъкът отекна в нощта.

Син-Джин се качи на коня и потегли, изпълнен с наслада от спомена за вкуса на нейните устни.

ГЛАВА 21

Когато зимата поприбра дългите си леденостудени нокти и времето започна да се затопля, „Вирджиния Газет“, който по-рано излизаше на две седмици, вече бе станал ежеседмичник.

Четяха го повечето от хората в града, започнаха да го купуват и няколко семейства от Морганс Крийк. Плахата надежда за успех и материално благополучие започна да кълни и да набъбва заедно с тревата, която се мъчеше да си пробие път към благодатната топлина на слънцето и на новата пролет.

Син-Джин идваше редовно в града още преди да започне засаждането на новата реколта. Бяха се сприятелили с Райли почти веднага и всеки път, когато дойдеше, намираше повод да се отбие в печатницата, където братът и сестрата се трудеха над поредния брой.

Докато я гледаше как работи, Син-Джин успяваше да долови признаци на омекване в отношението ѝ към него, но разбираше, че за нея бе въпрос на чест да не сваля гарда прибързано. Както и да е, това беше без значение. Има време, казваше си той, а и нещата, които узряваха бавно, после ставаха най-вкусни. Не бива да махнеш едно ястие от печката и да го сервираш полуготово.

Но цялата му философия и търпение се сгромолясваха само при спомена за коприненото докосване на устните ѝ, когато онази нощ бе поискал своята награда за спасената ѝ чест. Оттогава насам никога не бе имал възможност да остане насаме с нея и чудесно разбираше, че тя грижливо го отбягва. Беше като игра на шах — атаки и контраатаки, но вместо да се дразни от това, на Рейчъл очевидно ѝ доставяше удоволствие. Именно в това Син-Джин търсеше надежда за промяна на отношението ѝ към него.

Той улавяше с наслада всички признаци на промененото ѝ отношение. Жадуваше я, откакто бе видял за първи път лицето ѝ над каната с чай; оттогава чакаше мига, в който тя щеше да бъде напълно негова — цялата и без остатък.

Син-Джин си спомни как му донесе чая тогава — от каната се издигаше пара и от нея лицето ѝ изглеждаше много по-меко и някак нереално; от това желанието му само нарастваше. Тогава бе грабнал каната от ръцете ѝ с надеждата, че скоро ще я има — иначе просто би полудял. Един мъж не може да чака прекалено дълго, да се топи и да не може да притежава жената, която е обсебила мислите му напълно.

Усещаше върху себе си пламналия му поглед, докато взимаше от дървеното сандъче разни букви и ги подреждаше на рамката. В нея се разля усмивка. Рейчъл знаеше, че щом всеки неин ден започва с копнежа да чуе стъпките му на прага, това е равносилно на предателство към всичките ѝ досегашни ценности и представи за почтеност, но това просто не я интересуваше.

Какво ли би си помислила майка ѝ за нея? Ами всичките ѝ роднини, които сега лежаха в земята на Ирландия, извървели своя тежък и суров земен път под знака на борбата с английския гнет? Те пък какво биха казали за нея? Сърцата им биха се препълнили от мъка при вида на едно ирландско момиче, тръпнещо да види своя любим англичанин, бивш офицер от армията на негово величество.

Срамуваше се от самата себе си. Беше я яд и на собствената ѝ слабост, и на него, че я кара да се чувства така. Въпреки всичко беше достатъчно честна да си признае, че не може да го обвини в нищо.

Вече не беше толкова силна като преди.

Рейчъл хвърли бегъл поглед към мястото, където бе седнал той — на една табуретка близо до Райли. Брат ѝ седеше на бюрото и с отнесен вид духаше едно перо, сякаш това щеше да го направи вълшебно и ще може да довърши най-последната статията, над която се потеше вече няколко часа.

Погледите им се срещнаха и тя веднага сведе очи като попарена. Веднага започна да се заяжда с него, за да прикрие грешката си с думи.

— Толкова време висииш тука и единствената полза от тебе е, че думите ти разместват въздуха, а нивите ти сигурно сами се засаждат и отглеждат.

Райли вдигна поглед от листа пред себе си.

— Ха! Намери се кой да говори за раздвижване на въздуха! — тонът му беше толкова язвителен, че пораженията му в битката със статията веднага ставаха очевидни. — Много добре знаеш, че още не

се е родил човека, който да успее да задържи запалена свещ пред устата ти.

Рейчъл настръхна. Защо Райли все вземаше неговата страна? Не го ли измъчваха някакви съмнения в собственото му приятелство с един англичанин, когото на всичко отгоре бе допуснал в дома си? Сигурно не, каза си тя — защото Райли не можеше да изпита към него чувствата, които изпитва тя. Сукалче такова.

— Не ставаше дума за мене, а за него — уведоми го мило тя.

Поне не го наричаше вече „лейтенант“, помисли си с благодарност Син-Джин. А и тонът ѝ бе поомекнал въпреки острия ѝ език. Утешаваше се с мисълта, че до окончателната победа често се стигаше след многобройни по-дребни сражения, а не след една-единствена блестящо проведена битка.

По същия начин, още когато дойде по тези места, Син Джин трябваше да спечели доверието и на всички останали. Онези, които бяха на страната на въстаниците, се отнасяха към него с откровена неприязън и подозрение въпреки подкрепата на Морган Макинли. След като се ожени за дъщеря му и стана член на едно от първите семейства в околността, хората поомекнаха, но през цялото това време никак не му бе лесно.

Бавно и постепенно успя да промени мнението им и хората отдавна го приеха за свой, за човек, достоен за тяхното доверие и приятелство. С времето успя да изтрие предубежденията, които хората от градчето изпитваха към убежденията му и към самия него.

Син-Джин ще успее да промени и нейното отношение, просто за това беше нужно време, а той копнееше това време да не продължи много дълго. Не бе насилвал събитията и преди да познаваше Рейчъл, но сега, след като вкуси от нейната сладост, страшно му тежеше да бъде държан на една ръка разстояние. Искаше много повече — в никакъв случай по-малко.

На Рейчъл ѝ харесваше това, че той не откъсва поглед от нея, макар че в такива случаи се чувстваше малко объркана и несръчна — той обаче в никакъв случай не трябваше да научи за това. Няма нищо по-лошо от един самонадеян мъж, особено пък такъв, който е прав в преценките си за нея.

— Кажи де, сами ли се грижат за себе си? — продължаваше да го дразни тя. — Нивите ти, искам да кажа.

Словесните престрелки с него я изпълваха със задоволство. По този начин удовлетворяваше донякъде копнежа и възбудата, които я изгаряха отвътре, но повече от това не би могла да си позволи — всичко друго означаваше да се предаде.

Син-Джин се усмихна — четеше в нея като в отворена книга.

— Пролетните работи още не са започнали, а и аз си имам надежден помощник.

Бронсън се справяше наистина чудесно, помисли си той. Вече четеше като всички останали, с изключение на малцината, които бяха завършили някакво училище. Миналия път, когато отиде в града за продукти, му донесе едно писмо и когато му го подаваше, гордо му каза, че е от Англия, още преди Син-Джин да погледне обратния адрес.

Син-Джин се изненада, защото не получаваше писма. За последните три години бе получил всичко на всичко едно писмо, и то бе по-скоро бележка от брат му, с която Алфред му съобщаваше, че, благодарение на усилията на техен далечен братовчед в парламента, Син-Джин вече не е третиран като дезертьор и може да се върне в родината си. Писмото, което получи миналата седмица, бе изпратено от същия адрес, но не от брат му, а от Ванеса.

Когато отвори писмото и видя удължените букви на елегантния ѝ почерк, Син-Джин очакваше то да събуди в душата му спомен за чувствата, които някога бе изпитвал към нея. Имаше време, когато си мислеше, че е отчаяно и безнадеждно влюбен в нея, ала писмото не го развълнува, в него нямаше нищо освен проблясък на скъпи за него спомени, останали от старата родина. Дори и да бе имало нещо, то отдавна бе изпепелено и погребано.

След като прочете писмото, Син-Джин помрачня и се замисли. Алфред беше много болен и Ванеса му бе писала, за да го помоли да се върне и да види брат си — може би за последен път. Не знаеше какво да прави — никак не му се искаше да се връща, но все пак Алфред бе негов брат, *единственият* му роднина, останал жив досега. Син-Джин се чувстваше разпънат на кръста на отговорността. Докато размишляваше върху това, непрекъснато стигаше до някакви крайни позиции и никак не му бе лесно да вземе решение.

Най-добре щеше да бъде, ако временно отложи взимането на каквото и да било решение, и една от причините да дойде днес тук бе именно тази. Разведряваше се, когато гледаше Рейчъл.

Той отново се усмихна и каза:

— Мисля, че това, което става тук, е много по-важно, за да бъде пренебрегнато.

Тя се престори на възмутена и вдигна дръзко брадичка. Въпреки всичките ѝ хитрини в негово присъствие непрекъснато усещаше някаква странна възбуда. Той чудесно разбираше това и сега просто я дразнеше — важното, което ставаше тук, съвсем не бяха новините, над които тя и брат ѝ работеха в момента.

— Ако си мислиш, че не разбирам значението на изисканите ти думи, много се лъжеш — недоволно промърмори тя.

— Изобщо не подлагам на съмнение своята интелигентност, Рейчъл, много добре разбирам, че знаеш какво означава всяка моя дума — погледите им се срещнаха, натежали от значение, което просто не можеше да се предаде с думи, още повече пък в присъствието на друг човек. — Мисля, че вашият вестник определено провокира и възбужда духовете.

Той много добре знаеше, че не тези думи е очаквала тя.

— Моят вестник да възбужда? — повтори тя неразбиращо.

Райли се изкикоти.

— Май сестра ми има предвид нещо друго — после веднага стана сериозен, като видя, че тя смята да хвърли по него мастиления валяк. — По-кратко, малката. Мастилото струва пари.

Тя стисна, дръжката на валяка, обхваната от непреодолимо желание да цапне с него брат си.

— В такъв случай си подбирай думите, защото следващия път изобщо няма да му мисля — тя остави валяка на рамката и се зае със следващия набор. Райли отново взе перото и каза:

— Всички знаят, че езикът ти е къде-къде по-чевръст от ума. Това, което ме притеснява в случая, е какво целиш с всичките тези приказки.

Рейчъл се изправи с намерението да прати и двамата по дяволите, ала точно в този момент вратата зад гърба ѝ се отвори. След онзи случай с Уинтроп тя се стряскаше всеки път, когато вратата изскърцваше зад гърба ѝ, макар че Син-Джин беше ходил да го търси и се оказало, че онзи проклетник бил изчезнал от техния край заедно с жена си. Сигурно се бе уплашил от евентуално възмездие и бе побягнал, оставяйки зад гърба си едно някога образцово стопанство и

чудесен имот. Въпреки това обаче тя продължаваше да се страхува, че отнякъде може да се появи враг.

Човекът, който стоеше на прага сега, бе съвсем различен от онази мечка Уинтроп. Рейчъл зяпна от изненада, после се втурна към него с разтворени обятия.

— Мистър Франклин! — извика радостно тя, докато Райли и Син-Джин се изправяха на крака. — Вие ли сте?

Бенджамин Франклин се облегна на бастуна си. Подагратата му бе още в началния си стадий, но пораженията бяха зачестили, а победи в тази негова вечна, до болка позната война с болестта просто нямаше. В момента обаче бе очевидно, че старецът се чувства добре.

— Аз поне не съм чувал да има и някой друг Бен Франклин — засмя се той. — Кой друг ще иска да е старец, тръгнал от държава на държава, без някой да го погледне и да се погрижи за него? Само онзи глупак, старият Бен Франклин — каза той и разтвори ръце, за да я вземе в ръцете си. — Прегърни ме, момичето ми. Пътувах дълго по море и през цялото време съм разговарял само с мъже — прегърни ме, за да се усетя отново жив.

Син-Джин с благоговение гледаше как Рейчъл потъна в мечешката прегръдка на стария човек. Франклин радостно се засмя и дългите му побелели коси се раздвижиха по раменете. Той продължаваше да държи Рейчъл в бащинската си прегръдка, за да се наслади докрай на усещането, че си е у дома, че се е върнал сред хора, които го обичат. Той се вгледа в лицето ѝ с обич; така, както бяха застанали един о друг, тя не бе много по-ниска от него.

Беше ходил до Морганс Крийк и там някой му разправял за тях и за вестника. Старецът беше доволен.

— Казаха ми, че двамата с брат ти смятате да дадете на този край собствени очи и уши.

Райли стоеше от другата му страна и усмивката му бе толкова широка, че аха, да разцепи лицето му на две.

— Не сме направили нищо повече от това, на което ни научихте, сър.

Франклин протегна ръка на младия човек, който преди десет години бе негов ученик. Бащинските чувства преливаха в очите и в топлината на ръката му. На неговата възраст той можеше да си позволи много малко неща и едно от тях бяха малкото мигове като сегашния.

Продължаваше да бъде много зает, понесъл на гърба си непосилен товар от отговорности и макар да съзнаваше с гордост и смирение, че е един от хората, призвани да участват в създаването на една велика нация, имаше моменти, когато ценеше повече от всичко скромните радости на обикновения човек. Човек, който изпушва една лула преди лягане, заобиколен от плодовете на своето семе и своите ръце, човек, чиито грижи не излизат извън стените на собствения му дом.

Неговата съдба му бе отредила друго и той го знаеше, затова ценеше високо мигове като този и гледаше да им се наслади докрай. Това обясняваше и причината, заради която бе пътувал толкова дълго, само и само да види за малко две деца, които обичаше. Това бе просто отдиш от кипежа на историята, който бе станал негова съдба.

След сърдечното ръкостискане старецът освободи ръката си и огледа стаята. Преди много, много години той самият бе започнал да издава своя вестник в една работилница във Филаделфия, много по-малка от тази. И колко дълъг път бе извървял оттогава! Така щеше да стане и с тези двамата, старецът бе сигурен в това. Братът и сестрата бяха надарени с всичко необходимо, за да стигнат далече. Той погледна Рейчъл и повдигна въпросително вежди:

— При теб наред ли е всичко?

Тя кимна с глава.

— Имахме малка неприятност — призна си тя, — но всичко се размина благополучно.

— С малко помощ от приятелите — добави Райли и кимна с глава към Син-Джин.

Франклин пусна момичето и внимателно огледа Син-Джин.

— И вие сте...?

Англичанинът стисна съсухрената, но жилава и силна ръка с чувството, че се докосва до самата история.

— Син-Джин Лоурънс, мистър Франклин, на вашите услуги.

Вече се държат с него като с паметник, помисли си развеселен Франклин, без да откъсва поглед от очите на младия мъж пред себе си. Пък той дори не беше умрял още.

— Наричайте ме Бен, моля ви — каза старецът и сърдечно раздруса ръката му. — Чувствам се стар, когато ми викат мистър Франклин.

Рейчъл не можа да се сдържи и го целуна по бузата:

— Ти никога няма да остарееш.

Той се засмя, приятно поласкан.

— Нали затова дойдох, да чуя тези думи от устата ти — старецът прокара длан по устните си и отново огледа стаята. Чувстваше се уморен от пътуването. — Дали пък няма да ви се намери малко ром за един стар приятел? — попита той момичето. — Просто за сгриване на старите ми кокали.

— Хайде да идем у дома — каза Райли и тръгна към вратата.

Рейчъл се позабави, за да попита:

— А този бастун пък за какво е?

Тя се досети, че вероятно старецът отново е влязъл в схватка с подаграта, своето проклетие. Болестта го преследваше отдавна, измъчваше го като любовница, която непрекъснато идва и си отива, влудяваше го с непрекъснатите си капризи и внезапните си изблици на гняв.

Бен погледна бастуна, после — момичето, а в очите му трепна закачлива светлинка.

— Да натупам от време на време някое непослушно момиче, което не дава на стареца глътчица ром, когато той изисква — каза той и размаха страшно бастуна във въздуха.

— Думата е „моли“, а не „изисква“ — поправи го момичето. — Никой не изисква ром.

— Упорита както винаги. Хайде, бъди добро момиче и изпълни молбата на стареца — каза той и ѝ намигна.

Рейчъл се намръщи с престорено възмущение и тръгна след брат си. Чувстваше се толкова щастлива от посещението му, че не можеше да му откаже нищо, дори и ром, за който със сигурност знаеше, че може да влоши болестта.

Рейчъл се извърна и видя, че Син-Джин върви след нея и разговаря оживено с Франклин. Заля я топла вълна на обич и щастие, но тя се овладя и реши да не ѝ обръща внимание.

ГЛАВА 22

Рейчъл изпрати брат си за тютюн и приготви такова ястие, от което и на най-сития да му се прияде. Работата в печатницата бе временно отложена като тема за разговор и сега всички слушаха Франклин, който сякаш бе донесъл със себе си целия свят.

Син-Джин седеше до него и го слушаше, а писмото от снаха му непрекъснато му припомняше за себе си и не му даваше покой. От думите на видния политик излизаше, че враждебността между двете държави завинаги се е стопила и сега пред завръщането на Син-Джин в Англия не стояха никакви прегради. Освен собствения му живот тук, потекъл по съвсем ново русло.

Освен Рейчъл.

Ще помисли за това по-късно, каза си той. Сега не беше най-подходящият момент за взимане на решения — не всеки ден на човек се удава възможността да чуе и да види някого от ранга на Бенджамин Франклин. Той отхвърли тревожните си мисли и се съсредоточи върху думите на стария държавник.

Франклин се бе върнал не само заради топлотата на щастието да се почувства у дома. Беше дошъл по една много важна работа, а именно — да подготви почвата за един нов мирен договор, преди да е влязъл в сила договорът от ноември, в който бяха заложени доста несъвършенства.

— Войната — наруши той напрегнатото мълчание и погледна поотделно всеки от младите хора около себе си — наистина е вече минало. Току-що говорих за това пред конгреса и те официално обявиха края на всякакви размирици и враждебност.

Тези думи нямаше да му омръзнат никога, колкото и често да се налагаше да ги повтаря. Те внасяха в душата му радост, мир и някакво ново желание за живот. Вече нямаше да има убити момчета, заровени в плитки гробове, нямаше да има потисничество в името на Бога и на някаква далечна чужда държава. Сега на преден план щеше да бъде единствено стремежът да се живее все по-добре, да се изгради една

нова държава, свободна сама да твори съдбините си, необременена от някой тиранин отвъд океана.

— Ще останеш ли малко по-дълго? — попита Рейчъл с надежда. Сълзите на радост и мъка за стареца бяха пресъхнали и тя отново можеше да си отдъхне от напрежението на силните чувства.

— Не, няма да мога. Трябва да участвам в групата, определена да изработи клаузите на новия мирен договор — каза той и прочете в очите ѝ горчиво разочарование, както бе прочел в погледа на Райли гордост и благородна завист. Беше трогнат. Идваше да ги види от десет години насам и никога не бе имал и най-малкия повод да съжали, че се е откъснал за малко от някое заседание на конгреса. Беше ги приел не само в дома си, но и дълбоко в сърцето си.

— Дойдох да уредя работите си.

— Вашите работи? — едва успя да продума Рейчъл. В думите му имаше някакво усещане за неизбежност.

— Да, става дума за земите и къщата. Кой знае колко време ще остана в Париж. Англичаните са упорити хора — каза той и погледна виновно мъжа до себе си. — Не исках да те обидя, Син-Джин.

— Няма нищо — отговори той.

Толкова му беше хубаво да стои тук и да гледа Рейчъл, докато разговаря със стария човек. Огнената ѝ кръв личеше във всяко нейно движение и дума, щеше да проличи и в разцъфването на една любов. Той щеше да се погрижи това да стане колкото се може по-скоро.

— На моята възраст — продължи Франклин — човек не е сигурен, че ще доживее до сутринта, да не говорим пък за следващите шест месеца.

— Шест месеца ли? — извика момичето. — Наистина ли може да продължи толкова много?

Широките рамене под наметалото на стареца се повдигнаха и после се отпуснаха отново.

— Може да продължи дори и още повече, макар че се надявам всичко да свърши по-бързо. Нанесли сме обида на една велика сила, като сме победили англичаните в собствената им игра.

Той поклати тъжно глава, във Франция се чувстваше като у дома си, но искаше да доживее дните си тук, в Америка, сред хората, които обича. Никак не бе сигурен, че това изобщо беше възможно.

— Не пропускат и най-малката възможност за пространни дебати — каза той и се обърна усмихнато към младия мъж до себе си: — Прав ли съм, Син-Джин?

По този въпрос просто не можеше да се спори.

— Напълно — отговори той.

— Прословутата гордост на англичаните — каза Рейчъл с презрение, докато гледаше как Франклин отново напълва чашата си.

— Която не се различава много от прословутата гордост на ирландците — добави Син-Джин и замълча, за да се полюбува на сърдитите пламъчета в очите ѝ. — Е, може би все пак не толкова пламенна, колкото ирландската, и положително далеч не толкова драматична. Но не по-малко упорита.

Франклин се наведе към Райли и го попита:

— Да не би да я ухажва, момче? — той погледна първо Син-Джин, после — Рейчъл, а в очите му лумнаха закачливи искрици, които прекрасно се допълваха от сърдечната и топла усмивка върху устните му.

— Ни най-малко! — каза с негодувание Рейчъл и дръпна стола по-далече от Син-Джин, за да отхвърли всяко подобно предположение.

Син-Джин отпи от чашата и си призна:

— Само се опитвам.

Шокирана, тя се обърна към него, а чертите на лицето ѝ бяха изкривени от изненада. „Като че ли предчувства какво ще стане“ — помисли си той.

— Дали пък и аз нямам право на мнение по този въпрос?

Син-Джин се облегна на стола и скръсти ръце на гърдите си.

— И ако имаш, какво ще кажеш?

— Не, ето какво ще кажа! — възкликна тя и изглежда всички един по един, за да е сигурна, че са я разбрали правилно.

В този миг видя, че по лицето на стария човек бе изписана болка — явно кракът отново го болеше. Рейчъл се научи да разпознава болката още във Филадельфия, когато живееше при него. Тя стана и донесе столчето за краката.

Син-Джин си остана все така невъзмутим.

— Ето защо нямаш думата — каза ѝ меко той, докато я наблюдаваше крадешком. После отново се обърна към Франклин. — Колко време ще останете, сър?

— Вече нямате търпение да си тръгна, така ли? — засмя се старецът и с усилие постави крака си върху столчето. — Благодаря, Рейчъл, ти си ангел.

— По този въпрос може да се поспори — измърмори Райли. Рейчъл го изгледа страшно.

— Ни най-малко, сър — продължи Син-Джин. — Сигурен съм, че много хора тук ще бъдат щастливи да ви видят и с удоволствие биха устроили празненство във ваша чест.

На Франклин никак не му беше до празненства — една от причините за сегашното му състояние бе прекалено богатата храна и виното. Но му се струваше, че ако откаже, ще ги обиди.

— А ще има ли красиви момичета на празненството?

— Знам най-малко за две — усмихна се Син-Джин.

Франклин мъдро кимна с глава — разбира се, едното от тях беше Рейчъл, ако правилно бе преценил чувствата на Син-Джин към момичето.

— Чудесно, по едно от двете ми страни. Какво повече би могъл да иска един мъж?

Рейчъл прибра чашата му. Нямаше да му позволи да пие повече тази вечер, независимо от това какво ще каже той.

— Време е за малко спокойствие и въздържание — каза тя.

— Не, това е нещо, което само една жена би поискала, но един мъж — никога — поправи я Франклин. — Макар че мъжът, който те спечели един ден, няма да види нито мир, нито спокойствие. Сигурен съм, че когато решиш да пуснеш в ход магиите си, няма да остане място и за въздържание. Любовта ти ще е достатъчна, за да се чувства пиян.

Рейчъл пламна.

— Така е, като пиете на гладен стомах. Хайде, хапнете още малко пиле — тя побутна към него чинията, даже му сложи малко месо и от своята.

— Не, добре съм си така — въздъхна той и се облегна назад. — Сега трябва да си намеря място за нощувка — той се потупа по корема, за да покаже колко е сит; щеше му се и стомахът му да се отнася към него така, както той към него. — Един уморен възрастен човек има нужда от повече почивка.

Рейчъл остави чиниите и се изправи.

— И дума да не става, как така ще си търсите място за нощувка! Ще останете тук — каза тя с нетърпящ възмущение тон. — Ще спите в моята стая.

Франклин се усмихна и поклати глава.

— Да спя в завивките, които са прегръщали красиво момиче — това е повече, отколкото заслужавам. Не, не ми се иска да те притеснявам, дете — той стъпи най-напред на здравия крак, подпря се на бастуна и едва тогава свали болния от столчето. — В странноприемницата ще ме приютят и ще се погрижат за мене.

Рейчъл не искаше и да чуе.

— Там е толкова шумно, а има и едни танцьорки, които... — каза тя и в очите ѝ лумнаха палави светлини. Не беше за вярване, че той приближаваше осемдесетте.

Франклин вирна глава към Райли:

— Има ли красавици?

Тя знаеше, че иска да я подразни, но странноприемницата просто не беше място за хора на неговата възраст, и бе убедена, че най-добре от всички разбира от какво има нужда той; определено нямаше нужда от каквито и да било ханове и кръчми обаче.

Син-Джин видя колко е объркана и стана, за да подкрепи стареца.

— Може би ще ми окажете честта да останете в моята плантация? Има много свободни стаи, а и аз ще имам възможността да се насладя по-дълго на вашата компания.

Франклин размисли върху предложението.

— Дали пък там няма да се намери малко кларет?

— От най-хубавия — рече усмихнат Син-Джин.

Това заинтригува стареца. Той сложи ръка на рамото на англичанина и попита:

— И как успяваш да се снабдиш с него в тези оскъдни времена?

Син-Джин предпочиташе да не се впуска в подробности в присъствието на Рейчъл — тя приемаше всеки негов контакт с Англия като доказателство за раните и оскърбленията, нанесени от такива като него на собствения ѝ народ.

— Все още имам определени връзки с Англия и понякога успявам да получа пратки оттам — братовчед му бе изпратил малко вино, когато се разбра, че Син-Джин е помилван като бивш дезертьор.

Това обяснение напълно задоволи Франклин, пък и знаеше, че в плантацията ще могат да си поговорят надълго и широко и ще прекара по-добре, отколкото в странноприемницата.

— Убеди ме, момче.

Рейчъл и Райли го изпратиха до вратата. Преди да се сбогува, Франклин се обърна да ги погледне още веднъж и прочувствено дръпна дрехата над сърцето си, както правят монасите, преди да забият камбаната.

— Добре сте направили, че сте се захванали с вестника, деца. А виждам и че сте си създали чудесни приятели — каза старецът и кимна към Син-Джин.

Рейчъл нищо не каза; само изсумтя презрително.

Франклин пътуваше с един-единствен куфар, който бе натоварил върху един файтон още на пристанището, и бе дошъл направо при тях. Син-Джин го сложи в отворената карета и потеглиха. Докато Франклин се качи и грижливо изпъна болния си крак, вестта за пристигането му бе успяла да обиколи тъмните улички и сега целият град жужеше като кошер.

— Прекрасни хора. Наистина прекрасни — каза той, после въздъхна и се облегна назад със затворени очи. След малко ги отвори и каза: — Мисля, че тя те харесва, момче.

Това толкова внезапно изявление като че ли падна от небето. Син-Джин се стресна, после се засмя:

— Като я знам каква е, хич нямаше да ми е лесно, ако не ме харесва.

Франклин си спомни за времето, когато живееха заедно във Филадельфия.

— Когато не харесва някого, тя го гони до дупка с острия си език — в усмивката на стареца имаше обич и топлина. — Много беше страшно да я гледаш разлютенa.

Син-Джин си помисли как и върху неговата глава се изсипваше огън и жупел понякога, без да разбере с какво е предизвикал гнева ѝ.

— Значи, не се е променила много оттогава.

Франклин сви ръце в скута си и се облегна удобно, готов за дълго пътуване. Опитваше се да не мисли за болката, която се

разливаше из цялото му тяло при всяко по-силно друсване на колата; по-добре бе да си мисли за младостта, отколкото за старите си кокали.

— Трудно се излиза наглава с нея, няма спор — съгласи се Франклин.

Син-Джин си помисли, че най-после му се бе отдал случай да научи нещо повече за нея, без тя да разбере за това.

— Райли ми е казвал, че сте ги прибрали при себе си във Филадельфия.

При спомена за това лицето на стария човек омекна и се разведри.

— Всъщност не се знае кой кого прибра тогава — той въздъхна, после добави: — Да остаряваш в самота никак не е лесно, дори и да си в центъра на събитията. Аз имах нужда от компанията на млади, жизнени хора с буден ум, а те — от баща. Беше голям шанс за мене да изкупя старите си грехове в това отношение, навремето си не се представих като добър баща.

Старецът се намръщи и по лицето му се четеше смесица от гняв и вина при спомена за блудния му син. Уилям доскоро бе губернатор на Пенсилвания; двамата бяха отдавна скарани по политически причини и враждата между тях не можеше да се стопи, нищо не можеше да се поправи вече; най-малкото пък като размишлява върху това. Франклин прогони спомена за своя син от главата си.

— Поживяхме заедно няколко години. Те са много умни деца. И двамата.

Син-Джин се обърна да види дали Луцифър е добре вързан за кората и върви след тях.

— Не намирате това за странно у една жена, нали?

— Напротив, тъкмо обратното — една жена с остър ум е истинска благодат. Удоволствията на плътта са недълговечни, момче. Затова пък, подкрепени от един буден и остър ум, стават много по-силни и по-трайни — старецът видя как Син-Джин видимо помрачня и се наведе, за да разгледа лицето му отблизо.

Разбра какво може да го е разстроило и побърза да го успокои:

— Не ме разбирай погрешно, Син-Джин. Тя беше още дете и към нея съм изпитвал единствено бащински чувства. Това обаче не означава, че съм сляп — виждам много добре в какво цвете се е превърнала тя. Цвете, достатъчно зряло, за да бъде откъснато.

Син-Джин подкани животното да върви по-бързо.

— По-скоро оса, достатъчно зряла, за да жили.

Франклин се засмя доволно.

— Вие двамата сте хубава двойка. С нетърпение очаквам да се съберете.

— Много се съмнявам, че тя мисли така или пък би казала същото.

Франклин отново се облегна назад.

— Още много има да узнаеш за жените, момче. Много... Хич не ги и слушай какво ти приказват — вслушвай се само в това, което казват очите им.

Син-Джин го погледна бързо.

— Очите ли?

Франклин кимна с глава.

— Да, очите. Вярвай ми, разбирам ги тези неща — той се засмя, а стомахът му се сви от болка. — Да, добре ги разбирам — старецът се усмихна замислено и в очите му се появи нещо далечно и непонятно.

Син-Джин остави стареца насаме със собствените му мисли, защото точно в този миг те изглеждаха дълбоко лични и вълнуващи.

ГЛАВА 23

Новината за завръщането на Франклин в Щатите, както и целта на неговата мисия се разпространиха в градчето със скоростта на горски пожар. Войната най-после бе свършила. Великобритания бе обявила край на размириците още на четвърти февруари, а Конгресът бе отговорил със същото решение на единадесети април. По улиците се чуваха радостни викове, всички си отдъхнаха, и новината обикаляше от град на град, от окръг на окръг и се разпространяваше от един новообразуван щат в друг.

Морган Макинли обяви, че ще организира празненство по случай края на войната и пристигането на Бенджамин Франклин. Той натовари Кристина с организирането на тържеството и тя се зае да натоварва всеки, независимо от ранга и положението му, да върши някаква работа.

— Ето как действа една полска графиня — бързо и безмилостно — каза Джейсън, облегнат до вратата на кабинета и със скръстени на гърдите ръце. Гледаше как жена му пише покана след покана и си помисли, че нямаше време дори да си легне, откакто започнаха приготовленията за тържеството. В стаята беше и Кристофър, готов да изпълни всяка поръчка на леля си.

— Не „безмилостно“, а „оперативно“, любими — по устните ѝ плъзна усмивка, а в очите ѝ се появиха искрици. — Виж, ако нещо не се получи, тогава вече ставам безмилостна.

Как е възможно да обичаш някого все повече и повече с всеки изминат ден и да вярваш, че си стигнал до предела на човешките възможности, за да откриеш на следващата сутрин, че си още по-влюбен от вчера? Джейсън не можеше да разреши тази загадка. Единственото, което можеше да направи, бе да ѝ се наслаждава.

Той отиде до бюрото и каза:

— Само ми кажи какво да направя, и ще го направя веднага — после се наведе и я целуна по слепоочието под завистливия поглед на племенника си. — Винаги съм на твое разположение.

Тя продължи да пише, само усмивката ѝ стана още по-широка.
— Знам — простичко каза тя.

След три дни идиличното спокойствие на Франклин завърши с един бляскав бал, уреден в негова чест в имението на Макинли. Бяха дошли почти всички, с изключение само на отявлените привърженици на британската кауза. Не дойде и чичото на Уинтроп — странстващият проповедник Блейк, който се бе обрекъл на поругание от страна на обществото заради явната си подкрепа на роялистите, която проповядваше от амвона в продължение на години. След изчезването на Уинтроп преподобният явно се безпокоеше за собствената си безопасност и се усъвършенства в изкуството да поглежда бързо през рамо, вместо да гледа напред.

Кристина просто бе надминала себе си при организирането на това тържество, чиято цел бе да прослави свободата на една млада нация. Винаги бе подкрепяла каузата на американците, защото я сравняваше с борбата на собствения си народ за свобода. И след като Полша още не бе успяла да отхвърли игото на своите потисници, сърцето на Кристина се изпълваше с горчиво-сладка радост при мисълта, че живее в страна, която е успяла да направи това. Морган бе наредил да не се жалят средства за празненството и тя чудесно се бе възползвала от това. Имаше храна и напитки за цяла армия, и наистина, като че ли цяла армия се бе събрала тази вечер в дома им.

Син-Джин стоеше настрани, без да се натрапва с присъствието си. Той отпиваше от време на време от чашата с пунш, която държеше в ръката си и гледаше как Франклин разговаря с гостите. На седемдесет и седем годишна възраст прочутият изобретател, писател, учен, философ и дипломат изглеждаше много по-млад от мнозина присъстващи, въпреки че делата му можеха да стигнат за три човешки живота. Каквито и болести да го налягаха, той се държеше стоически и отказваше да се превърне в пленник на собственото си здраве. Но най-важното беше, че не се предаваше и не капитулираше пред старостта.

— Мислите ти трябва да са жизнени, това е — беше му казал старецът, после се засмя и продължи: — А освен това и една нежна, пламнала от желание млада жена — тук той бе въздъхнал при спомена за жените, които бе имал през живота си. — Никога не подценявай и

възможността да направиш нещо добро, момче. От това кръвта се пречиства и раздвижва.

Тогава му бе намигнал многозначително и това окончателно разсея всичките му съмнения — явно слуховете за романтичните преживявания на великия човек съвсем не бяха преувеличени.

Сега той разговаряше с почитатели и последователи от двата пола. Дойде Джейсън и застана до приятеля си.

— Е, какво мислиш за нашия пръв прославен държавник и радетел на родната кауза? — попита той, докато си наливаше още пунш. След малко дойде и Райли, целият светнал от щастие, сякаш Франклин бе негово собствено откритие.

Син-Джин вдигна чаша по посока на стареца и каза:

— Англия няма такъв човек, това поне е съвсем сигурно.

Когато тръгваше за приема тази вечер, Рейчъл си каза, че ще направи всичко възможно да избягва Син-Джин, и ето я сега, по-малко от час след началото на празненството, да търчи право към него. Очевидно всичко възможно не беше всичко, което ѝ се искаше.

Тя се опита да се оправдае пред себе си с това, че няма да е учтиво да пренебрегне един от домакините на този бляскав прием; и какво е виновна тя, че точно в този миг Джейсън разговаряше със Син-Джин? Тя не можеше да казва на хората къде да идат и с кого да разговарят, нали?

— За какво си говорихте двамата, докато той беше у вас? — попита тя Син-Джин, без да го погледне. Беше се постарала да застане до брат си, а не до англичанина. Въпросът бе зададен с нехаен тон, но тя умираше от любопитство да разбере какво е казал за нея старецът, и още по-важно беше да узнае дали Син-Джин не го е разпитвал за нея.

— За всичко — каза той и по тона му личеше, че англичанинът го боготвори. — Никога не съм срещал човек като него. Жива енциклопедия. Знае всичко за всичко на света.

Трите дни се изнизаха за него като миг и той с удоволствие би останал в компанията на стария човек колкото е възможно по-дълго.

— Така е — каза Рейчъл и по гласа ѝ си личеше колко се гордее с него. Тя се обърна и погледът ѝ потърси Франклин в тълпата от възбудени и радостни хора.

Райли смушка Джейсън, за да му подсказе, че е време да се махнат оттам. Джейсън кимна с глава и дори не си даде труд да прикрие усмивката си. Двамата ги оставиха и се отдалечиха, а Син-Джин и Рейчъл дори не забелязаха отсъствието им.

Той обърна внимание на начина, по който момичето гледаше стареца — в очите ѝ се четяха едновременно обич и загриженост.

— Ти непрекъснато мислиш за него, нали?

Тя кимна с глава и се усмихна, като видя как Франклин прошепва нещо в ухото на една млада жена, която се засмя, после пламна като божур и побърза да се скрие зад ветрилото си.

— Много го обичам. Когато ни намери, ние с Райли живеехме на улицата.

В гласа ѝ нямаше и сянка от някакъв срам; това, което каза, бе просто констатация на факт. Син-Джин си помисли, че когато не се заяжда с него, Рейчъл говореше, без да се притеснява какво впечатление ще направят думите ѝ.

— Веднъж, когато бях болна, Райли успя да открадне кесията на мистър Франклин, за да купи нещо за ядене. Тъкмо бе почнало да се здрачава — тя се усмихна при спомена за онази вечер. — Райли бягаше, а мистър Франклин го гонеше. Аз се бях свила до някакъв вход за коли, когато изведнъж виждам Райли да прелита покрай мене, като че ли самият дявол е по петите му. Какъв ти дявол, след него тичаше задъхан един вече стар човек, а дългата му коса се развяваше от вятъра, личеше си, че бере душа, но не се отказваше — тя се засмя с обич.

Рейчъл вдигна поглед към лицето му.

— Уплаших се, че ще ни отведе в затвора. Вместо това той прояви такава загриженост и нежност, че чак сърцето ми се свива, като си помисля за това. Той ме взе на ръце и ме отнесе в къщата си — гласът ѝ преливаше от нежност. — Извика икономката и ѝ заръча да се грижи за нас. Когато разбра, че си нямаме никой, той ни стана баща; и никога не е поискал нищичко в замяна на всичко онова, което направи за нас.

Погледите им се срещнаха и той видя колко дълбоко е чувството ѝ към стария човек.

— Бих умряла за него, ако се наложи — каза тя и се прокашля, леко смутена. Беше казала много повече, отколкото първоначално бе

възнамерявала. — Ти не ми отговори подробно. За какво точно си говорихте?

Той чудесно разбираше какво я интересува; не можеше да устои на изкушението и прибра една къдрица, паднала отзад на врата ѝ.

— За Франция, за Англия... За тебе.

Тя почувства как по гърба ѝ премина тръпка, която обхвана всичките ѝ сетива и те се опънаха от напрежение, като че ли очакваха всеки миг от бурното небе да се откъсне светкавица и да ги порази.

— Така ли? — опита се тонът ѝ да прозвучи нехайно, но не успя. — И какво толкова сте си казали за мене?

Щом не можеше да я докосва така, както иска, както жадува, можеше поне да я гледа до насита. Той остави погледа си да се скита волно из цялото ѝ тяло и да поглъща жадно и най-дребната подробност. Тази вечер бе облякла рокля, която подчертаваше формите ѝ по един особено съблазнителен начин; цветът ѝ наподобяваше зеленината на гора по здрач. На талията платът прилепваше по тялото и той си помисли, че би могъл да обхване кръста ѝ с ръце. Корсажът ѝ бе достатъчно отворен, за да му подсказва особено болезнено от какво се лишава самият той. Усети как устата му пресъхва и отклони поглед.

— Каза, че си много интелигентна — интелигентността ѝ беше последното, което го интересуваше в момента.

— Прав е.

Той се усмихна.

— Каза също, че си прекалено скромна, за да изтъкваш превъзходството си над другите.

Тя сложи ръце на кръста и застана в до болка познатата му поза, която стоеше като отпечатана в ума му.

— Колко типично за един мъж — да се подиграва на жена, която е в състояние сама да се погрижи за себе си!

Той не се засмя; никак не му беше до смях точно сега, когато просто му прилошаваше от желание.

— Знаеш ли, етикетите, с които ме кичиш, започват страшно да ми омръзват. Та ти дори не знаеш за какво мисля — „не знаеш, че когато съм буден, непрекъснато мисля за тебе, и става все по-зле и по-зле с всеки изминат ден.“ — Нямах никаква представа дори кой съм и какъв съм.

— Не искам и да имам — каза тя малко по-надменно, отколкото трябваше, и това я издаде.

Стига. Стига, каза си той, хвана я за ръката и я поведе към терасата. Не искаше никой да ги чуе какво си говорят.

— Веднага ме пусни, господине! — изсъска тихо тя. — Защо ме довлече тука? — гласът ѝ едва успяваше да заглуши гръмките удари на сърцето ѝ. Беше сигурна, че и той ги чува, както ги чуваше и тя самата.

— Защото не искам някой друг да те чуе как лъжеш.

Очите ѝ се разшириха от възмущение.

— Не лъжа!

Той я погледна подигравателно.

— Виж какво, Рейчъл, устните ти казват съвсем друго, когато ги целувам.

Нахалник с нахалник! И всичко това, само защото бе успял да открие у нея нещо силно, първично и страстно като у някоя езичница! Но то в никакъв случай не му даваше право да размахва мнението си за нея пред очите ѝ, като че ли е някое простовато селско девойче, а той — господарят от замъка. Английският господар от замъка.

— Трябваше да те ухапя, а не да те целуна онзи път, когато ме принуди на това.

Времето за лъжи и извинения бе отдавна отминало. Той улови нежно ръката ѝ и се взря в очите ѝ — още малко и щеше да го убие с поглед.

— Никой не те е принуждавал, Рейчъл — това просто е невъзможно. Но никога не съм виждал жена, която да е толкова безпомощна като тебе — той видя как устните ѝ се нацупиха и побърза да добави: — И това също е едно от нещата, които харесвам у тебе.

Думите му спряха гневния поток, който щеше да го завлече само след миг. В момента Рейчъл се разкъсваше между изкушението да го скастри хубавичко за това, което си мисли за нея, и желанието да ѝ говори още. Желанието надви гордостта и тя невинно попита:

— И какво друго ти харесва у мен?

Нямаше да му стигне и час, за да изброи всичко.

— Очите ти; искрите в тях, когато говориш.

Тя отчаяно се мъчеше да скрие от него с какво нетърпение и радост посрещаше всяка негова дума.

— Това е съвсем естествено, когато говоря на някой, който не ме разбира.

Не можеше да го заблуди вече. Син-Джин разбираше какво става в душата ѝ — очите ѝ я издаваха напълно. Пръстите му несъзнателно докоснаха косата на момичето — беше като залез от коприна.

— Харесвам косата ти — продължи той. — Цветът ѝ е като на розите рано напролет.

От докосването на дъха му по цялото ѝ тяло се разля трепет. Как можеше да продължава да ѝ говори така, след като сърцето ѝ още биеше гръмко от възмущение!

— Много си сладкодумен, защото си казвал тези неща много пъти досега — „на други жени“ — помисли си момичето, и ги намрази веднага, макар да не познаваше нито една от тях.

Син-Джин поклати глава.

— Само на теб — насън.

Тя не искаше да му повярва, не можеше да му повярва, а толкова ѝ се искаше! Но Рейчъл знаеше какво иска той и каза:

— И освен това би искал да видиш главата ми на възглавницата си... — той не би се държал с нея така, ако тя беше някоя благородна дама. Рейчъл присви очи, макар че дълбоко в нея нещо трепна от жал към мъжа, но тя не му обърна никакво внимание. — Защото ти си човек с положение, а аз съм само една селянка...

Това повече не можеше да се търпи.

— Виж какво, Рейчъл, това не е Ирландия, нито пък Англия — припомни ѝ кротко той. — Тук няма селяни. Хайде, признай си, ти също си мислила за мене. Сънищата...

По-скоро би отнесла мислите си в гроба, отколкото да си ги признае на глас.

— Така е, Лоурънс, мислила съм си — да те сваря във вряща мазнина. Много бавно.

Пръстите му продължаваха да я гаят нежно там, където бузата леко се вдаваше навътре, и той забеляза как един малък нерв затрептя точно под повърхността на кожата.

— Жалко за мазнината.

Тя се дръпна, макар да ѝ се стори, че ще умре без допира на ръката му.

— Толкова ли съм страшен? — каза тихо той.

Точно това бяха думите, които можеха да я възпламенят за секунда. Очите ѝ станаха по-тъмни от роклята.

— Не ме е страх от никой мъж.

Ръцете му бяха на парапета от двете страни на тялото ѝ; почувства се като уловена в капан.

— Защо тогава непрекъснато ме отбягваш, когато се приближа към тебе?

Бяха сами на терасата; обля я някаква странна вълна и тя усети, че не разполага с никакво друго оръжие, освен острия си език. Почувства се като един самотен малък войн, загубен на бойното поле и внезапно изправен пред цял легион от вражески войници.

— Когато види пред себе си змия, съвсем естествено е човек да се отдръпне. Изглежда, че когато свети Патрик е изгонил змиите от Ирландия, някои все пак са стигнали до Англия и, ако се съди по теб, даже са успели да създадат и потомство.

Тя отново се бе скрила зад щита на своя гняв. Той поклати глава.

— Не го измисли много добре този път.

Момичето се взря в капана на ръцете му.

— Махни ръцете си от парапета. Веднага!

Вместо да ги отдръпне, той я прегърна.

— Съжалявам, но чак сега, благодарение на твоята проникателност забелязах, че съм просто една змия, а змиите нямат ръце — какво да отдръпна тогава? Сигурно така ти се е сторило.

Рейчъл се опита да се освободи, но той я притисна още по-здраво и доближи устни към нейните. Най-после щеше да утоли поне малко жаждата, която го изгаряше от толкова време.

ГЛАВА 24

Тя усети как се разтапя. Нощта беше хладна и мразовита, във въздуха почти нищо не напомняше за пролетта, а Рейчъл се топеше като восъчна свещ на буен огън.

Пламналите му устни събудиха в нея някакъв непознат копнеж, който я изпълни до последната клетка. Копнеж по него. И макар умът и възпитанието ѝ да протестираха гръмко и да я караха да го отблъсква, тя направи точно обратното — с всички сили се притисна до него в отчаян стремеж мъжът да утоли огъня, който я изгаряше отвътре.

Как успяваше само с нежността на устните си да направи с нея такова нещо? Залп след залп, и тя копнееше да се предаде. Възможно ли е от едно негово докосване всичките ѝ мисли, чувства и представи за приличие да излетят от главата ѝ, като че ли никога не ги е имало? Рейчъл никога не бе робувала на общоприетите норми на поведение, напротив — доставяше ѝ удоволствие да ги нарушава, ако те пречеха на необходимостта ѝ от свобода.

Но тази лудост сега, това, което правеше с нея той, беше много по-различно от всичко, което ѝ се бе случвало досега. Рейчъл чувстваше как устните му докосват цялото ѝ лице и тялото ѝ тръпнеше в нетърпеливо и тревожно очакване. Като че ли ѝ бяха пораснали крила и тя пърхаше някъде високо над облаците. Как може нещо толкова простичко като една целувка да ѝ внуши усещането, че не стъпва по земята? Че не е част от нея?

Беше само частица от него. И копнееше за нещо много повече.

Почувства как ръцете му я притискат и усети всяка извивка на тялото му; устните му бяха стигнали до шията ѝ и откриваха там неща, които не бе и подозирала, че притежава. Гърдите ѝ ехтяха от задъханото ѝ сърце, което се опитваше да се качи в гърлото, и момичето не чуваше нищо, освен оглушителния ритъм на неговите удари. И този ритъм си имаше име.

Син-Джин.

Нямаше никакъв смисъл. Колкото повече взимаше от Рейчъл, толкова по-силно я желаше. И толкова по-малко получаваше. Тя извличаше от него много повече, отколкото му даваше и го караше да се чувства почти разкаян, че иска толкова много от нея.

Син-Джин вече бе успял да разбере, че няма да може да я изтръгне от себе си така лесно. Рейчъл бе станала част от него, също като упоритата жилава лоза, която се увива около някое дърво, докато изцяло го прикрие с къдравите си листа и го скрие напълно от слънцето. Тя бе заседнала здраво в душата му, без да прави каквито и да било опити за това, и сега той вече не можеше да разбере къде свършва тя и откъде започва самият той.

Син-Джин съзнаваше, че ако не престане веднага да я целува, просто щеше да я грабне и да я отнесе някъде в тъмнината, където щеше да превърне в действителност всичките си отчаяни видения.

Разтреперан, целият съсредоточен в нечовешкото усилие да се отдръпне от нея, той най-после успя да откъсне устни от нейните и залитна назад. Душата му се обливаше в кръв.

Момичето едва си поемаше дъх, сякаш бе тичало дълго, за да се озове най-после в прегръдката на силните му ръце. Усети как устните му се отдръпват от нея и изпита някакъв внезапен страх да го погледне — ами ако той ѝ се подиграва? О, ще издере усмивката от лицето му, ще разкъса и сърцето му с нокти. Тя бавно вдигна глава и го погледна — не се усмихваше. Изглеждаше също толкова нещастен, колкото и тя. Рейчъл се почувства малко по-добре. Съвсем малко. Тя преглътна и се опита да овладее гласа си.

— Бих искала да престанеш вече с тези неща — тя знаеше колко много време бе изминало от последната им целувка — знаеше го до последната минута, но той нямаше как да разбере това.

Значи, още не бяха свършили с преструвките. Той докосна мъничката златна обица на ухото ѝ и се загледа хипнотизиран в нейния танц.

— Не, не искаш.

Защо не иска да ѝ остави поне частица гордост? Нима ще ѝ вземе всичко?

— Значи, вече четеш мислите на хората, така ли?

— Не, само твоите — простичко каза той и видя как лицето ѝ помръкна. Обиждаше се много по-бързо от всички, които някога бе

познавал. — Чакай малко, искам да ти покажа нещо.

Тя сви ръцете си в юмруци и ги скри зад гърба си; усещаше се страшно несигурна и разколебана.

— Какво?

Нежно и настойчиво той взе едната ѝ ръка и я постави върху гърдите си, там, където беше сърцето. То се блъскаше отчаяно, сякаш искаше да излети. Син-Джин се засмя и разтвори пръстите на стиснатата ѝ в юмрук ръка.

— Виж сама. Точно това.

В погледа ѝ се четеше смущение и любопитство.

— Точно кое?

— Сърцето ми — той притисна дланта ѝ към гърдите си. — Усещаш ли го?

То биеше много по-силно, отколкото си бе представяла. Усети как се усмихва, но само вътрешно. Пое си дълбоко дъх и каза:

— Да.

Син-Джин искаше да покрие сърцето ѝ с ръка, но знаеше, че това ще развали всичко.

— Бие толкова силно, колкото и твоето.

Рейчъл рязко си дръпна ръката, макар че ѝ бе приятно да я държи на гърдите му.

— Ще ти бъда много признателна, ако оставиш моето сърце на мира.

— Мисля, че нещата са стигнали много по-далече — каза той и поклати глава.

Дяволите да го вземат, знаеше всичко за нея. Да го вземат дяволите, беше съвсем прав. Тя не искаше да си го признае. Не сега, не още — може би никога.

— Нямам никакво представа какво искаш да кажеш.

Син-Джин се вгледа в очите ѝ и тя разбра колко прозрачна бе лъжата ѝ.

— О, Рейчъл, Рейчъл, ти си като гъсеница, която просто не иска да стане пеперуда. Ти просто не знаеш, че ще се превърнеш в пеперуда, независимо дали го искаш или не — той вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна. — Просто това ти е писано, не виждаш ли?

Тя потри с ръка мястото, където я беше целунал — може би, за да изтрие целувката, а може би — за да я съхрани, кой знае.

— Пеперуда да, но не твоята пеперуда.

— Не, точно моята. Това също е предопределено — той видя в очите ѝ колебание и несигурност. — Не се страхувай няма от какво.

— Не се страхувам — озъби се тя.

Той продължи, сякаш изобщо не беше я чул.

— Няма да подрязвам крилата ти. Бог знае защо, но те харесвам такава, каквата си, с острия ти език, чувството за независимост и всичко останало.

Неговата пеперуда.

Син-Джин беше прав и тя го знаеше. Още по-лошо беше това, че го знаеше и самият той. Но тя нямаше да посрещне съдбата си безропотно. Ако толкова много я желаше, щеше да изтърпи и малко съпротива от нейна страна — та тя не беше ябълка, която само чака някой да мине и да я откъсне! Не беше създадена с едничката цел да му достави удоволствие и после да бъде захвърлена като ненужна вещ, когато той реши, че му омръзнала. Да става каквото ще, но нямаше да му позволи да разбере колко много копнее за него.

— Не е много възпитано да напуснем така празненството — каза тя и леко повдигна полите си. Влезе в балната зала и му кимна с глава — царствено като някоя принцеса.

Син-Джин постоя още малко на терасата, замислен над това, колко още ще го измъчва тя и колко търпение ще му е нужно, за да я изчака; колко думи още трябваше да се изрекат, преди да признае чувствата си към него, макар че той отдавна ѝ бе признал колко силно и отчаяно я желае.

Пое си дълбоко дъх и тръгна след нея към залата.

Райли бе открил не една красавица, с която да прекара приятно времето. Сега стоеше близо до терасата и разменяше идеи за положението на вдовиците с една млада, наскоро овдовяла особа, която едва ли имаше и двадесет и три години. Това беше някоя си Сали Хауи, която съвсем внезапно бе открила, че притежава огромна плантация, а няма подходящи кандидати, които да заместят наскоро починалия ѝ съпруг. От мястото, където бе застанал, Райли можеше да наблюдава терасата и видя как сестра му и Син-Джин се връщат. Видя разтревоженото лице на сестра си и мъката по лицето на своя приятел.

Чувството му за дълг бе раздвоено между вдовицата и приятеля. Райли се поколеба, после се извини на мисис Хауи и отиде при Син-

Джин.

— Може ли да поговорим малко?

Син-Джин се обърна изненадан. Мозъкът му плуваше в мъгла — толкова гъста, че бе почти непроницаема, и никак не му беше до разговори. Като видя Райли обаче, той се усмихна приятелски и каза:

— Разбира се.

Райли му махна да се дръпнат настрани, за да не би случайно някой да чуе нещо от разговора им. Нищо не би зарадвало вдовицата повече от една хубава клюка, и от ухо на ухо из града щяха да се понесат сума ти полуистини.

— Става дума за сестра ми.

Син-Джин въздъхна. Трябваше ли да загуби и приятелството на Райли? Той вдигна отбранително ръка, за да се предпази от потока обвинения.

— Ако имаш намерение да браниш честта ѝ, искам да те уверя, че тя е непокътната. Всеки път, когато се приближа до нея, дамата изважда остър нож и го насочва към сърцето ми.

Райли сложи ръка на рамото му, за да му покаже своето съчувствие.

— В момента не става дума за Рейчъл, а за тебе.

Син-Джин вдигна леко глава, като че ли така думите щяха по-лесно да проникнат в мозъка му.

— Извинявай, но как трябва да тълкувам това?

Райли разбра, че му предстоеше дълъг разговор. Той посочи към каната с пунша и го поведе нататък. Течността бе смесена съвсем произволно, но явно бе наблегнато на уискито. Райли знаеше, че нищо не можеше да смаже гърлото така, както глътка златиста течност. Той напълни една чаша и я подаде на Син-Джин, после наля и на себе си. Усетил прилив на смелост, Райли започна:

— Трябва да ти кажа, че сестра ми смята англичаните за отговорни за всичките ни нещастия.

Син-Джин отпи от пунша и лицето му се изкриви в лека гримаса — една част пунш бе смесена с пет части чисто уиски. Видя как Райли пие, без да му мигне окото.

— Вече съм разбрал това.

Райли реши, че трябва да му разкаже всичко, за да може Син-Джин да го разбере. Никак не му беше приятно да говори за това, но

Син-Джин беше приятел и на Райли страшно много му се искаше той да стане член на семейството, защото знаеше, че и Рейчъл има нужда от него.

— Веднъж, когато беше на дванадесет години, Рейчъл отишла някъде зад къщата да бере ягоди и чула мама да крещи. Изтичала да види какво става и видяла как Ланкастър, господарят на имението, се опитва да изнасили мама — Райли се усмихна тъжно. — Майка ни беше крехка, много красива жена, и Ланкастър отдавна ѝ бе хвърлил око. Същия ден той изчакал тате и аз да излезем от къщата и дошъл да си прибере наема, който не бяхме плащали от три месеца. Да си го вземе — по един или друг начин — Райли пресуши чашата и си наля още. Лицето му беше мрачно. — Господарят погледнал Рейчъл, изсмял се и казал, че тя ще бъде следващата, нека да си чака реда. Кучият му син казал, че ни опрощава наема за един месец — Райли преглътна с мъка и стисна устни, като си спомни думите на сестра си. — Тогава сестра ми взела един ръжен и му пробола крака. Целият под беше оплескан с кръв.

Син-Джин подсвирна възхитен; през цялото време, докато Райли говореше, той живо си представяше всичко, виждаше как малкото момиче се мъчи като тигрица да спаси майка си. Още тогава е била момиче с характер.

— Ланкастър си отишъл, като сипел ругатни и заплахи. Същата нощ къщата изгоря — Райли отново отпи и остави чашата — нищо не можеше да отмие горчивия вкус в устата му. — А ние спяхме вътре. Тате успя да спаси Рейчъл, мене и по-малката ни сестра, но мама остана вътре. Беше бременна в четвъртия месец — в очите му имаше влага, макар че оттогава бяха изминали повече от десет години. — Рейчъл за всичко обвинява себе си.

— Но... защо?

— Ланкастър ѝ казал, че каквото и да се случи, тя ще бъде виновна — Райли въздъхна. — Онази нощ успяхме да избягаме от имението; добри съседни скриха от господаря, а енорийският свещеник ни даде и малко пари, за да заминем. По време на пътуването тате се разболя и умря, Дидра също.

— Дидра?

— Колко дълго не съм произнасял името ѝ! Тя отдавна е само спомен — но болезнен и жив. Дидра беше нашата по-малка сестричка.

През цялото време Рейчъл се грижеше и за двамата и аз много се страхувах, че треската ще хване и нея. Най-напред умря тате. После, когато умря и Дидра, Рейчъл седя до нея с часове, държеше ръката ѝ и все я молеше да се събуди и да се върне при нас — Райли потрепери, за да прогони спомена. — Смъртта ѝ съвсем ни довърши. През цялото време Рейчъл обвиняваше себе си за всичко, което стана; непрекъснато повтаряше, че ако не бе пробола крака на онази свиня, всичко това нямаше да се случи.

Син-Джин не очакваше Рейчъл да разсъждава по този начин, просто не беше логично, но тогава все пак е била дете, само на дванадесет години.

— Как е могла да си мисли такова нещо? Трябвало е да защити майка си. Всъщност, направила е единственото, което е можело да се направи в този случай.

Райли се отърси от спомените и мисълта му се върна към настоящето.

— Така е, но чувството за вина е нещо страшно, яде те отвътре, докато в крайна сметка от тебе не остане нищо. Това, че си англичанин, непрекъснато я връща към целия ужас, който преживяхме. А от това, че е влюбена в тебе, ѝ става още по-тежко — Райли забеляза колко скептично го гледа Син-Джин и повтори: — Да, влюбена е. Познавам си я и съм сигурен в това. Толкова гръмко „не“ в нейните уста на практика означава „да“.

На Син-Джин много му се искаше да повярва в думите на Райли, в сърцето му тлееше същата плаха надежда. Кой знае защо обаче, когато тези думи бяха произнесени на глас, вероятността Рейчъл да е влюбена в него му се видя съвсем нереална.

— Лошото е — продължи Райли, — че тя не смята за възможно да бъде щастлива някога след смъртта на онези, които обичахме. И ако все пак това се случи, изключено е да стане благодарение на човек, който някога е бил британски поданик.

Син-Джин поклати глава. Откъде трябваше да започне, за да я утеши и успокои поне малко, как да я убеди, че не е виновна за каквото и да било? Как да ѝ каже, че не може да го вини за нещо, което не е извършил? Би ли могъл да ѝ внуши, че и тя, като всички останали, също заслужава щастие? Че и двамата го заслужават?

— Но как да променя факта, че съм роден в Англия?

Райли реши, че и третата чаша няма да му бъде излишна.

Той си наля отново и повдигна вежди, преди да каже:

— Да, знам, че е невъзможно. Искрах само да те помоля да не прибързваш с нея — той отпи още една глътка и въздъхна доволно, когато кехлибарената течност затопли стомаха му. Питаше се дали вдовицата все още е свободна и дали на него самия би му харесало да живее в тютюнева плантация. — И не я оставяй — каза мрачно Райли и отново сложи ръка на рамото му. — Освен Франклин, ти си единственият, когото не е успяла да прогони с острия си език.

Син-Джин чудесно разбираше това.

— Той й е оръжието.

Райли повдигна рамене и потърси с поглед вдовицата Хауи.

— Сигурен съм, че ще бъдете чудесна двойка. Ти си чист човек, а и той те харесва много — Райли посочи с палец към Франклин, който в момента разговаряше с мисис Хауи. Бива си я, помисли си Райли и реши, че няма нищо против тютюна в плантацията. — Неговото одобрение е единственото, от което се нужда.

— Сега ми остава само да убедя Рейчъл.

Райли се засмя.

— Ще паля свещи по пътя ти, братко. Винаги съм искал да имам брат.

Син-Джин се усмихна и каза:

— Ако питаш Рейчъл, тя ще ти каже да ме осиновиш и да я оставиш на мира.

Райли се засмя гръмко и отметна глава.

— Започваш да я опознаваш все по-добре, Син-Джин, все по-добре!

„Но все още недостатъчно“ — помисли си англичанинът; устните му бяха запазили вкуса на нейните устни и от това болката му ставаше още по-страшна. Дори можеше да се каже, че никак даже не я познава.

ГЛАВА 25

Рейчъл обви пръсти около един от стълбовете, които крепяха огромното легло; тук бе спал Франклин по време на престоя си в дома на Син-Джин. Момичето гледаше как старецът опакова нещата си; всички останали бяха вече долу и ги чакаха.

Идваше тук за първи път и се опитваше да не изглежда толкова респектирана от обстановката. Къщата беше красива и просторна — е, може би не бе чак толкова голяма като имението на Макинли, но притежаваше свой собствен характер. Характера на Син-Джин. Тя го усещаше във всичко. Като че ли всички стаи бяха огрени от слънце, и момичето почувства някаква топлина още на входа между двете дорийски колони, когато пристъпи вътре за първи път.

Райли я доведе, за да поднесе почитанията си на Франклин, или поне така ѝ каза; видният държавник заминаваше за Париж.

— Наистина ли трябва да заминеш толкова скоро? — попита тъжно момичето. — Стоя тук съвсем малко и ето че вече си тръгваш! Просто не си заслужаваше да пътуваш толкова дълго и морската болест да те измъчва заради толкова кратко гостуване.

Най-после Франклин успя да затвори куфара. Нямахше друг багаж — нуждите на един възрастен човек са съвсем скромни.

— Струваше си да дойда въпреки всичко, включително и морската болест — каза той и притисна крехките ѝ рамене.

— Когато видя тебе и другите си приятели, сякаш животът ми се удължава. Но сама разбираш, че мирният договор не може да отчита простичките желания на един обикновен човек.

Момичето го прегърна и промълви:

— Никога не си бил обикновен човек.

Франклин я отдръпна леко от себе си, за да се вгледа в лицето ѝ.

— Много те обичам, Рейчъл О'Рорк. Само да беше десет години по-голяма или пък аз — с двайсет години по-млад! — той се усмихна и ѝ намигна. — Хайде, че готвачът на мистър Син-Джин ни е приготвил истинско угощение, а аз просто умирам от глад.

Старецът се засмя и се потупа по корема, после тръгна надолу към трапезарията.

Хранеха се заедно за последен път. Рейчъл никак не беше гладна и в главата ѝ непрекъснато се въртеше мисълта, че може би вижда стареца за последен път. Опитваше се да не мисли за напредналата му възраст и за влошеното му здраве. Все пак той изглеждаше толкова неуязвим — както за времето, така и за смъртта. Но Рейчъл знаеше, че няма човек, който да е неподвластен на тези два велики унищожителя. Много ѝ се искаше той да си остане тук или поне да бе постоял по-дълго.

Сега, докато бяха на масата, Франклин насочваше разговора, и не от самолюбие, а просто защото другите очакваха от него това; всички попиваха жадно мнението му по един или друг въпрос.

Франклин замълча и отпи от виното — най-приятната съставна част от всяко хранене. Той задържа изпитателния си поглед върху Райли и каза:

— Искам да ти предложа нещо, момче.

Брат ѝ бе изненадан от тона му, който съдържаше някакво неясно обещание. Вдигна вежди и се взря в очите на Франклин, който не откъсваше поглед от него през очилата си.

— Да?

— Ела с мене.

Каза го толкова простичко, че Райли не бе сигурен дали е чул добре. Той погледна най-напред сестра си, а после Син-Джин и все пак успя да каже:

— Какво?

— Искам да дойдеш с мене — каза той малко по-високо, защото почувства, че семето е попаднало в благодатна почва. — Мирният договор ще остане в историята — в нашата история, и някой трябва да разкаже за него — Франклин се наведе, забравил за празната чаша в ръката си. — Прочетох някои твои неща, момче. Изразяваш се с лекота, точно и ясно, и в текстовете ти няма двусмислици, както много често се случва при някои други — той остави чашата и с решителен жест разпери длани върху масата, за да подчертае значението на думите си. — Децата, които тепърва ще се родят, трябва да научат за всичко, което правим сега. Ако не бъде записана правилно, историята престава да бъде история. Е, какво ще кажеш, момче?

Предложението бе наистина съблазнително — такъв шанс човек среща веднъж в живота си. Но все пак не биваше да забравя, че вестникът му едва прохождаше, и ако го остави сега, може би никога нямаше да се изправи на крака.

Здравият разум надделя над изкушението. Райли въздъхна и каза: — Колкото и да ми се иска да дойда, няма да мога.

Франклин знаеше какво е чувство за дълг, а също и какво означава да се поставят основите на едно бъдеще.

— Да, разбирам — вестникът — кимна разочарован той. — Жалко — помълча, после спря поглед върху Рейчъл и в очите му припламнаха светлинки. — Е, а ти какво ще кажеш?

Беше сигурна, че не е чула добре и попита:

— Аз ли?

— Да, ти. Защо не? — познаваше я толкова отдавна и беше сигурен, че тя ще се справи чудесно. — Овладяла си този занаят не по-зле от брат ти. Имате еднакви възгледи, един и същи маниер на писане.

Рейчъл прехапа устни. Син-Джин прочете в очите ѝ, че тази идея много ѝ допада — наистина много.

Кое то не можеше да се каже за него самия — и не защото се съмняваше във възможностите на момичето; щом си науми веднъж нещо, тя ще мине през огън и вода, но ще го направи, и то добре. Ако инакът имаше лице, щеше да изглежда точно като нея. Нито пък беше толкова ограничен и дребнав да си мисли, че в предложението на Франклин има нещо нередно. Син-Джин просто не искаше да се разделя от нея за толкова дълго време, особено пък когато между тях имаше толкова много неизяснени неща.

Рейчъл хвърли кос поглед към англичанина. „Кажки нещо, глупако, кажи, че не искаш да замина.“

Но тя знаеше, че дори и да се бе възпротивил, нямаше да го послуша. Не можеше да търпи някой да ѝ заповядва, макар и да знаеше, че е за нейно добро; усещаше, че Син-Джин е влюбен в нея, но изобщо не беше наясно със собствените си чувства. Само можеше да предполага, че и той още не е сигурен кое ще бъде най-доброто за нея. Рейчъл си помисли за думите на Франклин — това е история. Тя щеше да отрази едно историческо събитие.

— Съгласна съм — каза тя и в гласа ѝ прозвуча ентусиазъм. — Ако, разбира се, Райли няма нищо против.

— Да имам нещо против ли? — засмя се брат ѝ и изпита моментно чувство на завист. — Тъкмо ще имам възможност да се порадвам на малко мир и тишина — той изведнъж стана сериозен. — Въпреки всичко това е едно много дълго пътуване — и можеше да ѝ се случи всичко, докато е далече от дома.

Рейчъл знаеше колко се тревожи за нея Райли и ѝ беше мъчно за него.

— И аз няма да мога да издържа, така ли? — попита предизвикателно тя.

Райли се засмя и каза:

— Не, просто ми стана мъчно за горкия мистър Франклин и за капитана на кораба, които ще трябва да те търпят толкова дълго време.

Тази словесна престрелка доставяше истинско удоволствие на стареца. Самият той бе израснал в семейство със седемнадесет деца, където непрекъснато се водеха малки и големи войни — понякога забавни, понякога — съвсем сериозни.

— О, компанията ѝ би била истинско удоволствие за мен. Все пак с нас трябва да дойде и още някой, за всеки случай — каза Франклин и погледна към Син-Джин — не би могъл да мечтае дори за по-подходящ придружител от него. — А вие какво ще кажете за предложението ми, млади господине? Бихте ли искали да дойдете с нас? Младежът, който ми помагаше досега, предпочете да остане в колониите, искам да кажа — в Щатите — поправи се той и се засмя на собствената си грешка. Щатите! Доставяше му удоволствие да произнася тази дума. Колко време и труд му бе струвало това име! — Имам нужда от силен млад човек, който да ми помага.

— Достатъчно силен е да ти носи куфарите — намеси се Рейчъл.

Колкото и да ѝ се искаше, не можеше да скрие вълнението в гласа си. Надяваше се Син-Джин да отдаде вълнението ѝ на радостта от предстоящото пътуване и възможността да вземе участие в едно историческо събитие, а не на факта, че и той ще дойде с тях.

— Нямам никакво намерение да превръщам Син-Джин в свой слуга, Рейчъл, и ти много добре разбираш това — Франклин погледна англичанина в очите. — Е, какво ще кажете за това? Ще можете ли да дойдете с нас?

Син-Джин си спомни за писмото от Ванеса, което стоеше на бюрото му в очакване на отговор. Досега не бе имал време да направи

това, а ето че сега му се удаваше чудесната възможност да замине за Англия. Като че ли и небето му помагаше да вземе решение.

В плантацията имаше хиляди дреболии, които трябваше да уреди. Скоро започваше активният сезон за земеделските работи и присъствието му тук бе крайно необходимо. Тогава си помисли как ще прекара едно безкрайно дълго лято без Рейчъл и не остана никакво място за колебание — беше възможно само едно-единствено решение.

Ще направи всичко възможно да убеди приятелите си да го заместят. Щеше да бъде с нея! Нито едно от задълженията му тук не можеше да се сравнява с необходимостта да бъде заедно с нея.

— Това може да се уреди — каза най-после той.

— Чудесно! — извика радостно Франклин и плесна с ръце.

— За колко време? — попита Джейсън и се облегна на ръба на бюрото.

— Може би до жътва — Син-Джин се изправи и прокара ръка през косата си. Много добре съзнаваше за какво го моли и колко проблеми щеше да създаде това на приятеля му. Можеше да има пълно доверие в Бронсън, но имаше неща, с които управителят просто нямаше да може да се справи. Някой трябваше да го направлява и да му дава съвети.

Син-Джин се обърна и отново погледна Джейсън.

— Нямаше да те моля за това, ако не беше толкова важно.

Джейсън не се нуждаеше от повече обяснения и кимна с глава в знак на съгласие.

— Разбирам те напълно.

Не беше толкова просто и Син-Джин се измъчваше от угризения на съвестта, че трябва да занимава приятеля си с толкова главоболни неща като управлението на цяло едно стопанство през активния земеделски сезон.

— Ако ти е тежко... — започна той.

Джейсън се засмя и поклати глава, за да му покаже, че не е необходимо да продължава.

— Ако откажа и това ти попречи да заминеш, Кристина ще ме одере жив, или, което е още по-лошо, няма да допусне да припаря до леглото й — той се обърна към бюрото, където бе оставил

счетоводната книга. Трябваше да се залови за работа, и то колкото се може по-бързо. — Ще се справя. Пък и Кристофър е достатъчно голям, за да помогне. Благодарение на грижите на Кристина и баща ми, момчето има мозък в главата си. Спокойно мога да разчитам на него да работи заедно с Бронсън и да наглежда засаждането. Ако възникне някакъв проблем, аз съм насреща. Все пак не е като да нямам никой, който да ми помага — Джейсън скръсти ръце и погледна приятеля си. — Ти май здравата си хлътнал, а?

— Никога досега не съм хлътвал така — Син-Джин прехапа език; все пак в продължение на няколко години бе женен за сестра му. — Виж, не исках да кажа...

Джейсън вдигна ръка, за да предотврати каквито и да било обяснения.

— Няма нищо. Вярно е, че съм неин брат, но никога не съм бил сляп за недостатъците ѝ. Беше много проклета и ти бе единственият, с когото се държеше добре. А и аз не съм толкова глупав, за да разбера, че в живота на един мъж може да има повече от една жена — като си помисли за Рейчъл, Джейсън добави: — Просто ми се струва, че момичето е малко вироглаво.

Безспорно, това си беше точно така — любовта е сляпа, но не и в този случай.

— Вярно, че е доста вироглава, и колкото и да е странно, това е едно от нещата, заради които я харесвам. Огнена е също като Кристина.

Джейсън много добре разбираше какво означава това.

— Моите съболезнования и най-сърдечни благопожелания, тогава — Джейсън го потупа по гърба и се засмя. — Ако се ожениш за нея, никога няма да ти е скучно, а няма да имаш и секунда време, за да съжбялаш за каквото и да било.

— За какво трябва да се съжбява? — попита Кристина и прекрачи прага на стаята.

Джейсън стана и я прихвана през кръста, за да я целуне по бузата.

— За нищо. Нищо нищичко, още от първия ден, когато те видях.

— Беше нощ, а не ден — припомни му тя.

— Да, беше нощ — въздъхна той, като си спомни първата им среща. — Тогава си помислих, че си някое изчадие адово, изпратено от

злите духове, за да ме съблазни.

Тя знаеше какво да му отговори, но си замълча, защото усети, че двамата разговарят за нещо много важно — пък и бе прочела тревога в очите на Син-Джин.

— И вие ли си припомняхте отминалите дни? — погледът ѝ очаквателно се спря най-напред на единия, после — на другия. — Прекалено млади сте за подобен род занимания.

— Син-Джин заминава.

— О, не — възкликна разочаровано тя. Кристина бе много привързана към него и беше свикнала с присъствието му в своя дом. Беше се надявала, че той ще се ожени за Рейчъл и ще пусне корени тук, а сега се оказва, че той ги изтръгва заедно с пръстта.

— Защо?

Син-Джин разбра за какво си мисли тя и побърза да я успокои:

— Не завинаги, само за няколко месеца. Отивам в Париж с Франклин.

Джейсън наклони глава и закачливо я погледна.

— И с Рейчъл — добави многозначително той.

Това съвсем променяше нещата — и малко ги объркваше.

— Обясни ми какво става — каза тя с повелителен тон.

Син-Джин ѝ разказа съвсем простичко за плановите си. Кристина кимна одобрително с глава и сложи ръката си в неговата. Откакто бе спасил живота ѝ, тя се чувстваше отговорна за неговото щастие. Изглежда, че сега той бе съвсем близо до него.

— Върви и не се тревожи за плантацията. Аз ще имам грижата Джейсън да направи всичко необходимо, за да не се почувства твоето отсъствие.

Джейсън му намигна и се обърна към жена си:

— Ти май се разпореждаш прекалено свободно с моето време.

Тя го потупа по бузата така, както една майка би докоснала непослушното си дете.

— Просто знам на какво си способен, мили мой.

Тя имаше дума при всяко негово решение и Джейсън добави:

— Имам намерение да помоля за помощ и Кристофър.

Тя засия.

— О, той ще бъде много горд, както биха се гордели родителите му и дядо му — каза тя, като си помисли за Морган. — Особено дядо

му. И така — тя склучи ръце около рамото на Син-Джин, — въпросът е решен. Кога тръгвате?

— Корабът заминава утре.

Тя го побутна към вратата.

— Тогава побързай да си приготвиш нещата.

Син-Джин поклати глава, за да я спре.

— Всичко е готово.

Винаги можеше да разчита на тях и той го знаеше, помисли си тя. Това бе чудесно — приятелите трябва да си помагат един на друг, ако са истински приятели.

— Тогава всичко е наред — тя се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. — Грабни щастието, когато ти се удаде възможност за това, приятелю. То е нетърпеливо и никога не чака да се наумуваме — каза тя и погледна Джейсън.

Син-Джин кимна с глава и леко я целуна, после стисна ръката на Джейсън.

— Имаш страхотна съпруга, Джейсън. Винаги сме го знаели и двамата.

Джейсън кимна, като си спомни времето, когато и двамата бяха влюбени в Кристина; не се съмняваше, че и сега в сърцето на приятеля му, нейде дълбоко, бе останала частица от старата нежност, която бе изпитвал тогава. Джейсън наистина се радваше, че в живота на стария му приятел се бе появила Рейчъл.

ГЛАВА 26

Син-Джин не откъсваше поглед от играта на морския бриз с косите ѝ. Копринените ѝ къдрици се развяваха като огнени пламъци на вятъра, сякаш се сбогуваха с брега и всички, които махаха след заминаващия кораб. Тя дори успя да не се разплаче, което е доста изненадващо за жена, мислеше си Син-Джин. Рейчъл винаги го изненадваше с нещо, изненада го и готовността ѝ да обиколи половината свят, за да присъства на раждането на нещо ново, което всички приветстваха като естествен край на една епоха, изпълнена с преданост и жертвоготовност. Всички останали жени — с изключение на Кристина естествено — биха предпочели да си останат в топлата прегръдка на семейното огнище, защитени от всякакви житейски бури и изненади. Всяка друга жена би оставила на мъжете бремето да изковат историята на една млада държава, да извоюват свободата ѝ, да подписват договори и да създават закони.

Това не се отнасяше за Рейчъл.

Усети как го изпълва гордост и топлота. Знаеше, че една обикновена, кротка жена, не би му създавала толкова проблеми като Рейчъл и въпреки това не искаше тя да бъде като другите. Харесваше я такава, каквато е — жизнена, непредвидима и вълнуваща.

Син-Джин се облегна на парапета и се взря в Джейсън, Кристина и Райли, чиито фигури се смалваха на брега все повече и повече, докато накрая му заприличаха на кукли направлявани от нечия могъща ръка да махат непрекъснато за сбогом.

Кристофър бе застанал близо до тях; беше се източил на ръст, сигурно имаше вече метър и осемдесет. Отдалеч се виждаше колко е горд с доверието, което му бяха оказали.

Добро момче, мислеше си Син-Джин; всъщност Кристофър вече не беше момче, поправи се той — беше мъж, който, слава Богу, не бе имал възможността да докаже своята храброст в огъня на войната.

Всеки път, когато се сетеше, че войната най-после е свършила, Син-Джин отправяше към небето кратка благодарствена молитва.

Времето, което бе прекарал на война стигаше за няколко човешки живота. В него все още бе прекалено жив и болезнен споменът за това, как бе убивал хора само защото цветът на униформата им бе различен от неговия, а и мечтите им бяха недопустими за един поданик на Обединеното кралство.

Крайно време беше да забрави всичко това, както и цялото си минало. Нека най-напред види умирация си брат.

Високо над главите им крещяха чайки и отлитаха в далечината, а платната издуваха гърди като родители, които се гордеят с децата си. След няколко седмици щяха да стигнат Франция, а оттам до Англия е съвсем близо — трябваше само да прекосят Ламанша. Син-Джин отново си спомни за писмото и си помисли, че може би ще види за последен път брат си — и Ванеса.

Имаше време, когато сърцето му се разтуптяваше само при мисълта, че ще види Ванеса. На деветнадесетгодишна възраст беше влюбен в нея сляпо, до полуда, но оттогава изтече много време и чувството му към нея бе отдавна забравено. Ванеса си остана за него жена на брат му, който бе наследил семейното имение и титлата — граф Шалот. Жена на брат му и първата му, отдавна забравена любов. Той гледаше Рейчъл и си мислеше, че всичко това е загубило значение още преди много време, самият той не помнеше точно кога. Момичето стоеше недалеч от него, потънало в сладко-горчива тъга.

Рейчъл усети погледа му върху себе си. Да го вземат дяволите, сигурно очакваше тя да се разреве като дете, откъснато от майка си; е, не е познал. Най-малкото, за да не му достави удоволствието да я види разплакана. Сълзите са за слабите, а Рейчъл знаеше, че ще се върне скоро, най-много след няколко месеца.

Как само се късаше сърцето ѝ, като гледаше как фигурата на брат ѝ се смалва в далечината! Беше ѝ много трудно да сдържи сълзите си — усещаше как набъбват в гърлото, дават я и се мъчат да прелеят в очите ѝ.

Момичето си пое дълбоко дъх с надеждата, че соленият въздух ще облекчи болката. Чувстваше се като пеленаче и се страхуваше да погледне Син-Джин в очите. След като той обяви решението си да пътува с тях, Рейчъл сериозно се замисли дали да замине изобщо. Франклин бе напълно в правото си да избере за помощник когото си иска. Момичето се размърда нервно при мисълта, че трябва да прекара

толкова безкрайно дълги дни и нощи на един кораб със Син-Джин, който много се съмняваше в мъдростта в на взетото от нея решение да отиде в Европа. Никога преди не се бе влюбвала и въпреки това чудесно разбираше какво става с нея, а също и докъде би могло да доведе всичко това. Рано или късно щеше да стигне до път, по който ще се страхува да тръгне, защото знаеше, че може да загуби самата себе си и че щом веднъж поеме по него, връщане назад няма да има. Син-Джин видя блясъка на влага в очите ѝ и реши, че е крайно време да отклони мислите ѝ от раздялата. С гръб към брега и с лакти, оперени на парапета, той каза:

— Не си ми казала още как се настани.

При самото споменаване за настаняване и спане Рейчъл почувства как бузите ѝ пламват. Тя предизвикателно вдигна брадичка — гордата и недостъпна мис О'Рорк, роля, над която самата тя би се присмяла преди. Преди да срещне Син-Джин.

— Няма нищо за казване.

Около тях се суетяха няколко калени от времето и морето мъже, които подготвяха кораба за отплаване в открити води. На борда, освен нея, имаше двадесет и пет моряка и двама пътника. Син-Джин каза без заобикалки:

— Ти си единствената жена на борда на кораб, пълен с мъже.

Тя се опита да не придава никакво значение на намека и думите му, достатъчно неловко се чувстваше само от присъствието му.

— Какво, да не би да имаш намерение да браниш честта ми?

— Точно така — усмихна се той.

Момичето продължаваше да не му вярва — защо? Може би начинът, по който я гледаше той — като лакомник, хвърлил око на парче сладкиш, имаше нещо общо с това.

— И как смяташ да направиш това?

— Ами, най-напред — той се дръпна по-близо до нея, когато един моряк с куп въжета в ръце щеше за малко да бутне момичето — ще направя всичко възможно да не те изпускам от погледа си.

Рейчъл можеше да се обзаложи на целия приход от „Газет“ за една година, че щеше да го направи с огромно удоволствие. Ще я гледа непрекъснато, божичко!

— Не ти ли се струва, че това би било малко неудобно?

Той се засмя, защото разбра какви мисли ѝ минаваха през главата.

— Неудобно би било, ако ти хрумне да надничаш и тайно да ме наблюдаваш.

Господи, какъв негодник! Как изобщо би могъл да си помисли такова нещо! Тази мисъл не ѝ бе съвсем чужда и това още повече я ядоса.

— И през ум не ми минава такова нещо — каза тя надменно и го изгледа унищожително. Щеше да е по-добре, ако каютата ѝ беше до тази на Франклин, а не до каютата на капитана. — Виж, ти би го направил с удоволствие — не ми приличаш на човек с никакви претенции за чест.

Син-Джин постави ръка на сърцето си и каза сериозно:

— Честта е нещо, което ценя изключително високо.

— И ако взема да ти повярвам, няма и да усетя как след малко ще ми продадеш част от Лондон Бридж — каза сладко тя и го подмина величествено.

Когато усети, че върви след нея, Рейчъл съвсем побесня.

Трябваше да се досети, че ще я последва до долу. Тя измърмори недоволно и влезе в каютата, а Син-Джин се вмъкна веднага след нея.

Рейчъл се въртна ядосана и високо изруга, когато удари крака си в някакъв сандък, който не бе виждала досега. Не обърна никакво внимание на предложената му за помощ ръка и закуцука вбесена към противоположния край на каютата. Подпря гръб в ъгъла и обвинително посочи с пръст сандъка:

— Бих искала да знам какво е това.

Той го отмести под прозорчето, за да не пречи.

— Моят багаж.

Разбира се, точно това трябваше и да се очаква. Всичко, което ѝ причиняваше болка или някаква неприятност, по един или друг начин бе свързано с него. Тя се изправи, като разтриваше крака си.

— И какво прави тук твоят багаж? Защо не е в каютата ти?

Той седна на огромния куфар и я погледна с удоволствие, после праметна крак върху крак и сложи ръце върху коляното си.

— Той е в моята каюта — каза безгрижно Син-Джин.

Това пък сега какво беше?

— Това е моята каюта, а не твоята — каза ледено тя.

— Така е, права си — подозрително бързо се съгласи той. Явно имаше нещо наум.

Край, всичко й омръзна. Тя присви очи и процеди:

— Още не сме напуснали пристанището и вече се опитваш да ме прелъстиш, така ли? И това ако не е нахалство!

Син-Джин невинно повдигна ръце.

— Не съм те докоснал дори.

— Няма и да ме докоснеш, освен ако не искаш да ти отхапя ръката. А сега си взимай куфара и се измитай оттук — тя посочи вратата и го изгледа страшно.

Той дори не направи опит да стане.

— Няма.

Рейчъл го зяпна изумена — предизвикателството беше съвсем очевидно. Не беше очаквала такова нещо.

— Няма ли?

Той поклати глава и остана седнал на мястото си.

— Няма.

Тя изсъска възмутено. Щом се инати, добре — ще му покаже какво значи истински инат.

— Прекрасно. Тогава ще изляза аз — каза тя и се обърна, но той успя да сграбчи ръката й още преди да е направила и крачка към вратата.

Това съвсем преля чашата на търпението й, в очите й се разгоря истински пожар. Момичето рязко дръпна ръката си, но нищо не се промени. По тялото й светкавично плъзнаха дългите тънки пипала на паниката. Ами ако се бе излъгала в него и цялото му поведение преди е било само театър, за да я спечели? Дали не започваше да разкрива истинското си лице, което болезнено й напомни за кошмарния Ланкастър?

Тя се помъчи да скрие треперенето в гласа си и каза тихо.

— Пусни ме, животното такова, или ще извикам капитана, който непременно ще те окове във вериги за подобно нещо.

Син-Джин не познаваше лично капитана, но беше сигурен, че първият помощник с удоволствие би оковал самата нея, ако я види така освирепяла.

— Правя го за твое добро.

Нейно добро, ха! Това, което разбираше той под „нейно добро“, означаваше да се гърчи под тялото му за огромно негово удоволствие.

— За първи път чувам някой да нарича така онова, което искаш от мене. Искаш да кажеш, за твое, а не за мое добро нали? — Рейчъл отново се опита да изтръгне ръката си от желязната му хватка и да изтича при Франклин за помощ. Очите ѝ мятаха гневни мълнии. — Ти си един упорит негодник!

Син-Джин понечи да я стисне за раменете и да я разтърси, но се сдържа — само продължи да стиска ръката ѝ.

— Смятам да те защита от всеки, който реши да посегне на тебе, а няма да успея да ти помогна, ако спя в друга каюта.

Боже, кротък като агънце.

— Нито пък ако спиш в моята.

Син-Джин я притегли към себе си, макар да знаеше, че това съвсем ще я влуди. И възбуди — щеше да възбуди и двамата.

— Какво има? — дъхът му я погали и душата ѝ трепна уплашена. Тя го прокле наум, не пропусна и самата себе си, но остана непреклонна. — Нима не се доверяваш на самата себе си, та те е страх да останеш насаме с мен?

— Не за мене става дума в случая — сръза го тя.

Рейчъл стисна другата си ръка в юмрук и за малко да успее хубавичко да го удари, но той успя да я хване за китката точно в мига, преди юмрукът ѝ да улучи брадата му. Сега държеше и двете ѝ ръце.

— Чудесно. След като аз също не представлявам никакъв проблем, тогава всичко е наред.

Рейчъл изгаряше от желание да удря, да драци, да направи нещо, само и само да се измъкне от това състояние на болезнена отмала, от което се чувстваше безтегловна като рибите в морето.

Беше напълно безпомощна.

— Напротив, нищо не е наред — каза надменно тя. — И дума не може да става да останеш тук.

Син-Джин стана сериозен — трябваше да я накара да разбере. Той внимателно пусна ръцете ѝ и тя го погледна изненадано.

— Слушай, Рейчъл, няма да седна да ти разправям сега, че непрекъснато мисля за тебе още от първия миг, когато те видях — каза тихо той. Поне в това трябваше вече да се е убедила сама. — Но не съм от онези, които биха взели насила нещо от една жена.

Тя разтри китката си.

— И как би нарекъл това, което направи преди малко?

Може би все пак трябваше да я разтърси.

— Бъди разумна поне веднъж в живота си. Би могла да бъдеш много привлекателна, ако си държиш езика зад зъбите.

Не стига, че я бе стискал допреди минута, а сега на всичко отгоре и започваше да я обижда.

— Какво имаш предвид, като казваш, че трябва да си държа...

— Точно това, което казах — продължи той с нетърпящ възражения тон. — Пътуването ще бъде дълго, а принудените на дълго въздържание моряци в определени ситуации не са склонни да се държат като джентълмени.

— Знаеш ли, той е съвсем прав — обади се Франклин, докато влизаше в каютата. От коридора бе успял да чуе възбудените им гласове и влезе да види какво става. — Търсих ви навсякъде, исках да видя как сте настанени — добави меко той.

Рейчъл веднага се впи в рамото на стария човек — просто не вярваше на очите си, когато го видя да влиза в толкова тежък за нея момент. Веднага изпита облекчение от допира до здравото му рамо.

— И ти ли мислиш като него? — попита тя, като не вярваше на ушите си. Внезапно се почувства предадена. Как би могъл Франклин да се съгласи с това, което Син-Джин определено си бе наумил?

Старецът кимна с глава в знак на съгласие. Още преди да тръгнат, Син-Джин го бе попитал какво мисли по този въпрос и Франклин бе одобрил идеята му да спи в нейната каюта. Болката в крака му бе намаляла значително, но продължаваше да ходи с бастуна си и сега се наведе към нея, сложил върху него и двете си ръце.

— Драстичните времена изискват и драстични мерки, детето ми. Страхувам се, че когато ти предложих да тръгнеш с мен, подцених това, че си момиче. Никога не бих си простил, ако нещо се случи с тебе.

В думите му имаше здрав смисъл, помисли си тя разколебана. Не беше чак такава глупачка, за да си затваря очите пред една евентуална опасност, и може би самата тя малко подценяваше вероятността да ѝ се случи нещо лошо.

— Добре тогава. Ти можеш да останеш в каютата ми, но не и той.

Франклин се засмя и в очите му припламна обич.

— Ах, защо никой не ми каза тези думи, докато бях млад? — той въздъхна и внезапно стана сериозен. Рейчъл наистина значеше много за него. — Не, ако някой трябва да те защити, това може да бъде само Син-Джин. Той е човек на честта.

Рейчъл скръсти ръце на гърдите си, като че ли това щеше да я успокои поне малко.

— Така си мислиш, защото не е целувал тебе — измърмори тя.

Франклин успя да долови думите и весело се разсмя:

— Сигурен съм, че е истинско удоволствие — той потупа Син-Джин по рамото. — Грижи се за нея, момче — проникателният му поглед се заби в него и той размаха заканително бастуна. — И гледай паравана да е все между вас. Тя ми е като дъщеря и ще опиташ силата на бащиния ми гняв, ако съблазънта се окаже прекалено силна за тебе.

Рейчъл се почувства малко по-добре от думите на стария човек.

— Параван ли? — попита тя недоумяващо.

Франклин посочи към другия край на стаята и тя чак сега видя, че на стената е облежната дълга права дъска.

— Да, от най-здравите. Помолих Райли да го направи, още преди да се качим на кораба.

Тя отиде при дъската и я докосна, все още изпълнена със съмнение. Най-после разбра, че двамата имаха право да се страхуват, но никога не би признала това на глас.

— Добре, щом ти мислиш така — погледна тя стареца. — А що се отнася до тебе, ще си стоиш в своята половина, ако не искаш да пострадаш.

Син-Джин изправи паравана по средата на койката. Щеше да му е много тежко да спи до нея, без да я има. Но той бе дал дума и щеше да я удържи, независимо какво щеше да му струва това. Щеше да му струва много.

— Мисля, че вече започвам да страдам, Рейчъл. Наистина започвам да страдам.

ГЛАВА 27

Понякога добродетелността му се струваше като яка на риза, предназначена за много по-дребен човек — непрекъснато го дращеше и стягаше.

Никога не бе допускал да го обхванат чувства, които не може да овладее. Син-Джин смяташе, че да спи с жена е огромно удоволствие, на което трябва да се наслаждава бавно и докрай, като че ли пие хубаво старо вино. Такова удоволствие обаче в никакъв случай не означава, че трябва да забравиш всичко останало, особено пък когато става дума за реалната възможност да бъдеш отхвърлен заради една криворазбрана добродетелност или пък просто от безсмислена упоритост.

Въпреки всичко той изгаряше от желание да я има.

С всеки изминат ден желанието му набъбваше, нарастваше и го изпълваше целия така, както от малкия жълъд израства могъщ дъб, сякаш по силата на някаква магия. Всеки миг, прекаран заедно с нея, наливаше масло в огъня и малко по малко изгаряше душата му. Копнежът му по нея се бе превърнал в маниакално желание, и въпреки това, като джентълмен, той бе безсилен да направи каквото и да било.

Беше му много тежко да я гледа как се смее и разговаря с Франклин, докато двамата се разхождаха по палубата. Беше почти непоносимо болезнено да говори с нея и да гледа как в очите ѝ трепкат светлинки, да усеща уханието на косите ѝ, които безсърдечният бриз довяваше до ноздрите му. Да понася всичко това и да не може да я има...

Но най-тежко му беше нощем. Син-Джин трябваше да лежи на онази малка койка с паравана помежду им само на сантиметри от нея. Само да протегне ръка и ще усети под пръстите си копринената ѝ кожа. Беше съвсем близо до полудяване.

Син-Джин не можеше да спи и сериозно се съмняваше, че изобщо някога ще може да потъне в блажения покой на съня. Искаше я

отчаяно. Господи, как я искаше! Да лежи до нея така, изтръпнал от желание и болка, беше равносилно на изкупление за всичките му грехове — тези, които е извършил досега и които щеше да извърши до края на живота си.

Беше подпрял глава на дългите си изящни пръсти и се опитваше да предаде на възглавницата от гъши пух всичката мъка на болезнените си размисли. Едно остро перце бе пробilo плата и дразнеше ръката му, но той не си даде труд да се надигне и да го махне оттам — това не беше нищо в сравнение с острите нокти, впити в сърцето му.

Сам пожела да бъде така, напомни си той. Сигурно само един смахнат можеше да пожелае доброволно цялата тази инквизиция. Беше дал честната си дума и я изплащаше с невероятно жестоки лихви.

Рейчъл искаше само един фенер в каютата и сега светлината му потрепваше в ритъм с могъщото дихание на океана. Бяха на кораба едва от седем дни, а му се струваше, че са тук цяла вечност. Страхуваше се, че няма да дочака края на пътуването и ще полудее.

Рейчъл изстена насън, после тихо изскимтя като уплашено дете. Той скочи и се взря в лицето ѝ — момичето спеше, а окъпаното ѝ в кехлибарена светлина лице сякаш плуваше в златистата свила на разпилените ѝ коси. Кръвта му заблъска оглушително във вените и той почувства, че е много близо до припадък.

Син-Джин протегна ръце и хвърли сянка върху заспалото момиче. Искаше само да я докосне, съвсем леко, да усети с пръстите кожата на бузите ѝ. Не посмя, и ръцете му виснаха като отсечени. Ако я докоснеше сега, щеше да престане да се владее. Беше сигурен в това. Никога не бе имал жена въпреки волята ѝ и сега също нямаше да го направи, макар че кръвта му бушуваше като ураган в измъченото му тяло.

Тя отново изстена и този път звукът беше по-висок и още по-уплашен. Син-Джин се запита дали да не я събуди, но бе сигурен, че Рейчъл няма да си спомни за кошмара и отново ще го обвини, че иска да я прелъсти. Никога нямаше да може да излезе наглава с нея.

Момичето изпищя уплашено и наклони везните в полза на събуждането.

Син-Джин внимателно я докосна по рамото и тя престана да скимти. Сигурно е било нещо повече от кошмар, защото му се стори,

че продължава и сега, докато се събуждаше. Тя помнеше нещо от съня си и то беше ужасно. Момичето горко се разплака и риданията ѝ напомняха плача на дете, което е загубило всяка надежда за защита и обич.

— Не, моля ви, недейте! Не! — тя потрепери и размаха длани, сякаш се мъчеше да прогони нещо от себе си.

По дяволите всяко благоприятие! Син-Джин дръпна дъската и сграбчи отчаяно гърчещите се длани в своите, после ги залюля бавно и нежно, сякаш ръцете ѝ бяха разплакано бебе и имаха нужда от утехата на нечия топлина. Той целуна едва доловимо косата ѝ и усети, че е леко овлажняла от потта на страха.

— Няма нищо, Рейчъл, няма нищо. Всичко е наред — той погали косата ѝ. — Това е само сън.

— Не, не!

Тя отново изпищя и направи отчаян опит да освободи ръцете си. Най-после отвори очи и все още ужасена и замаяна, не успя да види Син-Джин — виждаше само мъжа от кошмара. После ужасът в очите ѝ бавно се стопи и погледът ѝ стана смислен. Въздъхна тежко и дъхът излезе от устните ѝ на пресекулки.

— Ти... — прошепна тя с облекчение и се отпусна в ръцете му.

Той я поддържа малко по-дълго от допустимото, макар и да бе сигурен, че тя дори не разбра това. Единственото, което занимаваше мислите ѝ в момента, бе стремежът да се отърси по-скоро от кошмарното преживяване на съня. Син-Джин я галеше нежно по косата.

— Това е просто кошмарен сън — тихо каза той и усети как момичето мълчаливо кимна, а главата ѝ докосна гърдите му. Син-Джин усети по гърдите си влага и уплашено се взря в нея — тя плачеше.

— Разкажи ми какво стана — тихичко ѝ каза той, като желаше да я успокои по някакъв начин.

Тя толкова дълго бе държала ужасната тайна заключена в сърцето си и сега ѝ се стори, че ще ѝ олекне, ако я излее в думи — те ще отмият страданието и отровата на страшния спомен, а тя ще се отърве завинаги от непосилната тежест на болката и срама. Рейчъл притисна буза до гърдите му, сякаш търсеше успокоение и защита в ритъма на сърцето му.

— Сънувах мама — прошепна тя. — Видях как господарят се опитва да я... да я... — момичето понечи да излъже, после потрепери и замълча.

Син-Джин нямаше нужда от повече обяснения — самият той си бе имал достатъчно вземане-даване с разни земевладелци в Англия и знаеше, че само някои от тях бяха честни хора. Повечето бяха в състояние да вилнеят като зли духове из земите си и да вземат всичко, което смятаха за свое, включително и това, от което се нуждаеха слабините им. Райли му бе казал достатъчно и Син-Джин не искаше да й причинява болка, като я кара отново да преживее кошмара на миналото.

Той притисна главата ѝ до гърдите си и каза тихо:

— Не говори, не е нужно, всичко е наред.

Рейчъл се отдръпна от него и поклати глава. По бузите ѝ безутешно се стичаха сълзи, а гласът ѝ задавено се мъчеше да си пробие път през подутите устни. Толкова дълго бе държала този кошмар в душата си, че бе достатъчно само да затвори очи, за да види всичко отново. Този път споменът беше още по-страшен и жив, почти реален, увиснал като тежък черен дим в сумрака на каютата.

— Не, не е наред. Тогава поне никак не беше — тя стисна устни, за да не даде воля на истерията, която я раздираше отвътре като костилка на праскова. Момичето отчаяно се опита да я преглътне, за да може най-после да диша и да говори.

— Не съм го казвала на никого досега — гласът ѝ премина в задавен шепот. — Нито на татко, нито пък на Райли. Стигнах там прекалено късно — думите ѝ прозвучаха като смъртна присъда.

Той не разбра и попита:

— Прекалено късно за какво?

— За да я спася — гласът ѝ потрепери и тя вдигна очи към него. — Когато изтичах в стаята, Ланкастър вече бе успял да я насили и мама лежеше на земята с разкъсани дрехи и обляна в кръв, а той беше в нея и се движеше напред-назад. Грухтеше като доволно прасе. Беше вече в нея — тя избърса буза с opakото на ръката си. — Като усети, че влизам, само се обърна и се захили гадно, без да ѝ обръща внимание. Продължаваше да се движи в нея и ми говореше, че трябва да стоя там, да гледам и да се уча, защото след малко щял да дойде и моят ред — тя млъкна, за да сподави едно стенание. Син-Джин понечи да вземе

ръцете ѝ в своите, но Рейчъл махна с ръка, решена да продължи докрай. — Точно тогава го прободох с ръжена. Ланкастър побягна с писъци, а кръвта му течеше като на заклано прасе — тя се взираше с празни очи в нищото, а гласът ѝ внезапно занемя. След малко се овладя и продължи: — Тогава се погрижих за мама както можах, а когато тате си дойде, му казах, че съм влязла тъкмо навреме, за да успея да я спася — дори и сега я болеше от лъжата и това се виждаше от мъката в очите ѝ.

Момичето го погледна и видя, че той я разбира.

— Искях да ѝ спестя срама — Рейчъл безпомощно стисна юмруци. — Просто не успях да отида навреме, разбираш ли, беше вече прекалено късно.

Само да се бе върнала малко по-рано! Ако не беше оставила майка си сама този ден! Само ако...

Тези думи я преследваха в продължение на повече от десет години.

Син-Джин отново я притисна до гърдите си. Рейчъл продължаваше тихо да плаче, а той усещаше как сърцето му се къса от жал и омраза към човека, когото никога не бе виждал, но възненавидя силно още в този момент.

— Направила си каквото си могла, Рейчъл. Никой не би могъл да те вини за това, че не си успяла да я спасиш.

Как може да е толкова сляп, нима не разбира, че това, което направи тя тогава, изобщо не беше достатъчно! Рейчъл вдигна глава — сега лицата им бяха само на няколко сантиметра едно от друго.

— Но той... той...

— Шшт, замълчи...

Син-Джин се наведе и съвсем несъзнателно заглуши с устни назревящия протест. Изобщо не бе искал да направи нещо друго — просто една лека целувка, която да я утеши и успокои, за да почувства, че не е сама в страшната бездна на мъката и отчаянието. Да я убеди, че той ще бъде до нея, ще я пази и обича — толкова дълго, колкото иска тя. Ала Син-Джин бе забравил за терзанията на собствената си плът, както и за нейните — те шумяха във вените ѝ като буен порой от разпенена дъждовна вода и чакаха само едно леко докосване, за да се разбунят и избият навън. Той я докосна и двамата изведнъж забравиха всичко, освен самите себе си.

Целувката сякаш нямаше край — пламъкът на устните ги изгаряше нетърпимо и запали див трепет в кръвта и на двамата; пулсираше във всяка клетка като крила на събудена птица.

Момичето съзнаваше, че това е истинска лудост, но просто не можеше да спре. Имаше нужда от нещо разтърсващо, за да забрави болката и вината, надвиснали над нея като гнетяща смърт; имаше нужда от този горещ и силен импулс в себе си, който я караше да се чувства толкова жива! Искаше да усеща прегръдката на силните му ръце, които ѝ предлагаха опора и сигурност, жадуваше за допира на пламналите му длани, които я изгаряха през тънкия плат на нощницата. Те прогонваха болката...

Момичето изстена тихо, когато устните на мъжа преминаха надолу към брадичката и челюстта ѝ. Докосваха я леко, едва доловимо, и бавно изследваха нежната кожа на шията. Момичето отметна глава, а когато трепетът в нея стана нетърпим, тя протегна ръце и впи пръсти в раменете му. В тялото ѝ звъннаха непознати импулси, дошли сякаш от най-съкровени кърветчета на душата ѝ; те се превръщаха в движения, които пламенно откликваха на всяка негова милувка. Като че ли някога — може би насън — бе научила стъпките на странен танц и сега тялото ѝ знаеше съвсем точно как да реагира и какво да направи. Сега то живееше някакъв свой живот, отдадено изцяло на собствената си чувственост. Мощни инстинкти я завладяха и я поведоха към непознати простори, но необяснимо как и защо тя си ги представяше като отдавна познати и обичани от нея места, към които бе вървяла през целия си живот.

Син-Джин се бе любил с жена за първи път в живота си още на петнадесет години. Това стана в купа сено с една прекалено развита за възрастта си слугиня, която се интересуваше много повече от голото тяло на господарския син, отколкото от миенето на чинии. Момата се оказа много похотлива и способна учителка, а той — нетърпелив и жаден за знания ученик. Всеки път, когато се любеха, тя му казваше точно какво да направи, за да възбуди до крайност, а после и да задоволи напълно една жена. След нея се изредиха много жени — те просто идваха и си отиваха от живота му съвсем навреме.

Сега, когато държеше в ръцете си това тръпнещо девствено момиче, Син-Джин се почувства, като че ли прави любов за първи път. Страхуваше се, че може да я нарани, и в желанието си да прояви

търпение и нежност, се почувства тромав и непохватен, както никога преди. Момичето му поднасяше в дар нещо много свидно и той бе изпълнен е благоговение.

Мъжът прочете в очите ѝ желание и готовност да стигне до края на пътя; разбра с неумолима яснота, че и за двамата вече нямаше връщане назад. Притисна отново устни към изящната ѝ шия и усети бесния ритъм на уплашеното ѝ сърце — то биеше отчаяно и силно като на новородено котенце. Наистина ли се страхуваше от него?

— О, Рейчъл, Рейчъл — дъхът му опари кожата ѝ, — не се страхувай, няма да те нараня...

Тя се отпусна доверчиво в ръцете му. Въпреки предубеждението си към всички англичани, знаеше, че може да му има доверие.

— Знам — простичко каза тя.

Тя отново потръпна, когато мъжът полека издърпа нощницата над главата ѝ и частица по частица пред очите му се разкри белоснежната коприна на прекрасното ѝ тяло; той пусна дрехата от домашнотъкано платно на пода до леглото, а ръцете му се плъзнаха нежно по изящните ѝ форми, сякаш ги боготворяха. Бяха като ръце на скулптор от Ренесанса, който с благоговение докосва съвършенството, създадено от собствения му гений.

Под нежността на неговите ласки желанието избухна в нея като пожар. Момичето нетърпеливо сграбчи ръката му и я сложи върху гърдите си, за да може и той да усети бесния ритъм на кръвта ѝ, да бъде до нея в този огнен капан на страстта, да се почувства така, както се чувстваше тя. Беше прекалено хубаво, за да не бъде споделено.

Мъжът я взе на ръце и нежно я остави легнала по гръб на леглото. Погледите им потънаха един друг в продължение на един безкраен миг; после той бавно се наведе и покри тялото ѝ със завивка от целувки, която я сгря много повече от всички завивки на света. Рейчъл се задъха, когато усети езикът му да обхожда гърдите ѝ, после, изпаднала в екстаза на забравата, се изви като дъга, за да му предложи още повече от себе си.

Мъжът трябваше да извика на помощ цялата си воля, за да обуздае собственото си желание. Езикът, ръцете, цялото му тяло събуждаха в нея непознати досега усещания, от които дъхът ѝ секваше. Бе на ръба на сладостен припадък. И през цялото време, докато я попиваше и тя чезнеше в ласките на силното му тяло, някъде дълбоко в

себе си, в недрата на най-съкровения кърчето от своето тяло момичето усещаше дивия, настойчив, нетърпелив и бесен ритъм на пламналата си кръв.

Слабините ѝ бяха изтръпнали от желание и може би трябваше да се срамува от това, но Рейчъл не изпитваше никакъв срам, за него просто нямаше място в кипежа на този нов свят от чувствена наслада, който мъжът бе открил за нея.

Опиянен, той би могъл да ѝ се наслаждава вечно — тя бе една нова вселена от сладостни ухания, мекота и трепет, които поддаваха с копнеж и лекота под силните му ръце на ваятел. Но девствената ѝ невинност бе за него капан, много по-опасен и от най-похотливите капризи на всички зрели жени, които бе имал досега. Тялото ѝ откликваше на ласките му с готовност и желание, а той жадно и с благодарност попиваше всяка нейна въздишка и вик.

Тя се извиваше под него в екстаза на неутолим копнеж и Син-Джин усети, че вече не е в състояние да овладее мощния зов на собственото си тяло, което просто стенеше от болка и желание за облекчение. Въпреки това продължаваше да я гали, а близването, лекото смучене и игра на езика му с плътта ѝ удължаваха агонията на изтръпналото му тяло. Докато най-после дойде неизбежният миг, когато мъжът просто не може вече да обуздае силата на собствената си страст.

Изгарящ от болка, той се изви като дъга над нея.

Очите ѝ припламнаха изумено и светнаха като маргаритки, обърнали главички към слънцето; в тях той съзря едновременно страх и доверие, които го изпълниха с топлота, обич и жал.

Син-Джин нежно обхвана лицето ѝ в ръцете си и каза тихо, почти шепнешком:

— Първия път винаги боли и аз съжалявам за това; искам да ти е добре и да го запомниш като нещо прекрасно.

Очите ѝ не се откъсваха от неговите.

— Наистина е прекрасно.

Тя обви ръце около врата му, а мъжът повдигна леко главата ѝ и впи устни в нейните. Той изстена, усетил как се разкъсва и последната нишка на преградата, която му пречеше да проникне в жената докрай. Тогава се вряза стремително в нея и почувства как тя се изви срещу

него, потрепери и после се отдръпна, а от устата ѝ се откъсна сподавен вик.

Най-после започна да се отпуска, усетила как болката заглъхва и на нейно място изригва вулкан от сладостни усещания. Тя впи пръсти в раменете му — изумена, изпълнена с наслада и смущение от това, че хълбоците ѝ неволно следват ритъма на всеки негов тласък. Постепенно тласъците започнаха да се усилват и да стават все по-бързи и по-бързи, а тялото ѝ несъзнателно откликваше на всяко негово движение.

Господи, какво беше това? Е, ако трябва, нека после бъде прокълнатата завинаги, но добрият Бог не би могъл да сътвори толкова прекрасни усещания и да ги забрани на своите чеда. Рейчъл тихо стенеше, докато мъжът я посвещаваеше в тайнството на дълбоко споделения екстаз; после изведнъж се задъха, когато мъжът в нея съвсем подивя. Нека това никога не свършва, господи, нека никога не свършва, молеше се тя, макар и да знаеше, че ще умре, ако мъжът продължи така още само един миг. Ще умре — от толкова много щастие.

Двамата стигнаха заедно до върха на екстаза. Син-Джин трябваше да е сигурен в това, защото не искаше още първия път Рейчъл да се окаже там сама.

ГЛАВА 28

Сякаш бяха изминали стотици години, преди Рейчъл да отвори очи; усещаше как бавно се спуска на земята от облака, на който се носеше досега. Все още зашеметена, тя извърна очи към мъжа, който я бе накарал да се почувства така с простичкото докосване на устните, на ръцете, на цялото си тяло. Усещаше капчиците пот, избили по кожата ѝ, както и дивото блъскане на сърцето в гърдите си.

Ето какво било, помисли си тя и се протегна като котка, която току-що е излапала цял буркан със сметана. И защо е било нужно да го смята за такава мистерия? Искаше ѝ се да разкаже на целия свят за своето откритие.

Син-Джин я погледна и сърцето му заби още по-силно. Господ да му е на помощ, искаше му се да го направи отново. Тя изглеждаше толкова красива, и все още толкова невинна, излегнала се пред очите му в цялата си прекрасна голота.

Повдигна се на лакът и нежно прокара пръст по устните ѝ, докато сърцето му се разяждаше от угризения — беше престанал да се владее и бе погубил нейната девственост.

— Не исках да стане така.

Радостта ѝ се стопи и лицето ѝ помръкна като огледало, разбито на хиляди парчета. И така, той съжаляваше за всичко, което се случи между тях. Да върви по дяволите! Тя се помъчи да сподави сълзите си и придърпа плътно чаршафа върху гърдите си.

Рейчъл се опита да проговори, но устата ѝ сякаш бе направена от памук.

— Струва ми се, че ако изобщо някой трябва да съжалява за нещо, това съм само аз.

— Да съжалява ли? — той просто не вярваше на ушите си. Стори му се, че в гласа ѝ има стаена обида, и внимателно се вгледа в очите ѝ. — Мислиш, че съжалявам за нещо, така ли?

О, би дала цяло кралство за една добра тояга, с която да го го наложи сега! Нима щеше да започне да я залъгва? Сега, когато бе

завладял напълно обърканата ѝ душа и вече смяташе да я изостави...

— Ако се съди по думите ти, какво друго би могла да си помисли една жена?

Той успя да я притисне до себе си, макар че се бе сковала като дреха, сложена да съхне навън по средата на зимата.

— Господи, ако изобщо трябва да се съжاليا за нещо, то е единствено това, че не те грабнах още първия път, щом те видях.

Тя го погледна изпитателно, за да види дали не я будалка, и чертите на лицето ѝ омекнаха — беше съвсем искрен. По устните ѝ плъзна сянка на задоволство.

— Беше ли ти хубаво?

Той се засмя и я притисна до себе си, после махна чаршафа, за да се полюбува на красотата на голото ѝ тяло.

— „Хубаво“ е много слаба дума, за да опише точно какво чувствам — той я погледна влюбено. — Бих казал по-скоро „прекрасно“.

Тя вирна брадичка в унисон с настроението си, но всяка игра си имаше правила и те трябваше да се спазват.

— Май ми се подиграваш.

— Ни най-малко — засмя се той и леко я целуна по слепоочието.

Тя отново почувства възбудата на един глас дълбоко в душата си, който молеше, не — направо крещеше за него. Рейчъл посегна към чаршафа, но не толкова бързо, колкото ѝ се искаше.

— Искам да се завия.

Мъжът обви пръсти около ръката ѝ и я задържа на място — не искаше нищо да пречи на гледката, която се разкриваше пред него. Все още не.

— После, имай поне мъничко милост към мене. Нека поживея още малко в рая.

Тя пламна и това беше нищо в сравнение с пожара в кръвта ѝ — прекалено бързо беше повярвала в щастието си.

— Май наистина ми се подиграваш — каза тя с обвинителен тон.

О, не, той познаваше прекалено добре този тон! Не можеше да си позволи да я загуби отново — беше твърде късно да се връщат там, откъдето бяха започнали.

— Не ме разбра правилно, Рейчъл. Винаги си била склонна да съдиш прибързано за това, което мисля или правя. Не съм искал да ти

се подигравам, напротив — исках да ти се порадвам — усмихна се кротко той. — Толкова си красива!

Рейчъл изхърмка раздразнено и отклони поглед, но Син-Джин искаше да изясни нещата докрай; улови леко брадичката ѝ и я накара отново да го погледне.

— Когато казах, че това не биваше да се случва, имах предвид собствената си слабост — просто не успях да се овладее навреме — тя видя, че сега усмивката се появи и в очите му. — Но аз също съм само човек като всички останали, Рейчъл, а ти си една божествена съблазън.

В съблазънта нямаше нищо божествено и двамата чудесно разбираха това. Тя се почувства разколебана, не знаеше какво да каже и как да се държи. Много добре разбираше как би трябвало да реагира в такъв момент, но сега никак не ѝ беше до превземки — никога по-рано не бе изпитвала нещо толкова прекрасно и вълнуващо.

Мъжът очакваше отговор, ала в мига, когато тя отвори уста, изведнъж страхотен трясък разтърси кораба и той се залюля безпомощно, сякаш някое дете си играеше с лодка във ваната. Чу се панически тропот нагоре по стълбите и викове на ужас откъм палубата.

Рейчъл го погледна изненадана — беше прекалено късно за подобно оживление.

— Какво става?

Син-Джин отметна одеялото и посегна към панталоните. Въпреки тревогата си тя усети, че го гледа най-безсрамно и не можеше да откъсне поглед от красотата на голото му тяло. В очите ѝ светеха обич и възхищение. За разлика от отпуснатата и бледа плът на Ланкастър, тялото на нейния любим бе стегнато и мускулесто, прекрасно в своята мъжественост. Рейчъл усети как от главата до петите я залива гореща вълна само от простия факт, че го е видяла гол.

Син-Джин забеляза пламналия ѝ поглед и се засмя добродушно. Каква палавница! О, всичко ще си дойде на мястото. Той улови лицето ѝ в ръце и нежно я целуна.

— Хитруша такава. Не знам какво става горе и отивам да разбера, а ти не мърдай оттук, скоро ще се върна.

Тя скочи и предизвикателно нахлузи нощницата, после извади косата си и рязко намъкна ръце в ръкавите, сякаш нанасяше боксови удари на въздуха около себе си.

— Хайде де, ще стоя тука!

Нищо не се бе променило, тя продължаваше да си бъде все същото упорито и неразумно момиче.

— Слушай, Рейчъл, не знам какво става, но може да се окаже наистина опасно — той се пресегна и взе сабята, която пазеше като спомен от миналото; прикрепил я на десния си хълбок и отново погледна момичето. — Пък и като те видят как се разкарваш по нощница на лунна светлина, горките моряци сигурно няма да издържат на изкушението.

Дори и да бе искал да я сплаши — а неговата цел беше именно такава, не успя; думите му имаха точно обратния ефект. Божичко, колко е неразумна, помислил си раздражено той.

Рейчъл се намръщи и наметна един халат, който ѝ бе подарила Кристина преди заминаването. Тя се изправи пред него с предизвикателно вирната брадичка.

— Няма да стоя сама тук в тъмното, да треперя от страх и да се чудя какво става.

— Въобще не мога да си представя, че трепериш от страх — той прегради пътя ѝ с ръка и си помислил отчаян, че ако иска да я задържи долу на всяка цена, просто ще трябва да я удари толкова силно, че да загуби съзнание и да не може да се движи. — Добре тогава, ела — каза рязко той. Гласът му прозвуча като на някогашния лейтенант и това вече бе не молба, а заповед. — Но ще вървиш зад мене.

Тя стегна здраво връзките на халата и каза:

— Като индианка, значи.

Беше готова да се противопостави дори на това. Сигурно съвсем е откачил, щом е допуснал да се влюби така — та това не е жена, а самият дявол.

— Каквато ти не си; ти си просто една крехка и уязвима жена.

Рейчъл отвори уста да го среже, но той ядосано разцепи въздуха със сабята и тя не успя да каже нищо.

— Само още една дума и ще те вържа за леглото — очите му бяха потъмнели от гняв, а тонът му не търпеше никакви възражения. — Ясно ли е?

Момичето стисна зъби и кимна с глава. Не се съмняваше ни най-малко, че ще изпълни закана си, ако се наложи.

— Съвсем ясно.

Двамата се заизкачваха внимателно по стълбата към палубата, а шумът от стъпките им потъна в общата врява.

Имаше пълнолуние и луната хвърляше зловещи отблясъци върху палубата. Картината, осветена от жълтеникавата ѝ светлина, бе взета сякаш от ада — тъмни фигури напразно се блъскаха една в друга, опитвайки се да се скрият от врага, който обстрелваше кораба с неумолима огнена смърт. Хората се мятаха безсмислено насам-натам, обхванати от паника; чуваха се викове на болка и ужас.

Син-Джин присви очи, опитвайки се да разпознае нечие лице. Внезапно пусна Рейчъл и сграбчи за ръката някакъв мъж, който залитна съвсем близо до тях.

Морякът се извърна рязко и в очите му проблесна ужас.

— Пусни ме! — изкрещя той и напразно се опита да се отскубне като животно, хванато в капан.

Син-Джин продължаваше да го държи в желязната си хватка.

— Най-напред ще ми кажеш какво става тук.

— Абе ти сляп ли си, та не виждаш? Пирати! — каза задъхано човекът и посочи с трепереща ръка към десния борд. — Край, загубени сме! — гласът му премина в ридание. — Ще ни избият като пилци и ще ни нахвърлят в морето до един...

Лицето на англичанина помрачня и стана твърдо и непроницаемо; тогава усети върху рамото си треперещата ръка на момичето и процеди:

— Какво си се разбързал толкова да умираш! Къде е капитанът?

Човекът беше доста по-слаб от Син-Джин и коленете му се огъваха от страх. Той се огледа с безумен поглед в отчаян стремеж да намери място, където да се скрие от огъня на оръдията.

Син-Джин го разтърси, за да го изтръгне от безумието.

— Капитанът, човече!

Вместо отговор морякът вдигна ръка и посочи някъде напред — капитанът лежеше ранен на палубата. Около него безсмислено се щураха две голобради морячета и действията им силно напомняха паниката на врабчета над паднало от гнездото пиленце.

Още едно гюлле раздра небето и падна съвсем близо до борда; корабът подскочи от тласъка на разбеснялата се вода. Рейчъл силно залитна, но успя да се хване за мачтата, после изтича към мястото,

където лежеше капитанът. Тя коленичи и внимателно сложи главата му в скута си — човекът беше в безсъзнание, но още дишаше.

Наоколо моряците се блъскаха панически като мишки пред котка. Това бе най-обикновен търговски кораб, непригоден за морски сражения. Син-Джин погледна към по-голямото момче и каза с повелителен тон:

— Кажи ми какво стана!

То го изгледа със същия безумен поглед като моряка, с който току-що бяха разговаряли; сега се виждаше, че е съвсем млад, стоеше разтреперан пред тях, с пижама, напъхана набързо в панталоните.

— Ранен е — изтърси момчето, като че ли това не бе съвсем очевидно. — Падна още при първия залп — той посочи неопределено някъде нагоре и продължи задъхано: — Мачтата се счупи и едно парче му смаза рамото. Ще ни избият ли, или ще ни вземат на буксир? — момчето хълцаше отчаяно в опита си да не се разплаче и да се изложи съвсем.

— Още не са превзели кораба — каза Син-Джин, — „макар че сигурно и това ще стане“ — довърши той мисълта си наум. Огледа бъркотията около себе си с надеждата, че ще открие някой, способен да стегне и организира всичките тези ужасени мъже.

— Къде е първият помощник?

Момчето повдигна слабиците си рамене.

— Болен е — призна то.

Другото момче не откъсваше очи от нощното небе в очакване на следващото гюлле.

— По-скоро, мъртво пиян — измърмори то под носа си.

— Божичко, загубени сме — обади се първото момче и погледна отчаяно към едрият мъж; очите му напомняха погледа на ранено животно.

Капитанът леко се размърда; в този момент видяха как Франклин се приближава бързо към тях, а пелерината му се развяваше над жилавите му крака.

Рейчъл леко докосна Син-Джин.

— Май идва на себе си.

Капитанът отвори очи и впи невиждащ поглед в надвесените над него лица.

— Някой трябва да поеме кораба — каза едва чуто той. Син-Джин беше най-близо до него и човекът вкопчи окървавените си пръсти в рамото му. — Ще направят абордаж.

А Син-Джин се бе надявал, че с края на войната вече никога няма да му се наложи да се бие. Кръвопролитията никога нямаше да спрат.

— Какъв е товарът на кораба? — попита той.

— Тютюн — капитанът преглътна мъчително и се напрегна целият, за да не изгуби отново съзнание. — Но те няма откъде да знаят това.

Син-Джин се изправи и усети върху рамото си тежката ръка на Франклин.

— Трябва да поемеш ръководството, Син-Джин.

— Аз ли? — поклати глава англичанинът; корабът също се разлюля, сякаш за да го подкрепи. Не беше възможно целият капитански състав на кораба да е безпомощен пред надвисналата беда. А пиратите бяха вече съвсем близо! — Та аз не разбирам нищо от кораби!

— Но разбираш от битки! — напомни му Франклин и погледна към момичето, сякаш искаше да го подсети, че е длъжен да я опази. — Това е твоята стихия.

Син-Джин въздъхна тежко — старецът съвсем ясно му бе казал какво трябва да прави. Ако не предприемеше нещо, и то веднага, със сигурност щяха да бъдат избити, а той не би могъл да допусне това. Особено пък когато на борда беше и Рейчъл.

— Изглежда, няма друг изход, нали?

Въпросът му беше чисто реторичен. Франклин каза високо:

— Навсякъде има войни, момче. Разликата е, че някои са големи и около тях се вдига повече шум, но смъртта винаги е една и съща. От нас се иска да направим каквото можем, за да се спасим — старецът коленичи и се зае с раната на капитана, отново изгубил съзнание.

Син-Джин се обърна и видя колко близо бе вече пиратският кораб. Факлите им бяха запалени, готови за абордаж; пламъците се извиваха нагоре като езика на котарак при вида на вкусна плячка. След малко щяха стъпят на борда и насилието и убийствата бяха въпрос единствено на време. Англичанинът погледна момичето и си спомни за

нейната лична трагедия; ако допусне пиратите на кораба, с нея ще бъде свършено.

Не, мили Боже, не — той няма да допусне такова нещо, ще се бори за нея и ще я пази до последния миг от живота си.

— Слушай! — обърна се той към момчето до себе си. — Веднага извикай тук всички моряци!

Единственото, което интересувахе момчето, бе да си намери сигурно скривалище някъде под палубата.

— Но...

Син-Джин го изгледа и от пронизващия му поглед морякът разбра, че с този човек просто не може да се спори.

— Казах, събери моряците, или всички ще бъдем избити! — повтори по-силно Син-Джин, за да надвика ревовете на ужас и паника, които се чуваха отвсякъде. — Вземете си пушките! Пушки, саби — всичко, което може да послужи за оръжие! Бързо! След петнайсет минути вече ще бъдете принудени да се биете за живота си!

Син-Джин хвана Рейчъл за ръката и я изправи на крака. След като Франклин бе поел грижата за капитана, нейното присъствие тук не бе необходимо повече.

— Искам да слезеш долу, и то веднага!

Очите ѝ бяха разширени от страх, но упоритостта ѝ отново успя да вземе връх.

— Вече ти казах, че няма да стоя и да треперя в някоя дупка.

— Не мога да мисля и за тебе, ще бъда много зает.

Рейчъл се дръпна ядосано, но все пак снижи глас — момичето чудесно разбираше колко се тревожи за нея той и му бе дълбоко благодарна за загрижеността. Но това не променяше нищо и тя каза:

— Чудесно, тогава просто не мисли.

— Не можеш да я промениш, Син-Джин — намеси се Франклин, докато откъсваше ивица от нощната си дреха, за да я използва като бинт за ранения капитан. — Спести си думите и усилията, след малко ще са ти много необходими.

Син-Джин я изгледа навъсено — нощният бриз развяваше косите ѝ, а очите ѝ святкаха гневно — от нея ставаше чудесна награда за всеки пират. Той прокле деня, в който решиха да тръгнат, но не почувства никакво облекчение; станалото — станало.

Гласът на Франклин го върна отново към безпощадната действителност.

— А какво трябва да правя аз?

Син-Джин разряза въздуха със сабята, за да провери тежестта на удара. Искаше му се да е пак с някогашния си полк и се запита дали му е писано да умре толкова бързо, след като вече бе вкусил от плодовете на рая. Погледна стареца право в очите и каза:

— Да се молиш.

ГЛАВА 29

Дънкан Фитцхю стисна дръжката на сабята си, когато корабът му „Голдън Риуърд“ се приближи плътно до търговския съд. Досега вятърът и боговете бяха на негова страна, дай Боже да е така и занапред.

Той се усмихна, като си помисли колко са непостоянни и стихиите, и божията помощ — бяха го доказвали неведнъж. Самият той бе живо доказателство за това — беше плод от пиянското изстъпление на благородния господар, който в една лятна вечер бе изнасиллил дъщерята на коняря си. На Дънкан му бяха необходими деветнадесет години, за да отмъсти за майка си, но все пак успя да го направи, и споменът за това всеки път го изпълваше със задоволство.

За главата му бе обявена награда и той тръгна по моретата, за да избяга от ръката на закона и да си търси щастието. Досега не можеше да се оплаче — съдбата бе милостива към него. Пиратският занаят беше доходен, а това бе особено важно, тъй като семейството от несретници, за които се грижеше той, непрекъснато нарастваше. Нарастаха и отговорностите на Фитцхю — трябваше да се хранят жени, деца, трябваше да бъдат утешавани безпомощни старци.

Ако бе имал късмета да се роди законен син на господаря, щеше да прави всичко това с такава лекота, сякаш смъркаше енфие.

Но тогава, заключи философски той и се облегна на парапета, никога не би попаднал на цялото това общество от нещастници и отчаяни главорези, освен ако някой път не видеше главата на някой от тях, нанизана върху сабята си.

В известен смисъл се чувстваше по-богат от всичките богаташи на света.

Дънкан се събра за първи път с подобни отрепки още на десетгодишна възраст, когато майка му почина и той остана сирак. Живееше където му падне, из разни съборетини или направо на улицата, и основното му занимание се свеждаше до търсенето на храна. Себеподобните му се грижеха за него както могат —

подхвърляха му разни останки за ядене и го обличаха в същите дрипи, с които се обличаха самите те. Не би могъл и да иска повече от тях.

Той се научи да използва сабя толкова изкусно, колкото и собствения си ум. Въоръжен с тези умения и знания, той зачака търпеливо деня, когато най-после ще отмъсти на човека, опозорил майка му и зачепнал собствения му живот.

Но когато все пак успя да убие насилника, Дънкан разбра, че отмъщението не е сладко, то можеше да бъде само окончателно. Още същата нощ тръгна към морето, за да избегне сигурна смърт от ръцете на законните синове на господаря; неговите братя по баща с огромно удоволствие биха убили копелето, което бе имало наглостта да се роди от същото семе като тях. Бяха минали години оттогава и сега Дънкан бе повел след себе си същите хора, които някога го бяха прибрали при себе си. Опитваше се да им създаде приличен живот — в края на краищата той не беше пират, а само присвояваше неща, за които смяташе, че животът бе отнел на него и себеподобните му. Дънкан правеше разлика между тези две неща и се гордееше, че е приватизатор, а не някакъв си пират. Една хубава плячка и няколко тлъсти кесии можеха да осигурят „семейството“ му до края на зимата. След всяка зима следваше друга и работата просто нямаше край.

Той си помисли, че ще му бъде лесно да превземе кораба, който се полюшваше пред него.

— Брайтън, вдигни факлата! — нареди той.

Дънкан вдигна бинокъла и се опита да види какво става там. Корабът наистина си беше един най-безобиден търговски съд, но може би с него пътуваше някой важен човек, за когото ще поискат откуп. Освен това сигурно превозваше някакви стоки, които после може да продадат и да вземат някоя пара, а това означаваше храна и дрехи за хората му. Друго не го интересуваше.

Пълнолунието не бе най-подходящото време за удар — Дънкан предпочиташе нощите, когато луната бе във фаза една четвърт. Тогава сякаш самото небе му помагаше да се прокрадне незабелязано към чуждия кораб като котка, която изневиделица е издебнала някое врабче. Но кораби минаваха рядко, а той трябваше да посрещне нуждите на своите хора, затова трябваше да нападнат сега.

На всичко отгоре някакъв глупак бе започнал да стреля още преди неговата заповед, дори бе успял да им счупи мачтата и това бе

послужило като предупреждение за онези от търговския кораб. Дънкан внимателно огледа палубата през бинокъла и не видя никого, който да си заслужава вниманието — моряците се щураха като глупави пилета, разтреперани за живота си.

Не трябва да се плашат така, мислеше си той — в края на краищата Дънкан не бе никак кръвожаден, а неговите момчета не намираха никакво удоволствие в това да измъчват хора. Плячката бе единственото, което ги интересуваше.

Изведнъж Дънкан примижа и отново погледна през бинокъла — на кораба имаше жена, и то хубавица, доколко можеше да види от такова разстояние. Дългата ѝ коса се развяваше на вятъра, а в ръцете си държеше револвер — жена с характер, засмя се той. Започваше да стана интересно, а можеше да стане и приятно.

Оръдейните залпове ги бяха наплашили ужасно, а Дънкан нямаше никакво намерение да убива моряците или пък да потопява кораба; това бе крайна мярка само в случай, че някой дръзне да се изпречи между него и плячката.

Интересуваше го само абордажът и прибирането на съкровищата. Бива си я, помисли си той за момичето и го погледна още веднъж, преди да свали бинокъла от очите си и да го подаде на младежа до себе си, без дори да го погледне. Беше чирак, когото успя да измъкне от бесилката.

— Слушайте, момчета — извика Дънкан и всички притихнаха в очакване на неговите заповеди. — Още няколко метра и сме готови за абордаж — той изтегли сабята и я вдигна високо над главата си. — Готови!

Всички годни да носят оръжие мъже се наредиха покрай десния борд, готови да се прехвърлят на чуждия кораб. За Дънкан бяха готови да идат и в пъкъла, ако той ги помоли за това.

— И помнете — ние сме тук, за да грабим, а не за да убиваме! Ще убивате само в краен случай, когато трябва да защитите живота си — той изгледа последователно всеки един от тях и добави: — Това се отнася и за тебе, Хокинз.

Хокинз нещо не му харесваше — беше зъл човек и понякога Дънкан си мислеше, че рано или късно ще им докара беля на главата. Засега обаче не бе направил нищо, заради което да бъде изгонен —

всичко се свеждаше само до някакво предчувствие на Дънкан. Но той си знаеше, че предчувствията му никога досега не бяха го лъгали.

Корабите застанаха съвсем близо един до друг, като двойка при менует. Дънкан усети възбудата в кръвта си; с дългата си златистокафява коса, леко приведен напред и напрегнат като за полет, той приличаше на ястреб, готов да се спусне върху плячката си.

За десетте минути, с които разполагаше, Син-Джин направи всичко, което бе по силите му в момента. Без да обръща внимание на мърморенето и протестите на моряците, той успя да ги накара да се въоръжат. На „Чарлстън“ нямаше хора, обучени да воюват, и много от тях дори не знаеха как да си служат с оръжие. Въпреки всичко те знаеха, в морето може да бъдат нападнати я от пирати, я от всякакви други разбойници, между които Син-Джин не правеше никаква разлика. Всеки, който се опиташе да се прехвърли на кораба, беше опасен.

Макар и въоръжени, те далеч не създаваха и най-беглата представа за някаква армия. На Син-Джин много му стискаше да има до себе си сега поне няколко войника, а най-добре би било да има достатъчно, за да се справи с пиратската сган.

Корабите се опряха борд до борд като два овена, които са сплели рогата си един в друг; палубата се залюля пот краката им. Откъм пиратския кораб се чу див, смразяват кръвта вик, който вцепени моряците на „Чарлстън“. Изведнъж те плъпнаха по борда като червени мравки, решени да преградят пътя на черните. Отвсякъде се чуваха крясъци и заповеди да се предадат.

Син-Джин беше благодарен за това, че поне Франклин се бе съгласил да се махне от палубата и да стои долу при ранения капитан. С Рейчъл обаче не можа да се разбере — тя упорито отказваше да се прибере в каютата. Сега стоеше до него с револвер в едната си ръка и някакъв ръждив харпун в другата. Въобразява си, че е войник, отчаяно си помисли той.

Пиратите бяха плъзнали вече навсякъде.

— По дяволите, Рейчъл, слизай веднага долу! — изкрещя Син-Джин през страшната глъчка от диви, смразяващи кръвта писъци.

Тя усети как страхът я сграбчи в ледените си нокти, но нямаше да го остави за нищо на света. Трябваше да бъде тук, до него, последствията вече нямаха никакво значение.

— Справям се чудесно! — изкрещя тя в ухото му. Ако слезе долу, сигурно ще полудее от ужас, непрекъснато пи си представя, че е убит. Тук, до него, поне нямаше да я мъчи неизвестността.

Дънкан лесно си проби път до жената. Излезе прав — хубава беше, направо великолепно парче, помисли си той когато я видя отблизо. Тя и високият рус мъж до нея очевидно пътуваха заедно. Те тръгнаха към стълбите за каютите и Дънкан реши, че крият нещо — или някого. Толкоз по-зле, той ще разбере всичко за тях. Размахвайки тежката си къса сабя, той си проби път през група мъже, които ги гледаха с разширени от ужас очи; самите те бяха въоръжени кой с каквото падне. След няколко секунди вече беше пред онези двамата с оголена сабя в ръка. Изведнъж видя пред себе си Хокинз, който изскочи отнякъде и сграбчи Рейчъл за ръката.

— А, ето нещо против нощния студ! — той примлясна с уста и я дръпна към себе си.

Рейчъл се стресна и изпразни в него револвера; Хокинз изпищя и изцъкли очи още докато падаше — малко под рамото му зейна страшна черна дупка.

Брей, че жена! В очите на Дънкан припламна възхищение.

— Тази е моя! — обяви той пред хората си. Чуха се свиркания и груб циничен смях.

Сабята на Син-Джин се издигна във въздуха.

— Твоя, как пък не!

Дънкан се изсмя — най-после някой оказваше съпротива.

— Аз пък бях започнал да си мисля, че ще е съвсем скучно — той измери с поглед мъжа пред себе си и реши, че не е за подценяване. — Имам нужда от една хубава схватка тази вечер. А ти, американецо?

За разлика от Дънкан, Син-Джин не си падаше много-много по предизвикателствата, но това не му пречеше да си служи добре със сабята, когато се налага.

— Опитай — процеди през зъби той.

Металът звънна, когато тежката сабя на Син-Джин се удари в оръжието на пирата. Главатарят на едните бе влязъл в двубой с

предводителя на другите и всички се скупчиха наоколо, за да наблюдават изхода на борбата.

За Рейчъл двубоят продължи цяла вечност; момичето не се сещаше дори да си поеме въздух, когато ту единият, ту другият — явно равностойни по майсторство и сила, бяха на ръба на смъртта или близо до победата. Нямаше нужда от други битки — всички знаеха, че съдбата на кораба ще се реши от изхода на този двубой.

Дънкан беше по-едрият и по-младият от двамата. Той разчиташе на предизвикателства и ругатни, от които противникът му ослепяваше от бяс и ставаше небрежен, а небрежният противник неминуемо биваше победен.

Дънкан си помисли, че е много приятно най-после да срещнеш равностоеен противник. Не бе изпитвал от много отдавна силата на своето оръжие и сега това бе чудесен случай отново да докаже себе си в боя.

Двамата кръстосаха саби при ръкохватките и напрегнаха докрай мускулите на силните си ръце; лицата им бяха само на сантиметри разстояние едно от друго.

— Е, американецо, сигурно тази жена означава много за тебе. Не се тревожи, ще се отнасям добре с нея!

Син-Джин го блъсна силно назад. Дънкан се спъна, но бързо успя да стъпи на крака и кимна одобрително към противника си.

— Няма да можеш — каза с презрение Син-Джин, без да изпуска от погледа си младия пират.

С всяка атака, при всяка схватка той все повече и повече губеше сили, по челото му избиха ситни като мъниста капчици пот — все пак не бе хващал сабя от шест години. Изведнъж споменът за войната просветна в главата му с неумолима яснота, като че ли всичко беше вчера. Ръката ум потрепери, гърбът го болеше, а цялото му тяло бе изпълнено със страхотно напрежение.

Дънкан се биеше като на шега, биеше се за слава и самочувствие. Син-Джин имаше много по-сериозна причина — той се биеше за Рейчъл.

Понякога изходът на една битка се определя от отчаянието, както стана и сега. Макар и обзет от треската на умората и отчаянието, ударите на Син-Джин бяха точни, а енергията му — неотслабваща. Той продължаваше да изтласква назад пирата, който бе принуден да

отстъпва. В един миг токът на ботуша му се закачи в едно въже, Дънкан нададе вик на изненада и падна назад.

Син-Джин побърза да се възползва от това и само след секунда острието на сабята му опря в гърлото на пиратския главатар.

— Браво, американецо — каза Дънкан бавно и с добре премерен тон — ако си поемеше прекалено дълбоко въздух, острието щеше да пробие гърлото и да го лиши от въздух завинаги.

Дънкан се усмихна на противника си и равните му бели зъби просветнаха на лунната светлина. Не му бе дошло още времето за умирање, пък и беше твърде унижително до се спъне в собствените си крака и да падне толкова глупаво. Сега нямаше да могат да вземат никаква плячка и всичко бе напразно. Край. Въпреки всичко Дънкан имаше свои собствени представи за чест — е, малко разбойнически, наистина, но той бе склонен да цени честта повече от златото.

С все същата застинала върху устните си усмивка Дънкан изучаваше лицето на противника си, който се бе навел над него. Не можеше да прочете изражението в очите му — жажда за отмъщение ли имаше в тях или снизходителност?

— Какво ще правиш с мене сега?

С опряна до гърлото на пиратския главатар сабя, Син-Джин вдигна поглед и видя скупчените наоколо моряци и пирати — всички бяха затаили дъх и не откъсваха поглед от ръката му.

Гледаха и чакаха.

Беше сигурен, че ако убие пирата, на кораба веднага ще настане хаос и сеч, и всичко щеше да бъде както в самото начало на нападението.

Освен това достатъчно се бе нагледал на кръв и убийства през живота си и не му трябваше ничия смърт.

Най-после той взе решение и вдигна сабята си във въздуха.

— Стани — заповяда той на легналия върху палубата пират.

Изненадан, Дънкан бавно се изправи. Той потърка шията си и усети върху пръстите си капчица кръв; през цялото това време не откъсваше поглед от лицето на противника си, който продължаваше да бъде нащрек.

— С удоволствие — каза Дънкан.

ГЛАВА 30

Рейчъл съзнаваше, че пречи, но нямаше сила, която да я накара да слезе в каютата си. Тя се бе впила отчаяно в Син-Джин и не искаше да го пусне. Не им бяха нужни никакви думи, за да разберат положението си; Син-Джин усещаше нейното облекчение и стискаше с обич ръката ѝ, докато тя бе обвила другата си ръка през кръста му. След малко той се усети и дръпна момичето зад гърба си — опасността още не бе отминала.

Син-Джин бе впил изпитателен поглед в мъжа срещу себе си — макар допреди миг само да стоеше на прага на смъртта, в позата му имаше гордо предизвикателство. На колебливата светлина на факлите не можеше да разгледа добре лицето му, но усети, че в него имаше нещо царствено. Човекът се държеше като някой принц.

А принцовете далеч не се славеха със своята честност. Син-Джин бе живял достатъчно дълго, за да го разбере. Въпреки всичко в очите на пиратския главатар имаше нещо, което внушаваше известно доверие. Англичанинът знаеше, че рискува много, но просто нямаше друг изход.

Той сведе леко острието на сабята, макар и да продължаваше да я държи в готовност, ако на онзи му хрумне да го нападне отново.

— Ако те пусна сега, ще си отидеш ли на кораба заедно с хората си?

Дънкан помълча, после вдигна поглед към мъжа, който го беше победил. Гласът му бе съвсем безизразен, когато попита:

— А ти сигурен ли си, че можеш да ми имаш доверие?

— Понякога доверието е единственият начин да оцелееш.

Дънкан скръсти ръце на гърдите си и по устните му се разля широка усмивка.

— Философ — заключи той, после отново погледна към насочената срещу себе си сабя и побърза да уточни: — Или може би войник?

— Бивш — поправи го Син-Джин и благослови на ум баща си, който някога го бе насърчил да стане офицер. Ако Син-Джин бе предпочел да си живее безметежно в имението, тази нощ щеше да му е последната в живота.

Дънкан наклони глава в размисъл — на кораба се вееше американското знаме, но ако се съди по акцента, противникът му не беше американец. Никак не беше трудно да се разбере откъде е.

— Ти не си американец, нали? — попита той. — Англичанин ли си?

Също като тебе, помисли си Син-Джин и погледна пирата в очите. Питаше се дали онзи няма някаква причина да си отмъщава на англичаните или пък английският му акцент му е свършил добра работа.

— Англичанин съм, ако това има някакво значение.

Дънкан се засмя и широките му рамене се размърдаха.

— Никакво — погледът на зелените му очи се спря за миг върху жената, после отново се върна на победилия го противник. Никога не би посегнал на човек, когото уважава. — Благородството не се измерва с каузи или националност; имам предвид неговия дух, а не титлите.

Дънкан разглеждаше с любопитство стройния рус мъж пред себе си. На този човек дължеше живота си — едно погрешно движение и двубоят им щеше да има фатален край за главатаря на пиратите, и Дънкан донякъде го бе очаквал. Но този мъж пощади живота му и сега Дънкан му беше длъжник. Пиратът беше сигурен, че ако даде знак на хората си, те ще превземат с лекота кораба — бяха му дълбоко предани.

Но Дънкан имаше да изплаща дълг, и в собствените му представи за чест не влизаше предателството. Именно тези представи го правеха съвсем различен от презрените корсари, които кръстосваха моретата.

— Отговарям на въпроса ти — каза високо той, за да го чуят и всички останали. — Няма да си тръгна оттук — той видя как погледът на англичанина потъмня и той стисна силно дръжката на сабята, готов да го промуши. Очите на пирата не се откъсваха от очите на светлокосия мъж пред него. — Или поне не веднага — Дънкан отстъпи назад и посочи към морето. — Тези води са неспокойни, приятел. Ако искаш да ги преминете необезпокоявани от никого, ще ви трябва ескорт, поне през определена част от пътуването.

Син-Джин се запита дали пиратът не го лъже и продължи да държи сабята си насочена срещу него.

— Ескорт ли? — той хвърли бърз поглед към скупчени те наоколо пирати. Гледката не беше много успокояваща, но и преди се беше бил рамо до рамо с мъже, чийто външен вид не внушаваше повече доверие, и въпреки това Син Джин нееднократно бе имал причини да им бъде дълбоко признателен. Във всеки случай щеше да е по-добре да го има до себе си, а не срещу себе си.

— Точно така — Дънкан отново спря поглед върху Рейчъл и горчиво съжали за пропуснатия шанс. Отдавна не беше виждал жена като нея. — Закъде пътувате?

Син-Джин се поколеба, после реши, че не рискува нищо, ако му каже.

— За Франция.

— А аз — за Англия — каза пиратът и без да обръща никакво внимание на сабята, се приближи до Син-Джин и го потупа по рамото. — Може пък в крайна сметка да се окаже, че сме се срещнали за добро. Ще пътуваме заедно дълго време — обяви той и като видя подозрението в очите на мъжа срещу себе си, добави: — Винаги си плащам дълговете — пиратът се наведе, за да вдигне от земята късата си тежка сабя.

— Още нещо — каза Син-Джин и Дънкан отново се изправи, за да го чуе по-добре.

— Да? — погледна го въпросително той.

Син-Джин се усмихна леко.

— Как се казваш?

Луната освети усмивката на пирата и белите му зъби отново проблеснаха в мрака. Той бе успял да вдигне сабята от земята и сега я пъхаше в ножницата.

— Дънкан Фитцхю, приватизатор, капитан на „Голдън Риуърд“ — после се обърна към Рейчъл и каза: — Ваш роб — погледна мъжа до нея и попита: — А ти?

— Син-Джин Лоурънс — каза англичанинът и му протегна приятелски ръка.

Дънкан отново спря поглед на момичето.

— А дамата как се казва? — подсети го той.

Син-Джин отново се усмихна леко и каза:

— Това не те засяга, Дънкан.

Пиратът се засмя сърдечно и морето сякаш откликна на смеха му с дълбоко глухо стенание; после се поклони и тръгна към своя кораб заедно с хората си.

Дънкан удържа на думата си. В продължение на повече от седмица „Голдън Риуърд“ плуваше близо до тях. По заповед на капитана командването на кораба бе поето от първия помощник, но явно не му се доверяваше много, защото по всички важни въпроси се консултираше с Франклин и Син-Джин.

Англичанинът го убеди да държи денонощно на палубата човек, чиято единствена задача е да наблюдава морето и най-вече пиратския кораб, за да може да забележи навреме евентуална промяна в намеренията на пиратите. Беше благодарен на Дънкан за охраната, но това съвсем не означаваше, че трябва да му повярва изцяло и да се отпусне съвсем — в края на краищата на борда на „Чарлстън“ пътуваше не друг, а самият Бенджамин Франклин. Син-Джин не счете за необходимо да казва това на пиратския главатар, но един от неговите хора позна стареца. Ако си наумяха да го отвлекат, мирният договор щеше да бъде поставен под въпрос и много хора щяха да спечелят от това. Син-Джин не искаше да рискува — отдавна бе разбрал, че грешки допускат само мъртъвците.

„Голдън Риуърд“ не проявяваше никакви признаци на агресивност — плуваше си зад тях мирно и спокойно, сякаш корабите бяха братя близнаци, тръгнали към едно и също пристанище.

Пиратите ги съпровождаха, докато старият капитан успя да се съвземе и отново пое командването, а след десетина дни се изгубиха от погледите им и се стопиха в мъглите на път за Англия — така поне им бе казал Дънкан.

Нищо не убягваше от бдителния поглед на Син-Джин; сега се появи нова, не по-малка опасност. Преди две нощи на борда бяха открили вода, която вероятно беше заразена — на повърхността ѝ плуваше умрял плъх. Веднага изпразниха почти пълната бъчва, но за съжаление един моряк умря, след като бе пил от нея, а други двама лежаха тежко болни. До следващото утро се разболя и Рейчъл.

На борда нямаше лекар и — за съжаление! — почти никакви лекарства. Медицинските грижи бяха поверени на задебелите моряшки ръце, а за съдбата си болните трябваше да се уповават единствено на Бога.

Рано сутринта Син-Джин се събуди от някакъв шум и когато отвори очи, видя Рейчъл да се препъва към прозорчето на каютата. Лицето ѝ бе силно пребледняло, дори изглеждаше жълтеникаво. Той скочи веднага и успя да я прихване навреме, тъкмо когато коленете ѝ се подгънаха и вече се свличаше на земята. Потънало в пот, момичето изгаряше от висока температура и скоро загуби съзнание.

Син-Джин се опитваше да не даде воля на паниката и страха; грижеше се за нея както може и не се откъсваше от леглото ѝ. Често мокреше пламналото ѝ чело със студена вода и ѝ говореше нежно, макар по нищо не личеше, че тя да го чува.

Франклин често се отбиваше в каютата през първите три дни и сърцето му се топеше от мъка, като виждаше, че е безпомощен и в състоянието ѝ не се забелязват никакви признаци на подобрение. Болестта се носеше във въздуха и скоро щеше да убие и последната крехка надежда на Син Джин.

Вечерта на третия ден Франклин отново надникна в каютата и видя, че англичанинът продължаваше да седи неподвижно на същото място, където го бе видял и преди. Старецът прекоси стаята и сложи ръка на рамото му; Син-Джин дори не се обърна да го погледне.

Старецът поклати глава — беше разтревожен и за двамата.

— Защо не излезеш малко навън?

Син-Джин бе изтощен и наистина се нуждаеше от разведряване, но той упорито продължаваше да стои до Рейчъл. Отново потопи кърпата в легена до леглото и леко започна да бърше челото на момичето.

— Навън е само океанът — усмихна се тъжно той и се вгледа в бледото лице на момичето, покрито със ситни капчици пот. Питаше се дали отново ще види някога светлинките в зелените ѝ очи. Син-Джин изстиска кърпата и внимателно я сложи върху челото ѝ. — Предпочитам тази гледка пред онази от палубата.

Франклин погледна към подноса, който бе донесъл преди няколко часа — храната си стоеше недокосната.

— Няма да можеш да й помогнеш изобщо, ако и ти се разболееш — Син-Джин не отговори и старецът го помоли: — Аз ще постоя до нея, момче. Добре ще е да се поразходиш по палубата.

Син-Джин остана непреклонен.

— Благодаря ви, не е нужно. Предпочитам да стоя тук.

Беше го страх дори да си го помисли, какво остава пък да го изрече на глас — страхуваше се, че ако се откъсне от нея дори за миг, тя ще умре. Беше оставил Савана за половин час и после я бе намерил умряла. Знаеше, че е глупаво да си мисли така, но дълбоко в душата си таеше някаква неосъзната вяра, че смъртта не би дошла в негово присъствие. Глупаво или не, той нямаше никакво намерение да се откъсва дори за миг от момичето.

Все някога трябваше да се събуди отново. Непременно.

Франклин кимна тъжно с глава и въздъхна, после потупа Син-Джин по гърба и тръгна към вратата. Подагратата отново бе започнала да го мъчи, но това бе нормално за един старец; много по-страшно беше да гледа как гасне един млад човешки живот — животът на едно любимо същество.

— Ако ти потрябва помощ, извикай ме — каза старецът и след малко добави: — Обичам я от много по-дълго време в сравнение с тебе.

Син-Джин не даде вид, че е чул думите му, не видя и как старецът кимна с глава и излезе с натежало сърце. Пред помътнения му поглед все беше Савана и очите, с които го гледаше тя малко преди треската да я събори съвсем.

Син-Джин взе безжизнената ръка на момичето и я поднесе към устните си.

— Господи, Рейчъл, не бива да умираш, не може да ме оставиш така...

Момичето изстена и се размърда, а компресът падна върху очите ѝ. Той отново го вдигна на челото — главата ѝ опари пръстите му, а от това сърцето му съвсем се вледени. Син-Джин затвори очи и вдигна молитвено ръце към небето; мълчаливата му молитва бе гореща и отчаяна.

Рейчъл се бореше да изплува от бездните на мрака. Колко дълбоко бе потънала тя и колко много път имаше още пред нея! Стремеше се да изплува там, където бе той и където имаше светлина — малко по малко светлината се превърна в глас. Неговият глас.

И той я поведе към повърхността.

Натежалите ѝ клепачи не искаха да се отворят — тя се опита и те потрепнаха едва-едва. Мина цяла вечност на усилия и мъка, но най-после успя да отвори очи. В каютата беше сумрачно, само една ивица червеникава светлина идваше незнайно откъде. Когато успя да се съсредоточи, разбра, че това е фенер. Значи си беше в каютата, в леглото.

Усещаше, че до нея седи Син-Джин — главата му бе клюмнала безпомощно на гърдите, но все пак бе чула именно неговия глас — нали той ѝ показва пътя към светлината?

Напуканите ѝ устни се цепеха от сухота, но тя все пак успя да пророни:

— Кой умира?

В първия миг Син-Джин помисли, че му се е счуло — толкова силно бе копнял за гласа ѝ, че нямаше да се учуди, ако бе започнал да получава халюцинации. Той се вгледа в пребледнялото ѝ лице, но очите ѝ продължаваха да бъдат затворени, а изпръхналите устни — неподвижни.

Въздъхна и усети как мъката раздира сърцето му. Отчаян, отново отпусна глава на гърдите си. Клепачите ѝ се бяха затворили сами — тя си мислеше, че ги е отворила, но те я подведоха и мракът щеше да я погълне отново, ако не направи усилие да отвори очи; тя опита и този път това ѝ се удаде малко по-лесно.

В първи миг всичко заплува пред помътнелия ѝ поглед като някаква безформена маса. Сякаш бе надникнала в тъмна стая през криво стъкло. После масата се раздвижи и бавно започна да придобива очертания и форма; тогава момичето успя да го види — бледен и изпит, той беше до нея.

Син-Джин...

Тя се опита да повдигне глава, но не успя — като че ли бе наковалня под тежък ковашки чук. Надяваше се, че ще съумее да протегне ръка и да го докосне, но това бе прекалено много за нея.

— Винаги ли трепериш така над жените?

Този път вече бе сигурен, че не му се е счуло. Гласът ѝ беше много слаб, но той наистина го чу — не беше плод на собственото му въображение. Сърцето му силно заби.

Очите ѝ бяха полуотворени, като че ли усилието да ги отвори се бе оказало непосилно за нея. Син-Джин изпрати набързо благодарствена молитва към небето и по страните му се търкулнаха сълзи. Той взе горещата ѝ длан в ръцете си.

— Само когато са болни — каза задавено той; нямаше сили дори да шепне.

Ръцете ѝ сякаш бяха направени от олово, а всяко вдишване изискваше неимоверно усилие.

— Откога?...

Той се опита да разбере думите по устните ѝ.

— От три дни.

Тя се насили да схване значението на това, което ѝ каза той, но не успя. Спомни си как си стоеше в каютата и отиваше към прозореца. Нима оттогава бяха изминали цели три дни? Усети болка в стомаха и едва успя да сложи ръката си върху него.

— Спомням си, че тогава корабът силно се наклони.

Той се усмихна нежно — изпита такова облекчение, че едва си поемаше дъх от щастие.

— Не, не беше корабът, ти залитна и припадна в ръцете ми — ако не беше я прихванал, момичето щеше да се строполи на палубата.

По устните ѝ се плъзна слаба усмивка и Син-Джин си помисли, че никога не е виждал нещо по-красиво от нея.

— Точно това ми трябваше. Всеки път, когато разказваш тази история, ще падам в краката ти.

Той се засмя и отново се разплака. Беше глупаво да плаче, но просто не можеше да се овладее. Това бяха радостните сълзи на измъченото му сърце. Най-после бе дошла на себе си, бе оживяла — същата Рейчъл, каквато си беше и преди. Никога през живота си не бе имал случай да изпита по-голяма благодарност към Бога.

— Само ако ме накараш насила да я повторя.

Макар и страшно уморена тя успя да схване значението на думите му.

— Това е шантаж.

Той се усмихна и избърса влагата от миглите си, после погали челото ѝ — все още беше влажно, но вече започваше да изстива.

— Така е, истински шантаж.

Рейчъл усети, че ще потъне отново в небитието на забравата — усилието се оказа прекалено тежко за нея. Тя затвори очи — не искаше той да разбере, че пак ѝ прилошава.

— Когато стана същата стара Рейчъл — прошепна момичето, — ме подсети да поговорим отново за това.

Той целуна ръката ѝ и я допря до бузата си. Щеше да се оправи! Всичко друго бе загубило значение.

— Първото, с което ще се захванеш веднага щом се съвземеш, ще бъда аз — той се усмихна с обич при спомена за първата им и единствена нощ. — Най-много второто.

Рейчъл вече спеше.

ГЛАВА 31

Отдалеч очертанията на брега изглеждаха като детска играчка; постепенно те се уголемяваха пред очите ѝ, приемаха различни форми и тя почувства дъха на цивилизацията.

Докато гледаше как брегът се приближава, на Рейчъл ѝ се стори, че са били цяла вечност в морето. След като се възстанови от болестта, нощите ѝ бяха изпълнени със Син-Джин и вълнуващото повторно пробуждане на нейната женственост. Понякога се отдаваха напълно на поглъщащата ги страст, друг път мъжът просто я държеше в обятията си, докато заспят — и едното, и другото бяха прекрасни, изпълнени със сладостна забрава преживявания. Затова пък дните ѝ се струаха безкрайни, въпреки партиите вист с Франклин и дългите интересни разговори по време на разходките по тясната палуба.

Беше копняла да направи нещо, с което да е полезна, а сега, когато най-послед пристигаха във Франция, я измъчваше носталгия по зелените хълмове на родната Вирджиния.

До нея стоеше Франклин, отдавна готов за слизване. Рейчъл се обърна към него и каза:

— Значи това е Франция.

Тя си пое дълбоко дъх — въздухът ухаеше както във Вирджиния. Тя се запита какво ли е онова, което прави една страна по-скъпа от друга, след като всичките изглеждаха еднакво и имаха еднакъв мирис. Момичето разбираше какво е обич към родината, но не можеше да разбере войните, които се водеха в името на тази обич.

— Моят втори дом — каза Франклин.

Най-послед! Предстоеше му много работа и той изпита нетърпение. Понякога се присмиваше на самия себе си и на импулса да пришпорва нещата, сякаш се страхуваше, че смъртта може да го изпревари и работата да остане недовършена.

Франклин се облегна на парапета и се взря в брега, където вече ясно се различаваха хората на пристанището, а зад него — къщите и магазините на града. Сега, когато най-послед пристигнаха, старецът

чакаше с нетърпение да стъпи отново на твърда почва. Не обичаше морето и неговата несигурност.

— Въпреки че сега, когато вече имаме своя собствена държава и не бих искал да съм някакъв друг освен американец, трябва да ви кажа, деца, че да живееш в една стара държава със своя собствена култура си има своите предимства.

„Чарлстън“ опря десния си борд до кея и Франклин усети почти физически как корабът му заприлича на старец, завърнал се благополучно у дома след дълго и трудно пътуване. „Почти като мене“ — помисли си той развеселен.

— Например виното — добави той, като усети, че го чакат да продължи. Ще им трябва време, за да свикнат с по-фините и изящни неща на една стара цивилизация — засега бяха изцяло погълнати един от друг и нямаха време и желание за нищо друго.

Погледът му се спря върху младата жена, която посрещаше един току-що завърнал се моряк от техния кораб — тя обви ръце около шията му и се разплака. Сигурно бе негова съпруга, или пък сестра...

Старецът смушка Син-Джин и в очите му светнаха закачливи пламъчета.

— И французойките, разбира се.

Рейчъл отклони поглед от пристанището и като видя накъде гледа Франклин, каза:

— Ти си един непоправим женкар, мистър Франклин.

Франклин се засмя доволно и отговори:

— И се надявам да си умра такъв.

След около час всички приготовления по слизането бяха приключени и старецът даде на юнгата два пенса, за да им намери карета. Предстояха им още пет дни път, докато стигнат до крайната си цел.

Момчето изтича към пристанището и старият човек се обърна към Рейчъл:

— Е, как ти се струва?

Откъм океана духаше топъл ветреца и тя разгъна наметалото, което не сваляше от гърба си след болестта, после се вгледа в очите му през пенснето му.

— Като всяко друго пристанище.

Нейната откровеност винаги му бе допадала. Франклин високо ценеше едно непредубедено и честно мнение.

— Говориш като отегчена светска дама.

Рейчъл бе свикнала с добродушните му закачки.

— Едва ли може да се каже, че съм светска дама изобщо, та най-малко пък, че съм отегчена.

Едва сега се сети, че Син-Джин може да приеме последните й думи като оценка на нощните му старания. Разбира се, те бяха на ниво, но все пак не е необходимо да се сипят похвали в присъствието на един мъж — съвсем можеше да му се завърти главата.

Както и трябваше да се очаква, той се усмихна широко и не каза нищо.

— И на какво толкова се усмихваш, сър?

Син-Джин изобщо не забелязваше нищо и никого наоколо — единственото, което го интересуваше, бе Рейчъл.

— На тебе.

— И защо, ако мога да попитам? — сега тя наблюдаваше как на „Чарлстън“ качват новия товар.

Корабът отплаваше отново след два дни, натоварен с неща, които не се произвеждаха в Америка — платове и промишлени стоки за Каролина. Запита се дали Дънкан няма да пресрещне отново кораба и какво ли би се случило тогава с него и екипажа.

Мястото никак не беше подходящо за откровения — наоколо имаше твърде много хора, включително и Франклин. Син-Джин подозираше, че старецът е съвсем наясно по въпроса за отношенията му с Рейчъл, но си мълчи тактично. Англичанинът добродушно сви рамене:

— Защото умееш да се радваш на съвсем прости неща.

И защото си спомни за предишната нощ. Те не се любиха, само лежаха един до друг и Рейчъл бе сгушила глава до гърдите му; заспаха прегърнати и Син-Джин беше сигурен, че е получил от живота най-вълшебните дарове.

Рейчъл повдигна вежди и се усмихна, като се досети за какво си мисли той. „Милят, какъв негодник е само!“

— Ако под „съвсем прости неща“ разбираш себе си, мисля, че започваш много да си въобразяваш, лейтенанте.

Франклин не можеше да бъде заблуден лесно от светски разговори. Вече познаваше добре и Син-Джин, и двамата с Рейчъл му бяха много скъпи, а напредналата му възраст си имаше и известни предимства — не намираше нищо лошо в това, че е посветен в тяхната тайна. В очите му припламнаха весели огънчета и той каза:

— Сега вече те хвана, момче.

Да, помисли си Син-Джин, беше го хванала здраво, в това не можеше да има никакво съмнение. Беше го хванала и го държеше в малката си длан с цвят на лилия, а той не искаше нищо друго.

Рейчъл си помисли, че сега вече бяха любовници в пълния смисъл на думата; бяха се любили само три пъти, но любовта беше по-скоро състояние на ума и душата, не толкова на тялото. Рейчъл бе разбрала, че му принадлежи изцяло, и това я накара да се замисли.

Беше съвсем сигурна, че е влюбена, така както никога не бе предполагала, че ще може да обича; въпреки това съвсем честно си даваше сметка, че не знае дали толкова много преданост е на добро. Рейчъл не бе имала свободата да избира, да спре поглед на Син-Джин и да каже: „Избирам тебе и никой друг.“ Изборът не беше неин. То я беше избрало — чувството, желанието, необходимостта да бъде с него, да му принадлежи като част от душата и тялото — всичко това бе избрало нея, а не обратното. В крайна сметка тя просто не бе имала право на глас.

Точно това ѝ каза и Син-Джин още преди няколко месеца.

Юнгата доведе кочияш точно в мига, когато до нея спря една карета, пълна с представителни на вид господа.

— А, съвсем навреме — каза високо Франклин, като ги видя. Старецът заръча на кочияша да пренесе багажа им и даде на юнгата още една монета за труда. После махна с ръка на англичанина и момичето. — Хайде, Рейчъл, Син-Джин, елате насам.

Франклин внимателно си запробива път през тълпата, после спря до каретата и изчака важните господа да слязат един по един.

— Господа, за мен е чест да ви видя отново — той наведе глава в лек поклон.

Начело на групата вървеше висок, елегантен мъж, който говореше от името на всички останали. Дипломатът се усмихна сърдечно и пристъпи към Франклин.

— Мосю Франклин, пристигате точно в деня, който обещахте. Другите — той кимна с глава към останалите — имаха известни съмнения, за разлика от мене. Вие отново доказахте, че сте човек, който си държи на думата. Аз знам, че щом сте казали, че ще пристигнете днес, значи точно така ще стане, и затова помолих приятелите си да ви посрещнат и да ви придружат до Париж. Така ще имаме възможност да прекараме още няколко дни заедно, да разговаряме и през деня, а също и вечер — той сложи ръка на рамото на Франклин и попита сърдечно: — Как сте, стари приятелю?

— Прекрасно. Бих искал да се запознаете с моите приятели — той погледна момичето, после каза: — Господа Харлоу, Джеймс и Денисън, господа Анри и Дюбе, имам изключителното удоволствие да ви представя мадмоазел Рейчъл О'Рорк.

Мъжете я поздравиха, а елегантният господин се наведе и поднесе ръката ѝ към устните си. Един поглед му бе достатъчен да оцени високо изящството и красотата на младата дама.

— Очарован съм да се запозная с вас, госпожице — каза той, после се изправи и погледна въпросително към стария държавник. — Тя с вас ли е, мон ами? — в гласа му се усещаше завист и възхищение. Явно Франклин се бе прочул и от двете страни на океана.

Старецът се засмя и се престори, че не е разбрал намека.

— Бях неин настойник.

Тънките аристократични устни на Любе се разтегнаха в усмивка и той погледна Рейчъл с повишен интерес:

— О, в такъв случай аз ще мога да...

В този момент Син-Джин леко пристъпи напред и закри момичето от погледа му.

— ... пътувате с нас до Париж, както сам предложихте — каза невинно той и учтиво се усмихна.

Дюбе го изгледа с леден поглед.

— А вие, сър, сте?... — каза той с официален тон.

— Моят аташе — побърза да се намеси Франклин. — И неин годеник — добави той и сложи ръка на раменете ѝ; усети как тя се вцепени.

— Мой какво? — прошепна смаяно момичето.

— Няма значение, ще поговорим за това по-късно. Господа, предстои ни дълго пътуване и затова предлагам да тръгнем незабавно

— той се поклони леко и я поведе към каретата. Кочияшът вече бе успял да качи багажа им.

На Рейчъл никак не ѝ харесваше някой друг да взема решения вместо нея, нито пък да ѝ кавалерстват като на безпомощна благородна девица. Тя се дръпна раздразнено и побърза да хване Франклин под ръка.

— И за какъв дявол ти беше да го взимаш със себе си?

Франклин си помисли, че ако на света изобщо съществуват двама души, създадени един за друг, това са Син-Джин и Рейчъл.

— Просто прищявка, дете — отговори ѝ той напълно сериозно, но веселите пламъчета в очите му го издадоха.

— Май точната дума е „лудост“ — измърмори тя и се качи в каретата.

Веднага след тях потегли и втората карета.

Седяха в просторна стая с пъстри тапети. Беше задушно и Рейчъл не разбираше и половината от това, което говореха мъжете до нея. Звучите достигаха до ушите ѝ като жужене на пчели в цветна градина. Говорителят на френската страна използваше главно родния си език, а когато все пак преминаваше на английски, акцентът му беше толкова ужасен, че всички великодушно го молеха да премине отново на френски.

Рейчъл намираще всичко за много вълнуващо, въпреки езиковата бариера, прекъсванията и връщането назад към дискутирани вече въпроси, въпреки неудобните столове и дългите часове, прекарани в задушни помещения. Това беше един велик момент в историята на младата държава.

Но понякога на човек може да му доскучае и от прекалено много история. Мъжете около масата спореха вече от часове и момичето се опита да изтегне незабелязано схванатото си тяло. Тя улови погледа на Син-Джин, който я гледаше загрижено. Точно в този момент председателят обяви, че продължаването на преговорите се отлага за следващия ден и Рейчъл побърза да се изправи, доволна от възможността да се раздвижи отново. Докато прибираще бележките си, при нея дойде Син-Джин и я поведе към вратата. Двамата излязоха, съпроводени от спорещите гласове на мъжете в залата.

Една карета ги откара до странноприемницата, в която бяха отседнали заедно с Франклин. Вътре бе топло и светло, за разлика от прохладната вечер навън и мрачната зала, която току-що бяха напуснали.

— Не е много за вярване — каза тя, докато влизаха, — но предварителният договор вече е подписан от повечето от засегнатите страни.

Син-Джин си помисли с облекчение, че от тях поне не се иска да взимат каквито и да било решения — за него това би било истинско изпитание.

— Преговарят вече почти шест месеца — каза той.

Тя не разбра какво има предвид той. В какво всъщност се състоеше проблемът, защо не свършваха с тези преговори, а само се препираха? Мъжете винаги са склонни да правят от мухата слон.

— Защо просто не вземат стария договор и да свършат най-после, вместо да преговарят до зимата?

Той се засмя — ето едно чисто женско решение на въпроса, макар че в определени моменти и той се изкушаваше да мисли като нея.

— Страхувам се, че не е толкова просто.

Тя сви устни скептично — какво друго можеше да се очаква от него? В края на краищата той също беше мъж.

— Мъжете обичат да усложняват нещата — каза тя и стисна поздравено навитите на руло бележки.

— Мъжете ли усложняват нещата? — каза той развеселен. Винаги бе смятал, че това е приоритет на жените, които по природа са склонни да вдигнат врява до Бога, ако нещо не им харесва.

Тя не обърна никакво внимание на подигравателния му тон и отговори саркастично:

— Да, именно те. Днес не успях да видя нито една жена на масата за преговори.

„И слава Богу.“ Вече бяха на стълбата, която водеше към стайте на горния етаж.

— Ако имаше и жени, преговорите щяха да продължат с години.

— Напротив, щяха да свършат за няколко дни — поправи го тя.

— Ха!

С ръце на кръста, тя рязко се извърна към него.

— Ще бъдеш ли така любезен да ми обясниш какво означава този звук?

Той обичаше да гледа гневните пламъчета в очите ѝ.

— Просто исках да кажа, че жените не умеят да вземат бързо решения.

Бяха тук повече от седмица и най-после тя се реши. Макар че бяха ангажирали две стаи, той идваше при нея всяка нощ, но внимаваше никой да не разбере за това. Когато го видя за първи път, Рейчъл хубавичко му се бе скарала, а сега не можеше да си представи живота без него. Колко странни понякога са капризите на съдбата!

Тя го погледна дяволито.

— О, в някои неща сме много по-чевръсти от вас.

Той поиска да се убеди, че я е разбрал правилно, хвана я за ръката и попита:

— Какво искаш да кажеш?

Рейчъл го изгледа надменно.

— Да ти кажа и после да вирнеш глава, така ли?

Лукавата му усмивка я развълнува и стопли като полъх на горещ вятър.

— В момента си мислех да вирна не точно главата си.

Тя пламна и червенината ѝ предателски стигна чак до коренчетата на косата ѝ.

— Варварин — прошепна момичето и се огледа да не би някой да е чул случайно думите му.

Син-Джин много добре знаеше за какво мисли тя.

— Може да си вирна носа, например — каза невинно той и докосна носа си с ръката ѝ за по-убедително. — Божичко, колко си похотлива!

Рейчъл възмутено дръпна ръката си.

— Нищо подобно!

Син-Джин успя да я целуне, преди тя да извърне разгневеното си лице.

— Знам — прошепна той и момичето усети горещия му дъх върху бузата си.

О, сега ще му покаже на какво е способна тя! Рейчъл леко повдигна полата си и се заизкачва нагоре.

— Напротив, нищо още не си видял.

Син-Джин я хвана за лакътя и я притисна силно до себе си. Момичето отвори възмутено уста, но той притисна устните ѝ с дълга изпепеляваща целувка. Съпротивата ѝ се стопи като априлски сняг.

— Научи ме тогава.

Рейчъл знаеше, че този път е загубила, но знаеше и как да извлече победа от поражението. Той я взе на ръце и момичето го прегърна; после поклати закачливо глава.

— Може да ни види някой.

Той тръгна нагоре и каза през рамо:

— Не и ако затворим вратата.

Не беше много редно да я носи на ръце като някоя куртизанка и тя се понамръщи, но сега не ѝ беше до фасони.

— Пусни ме, може да ни види някой!

Той четеше в душата ѝ като в отворена книга и знаеше, че общественото мнение хич не я интересува.

— И ще ми завиди ужасно.

Бяха стигнали вече площадката, когато една врата се отвори и отвътре се показва възрастна жена. Тя ги зяпна учудено и вдигна вежди толкова високо, че се скриха под бонето ѝ.

Син-Джин ѝ се усмихна чаровно.

— Сестра ми току-що си изкълчи глезена — каза мило той и кимна с глава към стълбата.

Жената нищо не разбра, но докато влизаха в стаята, чуха как зад тях се изля развълнуван водопад от френски думи.

— Сестра, как пък не! — измърмори Рейчъл, мъчейки се да остане сериозна, но огънчетата в очите ѝ я издаваха. Тя се притисна до него и каза: — Благодаря, но като брат, Райли ми е напълно достатъчен.

Син-Джин блъсна вратата с рамо и влезе, после я затръшна след себе си. Остави момичето да стъпи на пода и бавно се зае да сваля шала от раменете ѝ, сякаш тя бе някакъв скъпоценен дар, който трябва да бъде внимателно разопакован.

— Е, щом е така, ще трябва да измисля друг начин, по който да ти стана роднина.

ГЛАВА 32

Целувката му раздвижи нещо дълбоко в душата ѝ и тя въздъхна. Ако е грешно да се желае толкова силно един мъж, значи е прокълнатата завинаги, и на всичко отгоре се чувстваше толкова щастлива! Раят не беше за нея без Син-Джин и без това прекрасно чувство, което препускаше диво в кръвта ѝ.

Ръцете ѝ все още бяха склучени на врата му, но тя се отдръпна леко и го погледна през полупритворените си клепачи. Как успяваше Син-Джин да направи така, че да се чувства едновременно като доволна котка и нетърпелива блудница?

Поканата ясно личеше в чувствената ѝ усмивка.

— Сигурна съм, че вече си умувал по въпроса какви други начини има да се сродиш с мене.

Син-Джин свали ръцете ѝ от врата си и я леко я завъртя с гръб към себе си.

— Вярно е, и дори смятам, че вече съм открил един доста очевиден начин, който ще допадне и на двама ни.

Той започна да развързва внимателно дантелените панделки на гърба на роклята. Като че ли тази вечер проклетите връзки бяха станали повече от преди, а може би желанието в кръвта му бе по-неудържимо?

— Божичко, кой измисля тези твои рокли с всичките им връзки и копчета!

Рейчъл леко се извърна и го погледна лукаво.

— Дали пък не са сложени там, за да имаш време да се покаеш?

— Бих предпочел да отида в ада, но не и да се покая за такова нещо — каза той и едва се стърпя да не скъса последната панделка. — Така или иначе, заради тебе ще се пържа в пъкъла цяла вечност.

Най-после!

Роклята се отвори и той я свали от раменете ѝ; после бавно развърза връзките на долната ѝ риза и я смъкна, но дрехата се задържа

на кръста на момичето и то бе само наполовина разголено пред пламналия му поглед.

Бавно, сякаш никога преди не бе виждал жена, Син-Джин я извърна с лице към себе си и обхвана в шепи сочната плът на гърдите ѝ. Замъгленият му поглед я галеше и благоговееше пред съвършенството на меките женствени форми.

Пръстите му притискаха, галеха и мачкаха нежно гърдите ѝ и тя усети как по тялото ѝ се разсипаха искри като в коледно огнище. Момичето тихо изстена.

Защо никога не можеше да ѝ се насити? Колкото повече я докосваше и взимаше от нея, толкова повече я желаше. Нима никога няма да утоли тази стръв, която го изпепелява отвътре? Винаги ли ще носи в себе си, денем и нощем, горчиво-сладостния екстаз на необходимостта да я има непрекъснато?

От устните му се откъсна нисък гърлен звук, когато усети как слабините му се втвърдяват и се изпълват с тревожно туптене.

— Всеки път се чувствам така, сякаш никога не съм имал жена през живота си и не знам какво да правя — прошепна той и впи устни в трапчинката на шията ѝ; тя изстена отново и когато момичето заби пръсти в раменете му, усети как душата му се изпълва с възторг. — Направила си ми магия, нали, моя малка ирландска магьоснице?

— Аз поне не знам да има някаква магия и не мога да ти помогна, лейтенанте. Имам си свои проблеми, може да си забравил, но всичко това е съвсем ново за мене — момичето се повдигна на пръсти и гърдите ѝ се притиснаха към гърдите му. Той видя огъня в очите ѝ и я гледа достатъчно дълго, за да припалят и неговите очи от същия огън. Те подхранваха взаимно страстта си, за да стигнат по-високи, непознати висини на екстаза. — И Бог да ми е на помощ, но не искам това чувство никога да не остарява и за двама ни.

Тя му поднесе устните си, изпълнени с нетърпеливо очакване. Кръвта ѝ кипеше от неудържимо желание. В детството си бе чувала, че жената трябва да бъде смирена и скромна, че това са похотливите удоволствия на мъжката природа и женската ѝ участ е да се примирява мълчаливо с тях, както и с всички други страдания в живота.

В това, което чувстваше Рейчъл, нямаше и сянка от примирение. Единственото, в което бе съсредоточен целият ѝ свят сега, бе неудържимото желание, което пулсираше неумолимо в нея и я караше

да открие всички тайни на неговото красиво мъжко тяло. Само първия път, когато още бяха на кораба, тя изпита свян и плахост, но това беше минало и Рейчъл не съжаляваше нито за срама, нито за плахостта си.

Това, което ставаше с нея сега, бе част от нейната истинска природа. Винаги бе жадувала да надникне в тайното знание, сякаш то бе скрито зад затворена врата или плътно дръпнати завеси. Момичето не виждаше голо мъжко тяло за първи път в живота си — тайно от всички бе пропълзвявала в храстите до езерото, за да види как се къпят брат ѝ и другите момчета. Тогава беше на девет години и реши, че мъжките тела са грозни и отблъскващи.

Сега я заливаше вълна на възхищение всеки път, когато гледаше голото тяло на своя любим. Обичаше да слуша как той стене и шепне името ѝ, обичаше погледа му, когато я докосваше и галеше. Сините му очи плуваха в мъгла, когато горещите ѝ пръсти докосваха непознати, тайнствени места в най-съкровените кътчета на тяло му.

Тогава Рейчъл усети някаква слабост в корема си.

Но точно от тази слабост почерпи сили.

Нетърпеливите ѝ пръсти дръпнаха ризата от раменете му, а горещите ѝ длани жигосаха коравите, изваяни гърди на мъжа.

Той се наведе и зарови глава между шията и косите ѝ, после пое дълбоко дъх и в него влезе нейното ухание, което му напомни за пролетта.

— Разбираш ли изобщо какво правиш с мене? — опари я дрезгавият му шепот, докато ръцете му бавно напипваха хълбоците ѝ под дебелия слой фусты.

Пръстите ѝ повтаряха неговите движения съвсем точно; тя бавно разкопча панталоните му и започна да ги тегли надолу едва забележимо, сантиметър по сантиметър, докато го разголи достатъчно, за да пламнат неудържимо и двамата.

Рейчъл трепереше от главата до петите, обхваната от дивото нетърпение на желанието — изгаряше за него; Боже мой, изгаряше.

— Хайде, покажи ми, покажи ми... — шепнеше тя, останала без дъх.

Той я взе на ръце и внимателно я положи на дюшека от гъши пух, после полека съблече и последните ѝ дрехи. Едва тогава погледът му замря и дъхът му внезапно секна. След малко все пак успя да се съвземе, но вместо да легне върху красивото женско тяло и да се вреже

в него, той започна да я целува бавно и нежно — навсякъде, където стигаха парещите му устни, и под тяхното докосване във всяка част на тялото ѝ се запалваше малък ад.

Устните му се движеха надолу бавно, много бавно, сякаш имаха пред себе си цяла вечност; и като че ли целувките му не бяха достатъчни да я влудят сами по себе си, горещият му език се плъзна по бедрата ѝ, после — по коленете, върна се отново нагоре и остана там цяла вечност, докато тя усети, че от нея е останала само могъщата сила на болезнено желание. Но езикът му не спираше, той продължаваше неумолимо нагоре и нагоре, натам, където се съединяваха бедрата ѝ...

Дъхът ѝ секна в гърлото и пред очите ѝ в див водовъртеж започнаха да плуват звезди.

— Син-Джин? — извика замаяно тя в мига, когато нещо силно и страшно проникна властно в нея; то я сграбчи в желязна хватка и заплашваше всеки миг да я разкъса отвътре.

Мъжът вдигна глава и каза дрезгаво:

— Отпусни се, Рейчъл, остави се на насладата... — думите му опариха овлажнялата ѝ кожа.

Пръстите ѝ се впиха в одеялото под нея в отчаян опит да се хванат за нещо просто и реално, за да я задържат на земята. Болезнената твърдост на мъжа продължаваше да набъбва, да нараства, сякаш бе съд, забравен на огъня, който всеки миг щеше да изкипи.

Въпреки болката, въпреки...

Обхваната от силни конвулсии, тя усети как тялото ѝ пада към дъното на дълбока пропаст. Клепачите ѝ потрепериха и се отвориха, а мъжът над нея ѝ се стори обвит в червена мараня. Нима все още беше тук, в тази стая, докато преживяваше всичко това?

Тя го погледна с недоумение.

— Какво правиш с мене?

— Нищо по-различно от твоите собствени магии — каза той и се плъзна отгоре ѝ, за да легне до нея.

Те останаха така, докато дишането им се поуспокои; после Син-Джин се надигна и отново започна да я люби с уста. Мъжът обсипа шията ѝ с целувки като скъпоценна огърлица и поднови пътешествието си надолу — бавно, горещо и нежно, докато тя се приготви да го приеме повторно в себе си, да падне още веднъж от високия планински връх.

Когато най-после усети, че е готова, той властно проникна в нея и двамата поеха задъхани към върховете на екстаза.

Навън унилият следобед бавно премина в сумрак и после — във вечер. В една малка стая на странноприемницата времето бе спряло и целият свят бе изчезнал — останаха само двама души, които най-после се бяха намерили един друг.

Преговорите се точеха сякаш безкрайно и дните се движеха мъчително бавно. Винаги търпеливият и любезен доктор Франклин, изглежда, бе единственият около масата за преговори, който не беше изнервен като всички останали. Джон Адамс, който и без друго си беше избухлив, вече съвсем бе престанал да се сдържа, а Джон Джей проявяваше явни признаци на нетърпение. Упълномощените да преговарят от британска страна започваха да стават раздразнителни, а французите се сменяха непрекъснато, постепенно загубили интерес към договора. Вероятността договорът изобщо да бъде подписан започваше да става съвсем нереална.

Рейчъл бе обхваната от дълбока носталгия, но се стараеше това да не ѝ личи, за да не се покаже неблагодарна към своя покровител и недостойна за поверената ѝ мисия. Все пак престоят ѝ в тази далечна и чужда страна имаше и своите хубави страни, които компенсираха мъката ѝ по родния край; момичето погледна влюбено към Син-Джин, който бе седнал срещу нея и вечеряше на дългата разклатена маса в странноприемницата.

Франклин си поръча втора порция и докато дъщерята на съдържателя му сипваше задушеното, той се взираше въодушевен в щедрата показност на пищните ѝ форми. Когато момата се отдалечи, усети как Син-Джин го гледа развеселен и не му остана нищо друго, освен да въздъхне и да изпие чашата си до дъно.

— Човек се развлича както може — оправда се той и се прокашля, за да омаловажи пред Рейчъл интереса, който проявяваше към женските прелести. — Син-Джин, ти нали казваше, че семейството ти живее в Англия?

Син-Джин не си спомняше да е употребил думата „семејство“, освен ако под това не се разбираше единственият му брат. Отдавна бе престанал да възприема Ванеса като своя роднина.

Макар че яденето му си стоеше наполовина недовършено, англичанинът остави приборите и свърши с вечерята.

— Да, имам брат там — каза студено той.

Франклин усети, че нещо не е наред, и погледна въпросително Рейчъл, но момичето само поклати глава — явно и тя не знаеше нищо. Той продължи дружелюбно:

— Откога не сте се виждали?

Англичанинът помнеше този ден съвсем ясно — тогава отиде в армията на негово величество.

— На първи юли ще станат точно десет години.

Старецът повдигна учудено вежди:

— Как можеш да помниш датата толкова точно?

Син-Джин сви рамене и обясни:

— В този ден беше сватбата на брат ми.

И това вероятно е причината, поради която е станал войник, помисли си Рейчъл. Защо ли? Дали защото брат му се е оженил за жената, в която Син-Джин е бил влюбен? Тя изгледа продължително англичанина и усети как към любопитството ѝ се прибави и малко ревност.

Франклин кимна с глава и омете старателно чинията с последния залък. „Съдържателят готви почти толкова добре, колкото сервира дъщеря му“ — помисли си той развеселен.

— Разбирам — били сте влюбени в една и съща жена.

Син-Джин се скова — не искаше да разговарят на тази тема в присъствието на Рейчъл. Всичко това беше минало и той го бе преживял много отдавна.

— Да, преди много години — съгласи се той.

Франклин винаги успяваше да долови смисъла на недоизказаното.

— Завистта е ужасно нещо — каза той, докато омиташе старателно чинията, макар да бе сигурен, че по-късно горчиво ще съжалява за това. Само младите могат да си позволят да ядат, колкото си искат, помисли си той със завист. — Тя отравя всички, които са замесени — както този, който завижда, така и другия, на когото завиждат — Франклин отмести чинията и се подпря на масата, без да откъсва поглед от лицето на младия човек. — А животът е много кратък, момчето ми. Примирията са възможни само между държави, а

братята трябва да си прощават — старецът отпи от виното и продължи: — Човек никога не знае какво може да му донесе бъдещето — той се вгледа изпитателно в чертите на Син-Джин и все повече се убеждаваше, че хора като него не се срещат често. Франклин се облегна на стола и попита: — Защо не отидеш да го видиш? Тук не става нищо интересно и така, както вървят нещата, едва ли скоро и ще стане — той се обърна към момичето: — Иди с него.

На нея много ѝ се искаше да замине със Син-Джин, защото изгаряше от любопитство да види жената, която е била неговата първа любов. Но по-важен от всичко бе нейният дълг и отговорността, която бе поела върху раменете си.

— Но аз съм тук, за да отразя един исторически момент — възрази тя.

Франклин извади лулата и торбичката за тютюн, после внимателно отмери необходимото количество и го натъпка в огнището. Син-Джин отиде до камината и взе ръжена, после внимателно запали лулата на стария човек.

Франклин кимна в знак на благодарност и силно всмукна от мундщука, лулата се разгоря и стаята се изпълни със синкав ароматен дим.

— Засега историята се движи със скорост от половин страница на месец и ти няма да изпуснеш нищо особено, ако заминеш за две-три седмици — старецът издиша шумно и над главата му се издигна тъмна аура от тютюнев дим. — Разбира се, аз не мога да ви давам никакви съвети, но ако бях на ваше място, непременно щях да замина, преди да е станало непоправимо късно.

Рейчъл се засмя и се изправи, после отиде до стола на стареца и обви ръце около шията му.

— Още ли пишеш „Дневникът на бедния Ричард“? — попита тя и го целуна нежно по бузата.

Той се засмя добродушно и я потупа по ръката.

— Ако човек някога е бил философ, той си остава такъв до края на живота си.

ГЛАВА 33

Покритата черна карета трополеше по тесния път към старото имение и когато Син-Джин видя родния си дом и местата на своята младост, за миг изпита чувството, че не е заминавал никога оттук. Всичко си беше така, както го бе оставил преди много години.

Въпреки това той имаше странното усещане, че времето, което бе прекарал тук, бе сякаш от някакъв друг живот, и може би този живот дори не беше неговият.

Земята и имението отдавна бяха престанали да бъдат част от живота му — бяха си отишли заедно с щастливото безгрижно момче, което тичаше някога по зелените ливади на детството.

Горещите летни дни бяха оставили своите следи в тъмнозеления цвят на тревата и опадалите цветчета на овошките. Той зърна отдалече къщурка със сламен покрив, пред която играеха деца. В гърдите му живо трепнаха спомени — лятото бе любимият му сезон като дете.

Докато къщурката изчезваше в далечината, пред очите им бавно се разкри старото имение и Син-Джин усети как момичето до него някак изведнъж се скова. Той се извърна към нея и се уплаши, като видя колко е преbledняла — нима пак започваше да се разболява?

— Какво има?

Момичето се опита да отхвърли от себе си усещането което прекалената му загриженост създаваше в нея — чувстваше се като риба, уловена в нечия мрежа. В гърлото ѝ сякаш бе заседнала буца.

— Къщата е като неговата — каза тя шепнешком, сякаш думите биха могли да извикат отново кошмара на миналото.

Той погледна към родния си дом, после отново към нея — не я разбираше.

— Чия къща?

— На Ланкастър — устата ѝ бе пресъхнала и тя едва успя да произнесе името. — Харолд Ланкастър — каза тя и усети как стомахът ѝ се сви като юмрук.

Той взе дланите ѝ в ръце и си спомни за онзи кошмар когато момичето викаше ужасено в съня си.

— Онова е било в Ирландия, а тук е Англия.

Тя го погледна — нима не разбираше нещо толкова очевидно?

— Той беше англичанин.

Трябваше да се досети на какво изпитание я подлага като реши да я доведе тук, мислеше си Син-Джин и съжали за прибързаността си. Но все пак тя сама го бе помолила за това. Той понечи да вдигне ръка, за да даде знак на кочияша да обърне назад.

— Ако ти е тежко...

Тя поклати глава и се вкопчи в ръкава на палтото му. Знаеше какво иска да ѝ каже; Син-Джин свали ръка и се отказа от намерението си.

— Любопитно ми е да науча повече за човека, който знае толкова много за мене. Освен това — добави тихо момичето — моето място е тук, до тебе.

Той се усмихна с обич, вгледан в лицето ѝ. Имаше моменти, когато го стряскаше с логиката си, но това бе и единствено защото се оставяше да бъде подведен от опакото ѝ държание. Човек никога не беше сигурен какво може да очаква от нея.

— Искаш да видиш мястото, където съм роден, така ли?

Тя се усмихна леко и поклати глава.

— Искам да видя жената, която е предпочела брат ти пред тебе.

Син-Джин се облегна назад, за да може да вижда по-добре. Оттук вече ясно се различаваха очертанията на старата къща. Лозите, които растяха в основата ѝ, когато беше дете, се бяха увили по стените и отдавна бяха стигнали кулите на покрива; сега сивите каменни стени бяха наполовина покрити с листа. Той се запита дали това бе резултат от труда на грижлива ръка или просто проява на немарливост.

— Та ти изобщо не си виждала брат ми — възрази той, макар че мисълта ѝ му се видя забавна.

С вид на собственик Рейчъл пхна ръка под мишницата му.

— Не ми е нужно; не е необходимо да опиташ всяко парче месо, за да разбереш, че мръвката в чинията ти е прекрасна — изразът в очите ѝ го изуми — като че ли момичето имаше намерение да защитава нещо, което счита за своя собственост. — Искам да съм до

теб в случай, че онази магьосница разбере грешката си и реши да я поправи.

Той се засмя и поклати глава, докато каретата вече спираше пред портата.

— О, Ванеса съвсем не е такъв човек — беше му необходимо много време, за да прозре това. — Единственото, което я интересува, е титлата.

Рейчъл се взря в него — мъжете бяха склонни да разсъждават много елементарно, когато се отнасяше до женския характер. Тази Ванеса беше направила своя избор преди десет години, а с времето човек се променя, понякога дори помъдрява...

— Жените често променят мнението си — припомни му Рейчъл. Самата тя, например, бе променила коренно мнението си за него за десет месеца, а не за десет години.

Кочияшът го погледна през рамо в очакване на заповеди. Син-Джин слезе, после хвана момичето през кръста и го спусна на земята.

— Благодаря, това е всичко — каза той на жилавия мъж в тъмна ливрея.

Кочияшът едва доловимо кимна с глава и обърна каретата към Корниш, най-близкия град до имението.

— Господарю Син-Джин, вие ли сте?

Той се обърна по посока на слабия старчески глас, който прозвуча глухо отнейде като въздух, който минава през тръбите на орган. На входа стоеше немощен старец и високата му тънка фигура се полюшваше леко, сякаш в ритъм с последните искрици живот, останали в него. Старецът сигурно отдавна бе надхвърлил осемдесетте.

— Бърнс! — Син-Джин се засмя радостно и стисна и двете му ръце. Още преди двадесет и пет години Малкълм Бърнс му се струваше престарял, но сега му се видя не само стар, а изтощен и занемарен. — Бърнс — повтори той, сякаш се наслаждаваше на името: — Как си, приятелю?

Ситната мрежа от бръчици по лицето на стария иконом се разтегна в широка усмивка, а избледнелите му очи се присвиха приветливо.

— Добре, много добре, сър — старецът просто сияеше от радост. — И ще бъда още по-добре сега, след като ви видях отново — макар че

Рейчъл стоеше през цялото време до Син-Джин, старецът нямаше очи за нищо друго на света, освен за младия господар, на когото бе служил толкова предано. Той бе единственият господар, когото старият иконом бе обичал някога. Наведе глава и орделите му бели коси затрептяха на вятъра. — Сигурно знаете, тогава.

Син-Джин не разбра какво точно има предвид Бърнс.

— Какво да знам? Аз току-що пристигам.

Бърнс се приближи до него, сякаш имаше да му казва някаква тайна.

— Господарят Алфред, сър. Тежко болен е и докторите не са сигурни дали ще оживее.

Значи положението наистина бе много сериозно, както му пишеше и Ванеса, а Син-Джин се бе надявал, че писмото е просто номер — от нея можеше да се очаква какво ли не.

— Съпругата на господаря Алфред ми писа, Бърнс.

Старецът кимна с глава.

— И аз си помислих така. Тя винаги ви е обичала, сър, всички тук много ви обичаме.

Син-Джин пропусна думите му покрай ушите си — не бе дошъл, за да съперничи на брат си в каквото и да било, искаше само да възстанови отношенията им, които бяха прекъснати преди много време.

— Разкажи ми всичко, Бърнс.

— Няма много за разказване, сър, поне аз не знам да има — Бърнс се огледа да види дали няма някой наоколо и се поуспокои — бяха сами, но въпреки това грижливо премерваше всяка своя дума. Тук и стените имаха уши. — Господарят Алфред се простуди още през ноември.

— Та сега е вече юли! — каза Син-Джин озадачен, докато влизаха в къщата.

В хола бе мрачно и неприветливо, сякаш и на ярката дневна светлина не ѝ се влизаше в старата къща. Рейчъл усети как я заля ледена вълна.

— Така е. И положението му непрекъснато се влошава.

Това е просто невъзможно, мислеше си момичето — настинка да продължава повече от половин година! Тя сложи ръка на слабото старческо рамо, за да го спре, преди да отидат при болния.

— Как сте го лекували?

Бърнс се обърна и тя чу как при рязкото движение кокалите му сякаш изтракаха. В очите му имаше въпрос, който никога не би стигнал до устните, но старецът много искаше да разбере дали младият господар не се е оженил отново. Това момиче изглеждаше много по-жизнено и мило от неговата господарка.

— Пускат му кръв, мис.

Рейчъл неволно потръпна.

— С пиявици ли?

Бърнс мълчалива кимна с глава, което можеше да означава всичко.

— Да.

Рейчъл сложи раздражено ръце на кръста си.

— В такъв случай никак не се учудвам, че положението му се влошава — каза тя с отвращение и гласът ѝ екна под тъмния свод. — В изтощеното му тяло не е останала кръв, която да го спаси.

За Син-Джин болестите и лекарствата открай време бяха нещо напълно неразбираемо и в случай на нужда вина ги оставяше тези неща на лекарите. Той нежно сложи ръка върху малката ѝ длан.

— Рейчъл, тук това се смята за напълно приемливо...

Тя измъкна ръката си, възмутена, че е готов да приеме съвсем спокойно един толкова отвратителен факт.

— Бих искала да знам — приемливо за кого? За някакви диваци, може би? — погледът ѝ се местеше от единия на другия с надеждата, че ще открие някакво разбиране, но в очите и на двамата имаше само търпеливо очакване. — Човек не може да си раздава кръвта на разни гадини — каза разгорещено тя.

— Как иначе ще успее да се закрепим и да оцелее!

— Ако лошата кръв не се махне от него, той със сигурност ще умре.

Бърнс видимо се вцепени при звука на този глас и тримата се обърнаха изненадано, за да погледнат към горния край на стълбите, откъдето се разнесе гласът.

„Това трябва да е Ванеса“ — помисли си Рейчъл и застана нащрек.

В продължение на няколко секунди жената остана безмълвна и неподвижна; гледаше ги така, както една богиня от Олимп би гледала

на смъртните твари, които е сътворила между другото, ей така, за развлечение. После бавно започна да слиза към тях.

Графиня Ванеса Лоурънс беше красива жена с царствена осанка. „Май и в нея няма много кръв“ — помисли си Рейчъл; жената приличаше на току-що оживяла картина. Косата ѝ, тъмна като нощта, бе събрана в красива прическа която напомняше корона. Ванеса бе особено суетна по отношение на прическата, и камериерката ѝ честичко си мислеше колко хубаво би било, ако може да я остриже до голо — на няколко пъти момичето бе яло бой от разгневената господарка, която не бе харесала прическата си.

Докато вървеше към тях, Син-Джин забеляза, че фигурата ѝ не се е променила, може би само гърдите ѝ бяха леко наедрили; талията ѝ продължаваше да бъде тънка като на момиче, кожата — бяла като току-що навалял сняг, а очите ѝ все още наподобяваха скъпоценни камъни, поставени във великолепна обковка.

— Син-Джин! — името му прозвуча в устата ѝ като отговор на молитва при литургия. Тя протегна към него изящните си, обсипани с украшения ръце. — О, значи все пак се върна, както те помолих!

Сега беше моментът да се изчистят всякакви недоразумения.

— Дойдох да видя брат си — поправи я той.

Ванеса бе станала дори още по-красива оттогава насам, бе някак си по-земна, по-съблазнителна. Въпреки това Син-Джин си даде сметка, че в душата му не трепва нищо — чувството му към нея бе отдавна умряло. Гледаше на нея като на студена мраморна статуя, прекрасна за очите, наистина, но бездушна и безжизнена като всички статуи. Как изобщо е могъл някога да си мисли, че е дълбоко влюбен в нея?

Той издърпа ръцете си от студените ѝ длани и хвана ръката на Рейчъл.

Усмивката върху лицето ѝ се смрази, но не изчезна.

— Това твоята съпруга ли е? — в гласа ѝ едва доловимо се появи нещо остро, а тъмносините ѝ очи преценяващо огледаха момичето. Тя се изсмя, за да покаже на Син-Джин какво мисли за избора му.

Макар че някога бе отхвърлила любовта му, тя веднага намрази младата жена пред себе си. Рейчъл вдигна предизвикателно брадичка, а в зелените ѝ очи проблесна гневна искра.

— Не. Аз съм Рейчъл О’Рорк — каза тя, без да помръдне, без да направи какъвто и да било жест на куртоазия. Дори кралица не би погледнала селянин с толкова презрение.

Син-Джин ги гледаше развеселен; ирландският акцент на момичето бе съвсем очевиден. Бърнс предвидливо се бе дръпнал настрана — тих и незабележим както винаги.

— Дойдох в Европа с Бенджамин Франклин — добави гордо тя, — за да присъствам на подписването на мирния договор във Франция.

Шокирана, Ванеса сложи ръка на гърдите си и се обърна към Син-Джин:

— Ти си довел в този дом предател, така ли? Как можа!

Не, в тази жена определено нямаше нищо, което някога би могъл да обича; любовта му е била една огромна грешка.

— Ако тя е предател, значи, аз също съм такъв.

Ванеса свъси чело — какви са всичките тези безсмислици?

— Обясни се.

Син-Джин погледна Рейчъл и каза:

— Сега аз съм американец, Ванеса.

Не би я стреснал така, дори ако ѝ бе казал, че е един от онези червенокожи диваци, които населяват колониите.

— Сигурно си си загубил ума — презрението в гласа ѝ бе съвсем осезаемо.

Ванеса беше много ограничена и хора като нея, затворени в тъмницата на собствените си предразсъдъци, никога не биха го разбрали.

— Не, напротив, най-после го намерих; не само ума, но и смисъла на живота си — той погледна към момичето и се усмихна, за да подчертае значението на думите. — Намерих го именно там, отвъд океана.

Ванеса поклати глава, очевидно ужасена и смаяна от това, което нарече негова лудост. Но тя ще го накара да се съвземе, помисли си графинята, обхваната от твърдото намерение да го вкара в правия път; погледна крадешком отражението си в едни рицарски доспехи наблизо и се убеди, че ще успее да го направи.

Тя се усмихна и го погледна.

— Искаш ли да отидем при Алфред?

— Това е единственото, заради което дойдох, Ванеса — повтори твърдо той, за да не остане у нея и следа от заблуда в намеренията му.

Тя едва успя да прикрие гневния блясък в очите си, когато видя как Син-Джин хвана ръката на онази нещастница. Ванеса я изгледа надменно и им обърна гръб.

— Насам.

Син-Джин не искаше тя да присъства на първата му среща с Алфред след толкова много години; тази среща сама по себе си беше достатъчно болезнена и той нямаше никакво желание да усложняват нещата.

— Сам ще се оправя, Ванеса. В коя стая е той?

На челото ѝ се появи гневна бръчица, която бързо изчезна.

— В източното крило, в спалнята на баща ви.

Баща им бе починал в тази стая. Той си помисли, че Ванеса психически подготвя Алфред за смъртта.

Рейчъл се поспря разколебана — може би в този момент щеше да е най-добре братята да останат сами.

— Искаш ли да дойда и аз?

— Разбира се, че искам — увери я Син-Джин. — Искам да вървиш до мене до края на света; всъщност — той снижи гласа си и погледна гърба на жената пред тях — в нашия случай става дума по-скоро за желанието ми да отидем заедно до ада.

Рейчъл се засмя и искрицата ревност, която изпита при вида на Ванеса, угасна като пламъче на свещ при буен вятър.

ГЛАВА 34

Тежките тъмночервени завеси на прозорците не пропускаха светлината на лятното слънце и вътре цареше полумрак. Въздухът бе тежък и безжизнен и Син-Джин си помисли, че това е стая, приготвена за мъртвец — тук не допускаха и най-малката надежда за живот.

Той отвори вратата и се поколеба дали да продължи, уплашен от неизбежността на това, което му предстоеше. Но време за колебания нямаше, тук то бе особено ценно.

Подготвен за най-лошото, той тръгна към широкото легло с балдахинени завеси. Очите му започваха да свикват с потискащия сумрак на стаята.

Човекът в леглото бе изпит и остарял, като че ли надхвърлил шейсетте. Той изглеждаше още по-смаден и незначителен в това огромно легло, в което бяха починали толкова много от техните деди. На Син-Джин му се стори, че Алфред просто изчезва пред очите му.

Не беше за вярване, че брат му е само четири години по-голям от него.

Рейчъл стисна ръката му, сякаш за да му предложи своята безмълвна подкрепа.

— Алфред? — прошепна Син-Джин недоверчиво.

Когато замина, Алфред бе широкоплещест здрав мъж; физически той много приличаше на баща им, докато по-малкият брат бе наследил по-изтънчените, фини черти на майката. Някога Алфред бе толкова, толкова жизнен, силен, гръмогласен и весел, че всяка мисъл за болести и смърт бе недопустима, само като го погледнеше човек. Мъжът, който лежеше пред очите му сега, бе съвършено различен, сякаш бяха подменили брат му с друг човек.

Син-Джин усети как нещо остро го прободe право в сърцето и съжали за враждата помежду им, която бе тровила отношенията им толкова години.

— Алфред? — повтори той, този път малко по-високо.

Оределите мигли на болния трепнаха уморено като крила на пеперуда през есента, после се отпуснаха, сякаш усилието бе прекалено тежко за тях.

Син-Джин взе ръката му в своята — тя беше съсухрена и влажна, като че ли брат му наполовина бе прекосил вече Стикс.

— Аз съм, Алфред, Син-Джин. Отвори очите си.

Рейчъл застана от другата страна на леглото. Тя разбираше напълно какво чувства сега той, колко е безпомощен, като гледа приближаващата смърт. Сърцето я болеше, като го виждаше как се измъчва.

Този път болният успя да отвори помътнелите си очи, които в първия миг сякаш не виждаха нищо.

— Син-Джин? — успя да прошепне той.

Той приседна до нещастника, който някога бе толкова буен и весел мъж; Син-Джин наведе глава, за да чува по-добре измъчения му шепот.

— Алфред, какво е станало с тебе? — когато бяха деца, брат му винаги е бил по-здравият от двамата; никога не боледуваше, най-много някое леко неразположение да продължи не повече от ден, но това се случваше изключително рядко и бе толкова отдавна... А сега беше страшно да го гледаш.

Алфред нямаше сили да стисне ръката на брат си — той се опита да повдигне ръката си, но тя безпомощно падна на леглото като отсечена. Той въздъхна с усилие и след малко размърда устни, но не се чу никакъв звук; после пое дълбоко въздух и отново се опита да проговори.

— Болен съм. Неса вика доктори да ми пускат кръв. Всеки ден. Даже по-често.

Син-Джин и Рейчъл се спогледаха. Тя стисна устни и поклати глава.

— Не са му останали никакви сили да се съпротивлява на болестта. Има нужда от хранване, а не от пиявици.

Сега, след като видя брат си, Син-Джин вече беше напълно съгласен с нея. Той се изправи рязко и каза:

— Ще кажа на готвачката да му приготви малко бульон.

Момичето сложи ръка на рамото му и го спря.

— Стой тук, аз ще сляза да ѝ кажа. По-добре е да останеш при него и да си поприказвате. Няма да се учудя, ако не е чул една мила дума, откакто е болен. Това ще му помогне не по-малко от бульона, защото трябва да е сигурен, че някой се грижи за него и че непременно ще оздравее.

Тя се усмихна и дръпна завесите — стаята се нуждаеше от слънце, също като Алфред. Светлината нахлу вътре и внесе полъх на надежда.

— Душата също има нужда от храна.

Син-Джин знаеше, че тя е права. Той се поколеба, после каза:

— Ти дори не знаеш къде е кухнята.

Момичето махна с ръка, това нямаше никакво значение.

— Просто ще следвам носа си, влизала съм в доста кухни през живота си и сигурно ще позная някоя, като я видя, лорд Лоурънс.

Тя направи церемониален поклон с ниско наведена глава, само дето погледът ѝ не бе забит в пода. Очите ѝ бяха изпълнени с болка и нежност.

Син-Джин не можа да се сдържи и се усмихна. Помисли си с благодарност, че е истинска благодат да можеш да разчиташ на помощ в труден момент.

— Ти си истинско съкровище, Рейчъл.

— Знам — каза скромно тя, вече застанала на прага. После го погледна и се усмихна. — Колко много време ти трябваше, за да го разбереш най-после!

Тя излезе и в стаята настана мъчителна тишина. Син-Джин погледна брат си и се запита дали в него е останала някаква сила, на която може да се разчита, за да го излекуват, или всичките им усилия ще се окажат напразни. Той отново взе ръката му и приседна до него. В очите му напиреха сълзи.

— Не знам какво да ти кажа, Алфред, знам само, че не е трябвало да чакам десет години, за да ти го кажа.

Син-Джин усети как костеливите пръсти в ръката му се размърдаха безпомощно. Това стопли сърцето му и той реши да последва съвета на Рейчъл. Започна да говори за живота си в армията, за войната, за това колко трудно му бе да спечели най-после хората около себе си. Разказа му дори за преमेждието, с което се бе сблъскал на идване. Син-Джин не беше сигурен, че Алфред наистина го чува, но

усети, че Рейчъл е права — гласът му явно действаше успокояващо върху болния му брат.

Той продължаваше да говори, без да спира, и в един миг съжали, че не притежава нейната дарба да бърби непрекъснато. Въпреки това правеше всичко възможно, за да се чувства брат му спокоен и сигурен.

Не беше толкова лесно да открие кухнята, колкото си мислеше. След като слезе в хола на партера, тя откри, че от него се отива към нещо, подобно на истински лабиринт.

Нищо чудно, че половината англичани са луди, помисли си тя. Къщите им бяха студени и мрачни, а животът им протичаше в скитане насам-натам и в мисли какво ще има за вечеря. Това бе съвсем достатъчно, за да откачи човек.

Тя зави по един коридор с надеждата, че ще срещне Бърнс или някоя прислужница; досега бе срещнала единствено рицарски доспехи, които пазеха празните стаи. Стори ѝ се, че чува глас, и забърза нататък; може би трябва да накъса фустата си и да остави след себе си парченца, за да може после отново да излезе от лабиринта, мислеше си момичето.

Една ръка я сграбчи за рамото и Рейчъл едва успя да сподави вика си, когато се обърна и видя пред себе си Ванеса. Лицето ѝ бе каменно, а погледът — леден.

— И накъде си се запътила, ако мога да попитам? — каза надменно господарката на дома.

Рейчъл кимна по посока на звука, който бе чула преди малко, и се надяваше, че кухнята е някъде нататък.

— Искях да намеря кухнята.

Ванеса присви очи така, че заприличаха на цепнатини; в тях светеше омраза — ако можеше, би удавила тази проклетница на секундата. А Син-Джин много бързо щеше да се утеши...

— Ще ядеш заедно с другите слуги.

Рейчъл се вцепени — макар да бяха минали десет години оттогава, надменният тон сякаш идеше от устата на Ланкастър, който ѝ заповядваше да изчака на свой ред да бъде изнасилена. Рейчъл се разгневи не по-малко оттогава.

— Ще ям, когато пожелаея, по дяволите. Не съм ничия слугиня, най-малкото пък твоя — тя едва се сдържа да не удари плесница на надменното ѝ лице. Ванеса беше по-висока от нея, наистина, но Рейчъл много добре знаеше как да се защити и освен това бе сигурна, че господарката на имението ще се сгърчи само при мисълта, че някой може да я докосне. — Искам да отнеса малко супа на твоя съпруг.

Ванеса бе съвсем смаяна от подобно пренебрежение и незачитане на собствените ѝ заповеди. Тя прегради пътя към кухнята и каза:

— Аз ще се погрижа за съпруга си.

Рейчъл я бе преценила съвсем точно още в мига, когато я видя, и мнението ѝ сега само се потвърди. Момичето много добре разбираше какво си е наумила тя, като държеше съпруга си в онази гробница горе и непрекъснато му пускаше кръв — тя просто искаше да го убие.

— Искаш да кажеш, че ще се погрижиш той да умре.

Ванеса светкавично протегна ръка и ѝ нанесе силна плесница.

— Как смееш да говориш така!

Тя вдигна ръка, за да я удари отново, но Рейчъл успя да я хване за китката и така я стисна, че Ванеса изохка.

— Как смея ли? — повтори момичето. Тази жена беше истинска змия, и то от най-отровните. — А ти как смееш? Как посмя изобщо да си помислиш, че трябва да го убиеш — бавно, мъчително, като не му даваш да яде и непрекъснато му пускаш кръв? Та от него не е останало почти нищо! Там, откъдето идвам, на това му викат убийство!

Ванеса успя да отскубне ръката си и започна да я разтрива; ако можеше да убива с поглед, момичето отдавна щеше да е мъртво.

— Там, откъдето идваш, още не са се научили да ходят на два крака и да прикриват с дрехи голотията си.

В очите на момичето светнаха гневни искри и тя стисна длани в отчаяно усилие да се сдържи, за да не се нахвърли с юмруци срещу тази вещица.

— Не си мисли, че щом си господарка на имението, можеш да си позволиш такъв тон — каза тя много тихо и заплашително.

Ванеса чак се задъха от възмущение.

— О, нима? И какво ще ми направиш?

По устните на момичето плъзна загадъчна усмивка.

— Само аз си знам, графиньо, а ти скоро ще разбереш; и бъди сигурна, че ще го разбереш, когато най-малко го очакваш — Рейчъл я бутна леко настрана и се запъти към кухнята, като си подсвиркуваше безгрижно с уста. Зад гърба си чу страхотен трясък и предположи, че някой беззащитен рицарски шлем е отнесъл проклятието на Ванесиния гняв. „По-добре доспехите, отколкото някой слуга“ — помисли си Рейчъл, докато отваряше някаква врата. Беше съвсем очевидно, че в този дом със слугите се отнасяха много лошо. Топлината и уханието на вкусно ядене ѝ подсказаха, че се е ориентирала правилно.

— Ти пък коя си? — попита едра жена с бяла престилка и махна с дървената лъжица в ръката си.

Слугите млъкнаха и загледаха въпросително новодошлата.

— Наричам се Рейчъл О'Рорк — каза момичето, без да се обръща конкретно към някого. — Току-що пристигнах от Франция заедно с вашия господар Син-Джин — тя забеляза, че при споменаването на това име по-възрастните слуги се отпуснаха и се усмихнаха. — Той ме помоли да отнеса малко супа на господаря Алфред.

— Супа ли? Нима графинята е разрешила най-последно да му носим храна? — попита недоверчиво готвачката.

Значи, Рейчъл се оказа права в предположенията си, че Ванеса искаше да умори Алфред от глад. Той наистина изглеждаше напълно изтощен.

— Господарят Син-Джин ме помоли да отнеса горе супата. Графинята — момичето спомена титлата с огромно презрение — просто няма думата в това отношение.

Жените се спогледаха и Рейчъл се запита дали пък нямат намерение да я изхвърлят от кухнята. Само след миг обаче и петте слугини въздъхнаха с облекчение и готвачката с удоволствие наливаше силния бульон в една дълбока купа.

— Рийгън, подноса! — нареди тя на една срамежлива млада жена, после се обърна към Рейчъл и каза поверително: — Господарят трябва да се храни, така мисля аз.

Тя връчи подноса на момичето и каза:

— Крайно време беше някой да се намеси в негова защита — жената се огледа, като че ли имаше намерение да ѝ разкрие някаква

тайна, ала в този дом намеренията на графинята отдавна не бяха тайна за никого. — Ако питате мен, господарката иска да го умори.

Рейчъл с благодарност пое подноса и тръгна към вратата.

— Не само ти мислиш така — увери я тя и излезе.

Този път, за своя изненада, момичето успя лесно да се ориентира и след малко вече седеше на леглото с балдахинените завеси. Тя внимателно хранеше Алфред, докато Син-Джин продължаваше да му разказва за живота си отвъд океана.

Макар че Алфред отговаряше едва-едва и му беше трудно да преглъща, момичето можеше да се закълне, че настроението му видимо се подобри. Беше съвсем права, когато каза, че най-доброто лекарство си оставаше увереността, че някой е истински загрижен за него.

Момичето най-после остави подноса и в този миг в стаята нахлу Ванеса. Тя се усмихна злобно на Рейчъл и седна на леглото до Син-Джин, а бедрото ѝ леко се докосна до неговото, когато се наведе към съпруга си. Рейчъл беше сигурна, че го прави съвсем преднамерено.

— О, скъпи, ти изглеждаш много по-добре! — извика тя и го целуна по измършавялата буза. — Толкова се тревожех за тебе!

Тя се изправи и потупа покровителствено мъжа си по кокалестото рамо, сякаш бе куче, което е зарадвало господарката си със сполучливото изпълнение на някой номер. Рейчъл се питаше дали целият този театър бе успял да заблуди Син-Джин — в такъв случай щеше да бъде много разочарована.

Ванеса се обърна към Син-Джин и лицето ѝ грейна в усмивка.

— Пристигането ти се оказа чудесно лекарство за бедния Алфред.

Син-Джин я погледна мрачно и процеди:

— Още по-добро лекарство ще бъде, ако престанеш да го лекуваш само с пускане на кръв.

Очите ѝ се разшириха от учудване.

— Как ще се оправи тогава?

Рейчъл усети как стомахът ѝ се свива — ако Син-Джин се оставеше да бъде подведен от тази вещица, не би искала да си има нищо общо с него.

— Като оставиш това на собствената му кръв — каза твърдо той. — Никакви пиявици вече, Ванеса. Ясно ли е?

Тя умело прикри раздразнението си.

— Да, Син-Джин — смирено каза тя и сложи ръката си на гърдите му. Очите ѝ приличаха на бездънни сини езера от чувственост. — Сигурно ще ни погостуваш, нали?

Син-Джин погледна към Рейчъл, за да види как реагира тя на Ванесините превземки; лицето на момичето беше замислено и непроницаемо и той реши да рискува.

— Не, дойдохме съвсем за малко.

Великолепните ѝ устни, за които някога бе мечтал, се изкривиха от разочарование.

— За малко?

Той кимна и се изправи. Време беше да си тръгват, и то колкото може по-скоро — беше дошъл с определена цел и сега, след като я бе постигнал, вече нищо не го задържаше тук. Мостът между двамата братя бе поставен отново и той беше дал наставленията си как да се грижат за Алфред.

Син-Джин погледна Ванеса и видя злобата в очите ѝ — може би нямаше да бъде много разумно, ако останат тук за по-дълго.

— Трябва да се върнем във Франция за преговорите — каза той, макар че Франклин им бе казал да не бързат. — Един ден е най-много, което можем да си позволим.

Тази причина ѝ се видя съвсем неубедителна.

— Върху онзи нещастен мирен договор ли преговаряте?

Тонът ѝ никак не му хареса, но в края на краищата точно това можеше да се очаква от нея.

— Ние не сме ангажирани пряко в преговорите, но Рейчъл описва събитията.

Ванеса я погледна така, сякаш на раменете на момичето току-що бе изникнала още една глава.

— Да ги описва ли? Това пък за какво е?

— За историята — отговори Рейчъл и стисна здраво пръстите на ръцете си — едва се сдържаше да не цапне наглата физиономия на тази вещица. Тя си каза, че от значение са не самите забележки, а по-скоро техният източник. В края на краищата това бе само една студена, безмилостна, егоистична кучка и нямаше никакво значение какво мисли тя по един или друг въпрос. Абсолютно никакво значение.

Ванеса повдигна нехайно рамене, за да подчертае пълното си безразличие към заниманията ѝ.

— Е, няма значение — тя вдигна поглед към Син-Джин и се усмихна прелъстително, докато сплиташе пръстите си в неговите. Рейчъл бе напълно забравена. — Ще останеш за вечеря, нали?

Той погледна въпросително Рейчъл, която му даде знак да приеме поканата — щеше да бъде жалко след толкова дълго пътуване да останат в родния му дом само два часа, макар че много ѝ се искаше да се махне час по-скоро оттук.

Син-Джин каза кратко:

— Добре.

Трапезарията беше малко по-добре осветена от останалите стаи и на Рейчъл ѝ се стори, че цялата къща е обвита в черен облак. Седеше в единия край на дългата маса от тъмен махагон и мълчаливо се взираше в чинията си. Храната като че ли залепваше по небцето и момичето едва успяваше да я преглътне; причината съвсем не беше в способностите на готвачката, а по-скоро в присъствието на Ванеса, което бе принудена да търпи.

Графинята непрекъснато подчертаваше пренебрежението си към нея и съвсем свободно флиртуваше със Син-Джин, който не ѝ обръщаше никакво внимание. Рейчъл очакваше с нетърпение края на този жалък фарс.

Още преди третото ястие залата прокънтя от зловещия тътен на гръмотевица. Оскъдната светлина съвсем помръкна и Ванеса нареди да запалят лампите. Навън се изливаше пороен дъжд, който безмилостно шибаше с камшиците си старата къща. Трябваше да отложат заминаването си до следващия ден.

Ванеса сияеше от щастие, сякаш дъждът бе завалял по нейна поръчка. Тя разпери красивите си ръце и каза кокетно:

— Струва ми се, че заминаването ти вече не зависи от твоите желания. И дума не може да става да тръгнеш за Корниш още тази вечер, пък и самият ти каза, че корабът заминава утре на обед. Имаш много време — тя сложи ръката си върху неговата, за да го убеди напълно. — Защо ще ходиш в странноприемницата, като спокойно

можеш да останеш тук? Сигурна съм, че мога да ти предложа много по-приятна обстановка.

„И още как“ — помисли си Рейчъл и в този миг я обзе силно желание да счупи чашата пред себе си.

Син-Джин се обърна към момичето:

— И без това времето е студено.

— Също като сърцето ти — прошепна едва доловимо тя.

— Не искам да рискуваме да се разболееш отново — настоя той.

— Предишния път ми бе напълно достатъчен.

Рейчъл погледна Ванеса право в очите.

— Прекалено късно е, лейтенанте — каза тя и въздъхна безпомощно. — Добре, ще ношуваме тук.

Ванеса се почувства победителка и дори благоволи да се усмихне на Рейчъл, макар и малко накриво.

ГЛАВА 35

Син-Джин отклони предложението на домакинята да ги заведе до стаите им. Кокетството ѝ страшно му омръзна и той доста безочливо ѝ предложи да поседи малко при болния си мъж, както се полага на примерна съпруга.

Както Рейчъл, така и Син-Джин виждаха съвсем ясно, че тя дори не си дава труд да се преструва на такава.

Рейчъл не можеше да разбере защо хората живеят в такива къщи. Подовете на тъмните коридори зловещо проскърцваха под стъпките им и Рейчъл си помисли, че няма да се учуди, ако къщата се обитава от призраци, а старинните предания и призраците не бяха особено весела компания. Сигурно нямаше да може да заспи чак до сутринта. Веднъж да се съмне, независимо от това дали вали или не, тя ще настоява да си тръгнат оттук. Син-Джин спря пред една врата и я отвори.

— Това е твоята стая — Ванеса му бе казала, че стаята, която е определена за Рейчъл, е спалнята до стълбите. — Какво има? — попита той и нежно я погали по бузата. — Виждам, че нещо се мръщиш.

— И имам всички основания за това — каза Рейчъл и погледна през рамо към стълбата. — Тя най-безсрамно се хвърляше в ръцете ти през цялата вечер!

— Така ли? — Син-Джин остави свещите върху една дъбова масичка до стената и обви ръце около кръста на момичето. — Не съм забелязал.

Тя разбра, че той иска да я подразни.

— Ха! И един слепец би го забелязал!

Той нежно докосна с устни косата ѝ — какво щастие беше, че я намери! Стори му се, че животът му преди да я познава е бил безсмислен и празен.

— Е, може би не съвсем слепец, но все пак бях силно заслепен от красотата на момичето, което седеше срещу мене.

Рейчъл го погледна и се засмя.

— Има нещо, което те смущава, щом започваш да сипеш ласкателства — това съвсем не е характерно за англичаните.

— Да, но затова пък в такива случаи те обсипват с целувки някоя жена и тогава вече напълно изпадат във властта на нейната магия — каза Син-Джин и в този миг почувства, че я обича повече от себе си. В душата му звънна струна на благодарствен химн. — Целуни ме, Рейчъл, в устата ми още нагорчава от това, че трябваше да търпя Ванеса цяла вечер.

Слава Богу, бе останал недосегаем за магиите на онази вещица. Рейчъл наклони кокетно глава и върху устните ѝ заигра палава усмивка.

— Когато отидох да взема бульона от кухнята, тя ме пресрещна в един коридор и, между другото, ме нарече слугиня. Кажи ми, господарю Син-Джин, дали целувките са включени в задълженията ми.

Той силно я притегли към себе си и хълбоците им прилепнаха плътно един до друг; усети как веднага го изпълни горещото желание да я има.

— Ще бъдеш задължена само ако няма друг начин, по който да го направиш.

Тя почувства колко е възбуден той и за миг също се остави да бъде съблазнена от мисълта за още една любовна нощ. Но Рейчъл знаеше, че на този свят има неща, с които човек е длъжен да се съобразява, независимо от желанията си. Момичето се повдигна на пръсти и леко го целуна, после побърза да се отдръпне от чародейството на неговите устни; все пак трябваше да си признае, че се дръпна много неохотно.

Тя въздъхна и се пресегна да вземе свещта.

— Най-добре ще е да си лягаме вече. Чака ни дълъг път.

Той продължаваше да я държи през кръста и я докосваше леко с устни по слепоочието.

— Дали ще мога да те убедя да дойдеш при мене?

Рейчъл се огледа, сякаш тук и стените имаха уши.

— Не тук — ти си роден в тази къща все пак.

Той се засмя и я целуна по меката част на розовото ухо.

— Точно затова никак не е необходимо всичките ми спомени, свързани с нея, да бъдат мрачни; нека има и един весел.

О, ако знаеше колко се изкушава тя самата! Но в къщата имаше слуги, които помнеха Син-Джин още от дете, и тя не искаше да накърни с нищо добрите им чувства към младия господар.

— Утре вечер на кораба, като тръгнем за Франция; тогава ще остана при тебе чак до сутринта, а тази вечер ще бъдеш добрият господар Син-Джин, който най-последно се е завърнал в родния дом.

Тихият ѝ смях го възбуди още повече. Тя бързо го целуна за последен път и изчезна зад вратата на стаята.

— Ако все пак в жестокото ти ирландско сърце се намери капчица милост към мене, да знаеш, че съм отсреща, в ъгловата стая — обади се той след нея. Постоя още малко с надеждата, че момичето ще се покаже на прага, но вратата не се отвори повече и той трябваше да се примири с мисълта, че му предстои една дълга самотна нощ. Син Джин взе свещта и тръгна към стаята, в която бе прекарал детството и младежките си години.

Още с отварянето на вратата той усети, че нещо се е променило, макар че външно обстановката си бе същата. На стаята ѝ липсваше душа, нямаше го чувството, че най-последно си е у дома. Като че ли влиза в съвсем непозната и чужда стая, помисли си той и остави свещта на масичката до леглото. Осъзна, че просто не иска да е тук — всичко това бе част от едно безвъзвратно забравено минало и той не искаше да се връща отново към него.

Е, все някак ще изтърпи — в края на краищата ставаше дума само за една нощ. А и леглото си го биваше.

Той бързо смъкна дрехите от себе си и се пхна под завивките от гъши пух. Беше толкова хубаво да си почине на спокойствие след ден като днешния. Вече бе започнал да се унася, когато ноздрите му внезапно доловиха някакво ухание в тъмнината.

Мирише на рози, помисли си той. Странно — в имението нямаше рози, или поне той не бе забелязал да има. Сигурно сънува.

Всъщност, бе почти заспал, когато до съзнанието му долетя слаб шум, но някак приглушено и като че ли от много далече. Като че ли се някъде се отвори врата — не, това беше вратата на неговата стая! Вече напълно буден, Син-Джин се обърна и видя как по пода на стаята премина светлинка, която веднага изчезна със затварянето на вратата. Стана съвсем тъмно, само в камината се мерзелееха слабите пламъчета на догарящия огън.

Той усети нечие чуждо присъствие — някой дишаше в тъмното. Само след миг някакво тяло се плъзна при него под завивката. О, Рейчъл, помисли си той и усети как сърцето му заби по-силно.

Син-Джин се усмихна и се дръпна към другия край на леглото, за да ѝ направи място.

— Значи, все пак промени решението си.

До слуха му долетя съвсем лек шепот, но не успя да долови думите.

Навън дъждът беше спрял и кръглата луна се опитваше да си пробие път през облаците. Завесата не беше дръпната и в стаята плахо проникваха бледи сребристи лъчи.

Син-Джин притегли момичето плътно до себе си. Дългите ѝ пръсти погалиха гърдите му и после нетърпеливо се плъзнаха надолу, а само след миг ги последваха и нечийи горещи устни. В душата му внезапно се раздвижи далечен спомен.

Той застана нащрек.

В стаята беше съвсем тъмно, но не му трябваше светлина, за да види нещо, което вече бе разбрал със сърцето си — това не беше Рейчъл, не бе уханието на нейната кожа, нито пък бе същото усещане, когато я докосна с ръка.

Това бе една отдавна забравена от него жена.

Той я блъсна грубо и се пресегна да запали свещта.

— Недей! — гласът бе мелодичен, гръден и дрезгав от силна възбуда. — Не пали свещта!

— Ванеса...

В устата му името прозвуча като присъда, примесена с изумление и неприязън. Той скочи като ухапан от оса.

Въпреки молбата ѝ отнесе свещта до камината и я запали от нагорещения край на ръжена, после се върна и освети жената в леглото си — тъмната ѝ коса бе съблазнително разпиляна по възглавницата, а голото ѝ тяло светеше с матов блясък. Той си спомни за някогашните им нощи и за копнежа, който го изгаряше.

Спомни си и невероятната болка, когато тя го отритна, за да се омъжи за брат му. Една след друга се заредиха безкрайни нощи, когато лежеше буден до сутринта и желанието му да я има бе толкова отчаяно и силно, че едва не полудя.

Всичко това мина през главата му само след един бегъл поглед.

Сега тази жена беше последното нещо на света, което би пожелал.

На светлината на свещта кожата ѝ изглеждаше златиста и това я правеше още по-съблазнителна. Ванеса протегна ръце към него.

— Ела — приканващо каза тя, а гласът ѝ бе тъмен и нисък като гъста мъгла между хълмовете.

Нещо в начина, по който я гледаше той, не ѝ хареса — стори ѝ се, че в очите му има ненавист и презрение. О, Боже, не може да я отхвърли сега, след като го бе желала толкова силно в продължение на месеци, след като бе измислила такъв чудесен план!

И през ум не му бе минавало, че някога може да удари жена, но сега се оказа, че трябва да впрегне цялата си воля, за да се сдържи — правеше го заради брат си, не заради Ванеса.

— Облечи се — тя не помръдна и той усети как търпението му започва да намалява. Тази жена беше истинско изчадие на ада. — За Бога, жено, та ти си жена на брат ми!

— Почти съм станала негова вдовица — каза тя и се надигна лениво, но не за да се облече, а да го съблазни. Тя застана на колене в леглото, давайки му възможност да я разгледа добре. Плътта ѝ беше все така стегната и съблазнителна като преди, и го желаше по-силно от всякога — явно, като любовник Алфред не можеше да се сравнява с дивата нежност на влюбения Син-Джин.

Очите му бяха потъмнели от омраза и натежали от обвинение, докато гледаше жената, която някога бе обичал. Син-Джин сподави една ругатня и се наведе да вземе захвърлената на пода нощница. Запрати я към нея, без да продума.

Стресната и уплашена, Ванеса притисна дрехата към себе си и бавно тръгна към него. О, тя много добре знаеше как да го накара да промени държанието си — единственото, което ѝ трябваше сега, бе малко време, за да го убеди да я изслуша.

— Син-Джин, не е имало нощ, през която да не съжалявам горчиво за грешката, която направих преди десет години. За да сгреши, на човек му е нужен само един миг, за сметка на това пък после разполага с цяла вечност, за да се разкайва — тя обви ръце около него и продължи: — Много късно разбрах, че обичам всъщност теб, а не Алфред — в гърдите ѝ болезнено пулсираше отчаяние, но тя се

стараеше то да не проличи в гласа ѝ. — Сега можем да продължим това, което някога прекъснахме така лекомислено.

Той гневно отблъсна ръцете ѝ — за него тя бе прозрачна като стъкло. Беше истински късмет, че се размина с нея, и сега нямаше никакво желание да се държи като наивен глупак.

— Нищо не е имало, Ванеса — каза той отвратен. — Само съм си мислил, че е така. И аз, и брат ми винаги сме ти били съвсем безразлични — Син-Джин не виждаше красотата на нейното тяло, пред очите му стоеше единствено сатанинската грозота на душата ѝ. — Ти беше влюбена, но само в мечтата си някой да те направи графиня, господарка на имението — присвитите му очи хвърляха гневни мълнии. — И ако Алфред умре, без да остави наследници, аз ще трябва да нося титлата — всичко е толкова ясно.

Явно е била съвсем самонадеяна да си мисли, че ще може да го измами. Откровеният егоизъм на пошлите ѝ сметки не би могъл да заблуди и дете. Самата тя видя, че определено го е подценила, но нямаше никакво намерение да допуска повече грешки — Син-Джин трябваше да бъде прелъстен.

— Ние ще трябва да я носим — поправи го меко тя, а дъхът ѝ погали лицето му, когато приближи устните си към неговите.

Той се засмя подигравателно.

— Ами ако не се ожения за тебе?

— О, разбира се, че ще се оженим — очите ѝ светеха като синкави звезди в мрака, а гласът ѝ съвсем се накъса от отчаяние. — Та ти все още ме обичаш, това е съвсем очевидно. Онази малка ирландска уличница, която се влачи подире ти, не може да...

Беше търпял повече от достатъчно. Когато се опитваше да замести мъжа си със собствения му брат, Син-Джин все още се сдържаше, но сега тя сравняваше Рейчъл със себе си и това бе вече нечувано. Напълно загубил самообладание, той дръпна косата ѝ и светкавично я обвини около китката си.

Ванеса изкрещя от болка и в очите ѝ се появи ужас. Син-Джин никога не бе избухвал в нейно присъствие.

— По-спокойно, госпожо — предупреди я спокойно той. — Тя е всичко, което някога вярвах, че си ти.

Тя се почувства страшно унижена и захленчи, готова на всичко:

— Аз също мога да бъда като нея, такава, каквато бях...

— Никога не си била — той пусна косата ѝ и я блъсна на пода. Гадеше му се и усети, че след малко ще повърне. Вкусът в устата му беше отвратителен. — А сега се махай оттук. Прилошава ми само като те гледам.

Очите ѝ заблестяха от унижение и гняв, но Ванеса много добре знаеше, че нищо няма да спечели, ако сега започне да крещи. Син-Джин бе крепост, която можеше да превземе само отвътре. Тя отчаяно сграбчи ръката му и я сложи върху голата си гърд.

— Няма да си тръгна толкова лесно, Син-Джин. Кажи ми сега, че не чувстваш нищо, когато ме докосваш.

Тя впи поглед в очите му и силно се притисна към него; хълбоците ѝ се раздвижиха срещу неговите в бавен прелъстителен танц и тя зачака реакцията на тялото му. Реакция нямаше — нито в слабините, нито в очите му.

Тя извика задавено и се вкопчи в него, докато се опитваше да притисне устните си в неговите. Горещият ѝ влажен език се стрелна по устните му прелъстително в очакване той да откликне на престорената ѝ страст. Край, всичко е свършено — беше отритната.

У него не бе останала и сянка от предишното чувство.

Тя отметна глава, а от устата ѝ се изтръгна писък, като глас на изгубена душа.

— Проклет да си! Да не би да си направен от камък?

Той знаеше много добре какво може да я вбеси окончателно и много спокойно и бавно я огледа цялата, от глава до пети.

— Не, но виж, специално по отношение на тебе сърцето ми наистина е леденостудено сега. Преди си мислех, че ти си просто една женица, тласкана от алчност и отчаяна необходимост да притежава разни лъскави неща като титли, вещи и пари. Но тогава поне не те мразех.

Тя разбра смисъла дори и на думите, които той ѝ спести; сякаш ледена ръка сграбчи сърцето ѝ.

— Не, Син-Джин, ти не ме мразиш, не можеш да ме мразиш, просто защото си все още влюбен в мен — тя се опита да склочи ръце около врата му, но той я отблъсна с отвращение.

Син-Джин болезнено стискаше ръцете ѝ.

— Виж какво, ти си жена на моя брат и ще си останеш такава. Спомни си клетвата, която си дала пред Бога и пред него.

Той грубо я блъсна към вратата.

Тя закрещя, напълно изгубила ума и дума:

— Алфред не може да ме задоволи, никой не е успял досега, само ти, ти!

Той се усмихна студено.

— Дори и да се опитам да ти повярвам — а аз съм сигурен, че ме лъжеш, — вече е прекалено късно. Обичам друга жена.

Бяха вече на прага, когато тя успя да се изтръгне от грубата хватка на ръцете му.

— Но само аз мога да те направя щастлив.

Той я отблъсна от себе си в тъмния коридор и хвърли нощницата в краката ѝ.

— Само ако се махнеш веднага оттук.

Тя грабна нощницата и мълчаливо го прокле от дън душа.

ГЛАВА 36

В тясната студена стая часовете се влачеха мъчително бавно и нощта ѝ се струваше безкрайна. Рейчъл въздъхна и отново се раздвижи неспокойно в леглото, като напразно се опитваше да легне така, че най-после да заспи.

Липсваше ѝ неговата топлина.

Тя се взря в балдахина над главата си и се помъчи да открие в него нещо, което да ѝ подеждва успокояващо, но уви, там просто нямаше нищо такова. Леглото сякаш бе увиснало в средата на стаята и момичето се почувства като в огромна лъжица. Беше сигурна, че Ванеса нарочно я е сложила в тази стая, за да не ѝ даде възможност да си почине добре.

Е, щом е така, Рейчъл ще потърси сама такава възможност. Тя прецени, че сигурно е минало много време и отдавна вече всички спят.

Тя се измъкна тихо от леглото. Нощницата, която Ванеса ѝ даде, бе прекалено дълга и твърде тясна в гърдите, затова момичето не я закопча догоре.

„Тъкмо Син-Джин ще си има по-малко работа“ — помисли си тя развеселена.

Тя повдигна полите на дрехата, за да не се влачат по пода — не искаше никой да я чуе, най-малкото пък господарката на имението.

При мисълта за Ванеса лицето ѝ се изкриви — момичето я бе намразило още в мига, когато я видя, и това нямаше нищо общо със Син-Джин, макар че може би някогашният им роман наля още малко масло в огъня на внезапната ѝ силна ненавист.

Рейчъл чу някакъв звук и се закова на място. Тя се притисна до вратата на стаята, която беше до тази на Син-Джин, и затаи дъх. Може пък така да ѝ се е сторило, защото друг звук не последва и всичко си остана безмълвно. Огледа внимателно тъмната зала, за да си намери по-подходящо скривалище.

Не, омразата ѝ към Ванеса имаше други, много по-дълбоки корени — надменността, съвършеното безразличие към всички и

всичко, освен собствената ѝ личност, бяха характерни за онази категория хора, които никога не бяха работили за хляба си. Рейчъл наистина не можеше да разбере как Син-Джин е могъл да бъде влюбен някога в жена като нея.

Причината сигурно беше в невероятната ѝ красота. Красотата така заслепява очите на мъжете, че те не виждат нищо друго освен нея. Слава Богу, Син-Джин отдавна бе успял да се освободи от магията.

От стаята му я делиха само няколко крачки, тя бе точно зад ъгъла и тъкмо се канеше да завие, когато вратата изведнъж се отвори и оттам се показва Ванеса — съвсем гола, притиснала смачканата нощница до гърдите си. Тя преплиташе крака и се спъна в тъмния коридор.

Ванеса излезе от неговата стая.

Рейчъл отново прилепи гръб до стената и усети как краката ѝ се подкосяват.

— И бързо се прибирай в стаята си, преди да те е видял някой — чу се отвътре гласът му, който разряза като с нож сърцето на момичето.

Очите ѝ веднага се изпълниха с гневни сълзи и тя стремително хукна към стаята си, като че ли босите ѝ крака изобщо не докосваха пода. Добре че поне не я видя.

Значи така, а? Той все още не бе успял да се отърве от тази вещица и я бе намъкнал в леглото си. Докато тя лежеше самичка в студената стая и цялата тръпнеше от любов и желание, двамата се бяха прегръщали, напълно отдадени на своята похот.

Кучият му син! Проклет да бъде!

Как е могъл да направи такова нещо? Та тази уличница беше жена на собствения му брат! А и той самият беше неин, на Рейчъл, мислеше си момичето, а сълзите се стичаха по бузите ѝ като порой. Не бяха официално сгодени и може би никога нямаше да се оженят, но това все още не означаваше нищо — по дяволите, той беше неин, а не на Ванеса! Син-Джин ѝ принадлежеше така, както и тя на него.

Както тя му принадлежеше...

Горещите ѝ солени сълзи я заслепяваха и тя не виждаше къде стъпва, но все пак успя да се добере до стаята си и залости вратата. Момичето притисна длан към устата си, за да сподави едно ридание — не си заслужаваше да се измъчва заради него. Негодник, той просто не я заслужаваше!

Дишането ѝ се поуспокои и тя диво се огледа из стаята. Трябва да се махне оттук, още тази нощ, още сега! Беше видяла в конюшната някаква карета и тя щеше добре да ѝ послужи — в края на краищата това щеше да бъде съвсем нищожна компенсация за неговата изневяра. Нека се оправя сам, когато реши да се върне.

Ако изобщо реши да се върне.

Тази мисъл болезнено се врязва в пламналия ѝ мозък — сега той сигурно щеше да остане тук. Алфред лежеше на смъртния одър, а Ванеса — в прегръдките на неговия брат. Син-Джин щеше да получи всичко. Колко си приличат всички английски благородници, помисли си тя и отново ги прокле от дън душа.

Момичето избърса очи с опакото на ръката си — да върви по дяволите, какво я интересува той!

Ще мине и без него.

Но сълзите ѝ не секваха — продължаваха да бликат неспирно направо от разкъсаното ѝ сърце.

Син-Джин не можеше да се успокои, вбесен от отвратителното поведение на Ванеса. Той изруга ядосано и толкова рязко отметна завивките, че те се скупчиха на пода в безпорядък. Ако Рейчъл нямаше никакво намерение да дойде при него, тогава той щеше да отиде при нея. Там щеше да е много по-спокоен, отколкото където и да било другаде в този прокълнат дом.

Взе свещта и тръгна към нейната стая, но когато се опита да отвори вратата, тя се оказа залостена. Това много го изненада — Рейчъл нямаше навика да заключва след себе си.

Почука, най-напред по-тихо, а когато не последва никакъв отговор — малко по-силно. Странно, момичето обикновено спеше много леко.

Той наведе глава към вратата и каза:

— Аз съм, Рейчъл, Син-Джин. Отвори.

Роклята ѝ бе сложена вече на леглото и тя тъкмо разкопчаваше последното копче на нощницата. Когато чу, че се чука на вратата, тя рязко вдигна глава и застина. Какво нахалство! Една жена на нощ не му стигаше, искаше още.

Тя се втрени на мръщено във вратата.

— Май не можеш да търпиш и секунда без жена.

— Секунда ли? — не бяха се любили повече от едно денонощие и той я желаше до болка. Дали пък не беше го сънувала? Това ли имаше предвид? — Какво искаш да кажеш, Рейчъл?

Тя се облегна от другата страна на вратата и сложи ръка на резето, за да го провери — беше здраво залостено.

— Какво има? Нима Ванеса вече не я бива, както някога?

Той се сети, че сигурно е видяла Ванеса на излизане от стаята му. Не може да има друго обяснение, макар да бе сигурен, че навън нямаше никого. Дяволски късмет, няма що. Той отново се опита да отвори, но вратата не се и помръдна.

— Рейчъл, станала е някаква грешка.

Боже, каква дарба да замазва нещата!

— Да, по твоя вина. А сега се махай оттук!

Той успя да потисне силното си желание да разбие вратата.

— Не, Рейчъл, ти нищо не разбираш.

Тя нямаше никакво намерение да го пусне и после да слуша лъжите му, докато най-накрая успее все пак да я вкара в леглото. Стига толкова приключения, за една нощ те бяха повече от достатъчно. Що се отнася до нея, щяха да ѝ стигнат за цял живот.

— Напротив, прекалено добре разбирам всичко — Рейчъл прилепи лице до вратата, за да може да чуе думите ѝ съвсем ясно: — Разбирам, например, дори това, че ти дойде тук, за да сложиш рога както на брат си, така и на мене.

Никоя жена не бе успявала да го вбеси толкова бързо като нея.

— По дяволите, та ти си жена, а никой не слага рога на жените!

— Така е — каза тя съвсем тихо, за да не усети той болката в гласа ѝ. — Но може да бъде жестоко наранена, ако, разбира се, се остави да бъде наранена. Слава Богу, аз не съм такава и знам, че не си заслужава да се измъчвам заради развратници като тебе.

Познаваше я достатъчно добре и по тона ѝ разбра, че няма никакво намерение да го пусне вътре, а цялата тази престрелка през вратата нямаше да ги доведе доникъде.

Той се облегна на стената и се замисли. В тази стая можеше да се влезе и отвън — през балкона; ако внимава, ще успее да се спусне от стаята над нея. Алтернативата беше да изчака до сутринта, за да ѝ разясни всичко.

Никак не му се искаше да чака, докато се съмне.

Рейчъл беше толкова упорита, колкото бе търпелив Йов, и Син-Джин тръгна към стълбите, без да продума. Взимаше стъпалата по две наведнъж.

Рейчъл се послуша внимателно — зад вратата не се чуваше нито звук. Рейчъл очакваше той да каже нещо в своя защита, нещо, на което тя поне ще се опита да повярва. Когато мъжът замълча, момичето усети как острият нож на ревността се забива още по-дълбоко в сърцето ѝ.

Тя се отдръпна, сложи ръце на кръста си и заби гневен поглед във вратата. Каква глупачка е била да повярва, че я обича! Дори не се опита да отрече това, което бе видяла с очите си.

„Да върви по дяволите!“ — помисли си тя.

— Вдън земя да се провалиш дано, Син-Джин! — кресна Рейчъл на затворената врата.

— Съжалявам, че трябва да те разочаровам, но още не съм тръгнал за там!

Тя се обърна светкавично по посока на гласа, който дойде някъде откъм прозореца, и видя как завесите се разтвориха и Син-Джин буквално влетя вътре, след което се приземи на пода точно до краката ѝ.

Дъхът ѝ секна в един миг.

— И как, по дяволите, успя да се вмъкнеш тук? — каза тя, след като се посъвзе от изненадата.

Син-Джин се бе спуснал по едно въже, което бе с цял метър по-късо от необходимото, и от падането и зъбите, и всичките му кости сякаш се разместиха. Трябваше да направи усилие, за да не му проличи колко е горд с постижението си.

Той се надигна и поизтупа праха от дрехите си.

— Забравяш, че съм израснал в тази къща и знам всичките ѝ тайни места, познавам всяко нейно кътче...

„Както и Ванеса.“ Рейчъл му обърна гръб и процеди през зъби:

— Е, спокойно можеш да ги покажеш на Ванеса, аз изобщо не се интересувам от това.

— Все пак ще ти ги покажа — каза той и я придърпа към себе си; после я притисна до стената, за да предотврати всяка възможност за бягство — никак не му се играеше на гоненица с нея из тъмните

коридори на замъка. Тя се дръпна рязко, когато Син-Джин се опита да сложи ръце на раменете ѝ.

— Пусни ме, рицарю Синята брада — каза ядосано тя и вдигна коляно, за да го ритне в слабините, но той успя да предотврати удара.

Син-Джин каза през зъби:

— Синята брада се е женил и после е убивал жените си, а аз никога не съм бил женен за Ванеса; въпреки това обаче тази нощ много ми се искаше да я убия.

Рейчъл все още беше много ядосана; не знаеше дали да вярва на сърцето си или на онова, което видя с очите си. Тя отново се опита да се изплъзне, но Син-Джин я притисна още по-силно.

Беше побеснял от гняв и усети как губи търпение. Той взе лицето ѝ в ръце и я принуди да го погледне в очите.

— Нима ме мислиш за толкова презряно и долно същество, щом ме обвиняваш в подобни неща? — каза той и видя как в очите ѝ трепна колебание. Беше успял да я спечели отново. Гласът му видимо омекна. — Така подценяваш и самата себе си, като допускаш, че мога да пренебрегна нашите нощи и да се въргам в леглото с жена като нея.

Рейчъл престана да се съпротивлява и въпреки волята си го погледна в очите — те я възбуждаха, понякога я дразнеха, но не бяха я лъгали никога.

— Видях я как залиташе, докато излизаше от стаята ти. Ти така си я изтощил в леглото, че тя едва ходеше, и на всичко отгоре беше гола-голеничка както в деня, когато майка ѝ е имала нещастieto да я роди — каза Рейчъл, но вече не така гневно и в тона ѝ прозвуча известно колебание.

Син-Джин прокара пръсти по косата ѝ. „Като коприна — помисли си той, — косата ѝ е като красива червена коприна.“

— Тя се промъкна при мене в тъмното и в началото си помислих, че си ти.

Сърцето ѝ спря за миг и тя отвори широко очи.

— И ти?...

Той бавно поклати глава и я целуна съвсем леко по устните — много добре разбираше какво иска да му каже.

— Не направих нищо.

Той въздъхна дълбоко и нежно обхвана крехката ѝ шия, а устните му отново докоснаха нейните и се задържаха върху тях, за да пият от

тяхната наслада така, както опиянената пчела се любовува на нарциса.

— Разбрах, че не си ти още в мига, когато я докоснах и усетих нейното ухание.

Той зарови лицето си в косата ѝ и вдъхна дълбоко, за да вдиша познатия любим аромат. Цялото му тяло пулсираше от болезнено желание и ако сега не можеше да я има, сигурно щеше да се взриви отвътре.

Той се усмихна и прошепна:

— Ти ухаеш на полски цветя, а тя миришеше на отчаяние и похот.

На Рейчъл почти ѝ стана мъчно за другата жена — почти. Тя вече знаеше какво е да обичаш един мъж и колко страшно и прекрасно можеше да бъде това. Любовта беше като наркотик. Дори когато отказа да му отвори тази нощ, част от нея искаше да махне резето въпреки всичко.

Нежните ѝ пръсти галеха леко лицето му така, сякаш го докосваше лек, почти въздушен пух. Какво мъжествено лице... и толкова благородно... Лице, които би искала да види у своите деца един ден, ако добрият Бог пожелае това.

— Аз... не бива да ти вярвам... — гласът ѝ съвсем заглъхна, въпреки това, което ѝ диктуваше разумът. Не бива да допусне у него мисълта, че е постигнал лека победа.

Все пак бе прелетял до нея и се бе приземил в краката ѝ — а това би трябвало да означава нещо, нали?

Син-Джин лекичко докосваше с устни нежната кожа на шията ѝ и усети как сърцето ѝ заби толкова силно, че ритъмът му се предаде и на неговото собствено сърце.

— И откога престана да вярваш на истината? — прошепна той, после я взе на ръце и я отнесе на леглото.

Вече нямаше нужда от думи — сега бяха заети с нещо много по-важно.

ГЛАВА 37

Още рано сутринта бяха готови за заминаване. Нямаха багаж и само трябваше да се приготвят. Пурпурните лъчи на зората бяха стоплили небесната синева и сега изчезваха зад хоризонта, където слънцето на новия ден бавно изгриваше над земята. Син-Джин бе дал необходимите указания на Бърнс и на готвачката как да се грижат за брат му.

Каретата вече ги чакаше на двора и единственото, което им оставаше, бе да се сбогуват със стопанката на дома.

Докато Рейчъл търпеливо го чакаше в коридора до своята стая, той отиде да се сбогува с брат си. Ако Алфред все още спеше, Син-Джин нямаше да го събуди, само искаше да го погледне за последен път.

Алфред беше буден и го очакваше, сякаш знаеше, че Син-Джин ще дойде да се сбогуват.

Взе ръката на брат си и го попита:

— Как си тази сутрин?

Алфред вдиша и издиша дълбоко, преди да се опита да отговори.

— Още не ставам за дуел, но може пък и да се оправя, кой знае.

Син-Джин тихо се засмя — понякога все пак стават чудеса. Нима не беше чудо, че намери Рейчъл?

— Нищо не се знае.

Син-Джин топло го прегърна. Наистина, като малки те не бяха особено близки, а за младите е характерно непрекъснато да пропускат откритите се пред тях възможности. Но кръвта вода не става и Син-Джин от сърце желаше на брат си дълъг живот и добро здраве, което да му позволи да се радва на света около себе си.

Той усети силно вълнение, което го правеше уязвим. Бавно се отдръпна от крехкото тяло на брат си и внимателно го подпря на възглавниците.

— Пази се, Алфред. Вече казах и на жена ти, но искам да кажа и на тебе — не й позволявай пак да ти пуска кръв — Син-Джин не можа

да се насили дори да произнесе името ѝ. В устата му горчеше само при спомена за тази жена и за нейното предателство.

— Добре, няма да забравя — каза Алфред с отпаднал глас. Когато се усмихна, лицето му заприлича на череп. — Не се тревожи, ще се оправя. Както винаги, за мен ще се погрижат Бърнс и готвачката.

Син-Джин кимна с глава — да, на тях наистина можеше да се разчита.

— Вече им казах какво да правят — увери го Син-Джин. Той докосна ръцете му за последен път и излезе с натежало от болка сърце.

Рейчъл прочете мъката в очите му и го хвана за ръката.

— Може би трябва да останеш още малко — предложи тя, въпреки че тези думи ѝ струваха много скъпо. Рейчъл непременно трябваше да се върне, защото бе прекосила половината свят не за друго, а за да присъства на мирните преговори в Париж. Но Син-Джин можеше да остане в родния си дом толкова дълго, колкото бе необходимо.

Нямаше причини да не остане, само да не беше тази дяволска жена. Рейчъл усети горчивина и някакво бодване в сърцето.

Син-Джин поклати глава — нямаше повече какво да прави тук. Те тръгнаха по стълбите към първия етаж.

— Той е направен от добър материал. Като деца все аз боледувах, а не Алфред. Алфред никога не боледуваше — каза той тихо и лицето му просия, когато отново вдигна очи към момичето. — Той ще се оправи, ще видиш.

Вече бяха стигнали външната врата, когато се обърна и го стисна силно за ръката — в гласа му прозвуча много повече отчаяние, отколкото самият той би искал. Момичето почувства, че на Син-Джин страшно му се иска да повярва в собствените си думи.

— Сигурна съм, че ще се оправи — повтори тя. Син-Джин я погледна и в душата му нахлу гореща обич.

— Казвал ли съм ти някога, че те обичам, Рейчъл О'Рорк?

Тя го зяпна смаяна — бе съвсем неподготвена за тези думи и за миг дъхът ѝ секна. Но тя си беше Рейчъл и изумлението ѝ трая само секунда.

— Не е ставало дума, но сега можеш да го кажеш.

Тя обви врата му с ръце и се притисна до него. Искаше да почувства топлината му, да усети, че и той се нуждае от нея. Понякога

бе склонна да мисли, че никак не е лесно да си влюбен.

— Можеш да го кажеш винаги, когато поискаш — засмя се тя и очите ѝ припламнаха, когато усети ръцете му да я притискат още по-плътнo, — стига да не го правиш само за да ме примамим в леглото си.

Той се засмя, сигурен, че е успял да я предизвика.

— Не ми трябва думи за това — той лекичко захапа долната ѝ устна, преди да успее да му отговори.

Думите ѝ се сляха в едно-единствено сладостно стенание.

— Колко трогателно!

Все още прегърнати, те извърнаха очи към звука на Ванесиния глас, която слизаше бавно по стълбите. Изглеждаше великолепно в утринната си роба. Погледна ги съвсем открито и в очите ѝ не се забелязваше и сянка от срам или нещо друго, което да напомня за унижението ѝ от предишната нощ.

„Ти си просто една красива вещ, Ванеса“ — помисли си Син-Джин без всякакво възхищение. Бе дълбоко признателен на провидението, че го е спасило от хищните ѝ нокти още преди много години.

Той прегърна момичето още по-здраво, сякаш за да потвърди думите ѝ.

— Все пак реши да си тръгнеш, така ли? — каза тя и долната ѝ устна прелъстително се издаде напред. Сигурно бе тренирала пред огледалото.

Син-Джин бе смаян от безочиюто ѝ.

— Никога не съм възнамерявал да остана. Корабът заминава по пладне и ние трябва да тръгваме.

Ванеса въздъхна с явно съжаление.

— Колко жалко — тя го погледна с присвити очи. Не обръщаше никакво внимание на Рейчъл и това бе един от начините ѝ да покаже върховното си пренебрежение към нея. Щом си наумеше нещо, Ванеса не се отказваше лесно — пляквата става още по-ценна, когато непрекъснато ти се изплъзва от ръцете.

— Сигурна съм, че ако останеш, ще можем да възобновим старото си познанство — тя го докосна по ръката, после пръстите ѝ артистично запърхаха, докато ги отдръпна от него. — Без никой да ни притеснява.

Кой знае защо, Рейчъл си я представи с оскубана коса, и се усмихна.

— Няма да можете да се опознавате отново, графиньо. И без това той те познава достатъчно добре — Рейчъл произнесе титлата така, сякаш бе някаква неприлична дума и усети как я изпълва тържество, когато видя гневния блясък в очите на Ванеса.

Момичето кимна с глава към прозореца, от който се виждаше готовата карета.

— Колата ни чака, Син-Джин — тя великодушно подаде ръка на графинята и каза кокетно: — Беше истинско удоволствие да се запозная с вас, графиньо.

Ванеса така я изглежда, че Рейчъл дори не си даде труд да скрие доволната си усмивка.

Графинята погледна към Син-Джин, все още неспособна да повярва, че той заминава въпреки всичко, което му бе предложила, въпреки че почти му бе заповядала да остане тук.

На сбогуване той стисна ръката ѝ — студено и официално; страхуваше се, че не може да скрие омразата си.

— Довиждане, Ванеса. И не забравяй какво ти казах за пиявиците. Грижи се добре за брат ми, за да си нямаш после неприятности — тонът му беше най-обикновен, но в очите му имаше закана, която и двете жени забелязаха.

Син-Джин свали ръката си от раменете на Рейчъл и двамата излязоха, като затвориха плътно вратата след себе си. Ванеса остана вътре.

Отнякъде се появи Бърнс, който с мъка местеше крака. Беше видял каретата и ги чакаше, за да се сбогува с тях. Старият иконом гледаше да се държи настрана от прозорците на предверието, за да не го види господарката — той също се страхуваше от нейния гняв.

— Бог да е с вас, господарю Син-Джин — в очите на стареца имаше печал, защото знаеше, че вече никога няма да види младия господар — поне не в този живот.

— Вземи това — Каза Син-Джин и сложи в ръцете на стареца кесия с пари. — Забравих да ти го дам снощи.

Бърнс и Рейчъл го спогледаха въпросително.

— И какво и то?

— Нещо съвсем дребно, за тебе и за готвачката.

— О, не, сър, не мога да го приема — Бърнс се опита да върне парите.

— Вземи ги, Бърнс. Това е за грижите, които полагате за Алфред.

— Щом е така, ще приема парите, и то с удоволствие — каза старецът и кимна с побелялата си глава.

Син-Джин стисна сърдечно ръката му, после се обърна, за да помогне на Рейчъл да се качи.

— Карай в града, момче — викна той на младия коняр.

Камшикът изплющя и каретата потегли. Дватама помахаха с ръка на самотната фигура в двора, която постепенно започваше да прилича на детска играчка, докато накрая съвсем изчезна от погледите им.

Тя се сгуши в него и въздъхна. Равномерният ритъм на конските копита ги отнасяше все по-далеч оттук.

— Съжаляваш ли, че дойде? — попита тя.

Той помисли малко, после отговори:

— Не, всъщност съм доволен, че дойдохме.

Тя го погледна любопитно.

— Така ли?

Той кимна; трудно е човек да разбере кога настъпва краят на нещо, но все пак нещата трябва да са ясни, когато трябва да се сложи точка.

— Това ми даде възможност да видя Ванеса в истинския ѝ вид. А и наистина исках да си простим с Алфред — сигурно се виждаме за последен път.

Тя се опита да разгадае смисъла на думите му.

— Значи наистина мислиш, че той може да умре скоро?

— О, не — каза той с поглед, който жадно поглъщаше околностите на родното му място. Той си помисли, че всичко това принадлежи на Алфред, но в душата му нямаше завист. — С малко късмет Алфред ще се оправи, особено ако за него се грижи Бърнс. Сигурен съм, че ще доживее до дълбока старост. Сега вече и Ванеса знае, че единственият начин да си остане графиня е да запази живота на брат ми; това ме кара да мисля, че тя също ще се постарее той да оздравее — в душата си той мълчаливо се сбогуваше с имението завинаги. — Исках да кажа, че нямам намерение да идвам отново тук.

Рейчъл пхна ръцете си в неговите и се облегна на рамото му. Задоволство я изпълваше от главата до петите.

— Много се радвам да чуя това — каза момичето и Син-Джин повдигна учудено вежди. Рейчъл се намръщи при мисълта за Ванеса. — Тази проклетница може да те омагьоса отново, също както някога. Макар че ще бъде много глупаво от твоя страна да допуснеш такова нещо.

Той просто не можеше да се сдържи да не я подразни и се облегна назад, сякаш размисляше върху думите ѝ.

— Тя е много красива.

Рейчъл веднага се изправи, сякаш току-що беше глътнала бастун. В очите ѝ проблеснаха опасни светлинки, когато лекичко го перна по рамото.

Доволен от нейната реакция, той се засмя и я прегърна. Кочияшът се обърна да ги погледне, но Син-Джин му махна с ръка да си гледа в пътя.

— Но бодлите ѝ са смъртоносни — добави той, защото знаеше, че момичето иска да чуе точно това. — И какво да правя с една бодлива роза, когато в собствената си градина имам такова прекрасно полско цвете?

Рейчъл не искаше да е толкова сигурен, че му принадлежи така безусловно.

— Та това не е твоята градина, приятел.

— Ще видим, ще видим... Кочияш, карай по-бързо! Трябва да сме там навреме, за да не изпуснем кораба! — конят ускори ход и колелата се завъртяха по-бързо. — А трябва и да укротявам едно опърничаво момиче — добави тихо той.

— Опърничаво, така ли?

— Да, но няма да е за дълго — устните му се впиха в нейните и стопиха всякакви спорове и възражения.

Морето беше бурно и пътуването през пролива никак не бе леко, но за щастие свърши бързо. Вече бяха в Париж и Франклин бързаше към тях с разтворени за прегръдка ръце.

— Градът беше страшно скучен без искрата на вашата младост — каза той и въздъхна уморено. — Пък и право да си кажа, всички тези старци ми омръзнаха до смърт с досадните си аргументи. Много ми е мъчно за дома.

— Не можеш да ме заблудиш с мърморенето си, ескуайър Бенджамин Франклин — каза топло Рейчъл. — Тук се чувстваш като риба във вода.

— Има образен език, не мислиш ли? — обърна се Франклин към Син-Джин и се облегна на масата.

Англичанинът и момичето се спогледаха, после той се засмя.

— И не само това — съгласи се той.

Преговорите вървяха много мудро и всички бяха страшно отегчени. Внезапно, една вечер, почти месец след пътуването им до Англия, Син-Джин получи писмо по специален пратеник. Рейчъл се оплакваше от главоболие и тази вечер си бе легнала рано, а Франклин бе останал заедно с Джей и Адамс в залата за преговори, за да доизглажда някаква част от текста.

Син-Джин бе сам в стаята си, когато съдържателят донесе писмото.

Той седна на леглото и се взря в плика. След малко въздъхна и счупи восъка с познатия печат — не беше нужно да чете писмото, защото предварително знаеше какво съдържа то.

Твърдата ръка на Ванеса му пишеше, че след заминаването им състоянието на брат му рязко се влошило и той починал след по-малко от седмица. Сега Син-Джин беше станал граф Шалот и трябваше незабавно да се върне, за да уреди нещата в имението. Предлагаше да му помогне във всичко, което е по силите ѝ. Писмото носеше подпис: „Твоя покорна слугиня — Ванеса“.

Син-Джин съгна писмото и си помисли, че в нея никога не е имало и капка покорство. В душата му зейна страшна пустота.

Не беше очаквал, че толкова ще го заболи от новината за загубата на последния му роднина. Спомни си как изглеждаше Алфред — самотен и тъжен в мрачната си стая, и сърцето страшно го заболя. Един мъж не биваше да умира така, просто не беше честно.

Писмото се изплъзна от пръстите му и падна на пода до краката му. Той не забеляза това, взрян с невиждащи очи в светлината на свещта.

— Сбогом, Алфред — прошепна Син-Джин и усети как го давят сълзи. — Ако съм преценил правилно, там, където отиваш, най-послед

ще намериш мир и покой, които така ти липсваха през последните десет години.

Син-Джин въздъхна и пламъчето на свещта трепна; беше наполовина изгоряла, когато той най-после успя да откъсне поглед от нея.

Огънят в камината бе почти загаснал, само две-три въгленчета все още припламваха, сякаш решени да се борят докрай със смъртта.

Той не забелязваше нищо около себе си, не разбра дори, че от очите му бяха потекли сълзи, които безутешно си стичаха по бледото му лице.

Опитваше се да осъзнае факта, че от семейството му не бе останало нищо.

ГЛАВА 38

Слабата светлина на свещта едва успяваше да разпръсне сумрака в стаята, която напомняше истинска гробница. Рейчъл лежеше неподвижно в леглото и се опитваше да заспи.

Това никак не ѝ помагаше — главоболието ѝ все повече се засилваше. Като че ли хиляди конници препускаха в черепа ѝ и се опитваха да го разбият на парчета.

Устата ѝ бе пресъхнала и Рейчъл с мъка преглътна; усилието отекуна болезнено в бедната ѝ глава. Беше пропуснала вечерята, за да може по-бързо да си легне с надеждата, че в съня си ще забрави болката.

Но сънят не идваше и момичето вече започваше да си мисли, че никога няма да може да повдигне глава от възглавницата.

Нямаше представа от колко време лежи така и усети как цялото ѝ тяло отчаяно пулсира и всеки удар на сърцето и отекува в пламналия ѝ мозък. Струваше и се, че секундите, минутите и часовете се бяха слели в едно и времето тече мъчително бавно.

Тогава чу как вратата се отвори съвсем тихо. Момичето въздъхна и притвори очи — от коридора веднага плъзнаха сребристи лъчи и от светлината болката ѝ сякаш стана още по-силна.

— Не тази нощ, Син-Джин — каза тя с отпаднал глас. — Ужасно ме боли главата. — Чу как някой спря до леглото ѝ — стъпките бяха тежки като тези на Син-Джин, но не можа да види добре кой е заради болката — всичко изглеждаше така нереално.

— Не се тревожи — каза дрезгаво един дебел глас, който ѝ прозвуча като стържене на нокти по дъска за пране. — Главата няма да ти трябва вече.

— Какво? — тя усети как изумлението ѝ бързо се смени с паника.

Момичето отвори очи, но не можа да разпознае сянката над леглото. Изведнъж усети върху себе си нещо тежко и миризливо, може би чувал или одеяло. Рейчъл настръхна и се опита да го махне от себе

си, когато я разтресе силен удар по главата и конниците, които бяха препускали вътре досега, се превърнаха във великани — те разбиха тялото ѝ на хиляди парчета и го погълнаха; най-послед момичето потъна в непрогледния мрак на някаква страшна пустота.

Син-Джин се стресна и вдигна глава от възглавницата — утрото отдавна бе настъпило и слънцето заливаше обилно с лъчите си малката стая.

Потърка очи и видя, че е спал на стола до камината — не беше имал сили дори да се довлече до леглото си, успя само да вдигне падналото на пода писмо и сега продължаваше да го стиска между пръстите си. Свещта отдавна беше догоряла.

Той се раздвижи и едва сега усети колко сковано е цялото му тяло. Всичко го болеше, но нищо не можеше да се сравни с болката в сърцето. Син-Джин се протегна и костите му изпукаха.

Първата му мисъл бе за смъртта на Алфред, после си помисли, че трябва да отиде при Рейчъл и да ѝ каже за писмото.

Трябваше да реши какво да прави — смъртта на брат му вече не бе само негов личен въпрос. Имаше много формалности, които трябваше да бъдат уредени. Син-Джин наистина бе възнамерявал никога повече да не се връща в Англия, но сега обстоятелствата се бяха променили. Бе наследил титлата и имението, а това си имаше своите последствия — вече бе длъжен да се съобразява с много неща, които досега му бяха свършено чужди.

Каквото и решение да вземе, трябва да го направи заедно с Рейчъл; тя беше точно толкова част от неговия живот, колкото и той от нейния. За него бъдещето бе просто немислимо без нея и тя участваше наравно с него при вземането на всяко решение.

Син-Джин отчаяно се нуждаеше от Рейчъл — трябваше му утехата на гласа ѝ, светлинките в очите ѝ, добродушното ѝ заяждане.

Нуждаеше се от нея за всичко. Той присви рамене, за да развърже възлите, които сякаш стягаха мускулите му в желязна хватка, после стана и отиде при каната на умивалника. Слугинята бе забравила да я напълни, но все пак имаше малко вода и тя щеше да му свърши работа. Изля водата в легена и бързо напписа лицето си с шепи. Това го поосвежи и той вдигна ръка към лицето си, за да се избърше с

ръкава на ризата. С една шепа все пак успя да изтрие съня от натежалите си клепачи, но не и думите от писмото на Ванеса.

Той прокара пръсти през косата си и тръгна към стаята на Рейчъл.

Почука на вратата и после се сети, че снощи тя имаше силно главоболие. Дано да ѝ е минало, трябваше да разговаря с нея по много важни въпроси.

— Рейчъл! — тихо я повика той.

Отвътре не се чу никакъв шум и Син-Джин отново почука, после натисна дръжката на вратата и тя веднага се отвори; влезе вътре и видя, че стаята е празна, а разхвърляното легло говореше съвсем ясно, че момичето бе прекарало една неспокойна нощ.

Сигурно се е почувствала по-добре и е слязла да закуси. Син-Джин поклати глава и излезе от стаята — беше толкова характерно за нея да излезе, без да му се обади. Винаги е била прекалено независима.

И страшно очарователна, помисли си той, докато слизаше бързо по стълбите. Писмото беше в джоба на палтото му, искаше Рейчъл да го прочете, преди да разговарят за каквото и да било.

На малката маса до камината закусваха няколко човека, но момичето не бе между тях. Тя не би могла да отиде в залата за преговори, без да му се обади; беше им станало навик да излизат заедно. Понякога отиваха там с Франклин, но по-често излизаха малко след него — но винаги заедно.

Син-Джин изпита силно безпокойство, без да може да уточни откъде идва то.

Отиде при съдържателя в кухнята. Търпението му бе започнало да се изчерпва.

— Къде е госпожица О'Рорк? — попита той.

Съдържателят изведнъж му заприлича на сюнгер с кръглото си лице и точките по него, които му служеха за очи, уста и нос. Човекът се извърна и се опита да се усмихне, но когато видя буреносния израз по лицето на англичанина, усмивката му бързо се стопи.

— Тръгна си, сър — малките черни очички го изгледаха уплашено и той се опита да се шмугне покрай Син-Джин в другата стая.

Син-Джин го последва и го сграбчи за ръката; човекът се закова на място, разтреперан от глава до пети.

— Тръгна си, така ли? — повтори Син-Джин смутен. — Може би искаш да кажеш, че е отишла в залата за преговори?

— Не, сър. Искам да кажа, че замина — човекът се прокашля и извади едно писмо от джоба на огромната си престилка. — Трябваше да ви дам това. Госпожицата си тръгна късно снощи, всъщност малко след като вие се прибрахте — изведнъж човекът се разбърза. — Каза ми, че непременно трябва да го прочетете — каза той и пхна в ръцете на Син-Джин листче хартия.

Съдържателят въздъхна с облекчение и побърза да се махне от погледа му, като мърмореше нещо под носа си.

Бележката беше овлажняла от пот. Син-Джин приседна на една груба дървена пейка и разгъна листчето.

„Мой мили Сийнджин,
Реших, че шъ трябва дъ си ходя вечи. Немога дъ
търпя повече тези глупаци и затова съ връщам в Америка.
Твоята Рейчъл“

Син-Джин едва успя да сподави едно проклятие и в гнева си смачка писмото; после отново погледна листчето в ръката си и гневът в очите му прерасна в бяс. Някъде дълбоко в съзнанието му се промъкна страх, но той не можеше да си позволи да изпадне в паника.

Залата се бе опразнила, хората отдавна бяха свършили закуската си. Съдържателят се засуети около него с поднос, на който имаше чиния с бекон и пържени яйца.

— Неприятности ли имате, сър? — попита словоохотливо той. По горната му устна бяха избили капчици пот.

Син-Джин замахна с ръка и подносът излетя от ръцете му. Чиниите се разбиха в пода сред жълтеникавата каша на съсипаната закуска, а беконът се търкулна под масата.

Съдържателят изквича ужасен, а очите върху месестото му лице се изцъклиха, когато Син-Джин го стисна за яката и леко го повдигна от пода.

Човекът едва успяваше да се задържи прав, тъй като се крепеше единствено на пръстите на краката си. Почваше да се задушава и лицето му стана аленочервено. В залата настана мъртва тишина.

— Къде е тя? — процеди Син-Джин през зъби. Очичките на съдържателя се завъртяха в очните кухни и за малко щяха да изпаднат оттам като къпини от кошница. Месестите му устни се раздвижиха в отчаян опит да проговорят.

Син-Джин го пусна на земята, но ръката му продължаваше да го стиска за гърлото.

— Н-н-не знам, сър. Не пише ли в писмото? — човекът се олюля и се закашля, почти задушен. — Моля ви, сър, моля ви, нищо не знам.

С крайчеца на окото си Син-Джин успя да забележи как някакъв човек се надигна от масата в ъгъла. Англичанинът плавно изтегли сабята от ножницата, сякаш бе лека като перце. Без да изпуска гърлото на съдържателя, той насочи сабята си към човека в ъгъла.

— Чакайте малко, сър. Това не е ваша работа — предупреди го Син-Джин. Думите бяха произнесени съвсем тихо, ала недвусмислената закана в тях прозвуча съвсем ясно.

Без да каже и дума дори, човекът седна на мястото си.

Син-Джин погледна съдържателя, който се взираше в него ужасен, разтреперан за живота си. Прав е да трепери, помисли си Син-Джин — днес не беше в настроение да проявява благородство и милост към хорската низост.

— Писмото не е писано от нея — каза той с равен глас.

— Откъде знаете това, сър? — попита съдържателят, който за малко щеше да припадне от страх.

Англичанинът едва успя да овладее гнева си. Къде беше тя, какво бяха направили с нея? И защо? Кой имаше полза от това?

Наоколо не се виждаше никой по-подходящ, който да понесе силата на страшния му гняв, и съдържателят съвсем се вцепени от страх.

Син-Джин наведе лице към дебеланкото и прочете безмълвния ужас в очите му.

— Ами оттам, от писмото. Тя не би могла да го напише толкова неграмотно, глупако — заедно с брат си издават един вестник — Син-Джин го разтърси силно, сякаш се надяваше да изтръска истината от него. — Сега ще ми кажеш кой написа бележката и какво стана с момичето, в противен случай ще те нарежа на филийки, по-тънички от говеждото, което сервираш — той го стисна още по-силно и повдигна сабята.

Съдържателят подви колене и започна да се свлича, но Син-Джин рязко го дръпна нагоре.

— 3-з-адущавам се — човекът не можеше да си поеме дъх.

Англичанинът леко отслаби хватката и в същото време опря върха на сабята в дебелия му корем.

— След малко съвсем няма да можеш да дишаш, ако не ми кажеш истината.

Човекът се свлече на колене и вдигна умолително ръце към чужденеца.

— Той я отвлече — едва успя да проговори, обзет от конвулсии.

— Той ли? — Син-Джин натисна сабята. Съдържателят изблея като агне, което водят на заколение. — Кой? — попита властно англичанинът.

От свинските очички на човечето се зарониха сълзи като топчета — търкаляха се по месестите бузи и потъваха в многобройните гънки на дебелия му гуша.

— Оня, дето донесе писмото снощи.

Търпението на англичанина съвсем се изчерпа.

— Кой е този „оня“? — ревна Син-Джин.

Очетата на бедния човек окончателно потънаха в тлъстото му лице.

— Не знам, някакъв мъж, голям един такъв, грозен ми се видя. Има белег на лицето, да, сега си спомням, че има белег на слепоочието — каза той и прокара разтрепераните си пръсти по собственото си слепоочие, за да покаже точно къде е бил белегът. — Като че ли от сабя.

Изведнъж Син-Джин си спомни, че вече бе виждал някъде такъв човек. Да, в Шалот — веднъж бе надникнал през прозореца в стаята на Алфред. Англичанинът си спомни ясно, че тогава се бе запитал от какво ли е белегът на лицето му.

Син-Джин рязко изправи съдържателя и ревна:

— Искam да занесеш едно писмо на Бен Франклин. Ще го направиш ли?

Главата на съдържателя се тресеше във всички посоки, сякаш не бе закрепена на врата му.

— Да, да, сър — замънка той, — всичко ще направя.

Син-Джин го блъсна отвратен.

— Донеси ми перо, хартия и мастило — заповяда той. —
Незабавно трябва да замина за Англия.

Като благодареше на Бога, че е оцелял, човечецът побърза да
изпълни заповедта.

Трябваше да се върне веднага в Англия, ако иска да намери
Рейчъл.

Жива, молеше се в душата си той.

ГЛАВА 39

Докато Син-Джин пътуваше към Англия, в душата му непрекъснато се редуваха ту силен гняв, ту страх. Беше много нервен и неспокоен, всичко го дразнеше. Струваше му се, че вятърът не духа достатъчно силно в платната или пък че конят не препуска бързо. Времето течеше мъчително бавно и му се искаше да има крила, за да полети към Шалот. Зад всичко това стоеше Ванеса. Беше абсолютно сигурен, че е отвлякла момичето, макар че по-рано такава мисъл не би могла да му мине през ума. Докъде ли би могла да стигне? Син-Джин не можеше да си даде отговор на този въпрос и това още повече го измъчваше, а може би все пак отговор имаше и с това се обясняваше ужасът, който пъплеше в душата му.

Единствената му надежда сега бе да открие Ванеса и да я накара да освободи момичето. Ако откаже да направи това, Син-Джин със сигурност ще я убие. Тази мисъл го изненада, но за Рейчъл бе готов на всичко. На всичко.

Той нетърпеливо подканваше коня, взет под наем от една конюшня в Корниш. Не можеше да повярва, че се бе върнал в Англия толкова бързо след предишното си посещение.

Мъката, която го бе обхванала след смъртта на Алфред, сега бе напълно изместена от паниката, предизвикана от изчезването на Рейчъл. Син-Джин горещо се молеше в душата си да не ѝ се случи нищо лошо. Знаеше, че момичето не се плаши лесно и може да окаже съпротива, но човекът, който я бе отвлякъл, бе много едър и силен, истински звяр. Изчезването ѝ говореше само по себе си, че не бе могла да се защити.

Дали се е уплашила, питаше се Син-Джин, дали не го е викала, докато той е стоял пред камината, съсипан от новината за смъртта на Алфред?

Въпреки отчаянието си той леко се усмихна. Каквато си беше, сигурно го проклина за това, че все още не ѝ се е притекъл на помощ.

Тази мисъл и надеждата, че е жива, го накараха да тръгне още по-бързо.

Ванеса се любоваше на себе си пред огромното огледало, което Алфред ѝ бе купил от Франция преди повече от година. Тя потръпна при спомена за бившия си съпруг — погребяха го само преди седмица и пръстта върху ковчегата завинаги го скри от очите ѝ.

„Най-послед“ — помисли си тя с облекчение.

Макар и нищожна, все пак това бе някаква компенсация за всичките тези години, през които бе принудена да го търпи.

Беше съвсем изнервена и безкрайно отегчена от несръчните му опити да прави любов. Всичките им нощи в леглото през последните десет години не можеха да се сравнят дори с един-единствен път, когато е лежала в прегръдките на Син-Джин. При мисълта за Син-Джин лицето ѝ пламна и тя усети как по вените ѝ плъпва горещата кръв на възбудата.

Ванеса се усмихна на отражението си в огледалото — сега вече Син-Джин непременно щеше да дойде при нея.

Ще се върне, за да оплаче починалия си брат и да поеме от него титлата, която му се полагаше по право.

Заедно с опечалената вдовица.

Още от самото начало той трябваше да бъде граф Шалот, а не Алфред. Ако Син-Джин бе наследил титлата. Ванеса отдавна щеше да има всичко, за което бе мечтала някога — власт, богатство и мъж.

Ала преди десет години бе още много млада и глупава, и затова чак сега успя да намери начин да направи от Син-Джин граф. Все още не беше късно. По устните ѝ плъзна доволна усмивка и тя бавно се завъртя пред огледалото, за да разбере от коя страна изглежда най-добре. Всичко трябваше да бъде в идеален вид, когато той най-послед пристигне. Разбира се, ще побеснее, ще фучи и ще крещи в желанието си да открие малката уличница. Не след дълго обаче щеше да прогледне за красотата на Ванеса и да забрави онази мръсна ирландка. Пък и Алфред вече го нямаше, и Син-Джин щеше да престане да се ръководи от криворазбраното си чувство за чест.

Ванеса спря да се върти и се замисли — може би все пак трябва да облече синята рокля, тя най-добре подчертаваше блясъка на очите ѝ.

Очите на Алфред бяха заприличали на очи на мъртвец дълго преди да умре, помисли си тя развеселена. Колко лесно ѝ се бе отдало всичко! И колко жалко, че не се сети за това по-рано. Няма нищо по-лесно от това да отровиш някого, ако знаеш как да го направиш. Ванеса бе започнала да му дава отровата много отдавна и Алфред бавно гаснеше пред очите на всички. Никой не можеше да я заподозре. Бе чакала дълго, но затова пък чакането си заслужаваше.

Самият Алфред също не разбра нищо.

Какъв глупак! Това му беше грешката; е, негов проблем, и това изобщо не я засягаше. Сега титлата ще премине върху Син-Джин и най-после той ще бъде неин. Ако една жена е достатъчно умна, за нея няма невъзможни неща.

Ванеса се обърна, за да се погледне и в гръб. Синьото кадифе, реши тя. Може би времето беше малко прекалено горещо, но трябваше да изглежда великолепно, когато Син-Джин я види за пръв път. Достатъчно бе само да я погледне, за да забрави своята малка повлекана.

— Какво? Нима не си в траур, Ванеса? Не изпитваш ли поне малко уважение към починалия ми брат?

Тя бе толкова изненадана, че едва успя да сподави вика си; обърна се и видя Син-Джин, облегат на отворената врата, със скръстени на гърдите ръце и поглед, който просто я пронизваше.

Той се опитваше да държи ръцете си прибрани, защото се страхуваше, че ако изгуби контрол над себе си, може да я удуши. Ще го направи по-късно, каза си той; след като спаси момичето.

Бе впил в нея студения си преценяващ поглед. Приликата ѝ с Кристина бе направо поразителна. Цветът на очите и косата, тенът на кожата, осанката, дори зелената утринна роба, която бе облякла сега, му напомняха силно за бившата му жена. Но в очите на Кристина имаше нежност и мекота, в които се отразяваше чувствителността на душата ѝ.

Блясъкът в очите на Ванеса отразяваше единствено нейната хищна природа и дребнавата ѝ злоба. Душата ѝ не блестеше в тях просто защото Ванеса бе напълно лишена от душа.

Беше пристигнал по-рано, отколкото го очакваше, но толкова по-добре. По устните ѝ бавно плъзна усмивка — бе сигурна, че чувствената им игра ще проникне дълбоко в него и в крайна сметка ще

го възбуди. Някога беше луд по нея, толкова луд, че се бе уплашила да не би да предизвика Алфред на дуел и да провали всичките ѝ планове. Сега вече знаеше, че щеше да е много по-добре, ако го бе сторил. Трябвало е все пак да извика брат си на дуел и двамата щяха да се бият за ръката ѝ; тогава бившият ѝ съпруг сигурно щеше да загуби, а тя — само да спечели от това.

Е, вече няма нужда нито от дуели, нито пък Син-Джин има никакви съперници или пречки по пътя си към нея; Ванеса бе имала грижата да премахне всички прегради между себе си и него.

Господарката на имението нехайно вдигна рамене и след това отново ги свали с кокетно движение — приличаше на котка, която е сигурна в своята плячка и сега вече може да ѝ се полюбува на спокойствие.

— Не виждам защо трябва да се почерням — каза тя и започна бавно да се върти около мъжа, сякаш търсеше най-уязвимото му място. — Сега на Алфред му е напълно безразлично в какво съм облечена. С нищо няма да му помогна, ако се пъча пред хорските очи като почтена опечалена вдовица.

Ванеса се изправи срещу него и леко го целуна по устните, като силно притисна гърдите си към ръката му. Усети как мъжът се вцепени.

Боже, колко глупав и упорит човек! Въпреки всичко, тя бе убедена, че Син-Джин скоро ще се съвземе — той не смееше да покаже истинските си чувства заради никакви съвсем ненужни скрупули.

Как е възможно такава свършена красота да бъде толкова отблъскваща?

— И ти ще остарееш — Син-Джин произнесе думите като проклятие. — От това те е страх най-много, нали? Страх те е от старостта — отблъсна я от себе си и грубо я обърна с лице към огледалото. Жената се опита да се отскубне, но той я хвана за тила и я принуди да погледне отражението си.

— И ти ще остарееш, Ванеса. Все някога и това ще стане. Кожата ти ще повехне и ще се сбръчка като на дърта уличница.

Тази мисъл винаги я бе ужасявала дори повече от смъртта. Тя тръсна глава и извика:

— Не!

Той съвсем ясно виждаше в очите ѝ нищожеството на нейната суета и ужасния страх от старостта; изпита искрено съжаление към нея заради обърканите ценности в живота ѝ. По същия начин милосливи хорица съжаляват осъдения на смърт убиец заради болката, която изпитва в момента на изпълнение на присъдата.

— О, да, любима моя. Всички стареем и нищо не може да промени това. Ако човешките грехове се изписваха по лицето, твоето щеше да бъде белязано много по-дълго от времето, когато е било гладко.

Напълно отвратен, Син-Джин я пусна и се дръпна настрана.

Ванеса се обърна с ръка, притисната до шията. Нима я подозираше, че е отровила брат му? В този миг тя се уплаши за живота си.

Не, това беше напълно изключено. Никой не би могъл да я заподозре в такова нещо. Сигурно Син-Джин имаше предвид онази нощ, когато се опита да го прелъсти.

Ако през ума му минеше и най-малкото подозрение, че е отровила Алфред, непременно щеше да я убие.

Тя обви ръце около врата му и го погледна умолително. Може би ще ѝ прости, ако разчита на неговото съчувствие — винаги си е бил наивник с меко сърце.

— Тогава просто не можах да се овладеея, трябваше да те имам, да те чувствам до себе си. Мислех за тебе през всичките тези години.

Той свали ръцете ѝ от себе си и се дръпна настрана.

— А трябваше да мислиш за съпруга си.

Какво му ставаше? Как да го накара да разбере? Как да го накара отново да тръпне от желание по нея?

— Не е нужно да говорим за него сега — никога не съм го обичала.

Той ѝ вярваше — Ванеса не би могла да обича никой друг, освен себе си. Жената отново обви ръце около него.

— Вие двамата също не се обичахте кой знае колко. Сега Алфред е мъртъв и най-последно можем да бъдем заедно — тя вдигна към него чувствените си устни, тръпнещи от нетърпение. — Мога да бъда чудесна господарка на имението.

Това също не помогна — мъжът, който някога бе влюбен в нея до полуда, сякаш го нямаше. Син-Джин усети тръпки на отвращение и

грубо я отблъсна от себе си.

— Не се съмнявам в това — ако всички господарки на имения трябва да бъдат коравосърдечни и жестоки, теб непременно ще те изберат за тяхна кралица — очите му блестяха като скреж в ранна зима, когато изведнъж стисна ръката ѝ и я изви зад гърба ѝ. Всичките ѝ превземки и лъжи му бяха омръзнали до смърт.

— Къде е тя?

Ванеса примигна и го погледна невинно.

— Тя ли?

За малко щеше да ѝ счупи ръката, но това изобщо нямаше да му помогне да разбере къде е момичето.

— Не си играй с мен, Ванеса. Къде е Рейчъл?

— Значи твоята хубостница най-после те заряза? Горкичкият — каза гальовно тя и се повдигна на пръсти. Ръката ѝ погали гърдите му и тя прошепна: — Ще ти помогна да я забравиш много бързо.

Той пусна ръката ѝ, като едва успя да устои на изкушението да я удари, после силно я блъсна и от устните му се отрони проклятие.

Ванеса залитна назад и се удари в стената. Очите ѝ бяха изпълнени с изненада и гняв. Помисли си, че мъжът срещу нея е като див звяр, който трябва да бъде опитомен.

Син-Джин трепереше от гняв и ноздрите му потрепваха, докато се опитваше да се овладее.

— Съдържателят ми каза, че я е отвлякъл човекът, по когото си изпратила писмото.

— Симеон ли? — попита невинно тя. — Откъде да знам какво би могъл да направи той? — усмихна се злобно тя. — Може пък да я е харесал, ще си бъдат лика-прилика, и двамата са направени от един и същ евтин материал.

По блясъка на очите му разбра, че доброто възпитание и цялата му сдържаност бяха изчезнали и на тяхно място се бе появил истински бяс. Син-Джин стисна главата ѝ между силните си ръце — и двамата знаеха, че в момент на страшен гняв би могъл да ѝ счупи врата.

— Кажи ми къде е — прошепна той, но думите отекнаха като тътен в главата ѝ. Сърцето ѝ биеше като камбана.

— Откъде да знам — разгорещи се тя. — По дяволите, забрави тази малка повлекана. Жената, която ти трябва, съм аз — макар че той притискаше жестоко главата ѝ, пръстите и отново се впиха в гърдите

му, нежни и прелъстителни. — Тази, която желаяш, съм аз — как иначе ще обясниш това, че замина точно в деня на моята сватба?

Значи така бе изтълкувала причините за неговото заминаване. Отвратен, той я блъсна грубо и тя падна на пода.

— Аз бях вторият син в семейството. Нямах никакви доходи и трябваше да си изкарвам прехраната — напомни й той. — Затова станах войник и после бях изпратен в Америка заедно със своята част. Нямах никакъв избор.

Ванеса се изправи и когато Син-Джин пристъпи към нея, тя уплашено се отдръпна назад.

— А сега ми кажи къде е тя, в противен случай ще те убия на място.

Ванеса разбра, че той ще го направи, но бе заложила прекалено много на своята карта и не можеше да бъде сплашена толкова лесно; вдигна глава и предизвикателно го изгледа.

— Вече ти казах — не знам — отсече тя и реши да му каже част от истината. Трябваше й време, за да помисли.

— Просто казах на Симеон да я махне оттам. Мислех си, че след като я няма, ти ще...

Това му беше напълно достатъчно, дори повече от достатъчно, за да подпише смъртната й присъда, но сега нямаше време да се занимава с нея.

— Къде е той?

Ванеса внимателно разглеждаше ноктите си, като че ли това беше изключително важно в този момент.

— Уволних го — каза безгрижно тя.

— Не ти вярвам.

Ванеса го погледна с престорена изненада, сякаш се чудеше как може да бъде такъв глупак, че да не й вярва.

— Платих му, даже му дадох повече пари, отколкото трябваше, и му казах, че след като предаде писмото и махне оттам онази малка блудница, е свободен да върви където си иска и с когото си иска — тя грижливо подчерта последната част на изречението. — А какво е направил на своя глава, никак не ме интересува.

Дали пък не бе самата истина? Съвсем в стила й.

— И къде живее той?

Тя смаяно го изгледа, сякаш я бе помолил да притича гола през помещението за слугите.

— Откъде да знам? Някъде в Лондон, доколкото зная.

Лондон бе на повече от петдесет километра и тя успя да прецени, че е прекалено далече, за да може Син-Джин да стигне дотам още тази вечер. Мъжът се обърна и тръгна към вратата. Уплашена, Ванеса хукна подире му.

— Къде отиваш?

Той дори не си даде труд да се обърне.

— Отивам да го търся.

Беше изумена — Син-Джин отново я напускаше! Бе предпочел онази малка повлекана пред нея, графинята на Шалот!

— Син-Джин... — каза тя повелително.

Той спря и бавно се обърна — очите му проблясваха зловещо.

— Ако нещо ѝ се е случило заради тебе...

— Ако нещо ѝ се е случило, какво? Какво ще направиш? — попита предизвикателно тя, но предвидливо остана далеч от него.

Вече бе почувствала заканата в гласа му, нямаше нужда да ѝ повтаря.

— Мисля, че много добре знаеш.

Ванеса се вцепени, ужасена до мозъка на костите си. Шумът от стъпките му бавно заглъхна и тя го прокле от дън душа.

Лицето ѝ грейна злорадо, когато сведе поглед и си представи тъмната задушна изба. Представи си съвсем ясно и затворничката, която крееше там.

О, Ванеса ще си отмъсти, и още как!

ГЛАВА 40

Мястото беше усойно и влажно, а и вонеше отвратително на нещо развалено, на разлагаща се плът, на гнилоч. В тъмното се чуваха странни звуци, които я ужасяваха. Някакви малки крачета топуркаха по земята и отвсякъде се чуваше отвратителното цвърчене на безброй плъхове.

Ужасът я бе стиснал за гърлото и Рейчъл се чувстваше като животно, уловено в капан.

Момичето не можеше да види откъде идват тези ужасяващи звуци и неизвестността я плашеше още повече. Въображението ѝ рисувахе кошмарни сцени и тя се сви, вцепенена от страх.

Ръцете ѝ бяха вързани отзад със здраво въже, което се връзваше в плътта ѝ; глезените ѝ също бяха здраво омотани, а на очите ѝ имаше дебела превръзка. Бяха напъхали в устата ѝ мръсен парцал и тя за малко да повърне от отвращение. За всеки случай над този парцал имаше още един, който трябваше да приглуши виковете ѝ, ако все пак успееше да извика.

Паниката бликаше в нея като пещерен извор и изпълваше цялото ѝ същество. Изворът заплашваше да прелее всеки момент и Рейчъл бе сигурна, че тогава положително ще полудее. Нещо я полази и тя се отърси гнусливо. Превръзката на очите ѝ бе съвсем подгизнала от слъзи. Най-страшна от всичко бе неизвестността — момичето не знаеше нито къде е, нито пък кой я отвлече и защо го е направил. Беше много уморена, гладна и ужасно изплашена.

Колкото и да се мъчеше да запази твърдостта на духа си, малко по малко Рейчъл престана да се владее и се разплака на глас. Тялото ѝ потръпваше в конвулсии и тя инстинктивно се залюля напред-назад. Напразно се опитваше да се успокои, но просто нямаше за какво да се хване и надеждата бързо угасна, удавена в страх.

„Хайде, Рейчъл, мисли! Няма никаква полза да стоиш в тъмното и да трепериш. Трябва да измислиш нещо! Трябва да намериш начин да се измъкнеш оттук!“

И къде все пак бе това „тук“?

Най-напред трябваше да се освободи от въжетата.

Рейчъл престана да обръща внимание на шумовете около себе си и се опита да се съсредоточи върху въжето, омотано около ръцете ѝ; трескаво започна да трие китките си една в друга, като се надяваше да разхлаби малко въжето. Това се оказа непосилно — бе стегнато здраво и момичето усети как то се впи още по-болезнено в плътта ѝ. Фината ѝ кожа се протърка и от ожуленото потече кръв, която смъдеше непоносимо. Тя потръпна и усети как от рамената ѝ се стекоха капки пот, които спряха в основата на гръбначния ѝ стълб. Нито кръвта и потта, нито пък умората и изтощението бяха в състояние да я накарат да спре и момичето продължаваше да търка ръцете си една в друга в отчаян опит да се освободи.

Много добре разбираше, че ако спре, това ще означава да се признае за победена и тогава нямаше да ѝ остане нищо друго, освен да стои тук безпомощна в очакване на смъртта.

В ума ѝ непрекъснато се въртяха думите на някаква молитва.

Рейчъл бе съвсем близо до истерия, но продължаваше да трие ритмично китките си една в друга, а в мозъка ѝ отекуваше тънкото цвъртене на плъховете.

Дънкан поклати одобрително глава. От няколко минути вече наблюдаваше един млад джебчия, който определено си разбираше от работата. Дънкан прецени, че момчето едва ли има повече от десет години. Оглеждаше хората с невинни очи и лъкатушеше из тълпата пред кукления театър. Докато опипваха джобовете на зяпачите, ръцете му пърхаха като крила на пеперуда.

Дънкан въздъхна — нямаше голяма разлика между това, което правеше момчето, и собствения му занаят. Но крадците също бяха хора и имаха право на съществуване; без тях светът щеше да е много по-скучен. Дънкан отбеляза, че ако иска да бъде справедлив, трябва да си признае, че току-що обраният от момчето старец не изглеждаше по-добре от самия крадец. Напротив, изглеждаше дори още по-зле. Човек не може да си криви душата пред очевидната истина.

Дънкан си пое дълбоко дъх и се вряза в тълпата; когато стигна до джебчията, успя да се спъне в него съвсем артистично. Милото

добродушно изражение върху лицето на момчето веднага се стопи и острият поглед на зелените му очи сякаш прониза светлокестения мъж.

— О, извинете — започна да се оправдава Дънкан. — Я виж ти! — по грубото му лице се появи израз на невинна изненада, когато извади кесията, която преди малко бе успял да отмъкне незабелязано от джебчията. Дънкан направи дълбок поклон и попита: — Случайно да сте си изгубили това, благородни господине?

Старецът, който до този момент бе съвсем погълнат от представлението, погледна към кесията в ръката на Дънкан и силно се смути; опипа колана с дебелите си пръсти и изруга високо, когато разбра, че кесията я няма. От изненада очите му заприличаха на пържени яйца и той каза объркано:

— О, да, да, така е.

Дънкан кимна с глава.

— И аз така си помислих — каза той и посочи към джебчията с театрален жест. Сега вече не гледаха как една кукла на конци налагаше друга по главата и с любопитство прехвърлиха вниманието си върху Дънкан и стареца. — Намери я онзи млад господин ей там, беше паднала на земята, когато го видях да я вдига от там.

Дънкан се измъкна от тълпата, като си подсвиркуваше безгрижно, а зад гърба му старецът изказваше сърдечна благодарност на малкия крадец.

Това си беше една малка и съвсем честна сделка, помисли си Дънкан развеселен. Джебчията бе изгубил една кесия наистина, но затова пък всички останали бяха склонни да го приемат като герой.

— И защо направи това?

Дънкан се обърна изненадан — познаваше отнякъде този глас. Огледа внимателно тълпата, но не успя да разбере откъде точно идва той.

Изведнъж Дънкан съзря Син-Джин и лицето му грейна в усмивка.

— О! — възкликна радостно благородният пират и направи дълбок поклон; веднага си спомни за „Чарлстън“ и едрият рус мъж на борда му. — Спасителят на търговския кораб! Благодарение на вас корабът стигна невредим до пристанището. Но тук не е Франция, а вие

нали там отивахте? — пиратът внимателно огледа улицата — явно Син-Джин беше сам. — А къде е вашата красива приятелка?

Бяха на някаква мръсна уличка в един от най-западналите квартали на Лондон. Още докато бе в Шалот, Син-Джин се опита да открие Бърнс или някой друг от по-старите прислужници, но след смъртта на Алфред Ванеса ги бе уволнила. Другите прислужници не можаха да му кажат къде са отишли старите слуги. Никой не знаеше нищо и за въпросния Симеон.

А може би знаеха, но ги беше страх. Син-Джин тръгна веднага към Лондон, уповавайки се на крехката надежда, че ще успее да намери човека с белега. Беше го търсил цял ден, но не успя да го открие.

Отчаянието го накара да се разприказва пред Дънкан.

— Дойдох в Англия по повод смъртта на брат ми — стисна устни той и погледът му потъмня. — А колкото до Рейчъл, и аз не знам къде е.

Дънкан скръсти ръце пред гърдите си и се опита да разбере дали мъжът срещу него прилича на човек, напуснат от любимата жена. От безизразното му лице не можа да разбере нищо и попита:

— Тя ви напусна, така ли?

Син-Джин въздъхна тежко и каза:

— Всъщност е отвлечена.

Пиратът се взря в очите му — бяха изпълнени с мъка и загриженост, а не с гняв, както онази нощ на борда на „Чарлстън“.

— Отвлечена ли? — на Дънкан започваше да му става интересно.

Син-Джин кимна утвърдително. Беше започнал вече да губи надежда, че изобщо някога ще намери Рейчъл или пък онова животно Симеон.

— Дълго е за разправяне.

Дънкан се усмихна сърдечно и каза:

— Съдбата е наредила така, че точно днес пред мене има един дълъг свободен следобед. Хайде, приятелю, ела с мен, приличаш ми на човек, който се нуждае от нещо за пийване — Дънкан го прегърна през раменете като стар приятел. — Надявам се, че можеш да си позволиш една чашка.

Син-Джин кимна в знак на съгласие; въпреки отчаяното си положение той се усмихна и инстинктивно посегна с ръка към кесията

си, за да провери дали все още е в джоба му.

— Добре, да вървим.

Дънкан погледна към ръката му, с която Син-Джин опипа джоба си за кесията.

— Не се тревожи, не крада кесиите на приятелите си, само понякога им позволявам да ми дадат някоя и друга пара — той тръгна към „Главата на глигана“ — една чудесна кръчма, където продаваха добро уиски и ейл, но жените хич ги нямаше.

— Искам да те питам нещо — каза Син-Джин, когато влязоха в шумното претъпкано помещение.

Дънкан махна с ръка към масата в ъгъла. Беше много удобна, защото пиратът бе сигурен, че никой не може да го нападне откъм гърба, а и оттам можеше да вижда вратата.

— Ако мога, защо да не ти отговоря — каза Дънкан, докато седнаше.

— Защо върна кесията на онзи старец? — попита Син-Джин и викна прислужницата. Лицето на жената бе покрито с дебел слой мазила и бе станало по-скоро отблъскващо, отколкото красиво; тя побърза да дойде, за да вземе поръчката. — Две бири — разпореди се Син-Джин и погледна към Дънкан въпросително.

Пиратът кимна в знак на съгласие и нехайно повдигна рамене, преди да отговори.

— Човекът можеше да му бъде дядо, а и никак не изглеждаше заможен.

Син-Джин се облегна на стола, без да откъсва поглед от лицето на мъжа срещу себе си — май наистина имаше съвест.

— Значи, според тебе трябва да се ограбват само богатите, така ли?

— Ами да — засмя се пиратът. — Макар че ми звучи прекалено благородно — все пак, не съм Робин Худ.

Бирите вече бяха сложени на масата и Дънкан отпи една голяма глътка, преди да се облегне удобно на стола. Той обхвана чашата с ръце и търпеливо погледна към Син-Джин в очакване на разказа за неговите патила.

— Е, кажи ми все пак за какво става въпрос.

Без да се впуска в подробности, Син-Джин му разказа какво се бе случило в продължение на малко повече от месец. Не пропусна

нищо, което можеше да бъде от значение, разказа му дори за нощното посещение на Ванеса в стаята си.

Дънкан слушаше, без да го прекъсва, и отклони вниманието си само веднъж, когато покрай тях мина една напета прислужница. Той с наслада я тупна по задника, после отново впи внимателния си поглед в Син-Джин.

Когато най-после свърши, Дънкан дълго стоя, без да продума, а очите му замислено изучаваха полупразната халба, сякаш търсеха в нея отговора на загатката.

Син-Джин започна да губи търпение и придърпа стола си поблизо до масата.

— Е?

Дънкан го погледна в очакване да довърши въпроса си.

В отчаянието си Син-Джин очакваше пиратът да му даде някакъв съвет или информация, които биха му помогнали да открие Рейчъл; гледаше го с надежда, сякаш беше някой магьосник и можеше да я намери само с едно махване на вълшебната си пръчка; после въздъхна тежко и продължи да мълчи.

Отчаяната му въздишка не убягна от вниманието на Дънкан.

— И ти мислиш, че момичето е при него, така ли?

Син-Джин му бе казал всичко и вече нямаше какво да добави. Той разтвори безпомощно ръце и каза:

— Така поне казва Ванеса.

Устните на Дънкан се изкривиха в цинична усмивка — самият той беше ял попарата на не една и две Ванеси — бездушни красавици, люти като оси.

— А тя, както е известно, е образец за честност и добродетелност.

Син-Джин го погледна раздразнен — като че ли Дънкан бе прочел мислите му и изваждаше на бял свят собствените му страхове и съмнения. Всеки път, когато си мислеше, че е опознал Ванеса до дъното на собствената ѝ низост, се оказваше, че отново се е лъгал и я е подценил — тази жена беше способна на всичко. Беше способна да търгува с тялото си, да отвлеча съвсем невинни момичета — и докъде би могла да стигне все пак?

Син-Джин си помисли, че напразно си губи времето в тази задимена кръчма, крайно време беше да поднови търсенето. Хвърли

един шилинг на масата и се надигна.

— Просто няма за какво да се хвана, не знам откъде да започна.

Дънкан го стисна силно за китката, за да го накара да седне отново, и Син-Джин бе изненадан от силата на дългите му изящни пръсти.

— Ако е излъгала един мъж, че го обича, много лесно би могла да го излъже и за начина, по който се е отървала от годеницата на своя любим.

Син-Джин сви презрително устни и изръмжа:

— Не съм й никакъв любим.

— Останах с впечатлението, че Ванеса е готова да се бори с нокти и зъби, за да докаже точно обратното — Дънкан махна на една прислужница и вдигна високо празната си чаша, за да му донесе още бира. — Лондон е не по-малко подходящ от всяко друго място за начало на издирването. Трябва да обсъдим въпроса от всичките му страни и да решим какво да правим.

Син-Джин трябваше да признае, че точно на това се бе надявал още от самото начало, но все пак се изненада от това щедро предложение.

— Ще ми помогнеш ли да я открием?

Дънкан вдигна вежди — защо иначе бяха дошли тук, само да си разказват разни истории, така ли?

— Разбира се.

Може би не очакваше да спечели нещо от тази работа — поне досега не бе отворил дума за пари. Дънкан никак не приличаше на благодетел, макар че Син-Джин видя как върна кесията с парите на онзи старец.

— Защо го правиш?

Та това бе толкова очевидно! Пиратът се усмихна на прислужницата, която остави пред него пълната халба; жената се изкиска и си тръгна, като предизвикателно полюшваше бедра.

— Аз съм ти длъжник. Ти пощади живота ми, без да е необходимо да го правиш — Дънкан отпи една голяма глътка и остави чашата пред себе си. — Много лесно можеше да ме нанижеш на сабята си.

Син-Джин поклати глава и се засмя горчиво.

— И после да се разправам с твоите хора, така ли? Та вие бяхте три пъти повече от нас! А и моите моряци едва ли биха могли да различат единия край на сабята от другия.

Дънкан се усмихна, а ръцете му продължаваха да си играят с чашата.

— Ето ти един умен и състрадателен човек. Такива като тебе не се срещат често и ще е жалко да те изпусна — той погледна Син-Джин и иронията му внезапно се стопи, а гласът му видимо омекна. — Човек, на който може да се разчита като на приятел.

Той стисна ръката на Син-Джин — Дънкан рядко се лъжеше в преценките си.

— И откъде да започнем сега?

Пиратът отпи още веднъж от бирата, после халбата изтрака върху дървената маса.

— Няма начин нещо да се случи в Лондон и аз да не науча за него — той допи и последната глътка, а Син-Джин го гледаше като омагьосан.

Дънкан си пое дълбоко дъх — ни най-малко не беше пиан, просто се почувства съживен.

— Да се хващаме за работа — каза той и се надигна от масата.

Син-Джин побърза да го последва.

На улицата Дънкан отново праметна ръка през раменете му и каза:

— Имам много приятели и все някой трябва да е чул нещо, което ще ни отведе при прекрасната Рейчъл.

На следващия ден мрежата на Дънкан ги отведе пред вратата на една къща, където живееше бащата на Симеон. Всъщност, беше някаква кръчма, която старецът метеше всяка нощ; в замяна на това съдържателят му даваше да яде по два пъти на ден и му бе разрешил да спи отзад в склада.

Старецът беше мръсен и изглеждаше съвсем запуснат; застанал нащрек, той ги гледаше с недоверие. Една сребърна монета му помогна да стане по-общителен и разговорчив. Човекът пхна парата в кесията, закачена на верижка под мръсната му риза, и се закле в гроба на жена си, че не е виждал сина си най-малко от две седмици. Доколкото

знаеше, Симеон все още живееше в Шалот и господарката там го ценяла високо заради неговата преданост и способности.

Кръгът се затвори.

Когато излязоха от пълния с плъхове склад, Дънкан го погледна и каза:

— По всичко личи, че прекрасната Ванеса пак лъже.

Син-Джин не отговори. Надяваше се само да не го е излъгала, когато му каза, че Рейчъл все още е жива.

ГЛАВА 41

Рейчъл нямаше и представа за времето. Беше съвсем отслабнала и изтощена от глад. Никой не бе идвал да ѝ донесе нещо за ядене или поне вода, с която да накваси пресъхналата си уста; изобщо никой не се появи. Не можеше да разбере дори дали е стояла в това мазе часове или дни.

Беше започнала да се унася, когато изведнъж усети как нещо я ухапа. Тя изкрещя и писъкът отекна в мозъка ѝ, после момичето се загърчи отчаяно с надежда, че нещото ще се махне от тялото ѝ. Това я накара да заработи още по-усърдно с китките си. От нея се лееха пот, кръв и сълзи, но Рейчъл не спираше, просто не можеше да спре. Страхът я караше да бърза.

Най-после наквасените с кръв въжета бяха подгизнали достатъчно и тя усети как се разхлабват. Ръцете ужасно я боляха, усещаше напрежение в цялото си тяло, но с последни сили направи едно рязко движение и най-после успя да махне въжето. Ръцете ѝ бяха свободни!

Сълзите ѝ отново потекоха обилно по лицето. С изтръпналите си разтреперани ръце момичето посегна към превръзката на очите и се опита да я свали.

Когато я махна и отвори очи, примижа от болка. Стори ѝ се, че очите ѝ са страшно подути и клепачите ѝ не могат да се повдигнат; всъщност това не беше така, но след продължителния мрак на стегнатата превръзка светлината ги дразнеше непоносимо.

Рейчъл се опита да се съсредоточи и да фокусира зрението си; след малко вече успя да различи около себе си отделни форми и очертания — очертания на пъргави малки животинки. Плъхове... Върху мръсния под имаше някаква изгнила слама или може би — сено, и я бяха оставили там. През една пукнатина в стената, високо над главата ѝ, проникваше ивица дневна светлина, която едва успяваше да пробие мрака.

Беше ден.

Рейчъл разбра, че се намира в някаква пещера или затвор — но къде по-точно? И защо?

Махна парцала от устата си и се помъчи да изплюе мръсната слюнка; закашля се и се задави. От стомаха ѝ започна да се надига някаква топка и тя повърна, като непрекъснато се давеше от хълцането.

Нямаше време за самосъжаление, най-важното бе, че най-после успя да махне въжето от ръцете си.

Вкочанените ѝ пръсти се опитваха да развържат въжето, омотано около голите ѝ крака.

Усети, че отново трепери, но страхът я разяждаше отвътре и тя не можеше да си позволи да се отпусне дори за миг. Ако спре, плъховете веднага ще я нападнат.

От тази мисъл отново ѝ се повдигна, затова пък пръстите ѝ заработиха по-чевръсто, докато най-после успяха да развържат въжето. Опита да стане, но не можа да се задържи върху омекналите си и изтръпнали крака.

— Стани, по дяволите, хайде — заповяда си тя с дрезгав глас, чийто звук все пак успя малко да я успокои, и тя отново се опита да стане.

Мина доста време, докато най-после успя да се изправи на крака; залитна и се опита да се хване за нещо, на което да се опре.

Не напипваше нищо, пръстите ѝ улавяха само въздух — влажен и миризлив.

Сигурно беше в някаква подземна пещера. Една погрешна стъпка би могла да я изпрати на дъното на някоя пропаст или бог знае още къде.

Рейчъл остана неподвижна и се опита да се задържи здраво на краката си, но те сякаш бяха направени от меко тесто, готови да я предадат всеки момент.

Тя бавно пристъпи съвсем малко напред, като се опитваше да заглуши гръмките удари на сърцето си и да долови някакъв страничен шум. Защо стената бе толкова далеч? Защо не може да я намери?

Тя протегна разтрепераните си ръце и пръстите ѝ най-после докоснаха нещо влажно. Студено... твърдо.

Беше стена.

Каменен зид. За малко да изкрещи от радост, после си пое дълбоко дъх и миризмата на развалено я изпълни цялата. Започна да се

придвижва внимателно, като се държеше за стената. Нервите ѝ бяха опънати до краен предел и макар да ѝ се искаше да крещи и да моли за милост, тя търпеливо и бавно продължаваше да се движи в непрогледния мрак с надеждата да намери някакъв изход.

— Божичко, Син-Джин, къде си? — разрида се тя.

— Син-Джин го няма — каза си след малко момичето с твърд глас и се опита да се стегне. — Затова пък ти си тук. Действай, действай, Рейчъл О'Рорк, иначе ще се превърнеш в храна за плъховете.

След малко започна тихичко да си пее — звукът на собствения ѝ глас като че ли я успокояваше.

Пръстите ѝ не изпускаха стената, и макар и много бавно, момичето вървеше ли, вървеше...

Може би гневът му щеше да се поуталожи, ако разбие вратата — и без това новият граф трябваше да влезе във владение на правата си, но Син-Джин нямаше никакво намерение да даде на Ванеса време да се подготви. Вече знаеше на какво е способна и не искаше да поема излишни рискове — залогът беше не друго, а животът на Рейчъл.

Ванеса знаеше къде е момичето и единственото, което им оставаше, бе да зложат на изненадата.

В имението можеше да се влезе не само през главния вход. Двамата направиха широк кръг и влязоха през гората, която се простираше в задната част на имота. Син-Джин напразно се опитваше да открие входа на подземната пещера, която се намираше на около две мили от къщата, защото от нея можеше да се стигне до избата, а оттам — в библиотеката.

Най-после успя да открие входа и след известно колебание след него тръгна и Дънкан; отвърстието едва позволяваше възрастен човек да се промъкне в него. Стори му се, че по собствено желание влиза в гробница, а Дънкан винаги бе обичал светлината на божия свят.

Отворът се разширяваше навътре и двамата вече можеха да вървят изправени един до друг. Дънкан държеше високо факлата си и се оглеждаше за прилепи.

— Гадна работа.

В душата на Син-Джин нахлуха спомени като страници от любима книга — понякога успяваше да се измъкне от своя възпитател

и от библиотеката се прокрадваше надолу към тесния проход, който водеше до пещерата — Бърнс му беше показал как да стигне до там още преди много години. Син-Джин се съмняваше, че някой друг от семейството му знае за тайния вход — тогава се бе почувствал изключително горд от това.

Сега двамата бързо вървяха по тъмния коридор. Отнякъде проникваше свеж въздух и факлата се разгоря още по-силно.

— Някога, много отдавна, пралядо ми накарал да изкопаят тайните проходи до пещерата в случай, че се наложи да бягат от враговете си.

— От какви врагове? — повтори Дънкан развеселен. — От онези бедни селяни ли?

Син-Джин не можеше да го вини за чувствата му към богатите земевладелци. Последните два дни бяха прекарвали заедно и успяха да си разкажат много неща един на друг.

Син-Джин разбра за произхода му и си спомни, че на времето бе чувал за бащата на Дънкан; беше известен с лошата си репутация.

Той погледна бегло мъжа до себе си.

— Някога пралядо ми и неговото семейство са били на страната на Мери, шотландската кралица. Тогава позицията им не се е ползвала с голяма популярност.

— Аха — кимна Дънкан. — Съвсем наясно съм по отношение на лишените от популярност позиции.

Те продължиха мълчаливо и след малко до слуха им достигна шумът на река. Дънкан въздъхна с облекчение, когато подземният коридор започна да се разширява. Син-Джин вдигна факлата си, за да освети стената, и примижа — пред тях се виждаха две врати на около метър една от друга. Ако не грешеше, бяха вратите на затворническите килии. Това напомни на Дънкан за времето, което бе прекарал в затвора. За щастие, хората му успяха да го спасят, преди палачът да нахлузи примката около шията му.

Дънкан посочи с факлата към вратите.

— Дядо ти също е имал зандани, както виждам.

Син-Джин не отговори, само усети как нещо в гърдите му трепна, когато се приближи до вратите. Надежда ли беше това или страх? Ванеса едва ли би посмяла да държи Рейчъл тук, самата идея за това му се видя прекалено зловеща.

— Не знам за какво ги е използвал — призна той.

Но можеше да си представи все пак. Спомни си за някаква глупава дъщеря на свой пра-пра-дядо, която се опитала да избяга с началника на охраната — на всичко отгоре човекът бил и протестант. Никой не чул повече за нея, но в студените зимни нощи слугите бяха готови да се закълнат, че гласът ѝ се носи из подземията и моли за пощада. Дори сега му се стори, че я чува да си тананика.

По гърба му полази мраз.

Рейчъл спря да пее и затаи дъх. Може би само така ѝ се бе сторило? Тя толкова често се бе молила Син-Джин да дойде, че вече бе започнала да чува гласа му във въображението си; този път обаче го чу съвсем ясно, беше сигурна, че е неговият глас.

Момичето се спъна и пръстите му напипаха в тъмнината железните пръчки на малко прозорче, през което някогашните надзиратели са поглеждали към затворниците.

— Син-Джин? — в гласа ѝ трептяха страх и надежда, и момичето усети, че се намира на ръба на истерията. — Син-Джин, къде си?

— О, Боже! — той просто не вярваше на ушите си, не вярваше и на очевидния факт, че Ванеса бе посмяла да държи тук момичето. Затича се нататък и след малко пръстите и на двамата се обвиха около железните пръчки.

— Добре ли си, Рейчъл?

Тя усети, че краката ѝ престават да я държат. Искаше ѝ се да плаче и да се смее едновременно.

— Никак даже не съм добре! — думите дращеха пресъхналото ѝ гърло. — Стига си задавал глупави въпроси, а се опитай най-последно да ме измъкнеш оттук!

Риданието, което се бе надигнало в гърлото ѝ, напълно изчезна и на негово място се появи надежда, която я огря така, както лунен лъч просветва по повърхността на езеро. Преди малко, когато видя светлината на факлата, момичето си помисли, че най-последно при нея идва някакъв тъмничар. Тя се страхуваше от него, но всеки контакт с външния свят бе за предпочитане пред компанията на гризачите.

Рейчъл се опита да разклати железните пръчки на малкото прозорче, но те не помръдваха и тя се отказа.

— Моля те, Син-Джин! — извика тя.

Той съвсем се разстрои от отчаянието в гласа ѝ. Опита се да разбие вратата, но тя бе прекалено здрава, после се огледа наоколо с надежда да открие нещо, което да му послужи като лост.

— На, опитай с това — каза Дънкан и му подаде ръждясала връзка, на която висеше някакъв ключ.

Син-Джин го погледна изненадано — не беше очаквал нещата да се развият толкова благоприятно, след като се бе сблъскал с толкова много проблеми.

— Откъде, по дяволите, намери това? — попита недоверчиво той.

— На харизан кон зъбите не се гледат — каза Дънкан и поклати глава, после посочи към един пирон, забит в стената отсреща. — Забелязах го веднага и предположих, че който и да го е сложил там, едва ли е имал намерение да я пусне скоро оттук.

Рейчъл не можа да разпознае гласа на другия мъж, но не я интересуваше дали ще я спаси самият архангел Михаил, Луцифер или някой друг — важното беше да отворят вратата.

— Дали пък няма вече да престанете да си бърбите и да се опитате да ме измъкнете оттук?

Син-Джин бързо пхна ключа в ключалката и го превъртя. След малко езичето щракна и вратата се отвори. Тъкмо се опитваше да влезе, когато момичето се хвърли в обятията му.

Сълзите се стичаха на вадички по изцапанато ѝ лице и тя го удари лекичко по рамото:

— И защо се забави толкова? — попита тя с явно облекчение.

Син-Джин я държеше здраво в прегръдката си и се мъчеше да се овладее. Вече бе започнал да си мисли, че никога повече няма да я види, а сега момичето се гушеше в него като дете, което е сънувало кошмарен сън. Неспособен да проговори, той успя само да я целуне нежно по косата.

— Разпитвах насам-натам — каза той, когато най-после си възвърна способността да говори. — На, пийни — той ѝ подаде един мях с вода, който висеше на рамото му. Взе го в последния момент, сякаш предчувстваше, че ще дойде време, когато ще му е много нужен. — Пий бавно.

Водата ѝ се видя по-прекрасна от амброзия. След малко се съвзе и силите ѝ отново се възвърнаха — сякаш се раждаше повторно, но

този път в кръвта ѝ кипеше жажда за отмъщение.

Дънкан стоеше настрани и без да продума, търпеливо ги чакаше да свършат с прегръдките. Трябваше да се нарадват един на друг, но не разполагаха с никакво време — всеки момент можеше да ги открият и трябваше да бъдат готови на всичко.

Дънкан го потупа по рамото.

— По същия път ли ще се измъкнем навън? — попита той.

Лицето на Син-Джин изведнъж стана сурово.

— Заведи я при конете, Дънкан, а аз ще остана още малко — имам сметки за уреждане.

Момичето бе отслабнало от дългото гладуване, но незначайно откъде намираще сили да върви. Отмъщението бе мощен двигател и сега препускаше като ураган в ирландската ѝ кръв.

— Как пък не! Няма да стоя при конете! — и двамата мъже я погледнаха изненадано.

Рейчъл събра сили и вдигна предизвикателно брадичка.

— Сметките, които имаш за уреждане, не са нищо в сравнение с моите! Всъщност, къде съм? — попита тя, макар че вече предполагаше какъв ще бъде отговорът.

— Под имението — отговори ѝ Син-Джин.

Очите ѝ гневно припламнаха на светлината на факлите.

— И аз така си мислех. Струва ми се, че на прекрасната Ванеса скоро ще ѝ потрѣбва майстор на перуки. Много скоро — каза момичето и направи изразителен жест с ръка. — Само ми кажи накѣде да вървя.

Много му се искаше да я отпрати някъде, където ще бъде в безопасност, но Рейчъл имаше пълното право да се срещне с жената, която бе заповядала да я отвлекат и да я държат тук до смъртта ѝ.

Двамата мъже се спогледаха над главата на момичето, но Дънкан поклати глава — сега Син-Джин решаваше и не искаше да му се бърка.

— Насам — каза Син-Джин и посочи напред. Тайният проход до пещерата свършваше точно под библиотеката. Той се изкачи пипнешком по каменните стъпала и се послуша, когато стигна до дървената преграда; от другата ѝ страна имаше шкаф с книги и не можа да долови никакъв шум. Син-Джин си пое дълбоко дъх и леко бутна шкафа — в стаята нямаше никой.

Двамата мъже влязоха вътре с извадени саби, а Рейчъл погледна към камината и веднага грабна ръжена оттам. Момичето го стисна

здроаво и погледна към Син-Джин.

— Хайде, готова съм.

Изражението в очите ѝ му напомни за Жана Д'Арк, която сигурно е имала същия поглед при влизането си в Орлеан. С малко късмет, обаче, сегашният епизод от живота на Рейчъл щеше да завърши много по-различно от историята на Орлеанската дева.

Беше точно по обяд.

Ванеса седеше съвсем сама в огромната трапезария и се канеше да обядва. Собствената ѝ компания бе напълно достатъчна и тишината не я притесняваше — напротив, така можеше да размишлява на спокойствие и да се наравда на това, което бе успяла да направи.

Вдовицата се усмихна при вида на покритите с капаци съдове — очакваше я вкусен и обилен обяд, всичко бе приготвено само за нея. Апетитът ѝ се усили още повече при мисълта, че докато обядва, някъде под нея Рейчъл бавно умираше от глад.

Ако преди това не я нападнат плъховете.

Ванеса се засмя вътрешно и разгъна салфетката. Добре ще си хапнат животинките. Така ѝ се пада на тази проклетница, която за малко да провали всичките ѝ планове. Ванеса можеше да се отърве от нея още във Франция, разбира се, но тогава всичко щеше да е прекалено лесно и нямаше да е така приятно — на Ванеса ѝ доставяше удоволствие самата мисъл, че Рейчъл ще умре бавно и мъчително.

Така ѝ се пада.

Вдигна чашата с вино в мълчалива наздравица, после я допря до устните си и отпи с наслада. Нямаше причини да бърза — Син-Джин ще си промени решението рано или късно и това вече бе само въпрос на време.

А в случай, че остане непреклонен, тя знае какво да направи — имаше достатъчно пари и власт, за да се погрижи за това. Онзи звяр, Симеон, щеше да изпита истинско удоволствие да изцеди и последната капка кръв от красивото мъжествено тяло на нейния любим. Тогава вече нямаше да има никой от рода Лоурънс, който да се изпречи по пътя ѝ към титлата.

В този миг вдовицата зърна бегло някакво движение, отразено в сребърната купа на масата.

— Какво...?

Викът ѝ така и заглъхна в гърлото, когато една ръка запуши плътно устата ѝ.

ГЛАВА 42

Тя разтвори широко очи, когато видя пред себе си Син-Джин и някакъв непознат, още по-едър от него мъж. Как бяха успели да стигнат дотук, без да разбере? Защо слугите не бяха я предупредили? Ванеса отново се опита да изкрещи, но от гърлото ѝ не можа да излезе никакъв звук.

Ръката, която притискаше устата ѝ, бе малка, нежна и много мръсна — ръка на жена. Ванеса оголи зъби, готова да я ухапе.

Точно в този миг Рейчъл отдръпна ръка и я удари по бузата. Плесницата беше толкова силна, че успя да размъти главата ѝ.

— Кучка! — каза Рейчъл презрително.

Ванеса скочи и бутна стола, който падна с трясък на пода; обърна се и като видя кой я беше ударил, зяпна изумено. Само след миг успя да се съвземе и изкрещя:

— Уличница такава!

Дънкан се подпря спокойно на Син-Джин, сякаш се готвеше да гледа представление. Беше се нагледал на всякакви битки през живота си и знаеше какво ще последва.

— Не биваше да казва на Рейчъл такова нещо.

Жените изобщо не го чува. Момичето хвърли ръжена и връхлетя върху Ванеса с такова проклятие, от което бившата графиня побеля като платно. Двете паднаха на земята, като крещяха и се мъчеха да се издраскат една друга, сякаш две улични котки се биеха за останки от трапезата.

Син-Джин пристъпи към тях, за да ги разтърве, но Дънкан сложи ръка на рамото му, за да го спре; когато Син-Джин го погледна озадачен, благородният пират само поклати глава.

— Остави я, трябва да си го изкара на някого, сигурно отдавна мечтае за този момент — каза той и кимна с глава към Рейчъл, или по-скоро към мястото, където беше тя само преди миг.

Момичето бе стиснало в юмруците си косата на Ванеса, докато опечалената вдовица се мъчеше да ѝ разкъса дрехите. Двете се

търкаляха из стаята, като ту едната, ту другата заставахе отгоре и само след миг отново си сменяха местата.

Дънкан скръсти ръце пред гърдите си и каза:

— Падаш ли си по облозите? — каза лукаво той.

Син-Джин разбираше, че Дънкан е съвсем прав за Рейчъл — тя действително имаше нужда да си отмъсти, но не можеше да не се тревожи за момичето.

— Рейчъл ще победи — каза той и бързо се дръпна, за да им направи място.

— Ванеса е по-едра — прецени Дънкан. — По-висока и по-тежка.

Син-Джин се засмя и го погледна — очевидно никога не бе виждал жена като Рейчъл.

— Случвало ли ти се е някога да видиш петел да напада куче? — усмихна се той.

Ванеса се сви на пода и се разплака. Роклята ѝ висеше на парцали, едното ѝ око бе подуто, а два зъба ѝ се клатеха. От долната ѝ устна капеше кръв, цялата ѝ рокля беше изплескана.

Син-Джин погледна невинно Дънкан.

— Е, ако не си виждал, вече видя — каза той и протегна ръка да си прибере парите от облога, но Дънкан сви пръстите на отворената му длан и се засмя.

— Не съм казал, че залагам на вдовицата.

На Син-Джин не му беше до спор точно сега, когато всичко завърши толкова добре. Той притегли Рейчъл и я притисна до гърдите си.

— По-добре ли си сега? — попита той.

— Чувствам се прекрасно — отговори момичето и това напълно отговаряше на истината — но за не повече от минута. Макар че се почувства добре за първи път от много време насам, Рейчъл се отпусна безсилно в ръцете му, напълно изтощена. — Имам нужда от вана — момичето вдигна лице към него и той нежно я целуна по устните. — И от нещо за ядене — погледът ѝ падна върху сервирания обяд. — Колко много храна!

Момичето хапна и после се пхна в горещата вана. Изпълнена с наслада, тя остана там дълго време, още повече, че не беше сама във водата.

Рейчъл отново се почувства като човешко същество — освежена и сита, тя се върна в трапезарията, където бе останал Дънкан със задачата да наглежда Ванеса.

Вдовицата седеше на един стол с красиви дърворезби и по лицето ѝ личеше, че кипи от яд. Беше се опитала да съблазни Дънкан, за да я пусне, но той само се усмихна и учтиво ѝ отказа. Този глупак отказа да я пусне на свобода, дори след като в добавка към тялото си му предложи и пари — много пари. Каза, че го интересува само първата част от предложението ѝ, защото не вярвал тя да има толкова много пари, че да ѝ продаде приятеля си.

Когато видя Син-Джин и Рейчъл, вдовицата отново настръхна — не знаеше какво може да очаква от тях и неизвестността я плашеше. Злобно изглежда освеженото и издокарано момиче и болезнено си спомни за собствената си окаяна външност.

— Защо да не мога и аз да се възползвам от това, което предложи на нея? — попита тя Син-Джин.

Той седна срещу нея и я изглежда дръзко.

— Подарявам ти живота, жено. Трябва да се задоволиш и с толкова — все пак съдбата винаги е била милостива към тебе.

Тя чудесно разбираше какво иска да ѝ каже.

— Пускаш ме да си вървя, така ли? — извика тя.

Вече бе успяла да се надигне от стола, готова да скочи и да побегне, но Дънкан я натисна по рамото и я принуди да седне отново.

— Имай предвид, че получаващ много повече, отколкото заслужаващ.

С Рейчъл бяха разговаряли надълго и нашироко, докато най-после разговорът им премина във ваната и завърши с красиво еротично цамбуркане. Син-Джин се изненада от благородното и щедро сърце на момичето — ако Ванеса бе на нейно място, сигурно щеше да заповяда да ѝ изтръгнат сърцето.

Син-Джин стисна Рейчъл за ръката и продължи:

— Връщам те на баща ти в Нордъмбърленд и ти заповядвам кракът ти повече да не стъпва тук, докато си жива — нито в къщата, нито в земите ми.

— Това е моя земя! Моя! Не можеш да ме изгониш оттук! — изкрещя Ванеса. Тя беше господарката тук! Шалот принадлежеше

много повече на нея, отколкото на Син-Джин, как смееше да я гони оттук!

— Само се опитай да се върнеш, и ще видиш какво ще ти случи — каза той с безизразен глас. Беше му страшно неприятно да я гледа, но с огромно усилие на волята се насилваше да не сваля поглед от нея. — Може би след време ще успееш да съсипеш живота на някой друг глупак с благородническа титла. Трябва да се радваш, че няма да те предам на съда за това, че се опита да убиеш Рейчъл — нямаше нито време, нито пък желание да оскверни името на брат си с някой скандален съдебен процес. Ако имаше някакъв по-бърз начин да я прати на бесилката, с удоволствие би се спрял на него.

Син-Джин забеляза опасния блясък в очите ѝ — беше успял да отгатне какво ще каже още преди Ванеса да си отвори устата. Той вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Само се опитай да се изправиш срещу мен и веднага ще те изпратя на бесилката.

Искаше ѝ се да го прободете право в сърцето.

— Никой няма да ти повярва!

Той присви очи.

— Аз съм новият граф. Сигурен съм, че ще ми повярват.

Ванеса съвсем се бе самозабравила от бяс.

— Аз те направих граф! — изкрещя тя.

Той се надигна от стола, а ръцете му така силно стискаха облегалките, че за малко щяха да ги строшат.

— Какво каза?

— Да не мислиш, че така удобната за тебе смърт на брат ти е дошла току-така, от само себе си? — Ванеса сви презрително устни. — Алфред беше съвсем некадърен да направи нещо свястно, камо ли пък да умре съвсем навреме. Аз бях тази, която... — тя млъкна изведнъж, усетила, че е казала много повече, отколкото трябва.

— Продължавай — каза тихо той, но Ванеса вече бе усетила опасността и онемя от страх. Син-Джин се наведе бавно към нея и сега лицата им бяха толкова близо, че можеше да усети страха ѝ. — Ти беше тази, която — какво?

— Нищо — едва успя да проговори тя, с поглед, впит в ръцете си.

— Тя го е отровила — внезапно каза Рейчъл и погледна най-напред Дънкан, после Син-Джин. Това предположение беше толкова ужасно, и все пак — уви! — съвсем вярно. Рейчъл знаеше достатъчно за билките, за да разбере, че за един познавач отравянето не представлява никакъв проблем. — Алфред не беше така отпаднал от пиявиците! — извика тя и усети как ужасът пъпли в кръвта ѝ. — Беше толкова болен заради онова, което ти си направила с него!

Ванеса бе успяла да се овладее и стоически изтърпя думите ѝ. Тя вдигна глава и каза надменно:

— Никога няма да успеете да докажете едно толкова абсурдно обвинение.

Син-Джин разбра, че е права. Макар че много му се искаше да ѝ извие врата, той знаеше, че няма никакви доказателства за убийството.

— Събирай си нещата и си тръгвай — каза студено той. — След един час да те няма тук, защото дотогава може да съм размислил.

Ванеса разбра, че това не беше само закана; проклятието, което отправи към него, дойде сякаш от дълбините на черната ѝ душа. Вдовицата стана и побърза да напусне стаята.

Рейчъл не можеше да разбере как Син-Джин така великодушно я пуска да си върви.

— Та тя е убила твоя брат и ти много добре го знаеш! — извика момичето.

Никак не му беше лесно да мисли с разума, а не с чувствата си.

— Ванеса има достатъчно ум в главата си, за да разбере, че с нищо не можем да докажем това — внезапно той се сети за старите слуги, които бе уволнила, и се запита какво ли е станало с тях. Дали не бе убила и тях, за да затвори устата им завинаги? — Съвсем сигурно е, че не би оставила жив никой свидетел или съучастник.

Той млъкна и се загледа в огъня. В стаята настана мъчителна тишина.

— И какво ще правим сега?

Той се сепна и се обърна.

— Сега ли?

Сега им предстоеше нещо, за което тя просто не бе имала време да помисли и да се разтревожи. Когато той ѝ го каза, между тях бълбукаше топла благоуханна пяна.

Но сега момичето започваше да се тревожи.

— Добре де, благодарение на усилията на Ванеса сега ти си новият граф Шалот. Какво смяташ да правиш? — настоя тя.

Момичето затаи дъх в очакване на отговора. Не искаше да живее в Англия. Да остане тук за нея означаваше непрекъснато да си спомня за своя роден дом в Ирландия и за човека, който бе съсипал живота им. Сред англичаните не би могла да се чувства у дома си.

Гърбът ѝ, който и без това я болеше, съвсем се скова от напрежение.

— Е? — каза тя, съвсем загубила търпение от дългото му мълчание.

Син-Джин вдигна глава и огледа стаята, като си представяше как ще живее тук с Рейчъл. Изведнъж усети студ, въпреки топлия летен ден.

— Ще можеш ли да живееш тук?

Рейчъл не очакваше, че толкова много ще я заболи да му каже обратното на това, което той иска. Тя бавно поклати глава и каза:

— Не, няма да мога.

Син-Джин дойде съвсем близо до нея, но тя не можа да разгадае изражението в очите му, нито пък да разбере какво става в душата му.

— Никога не си била като другите.

Думите прободоха сърцето ѝ като нож. О, той трябваше да я разбере! Не искаше да живее тук не защото не го обича — та тя би дала живота си за него. Тя просто не би могла да живее, ако трябва да остане тук.

— Син-Джин, аз не мога...

Той вдигна ръка, за да я спре. Когато сведе поглед към нея, в очите му грееше усмивка.

— И аз също.

Тя съвсем се обърка — мислите ѝ пърхаха в главата като молци в старо одеяло.

— Какво?

Той обви ръце около нея.

— Това отдавна не е моят дом.

Неговият дом бе там, където е Рейчъл. Всъщност, Рейчъл бе неговият дом.

В очите ѝ блеснаха гневни мълнии — отново назряваше буря. Тя чу как Дънкан весело се разсмя зад гърба ѝ и изпита страшно желание

да го удари.

— Искаш да кажеш, че през цялото време не си имал намерение да оставаш тук, и просто си ме поставил на изпитание? Че си ме мъчил нарочно, за да провериш чувствата ми към тебе.

Син-Джин улови стиснатите ѝ в юмруци ръце съвсем навреме.

— Не, не бях решил от самото начало. Просто имаше един момент, в който изкушението да остана тук ме накара да се колебаю. Все пак това е моят роден дом, а спомените понякога могат да имат огромна притегателна сила.

Той усети как желанието ѝ да се скара с него постепенно я напуска и освободи ръцете ѝ, но остана нащрек. Рейчъл миролюбиво отпусна ръце покрай тялото си.

Син-Джин повдигна рамене и каза:

— Но, както казва една моя приятелка — спомни си той как Кристина веднъж бе казала на Джейсън, — всичко това е минало, а сърцето ми принадлежи на бъдещето.

Дънкан реши, че достатъчно е мълчал.

— Всички тези приказки са много хубави, приятелю, но какво все пак ще правите с всичко това? — Дънкан направи широк жест с ръка, като имаше предвид по-скоро наемателите на земята, а не къщата и самия имот. — Сигурно не искаш онази кръвожадна жена да се промъкне тук и отново да го завладее.

— Не, не искам — призна си Син-Джин. Рейчъл стисна зъби само като се сети за Ванеса.

— Това е единственото, което би ме накарало да размисля за оставането си тук.

Син-Джин се облегна на полицата над камината и погледна изпитателно Дънкан — може би си струваше да пусне в действие плана си, макар че бе роден от безизходицата. Понякога най-добрите планове се раждаха от липсата на избор.

— Ще приема титлата.

— И ще останеш в Шалот, така ли?

— Изслушай ме най-напред — той се обърна към Дънкан: — Винаги се хваща за думите ми — оплака се той. След силното напрежение и мъката, която бе преживял, Син-Джин използваше и най-малката възможност да я дразни добродушно. — Ще приема титлата, но няма да остана тук.

Той започна бавно да крачи от единия ъгъл на стаята до другия, докато обмисляше плана си.

— Ще имам нужда от някой, който да управлява имението вместо мене, да събира наемите и да има грижата хората тук да живеят добре — спря пред Дънкан и го погледна в очите. — Да се сещаш за някой, който да е подходящ за тази работа?

Дънкан разбра накъде бие.

— Моят дом е морето.

— Пиратският занаят вече започва да губи романтиката си — каза Син-Джин. — А и едва ли ще бъде много доходен, след като войната свърши. Кой знае кога ще има друга война. Я си представи, че светът се държи цивилизовано в продължение на много време, а ти сам си ми казвал, че носиш отговорност за прехраната на много хора.

— Да, но...

Син-Джин не можеше да приеме неговия отказ. Дълбоко в себе си бе убеден, че е намерил човека, който му трябва, и нямаше никакво намерение да го изпусне.

— Знам, че си свикнал с друг начин на живот — усмихна се той. — Това е съвсем честен труд.

Дънкан се престори, че потръпва от отвращение само при споменаването на честния труд.

— Трябва да помисля за репутацията си.

— Заплатата ти ще бъде добра — обеща Син-Джин. — Надявам се това да компенсира накърнената ти репутация. Можеш да вземеш и някое парче земя за себе си или за някой друг, както пожелаеш.

Дънкан си мислеше за множеството хора, които зависеха от неговите решения. На устните му се появи лека усмивка и той прокара пръсти през разкошната си златистокафява грива.

— Предполагам, че дори и честността може да се купи — съгласи се най-после той.

— Ще очаквам да ми пращаш редовно отчетите — уточни Син-Джин доволен. — Можеш ли да четеш и пишеш?

Дънкан кимна с глава.

— Майка ми настояваше да се науча. Казваше, че все някога ще ми потрябва — той си помисли, че ако можеше да го види сега, бедната жена щеше да бъде много горда с него. — Тя никога не грешеше.

— Значи, разбрахме се.

Дънкан се засмя.

— Как бих могъл да устоя на такова предложение, особено когато работодателят ми е отвъд океана?

— Понякога човек може да премести дори океана — Син-Джин му подаде ръка и Дънкан здраво я стисна.

— Дадено — заяви Дънкан.

— Дадено — каза Син-Джин.

Той погледна към Рейчъл и се усмихна. Сега вече неговият дом беше в Америка, в плантацията, която бе създал със собствените си ръце.

В Америка — заедно с Рейчъл.

ГЛАВА 43

Син-Джин почука на вратата на Рейчъл, после натисна дръжката — беше заключено.

— Аз съм, Рейчъл, Син-Джин. Отвори.

Още не бе свършил, и вратата се отвори. Тя се усмихна виновно и остави вратата отворена като компенсация за залостването.

— Гледам да е винаги заключено, след като онзи звяр ме отвлече, макар че това никак не ми е приятно — каза тя и мрачно стисна устни.

Той знаеше колко важно е за нея да вярва на хората, и загубата на доверието ѝ в тях наистина много ѝ тежеше.

— Въпреки всичко това е само една разумна предпазливост, а и на мене ми стигат толкова приключения, преживял съм достатъчно за цял живот.

Рейчъл много добре разбираше какво иска да каже.

— О, и аз съм причината, така ли? — тя се престори на обидена.

Той обхвана с ръце тънкото ѝ кръстче и я притегли към себе си.

— Така е, ти си причината за абсолютно всичко, и аз не бих искал нищо да се променя — Син-Джин изрече думите като заклинание, изпаднал в унес от нейната нежност и мекота.

След малко се съвзе и въздъхна — каретата ги чакаше, за да ги откара на пристанището. Той я пусна и кимна с глава към листовете хартия, пръснати по леглото — истински хаос, но Рейчъл твърдеше, че си имала своя собствена система.

— Готова ли си? — попита той със съмнение.

Тя хвърли поглед към бележките си.

— Всъщност, да. Подреждах ги, преди да ги сложа в куфара — тя започна внимателно да събира купчинките и да ги нарежда една върху друга. — Просто не ми се вярва, че най-после си тръгваме за дома.

Колко хубаво звучи, помисли си тя — у дома...

Изведнъж погледна неспокойно към Син-Джин, но той бе с гръб към нея и не забеляза нищо. Седеше на разчистеното от бележките място върху леглото и я чакаше да се приготви. Багажът му отдавна

беше готов; Дънкан се бе настанил в Шалот; Ванеса бе изпратена в Нордъмбърленд, а лошата ѝ слава и срамът вървяха пред нея навсякъде. Като че ли бе успял да свърши всичко, не бе оставил след себе си неразвързани възли. Вече нямаше работа тук.

Той кимна с глава.

— Сега, когато мирният договор най-после е подписан, няма защо да стоим тук повече — каза разсеяно той.

Освен това бяха част от антуража на Франклин, който трябваше да отнесе договора в Америка, за да бъде ратифициран от Конгреса. След като бе минал през всички кръгове на ада още при подписването на Декларацията за независимостта и мирния договор в Париж, Франклин вече започваше да настръхва при мисълта за разгорещените спорове, които щеше да се развихрят сред конгресмените.

Рейчъл прибра последното снопче листа и затвори капака на куфара.

— Искане ми се да се заложа за работа веднага щом се върна — тя въздъхна радостно и заключи куфара. — Двамата с Райли ще можем да напишем цяла книга — „Подписването на мирния договор“. Как го намираш?

Той се престори, че мисли върху заглавието, после се протегна и я потупа по ръката.

— Ще го обмислим добре.

Тя го погледна с преценяващ поглед и се изправи.

— Голям критик, няма що — усмихна се тя. — Когато се върнах тук от Англия, се уплаших, че ще намеря всичките си бележки разбъркани и скъсани — тя потръпна, когато погледът ѝ се спря върху камината. — Ванеса е способна на всичко.

Да, Ванеса би могла да направи такова нещо, помисли си Син-Джин и си спомни за бедния Алфред. И не само за него.

— За щастие, тя не е дошла тук заедно със Симеон, а той е прекалено тъп, за да разбере колко ценно е всичко това.

Син-Джин се изправи и отиде до прозореца. Една карета се приближаваше към странноприемницата. Сигурно беше тяхната, трябваше да тръгват.

Той извърна очи и погледите им се срещнаха — в нейния имаше мълчалив въпрос. Той повдигна вежди в очакване.

— Няма да си промениш решението, нали?

— За какво?

Рейчъл облиза пресъхналите си устни — да замине за Америка за него означаваше да остави зад себе си един напълно подреден и безгрижен живот. Много хора биха били готови на всичко за такъв живот — тя вече познаваше една от тях.

— За връщането ти в Америка — Рейчъл сведе поглед към ръцете си, не ѝ беше лесно да намери точните думи. — Искам да кажа, че тук би могъл да живееш много по-леко сега, когато имаш титлата и имението. Би било чудесно да те наричат граф, навсякъде да ти се кланят и да се чудят как да ти угодят.

Всъщност, той си беше мислил за всичко това и в крайна сметка реши, че такъв живот никак не би му харесал. Не обичаше да се набива в очи.

— А ти няма ли да промениш решението си и да останеш да живееш с мен в Англия?

Тя потръпна.

— В тази забравена от Бога земя, сред проклетите англичани?

Той се засмя.

— Е, все пак и това е отговор.

Тя замълча — не, не беше отговорът, който щеше да му даде. През последните няколко дни тя непрекъснато бе мислила по този въпрос и беше стигнала до едно решение, което наистина бе много важно и за двамата.

— Ще остана с тебе в Англия.

Той я погледна изненадано. Тя бе произнесла думите толкова тихо, че не бе сигурен дали е чул правилно.

— Ще останеш ли?

Рейчъл изправи рамене, сякаш се готвеше за продължителна битка, която може би нямаше да спечели никога, но поне щеше да изтърпи заради него.

— Ако ти останеш тук, аз не мога да бъда никъде другаде, нали?

Син-Джин просто не вярваше на ушите си. Каретата можеше и да почака.

— Би останала тук заради мен.

Рейчъл не искаше Син-Джин да се размеква, защото тя сигурно щеше да се разплаче.

— Да не си оглушал, нали вече ти казах!

О, колко интересен щеше да бъде животът му с тази жена. Нямахше опасност да надебелее и да се превърне в скучен старец.

— Не е нужно да ми се караш — каза той и я освободи от прегръдката си. — Пък и нямам нужда от цял отбор слуги, които да изпълняват всяка моя прищявка, нали ти си за това? — той с удоволствие забеляза как момичето порумения и в очите ѝ блясват гневни искри.

Да не би да си мисли, че ще може да ѝ заповядва и да я превърне в своя прислужница само защото го обича до полуда и е готова да остане с него в Англия?

— Изобщо не съм „за това“.

Той я погледна невинно.

— Нима от една съпруга не се очаква да се отнася към мъжа си като към свой покровител и господар? — отдавна беше разбрал, че Рейчъл не би се оставила да бъде покорна слугиня на никого, и това беше едно от многото неща, които харесваше у нея.

Тя тръсна глава.

— Дори и така да е, една съпруга... съпруга ли?

— Да, съпруга — той се помъчи да скрие усмивката си.

Тя го погледна втренчено и едва успя да задържи устата си затворена — иначе просто щеше да зяпне съвсем глупаво срещу него.

— Твоя съпруга?

Син-Джин кимна нехайно с глава.

— В случай, че нямаш предвид нещо по-добро.

Тя се отпусна на леглото, без да продума, съвсем останала без сили.

Син-Джин се намръщи.

— Това едва ли е отговорът, на който се надявах. Като че ли са ти казали, че ще те върнат в килията и ще те приковат към стената.

— Не — каза тихо тя и вдигна към него зелените си очи. — Просто си помислих, че аз никога... че ти не... — гласът ѝ се загуби като утринна мъгла след изгрева на слънцето.

— Какво? — той взе ръцете ѝ и я изправи на крака. — Какво искаш да кажеш?

По дяволите, само това оставаше — да се разплаче! О, няма да допусне такова нещо. А имаше време, когато не вярваше, че може да се плаче и от щастие.

— Не съм предполагала, че може да ме искаш така — успя да каже тя най-сетне.

Той нежно прокара палец по бузата на момичето и видя как в очите ѝ пламна желание.

— Искам те всякак, Рейчъл.

Момичето все още се страхуваше да повярва.

— Като твоя любовница — да, но като съпруга...?

Син-Джин благослови деня, в който пийналият Райли залитна в ръцете му и всичко започна.

— Ако исках любовница, Рейчъл, щях да си намеря някоя, която да е много по-сговорчива от тебе.

Тя отвори уста да му даде достоен отговор, но той не ѝ даде възможност за това.

— Искам съпруга, Рейчъл, и това вече е много сериозна отговорност. Искам някакво предизвикателство, някой, заради когото да усещам как кръвта ми пее и сърцето ми е препълнено от радостта, че живее. Искам да усещам това всеки ден от живота си — и всяка нощ.

Той я целуна леко и с наслада; искрено се надяваше каретата да се е повредила, за да имат още малко време. Облегна чело в нейното и остана така, докато сърцето му успокои лудия си ритъм.

— Особено нощем. С една дума — той я отдалечи от себе си и я погледна в очите, — искам да се ожения за тебе. Ще се омъжиш ли за мен, Рейчъл О'Рорк?

Тя остана безмълвна, за да може думите да проникнат в нея и да я стоплят като водата във ваната — те заляха бавно и най-малкото кътче от нея, а момичето ги попиваше с наслада.

— Да, о, да! — извика тя и го прегърна. — Ще се омъжа за теб!

— Ще се омъжиш ли? Каза ли някой, че ще се омъжва?

Те се обърнаха и видяха на прага Франклин, който бе дошъл да им каже, че каретата е пристигнала и е време да тръгват. Като видя, че в стаята на Син-Джин няма никой, старецът се ориентира по гласовете и ги намери тук.

Син-Джин кимна утвърдително.

— Ние с Рейчъл решихме да се оженим.

Франклин просия.

— Прекрасно! Може ли аз да предам булката при официалната церемония?

Рейчъл се усмихна и се настани по-удобно в прегръдките на Син-Джин.

— В целия свят няма да се намери никой, който да е подходящ от тебе. През последните десет години ти си ми бил като баща.

Франклин сви скромно рамене.

— Баща, който вечно отсъства от къщи, но на сватбата няма да е така, непременно ще дойда — обеща той.

Старецът ги гледаше и си припомняше своята младост и собствената си гореща кръв от онези години. Дълбоко развълнуван, той побърза да излезе от стаята.

— Не забравяйте, че трябва да стигнем на пристанището преди три часа, за да успеем да се качим на кораба — напомни им той от вратата и погледна часовника си. — Разполагате с половин час, за да си довършите онази целувка, която бяхте започнали преди малко.

— Ами каретата, кочияшът? — каза Рейчъл. — Та те ни чакат вече!

— Оставете това на мене — отговори старецът. — Ще гледам да го позабавлявам малко. А вие двамата продължавайте — намигна им той и излезе.

Бенджамин Франклин се усмихна и затвори вратата след себе си. През целия си живот бе давал съвети на хората, но малцина ги спазваха; в този миг обаче бе съвсем сигурен, че поне двама души в Париж се бяха заели с радост да изпълнят неговия съвет.

Издание:

Мари Ферарела. Лунна страст
ИК „Евразия“ ООД, София, 1994
ISBN: 954-628-008-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.